Table of Contents

مقدمة عن الكتاب 1

ورود كلمة محمد صلى الله عليه و سلم - (מחמד) في التوراة 14 مرة מחמד -Muhammad PBUH is Mentioned 14 times in the Hebrew Bible as a Word 2

אחמד ورود كلمة أحمد في التوراة.. 6

ورود كلمة محمودמחמוד في التوراة.. 11

ورود صفة نحمد נחמד (من فعل חמד حمد) و هو أول ورود لمشتقات الفعل الثلاثي حمد في التوراة.. 31

حمود (مشتق آخر من الفعل حمد).. 42

شجرة فاران و ارض فاران (بلاد اسماعيل عليه السلام, التي اسكنه فيها ابراهيم عليه السلام هو و امه هاجر)........................... 47

ذكر مكة في التوراة.. 81

الاخطاء التي وقع فيها كاتبي التوراة.. 83

مقدمة عن الكتاب

هذا الكتاب المقصود في التعريف بمعنى كلمة محمد المذكورة باللغة العبرية في التوراة, في اللغة العبرية المعروفة في زماننا هذا, كلمة محمد من فعل (حمد), و لكن للقاريء العربي يجب التعريف بالأفعال و الصفات و كيفية النطق بها, و يلزم هنا أن نقول أن من يعرف اللغة العبرية من العرب, هم من الفلسطينيين على الأكثر, و بعض من الدارسين العرب في مصر, و الأردن, و ربما سوريا, عدا عن الضفة الغربية و قطاع غزة, و هم يعرفون تماما أن نطق العبرية في هذا الوقت يختلف عن العبرية الأدبية أو الكلاسيكية (الفصحى في هذا المعنى), حيث يميل اليهود خصوصا الغربيين, الى عدم نطق الحروف الحلقية بشكل سليم, حيث العين تقلب الف في النطق و الهاء قد لا تلفظ أحيانا و يستعاض عنها بالألف, و الحاء خاء, عدا عن عدم وجود حرف الخاء كحرف مستقل, الكاف تقلب خاء في الكلاسيكية بعدم وجود الشدة, و عدة من الاختلافات التي تختلف فيها العبرية عن العربية, فاذا كان القاريء يعرف العبرية فانه يعرف تماما أن تركيبة العبرية تماثل العربية في الحروف الهجائية و ترتيبها (أبجد هوز حطي كلمن سعفص قرشت) و تختلف في نطق بعض الحروف, و في حالتنا هذه (حمد) يجب أن تماثل (حمد) في العربية, و لكن تشكيل الحروف (الفتحة الضمة و الكسرة) تلعب دورا في النطق أيضا, بما أن العبرية فيها تشكيل أكثر من العربية (فتحة طويلة (بتاح) و فتحة قصيرة , ضمة مضمومة (حولام حسير), ضمة مفتوحة (حولام مليه),نوعين من الكسرة - كسرة (حريق) , و ان لفظ كلمة (حمد) ينطق (حاماد), كما ينطق (فعل) (باعال), لأن (حرف البيه – P) لا يوجد في العربية و مكانه الفاء حيث ينطق في العبرية فاء بعدم وجود الشدة في وسط الكلمة أو آخرها, فالفعل بالعبرية هو (بعل و ينطق باعال) و لكن مقامه الفاء فهو (فعل) و يعني نفس المعنى العربي للكلمة.

و لكن اليهود المعاصرين ينطقون (حمد) بطريقة أخرى (خاماد), و ذلك لأن الغربيين من اليهود لا يلفظون الحاء (حيت), و ينطقونها (خيت), أما بخصوص المعنى, فحمد عندهم يعني رغب و طمع, و ينسون أن أصل الكلمة جميل و (حيميد) جمال و وسامة, و لكن موجود لديهم المعنى هذا عندما يقولون مثلا (شاب جميل – بحور نحماد), و حمود (جميل), و ليس فقط للجمال فهي تهني الغالي و النفيس, و المرغوب و المطلوب, و لكن بما أن الكره اليهودي للمسلمين فهم يركزون على المعنى السلبي للكلمة (الطمع), و تأتي بهذا المعنى لأن النفس تستنفس و تستحلي أمرا فتطمع فيه, فكلمة (حمدان) عندهم معناها طماع, و رغبة (حيميد) لأن الجميل المحمود من النفائس (محموديم, محمديم – النفائس) , هي محل طمع النفس التي تحمده, لذلك اخذ المعنى الطمع في العامية على أساس أنه حمدا, و لذلك اقتضى التنويه أن الفعل في الأصل الذي يوجد في التوراة معناه الايجابي بالجمال و النفائس , لا يستخدم في اللغة العامية, و لكن بقيت بعض الدلائل و القرائن عن معناه الايجابي في المصطلحات الدارجة مثل (بحور نحماد= شاب جميل, بحوراه نحمداه=شابة جميلة , حيميد = جمال, حمود = جميل = دمث = لطيف).

اليهود المتطرفين, الذين يحاربون الاسلام, يستخدمون الكلمة لكي يسيئوا الى المسلمين, و يكتبونها على الجدران عندما يقومون بالتخريب, فهم بنظرهم هي (موخاماد – و تكتب محمد), و الهدف هو الاستهتار برسولنا الكريم, و لكن هم استيقنتها أنفسهم, و يعرفون الحق كما يعرفون ابنائهم, و لكن الحقد على العرب و المسلمين وصل بهم الى انكار النبوة, و حتى قديما بقتل الرسل, و الاستهتار بهم.

بعض المسلمين في دول المهجر قاموا بصناعة أفلام تعريف عن الاسلام, و في هذا الصدد قاموا أيضا بالتطرق الى ذكر محمد (ص) في سفر نشيد الانشاد, الذي له مكانة في النفوس لدى اليهود و النصارى, حيث أنه ينسب لسليمان عليه السلام, و فيه بشارات كثيرة, و لكن النصارى أيضا ينحون منحى اليهود في انكار الحق, بعدما تبين لهم أيضا, و الحرب الخفية على الاسلام, و العلنية أيضا يحركها أناس, للاسف أن بعض الدول العربية الغنية و الكبيرة خاضعة لهم بشكل كبير و يقومون بمنع اي نشاط يستهدف الرد على الشبهات, و يحبطونها من بدايتها, لذلك اقتضى التنويه في البداية.

و من الطرق التي يحاول اعداء الاسلام اتخاذها في تحويل الانظار هو القيام بالطلب من المناظر المسلم بأن يشرح لهم اين يجدون اسم محمد (ص) في سفر التكوين خصوصا في البداية, السفر الأول, و ذلك لأنهم يعجزون ايضا عن تفسيره, لعدة أسباب, و منها أنهم يعلمون أن هنالك أخطاء في التوراة خصوصا في التكوين, و هي ما وقع فيه اليهود من احتساب عمر العالم, و وقعت فيه الكنيسة أيضا, بالأضافة لأن النصارى يجدون في انجيل يوحنا ما يقول ان المسيح هو النور في أول سفر التكوين, بناءا على رواية يوحنا, و هو ما لا يعرفونه تماما, بالأضافة الى احتجاجهم بأن كلمة (الوهيم) و تعني الاله هي حقيقة جمع اله, و هو جمع تفخيم للاله, يبررون أنها تمثل الثالوث (الأب, الابن, و الروح القدس), مما لا يوافق عليه اليهود, و يقولون بأنه تفخيم فقط لا غير, لأن اليهود يؤمنون بالاله الواحد, و لا يعترفون بعيسى عليه السلام بأنه المسيح, و مسيحهم المنتظر ليس ابنا لله.

ورود كلمة محمد صلى الله عليه و سلم - (מחמד) في التوراة 14 مرة מחמד -Muhammad PBUH is Mentioned 14 times in the Hebrew Bible as a Word

1. מְלָכִים א Kings I Chapter 20 verse 6 الملوك الأول(1 time)
2. ישעיהו•פרק•סד Isaiah 64:10 (1 time) اشعياء
3. יחזקאל•פרק•כד Ezekiel 24-25 حزقيال (3 Times)
4. הוֹשֵׁעַ Hosea Chapter 9 هوشع(2 times)
5. יוֹאֵל Joel Chapter 4 يوئيل(1 time)
6. שִׁיר הַשִּׁירִים Song of Songs Chapter 5 نشيد الانشاد(1 time)
7. אֵיכָה Lamentations Chapter 1 and 2 المراثي(4 times)
8. דִּבְרֵי הַיָּמִים ב II Chapter 36 Chronicles سفر أخبار الأيام(1 time)

Number	Word	Occurrence	Original Hebrew Bible Quote – with pronunciation in English	Translation
1	מחמד	1 Kings Chapter 20מְלָכִים verse 6א الملوك الأول 20:6	ו כִּי אִם-כָּעֵת מָחָר, אֶשְׁלַח אֶת-עֲבָדַי אֵלֶיךָ, וְחִפְּשׂוּ אֶת-בֵּיתְךָ, וְאֵת בָּתֵּי עֲבָדֶיךָ; וְהָיָה כָּל-מַחְמַד עֵינֶיךָ, יָשִׂימוּ בְיָדָם וְלָקָחוּ .	**6** but I will send my servants unto thee tomorrow about this time, and they shall search thy house, and the houses of thy servants; and it shall be, that whatsoever is pleasant in thine eyes, they shall put it in their hand, and take it away.'
2	מחמד	Isaiah 64: 10ישעיהו• פרק•סד **اشعياء 64:10**	י בֵּית קָדְשֵׁנוּ וְתִפְאַרְתֵּנוּ, אֲשֶׁר הִלְלוּךָ אֲבֹתֵינוּ--הָיָה, לִשְׂרֵפַת אֵשׁ; וְכָל-מַחֲמַדֵּינוּ, הָיָה לְחָרְבָּה	**10** Our holy and our beautiful house, where our fathers praised Thee, is burned with fire; and all our pleasant things are laid waste.
3	מחמד	יחזקאל•פרק•כד• Ezekiel 24 حزقيال 24	טז••בןאדם•הנני•לקח•ממך•את•מחמד•עיניך•במגפה•ולא•תספד•ולא•תבכה•ולוא•תבוא•דמעתך	**16** 'Son of man, behold, I take away from thee the desire of thine eyes with a stroke; yet neither shalt thou make lamentation nor weep, neither shall thy tears run down.
4	מחמד	יחזקאל•פרק•כד•	כא••אמר•לבית•ישראל•כהאמר•אדני•יהוה•הנני•מחלל•את•מקדשי•גאון•עזכם•מחמד•עיניכ	**21** Speak unto the house of Israel: Thus saith the Lord GOD: Behold, I will profane My sanctuary, the pride of your power, the desire of your eyes, and the

		Ezekiel 24 Verses 16:21-25 حزقيال 24	ם•ומחמל•נפשכם•ובניכם•ובנותיכם•אשר•עזבתם•בחרב•יפלו	longing of your soul; and your sons and your daughters whom ye have left behind shall fall by the sword.
5	מחמד	יחזקאל•פרק•כד• Ezekiel 24-25 حزقيال 24	כה••ואתה•בןאדם•הלוא•ביום•קחתי•מהם•אתמעוזם•משושת•פארתם•אתמחמד•עיניהם•ואת•משא•נפשם•בניהם•ובנותיהם	**25** And thou, son of man, shall it not be in the day when I take from them their stronghold, the joy of their glory, the desire of their eyes, and the yearning of their soul, their sons and their daughters,
6	מחמד	**Hosea Chapter 9 הוֹשֵׁעַ(2) هوشيع**	ו••כיהנה•הלכו•משד•מצרים•תקבצם•מף•תקברם•מחמד•לכספם•קמוש•יירשם•חוח•באהליהם	**6** For, lo, they are gone away from destruction, yet Egypt shall gather them up, Memphis shall bury them; their precious treasures of silver, nettles shall possess them, thorns shall be in their tents
7	מחמד	**Hosea Chapter 9 הוֹשֵׁעַ(2) هوشيع**	טז••הכה•אפרים•שרשם•יבש•פרי•בלי[בלקרי]•יעשון•גם•כי•ילדון•והמתי•מחמדי•בטנם••	**16** Ephraim is smitten, their root is dried up, they shall bear no fruit; yea, though they bring forth, yet will I slay the beloved fruit of their womb.
8	מחמד	**Joel Chapter 4 יוֹאֵל(1) يوئيل**	**ה** אֲשֶׁר-כַּסְפִּי וּזְהָבִי, לְקַחְתֶּם; וּמַחֲמַדַּי, הַטֹּבִים, הֲבֵאתֶם, לְהֵיכְלֵיכֶם.	**5** Forasmuch as ye have taken My silver and My gold, and have carried into your temples My goodly treasures;
9	מחמד	**Song of Songs Chapter 5 שִׁיר הַשִּׁירִים نشيد الانشاد**	**טז** חִכּוֹ, מַמְתַקִּים, וְכֻלּוֹ, מַחֲמַדִּים; זֶה דוֹדִי וְזֶה רֵעִי, בְּנוֹת יְרוּשָׁלִָם	**16** His mouth is most sweet; yea, he is altogether lovely. This is my beloved, and this is my friend, O daughters of Jerusalem.'
10	מחמד	**Lamentations Chapter 1 and 2 אֵיכָה(4)**	ז••זכרה•ירושלם•ימי•עניה•ומרודיה•כל•מחמדיה•אשר•היו•מימי•קדם•בנפל•עמה•בידצר•ואין•עוזר•לה•ראוה•צרים•שחקו•על•משבתה••	**7** Jerusalem remembereth in the days of her affliction and of her anguish all her treasures that she had from the days of old; now that her people fall by the hand of the adversary, and none doth help her, the adversaries have seen her, they have mocked at her desolations. {S}
11	מחמד	**Lamentations Chapter 1 and 2 אֵיכָה(4)**	י••ידו•פרש•צר•על•כלמחמדיה•כיראתה•גוים•באו•מקדשה•אשר•צויתה•לאיבאו•בקהל•לך••	**10** The adversary hath spread out his hand upon all her treasures; for she hath seen that the heathen are entered into her sanctuary, concerning whom Thou didst command that they should not enter into Thy congregation. {S}

12	מחמד	**Lamentations Chapter 1 אֵיכָה and 2 (4)**	**יא** כָּל-עַמָּהּ נֶאֱנָחִים מְבַקְּשִׁים לֶחֶם, נָתְנוּ מחמודיהם (מַחֲמַדֵּיהֶם) בְּאֹכֶל לְהָשִׁיב נָפֶשׁ; רְאֵה יְהוָה וְהַבִּיטָה, כִּי הָיִיתִי זוֹלֵלָה. {ס}	**11** All her people sigh, they seek bread; they have given their pleasant things for food to refresh the soul. 'See, O LORD, and behold, how abject I am become.' **{S}**
13	מחמד	**Lamentations Chapter 1 אֵיכָה and 2 (4)**	ד••דרך•קשתו•כאויב•נצב•ימינו•כצר•ויהרג•כל•מחמדי•עין•באהל•בת•ציון•שפך•כאש•חמתו ••	**4** He hath bent His bow like an enemy, standing with His right hand as an adversary, and hath slain all that were pleasant to the eye; in the tent of the daughter of Zion He hath poured out His fury like fire. **{S}**
14	מחמד	**2 Chronicles Chapter 36 דִּבְרֵי הַיָּמִים ב(1)** سفر اخبار الأيام الثاني **34**	יט••וישרפו•את•בית•האלהים•וינתצו•את•חומת•ירושלם•וכל•ארמנותיה•שרפו•באש•וכל•כלי•מחמדיה•להשחית••	**19** And they burnt the house of God, and broke down the wall of Jerusalem, and burnt all the palaces thereof with fire, and destroyed all the goodly vessels thereof.

نهاية التوراة (الكتاب المقدس: توراة , أنبياء, كتابات), بالترتيب العبري هو سفر أخبار الأيام الثاني و ينتهي بالأمر الالهي (حسب التوراة), للملك قورش الفارسي ببناء بيت المقدس في القدس, و كلمة محمد في آخر السفر

The End of Old Testament according to Jewish Order is Different than the Christian Order of the Old Testament, it Ends in Chronicles II, with the Divine Order to Cyrus II to Build the Holy House of God in Jerusalem, whereas in the Christian Order it Ends with Malachi's Book Prophesizing the forthcoming of Elijah (Alias) the Prophet.

Das Ende der Tora (Bibel: Tora, Propheten, Schriften), die hebräische um das zweite Buch der Chroniken und endet mit einer göttlichen Sache (gemäß der Thora) ist, baute der persische König Cyrus das Heilige Haus in Jerusalem, und das Wort in der letzten buch

El final de la Torá (Biblia: Torah, Profetas, Escritos), el orden hebreo es el segundo libro de las Crónicas y termina con una cosa divina (de acuerdo a la Torá), el rey persa Ciro construyó la Casa Santa de Jerusalén, y de la palabra en el último libro

نهاية التوراة بالترتيب النصراني , سفر ملاخي آخر انبياء بني اسرائيل من ناحية اليهود الذي لديه كتاب وتقريبا معاصر للمسيح عليه السلام, و هو يبشر بقدوم ايلياء (اليه – اختصار اسم الياهو – المعروف ب الياس و هو النبي المعاصر ل اليسع في مرحلة ما قبل السبي البابلي و هو من الانبياء المهمين لدى بني اسرائيل حيث نهى بني اسرائيل عن عبادة بعل و تنتهي قصته بأنه رفع الى السماء بعربة) النبي لكي يعيد الرسالة

Das Ende der Torah um Christian, Reise Malachi letzten Propheten der Kinder Israel in Bezug auf die Juden, die ein Buch und fast ein Zeitgenosse von Jesus, Friede sei mit ihm hat, und es läutet die Ankunft des ا يلياء (ihn - Namenskürzel Yahoo - wie Elias bekannt und ist der Prophet Zeitgenosse von Elisha in pre-babylonischen Gefangenschaft und ist einer der wichtigsten Propheten zu den Kindern Israel, wo die Kinder Israel verbot die Verehrung des Baal und endet seine Geschichte, die er in den Himmel emporgehoben Fahrzeug) des Propheten, um die Nachricht wiederherstellen

El final de la Torá en el orden cristiano, Malaquías viajes últimos profetas de los hijos de Israel en cuanto a los Judios, que tiene un libro y casi contemporáneo de Jesús, la paz sea con él, y que anuncia la llegada de ايلياء (él - nombre abreviatura Yahoo - conocidos como Elias y es el profeta contemporáneo de Eliseo en el pre-cautiverio en Babilonia y es uno de los profetas importantes a los hijos de Israel, donde los hijos de Israel prohibió el culto a Baal y termina la historia que levantó el vehículo cielo) del Profeta para restaurar el mensaje

Things to Remember (Key Words):

- בןאדם Son of Man (Ben Adam)-Son of Man is Mentioned in the New Testament more than 30 time
- My Servants-My Slaves (Avidi - אֶת-עֲבָדַי)- All Israel Prophets where referenced My Slave in the Old Testament usually Translated to Servants in English rather than Slaves because western culture and it contains in it Servant meaning
- The House of God
- אתמקדש Our Holy
- Your Eyes
- Your Tears
- All together
- Jerusalem
- Tents
- נֶפֶשׁ Soul
- רֵעִי – رعي (My Friend) literal Translation (My Shepherd),
- Fruit of thy Womb محمد بطنام –
- Silver – Gold – Treasures – Precious – Goodly things
- Childs (Boys/Girls, Sons and Daughters)

- • בןאדם Son of Man (Ben Adam)-Son of Man wird im Neuen Testament mehr als 30 Mal erwähnt
- • Meine Diener-My Slaves (Avidi - עֲבָדַי - אֶת) - Alle Propheten Israel, wo My Slave in das Alte Testament in der Regel in englischer Sprache Diener anstatt Slaves Übersetzt verwiesen, weil die westliche Kultur und enthält darin Servant Bedeutung
- • Das Haus Gottes
- • אתמקדש Unsere Heiligen
- • Your Eyes
- • Your Tears
- • Alle zusammen
- • Jerusalem
- • Zelte
- • נֶפֶשׁ Seele
- • رعي - רֵעִי (My Friend) wörtliche Übersetzung (My Shepherd),

- • Frucht deines Leibes محمد بطنام -
- • Silber - Gold - Schätze - Precious - Goodly Dinge
- • Childs (Jungen / Mädchen, Sons and Daughters)

All these words accompany the Word Muhammad in Hebrew Bible:

Muhammad PBUH was Born and raised in Macca (The Holy City – House of God), he worked in his early childhood and Teenage as a Shepherd (Like Moses PBUH and David PBUH), He was handsome, beautiful and pleasant look to the Eye, He is all Together Lovely, He is the Fruit of the Arabian Tribes that Descends from Abraham PBUH (Cousins to Jews), from his first born (Ismael – Ishmael), he lived in Tents and Houses the Arabian Customs, He was taken to See Jerusalem by God (Israa & Miraj), He Ascended to Heavens from the Dome of the Rock in Jerusalem, and Prayed in the House of God in (The Holy City) Jerusalem, He is the Servant of God and His Messenger.

Muhammad Friede sei mit ihm geboren wurde und in Macca (The Holy City - Haus Gottes) hob er in seiner frühen Kindheit und Teenager arbeitete als Shepherd (Like Moses as und David as), Er war hübsch, schön und angenehm Blick auf das Auge, er ist alles in allem Lovely, er die Frucht des arabischen Stämme, die von Abraham PBUH (Cousins, Juden) Descends ist, von seiner ersten geboren (Ismael - Ismael), er in Zelte und Häuser die arabischen Customs lebte, wurde er ergriffen, um anzeigen Jerusalem von Gott (Israa & Miraj), er Himmel aufstieg aus dem Felsendom in Jerusalem, und betete in das Haus Gottes in (The Holy City) Jerusalem, er ist der Diener Gottes und Seinem Gesandten.

Muhammad paz sea con él nació y se crió en Macca (The Holy City - Casa de Dios), trabajó en su primera infancia y adolescente como un pastor (paz sea con él igual que Moisés y David paz sea con él), Él era guapo mirada, hermosa y agradable a la vista, él es todo en conjunto es encantador, él es el fruto de las tribus árabes que desciende de Abraham Paz sea con él (Cousins a Judios), de su primer hijo (Ismael - Ismael), vivió en tiendas de campaña y casas de las aduanas de Arabia, fue llevado a ver Jerusalén por Dios (Isra y Miraj), ascendió al cielo desde la Cúpula de la Roca en Jerusalén, y rezó en la Casa de Dios en (la ciudad santa) Jerusalén, Él es el Siervo de Dios y Su Mensajero.

אחמד ورود كلمة أحمد في التوراة

يوشع Joshua 7:

כא ואראה (וָאֵרֶא) בַשָּׁלָל אַדֶּרֶת שִׁנְעָר אַחַת טוֹבָה וּמָאתַיִם שְׁקָלִים כֶּסֶף, וּלְשׁוֹן זָהָב אֶחָד חֲמִשִּׁים שְׁקָלִים מִשְׁקָלוֹ, וָאֶחְמְדֵם, וָאֶקָּחֵם; וְהִנָּם טְמוּנִים בָּאָרֶץ בְּתוֹךְ הָאָהֳלִי, וְהַכֶּסֶף תַּחְתֶּיהָ.

21 When I saw among the spoil a goodly Shinar mantle, and two hundred shekels of silver, and a wedge of gold of fifty shekels weight, then I coveted them, and took them; and, behold, they are hid in the earth in the midst of my tent, and the silver under it.'

In Islam Ahmad is Another name of Muhammad PBUH and it's Prophesized by Jesus that the Prophet Af ter Him Shall be Ahmad, his Name is Ahmad.

In Hebrew אֶחְמָד weighs 53 (Mentioned in Joshua 7:21) and Elijah (Elihu- **אליהוא** -), also weighs 53

And this name אליהוא is Mentioned (7) times in the Bible Starting From Samuel 1:1

Im Hebräischen אֶחְמָד wiegt 53 (Erwähnt in Joshua 7,21) und Elia (Elihu-אליהוא -), wiegt auch 53

Und dieser Name ist 7) אליהוא) mal in der Bibel erwähnt starten bei Samuel 01.01

ספר•שמואל
שמואל•א•פרק•א
א••ויהי•איש•אחד•מןהרמתים•צופים•מהר•אפרים•ושמו•אלקנה•בןירחם•בןאליהוא•בןתחו•בןצוף•אפרתי••

صموئيل هو النبي في التوراة الذي اختار شاؤول (طالوت) ملكا على بني اسرائيل, و طالوت من سبط بنيامين (أصغر اخوة يوسف عليه السلام) , و يرجع صموئيل بالنسب الى هارون عليه السلام, و الى سبط لاوي (سبط الانبياء في بني اسرائيل), قصة صموئيل انه ولد لأمرأة عاقر مثل يحيى عليه السلام , و أنها نذرت ما في بطنها لله, و يقدر الزمن لبعثه قبل 1000 قبل اليملاد بعد زمن القضاة.

Samuel ist ein Prophet in der Bibel, Shaul (Talot) König der Kinder Israels und Talot des Stammes Benjamin (jüngere Brüder, Friede sei mit ihm) gewählt haben, und weil Samuel Proportionen zu Aaron, Friede sei mit ihm, und dem Stamm Levi (der Stamm der Propheten in der Kinder von Israel), Samuel Geschichte, dass er mit einer Frau unfruchtbar, wie Yahya geboren wurde, Friede sei mit ihm, und sie schwor zu Gott in ihrem Schoß, und die geschätzte Zeit vor 1000 Mission vor .Alimlad nach der Zeit der Richter

שְׁמוּאֵל א 1 Samuel Chapter 1 صموئيل

א וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִן-הָרָמָתַיִם, צוֹפִים--מֵהַר אֶפְרָיִם; וּשְׁמוֹ אֶלְקָנָה בֶּן-יְרֹחָם בֶּן-אֱלִיהוּא, בֶּן-תֹּחוּ בֶן-צוּף--אֶפְרָתִי.	**1** Now there was a certain man of Ramathaim-zophim, of the hill-country of Ephraim, and his name was Elkanah, the son of Jeroham, the son of Elihu, the son of Tohu, the son of Zuph, an Ephraimite.

without the Vowel AlאֱלִיהוּThe Same Name with the Same Meaning for the Name was Elijah the prophet) at the End of the Name, and this usually was dropped because it's not pronounced.אef (

מְלָכִים ב 2 Kings Chapter 2 2 الملوك الأول

א וַיְהִי, בְּהַעֲלוֹת יְהוָה אֶת-אֵלִיָּהוּ, בַּסְעָרָה, הַשָּׁמָיִם; וַיֵּלֶךְ אֵלִיָּהוּ וֶאֱלִישָׁע, מִן-הַגִּלְגָּל.	**1** And it came to pass, when the LORD would take up Elijah by a whirlwind into heaven, that Elijah went with Elisha from Gilgal.

מחמוד this word Mahmoud is also another Variant

In Arabic with the same pronunciation as in Hebrew it's a Name for Muhammad and in some other versions of Hebrew Bible this Word is Written Muhammad rather than Mahmoud

מחמוד dieses Wort Mahmoud ist auch eine andere Variante

In arabischer Sprache mit der gleichen Aussprache wie im Hebräischen eine Bezeichnung für Muhammad ist und in einigen anderen Versionen von hebräischen Bibel dieses Wort ist Muhammad anstatt Mahmoud Schriftliche

Gospel of Matthew

Matthew 12:

[**17**] This was to fulfill what was spoken by the prophet Isaiah:
[**18**] "Behold, my servant whom I have chosen,
my beloved with whom my soul is well pleased.
I will put my Spirit upon him,
and he shall proclaim justice to the Gentiles.
[**19**] He will not wrangle or cry aloud,
nor will any one hear his voice in the streets;
[**20**] he will not break a bruised reed
or quench a smoldering wick,
till he brings justice to victory;
[**21**] and in his name will the Gentiles hope."

It's in Greek written Elpoisin (Passion of Gentiles) translated Back to Aramaic and Hebrew (Hemda) which is a Variant of Verb (Hamad), with ending Alef חמדא which is אחמד Pronounced Ahmad like in Arabic.

Tracing these Verses Back to Isaiah Book, you cannot find a literal quote of the Same Verses, it's because the old Scripture of Matthew in Aramaic is Lost, but if you trace it in Hebrew You will find the Following :

Es ist in griechischer Sprache geschrieben Elpoisin (Passion Heiden) Zurück zu Aramäisch und Hebräisch (Hemda), die eine Variante Verb (Hamad) übersetzt wird, mit der Endung Alef חמדא was אחמד Ausgesprochen Ahmad wie in Arabisch.

Tracing diese Verse Zurück zu Jesaja buchen, können Sie nicht finden, eine wörtliche Zitat aus dem gleichen Verse, dann ist es, weil die alte Schrift von Matthew in Aramäisch verloren ist, aber wenn man es verfolgen in Hebräisch Sie den folgenden:

יְשַׁעְיָהוּ Isaiah Chapter 42

1 Behold My servant, whom I uphold; Mine elect, in whom My soul delighteth; I have put My spirit upon him, he shall make the right to go forth to the nations.	**א** הֵן עַבְדִּי אֶתְמָךְ-בּוֹ, בְּחִירִי רָצְתָה נַפְשִׁי; נָתַתִּי רוּחִי עָלָיו, מִשְׁפָּט לַגּוֹיִם יוֹצִיא .

ב לֹא יִצְעַק, וְלֹא יִשָּׂא; וְלֹא-יַשְׁמִיעַ בַּחוּץ, קוֹלוֹ.

2 He shall not cry, nor lift up, nor cause his voice to be heard in the street.

ג קָנֶה רָצוּץ לֹא יִשְׁבּוֹר, וּפִשְׁתָּה כֵהָה לֹא יְכַבֶּנָּה; לֶאֱמֶת, יוֹצִיא מִשְׁפָּט.

3 A bruised reed shall he not break, and the dimly burning wick shall he not quench; he shall make the right to go forth according to the truth.

ד לֹא יִכְהֶה וְלֹא יָרוּץ, עַד-יָשִׂים בָּאָרֶץ מִשְׁפָּט; וּלְתוֹרָתוֹ, אִיִּים יְיַחֵלוּ. {פ}

4 He shall not fail nor be crushed, till he have set the right in the earth; and the isles shall wait for his teaching. **{P}**

You will find that it say:

- Behold my Slave (Servant) and God referenced all his Prophets as Slaves
- The Quote is not the Same as the one in Matthew but it is the most relevant
- Isaiah in his book reference Taima of Arabia and the Swords of Arabia
- In Matthew the Original Greek Word Translation for Servant is (Paies), and it's near to Slave mor e than only servant
- This is one of the Main Quotes that Gospel refer to Prove Jesus Ministry as Prophet
- The Last line (and on his name Gentiles will Hope) is most probably referred by Jesus as conclus ion about the new Prophet's Name (Ahmad)
- He is the Chosen, Slave of God as the Original reference is to God spoken through Isaiah
- A New Covenant will be held with Mankind as a New religion (New Book), as Isaiah refer as and for his Torah (Book) referred as teachings in the Translation, Isles (Islands) will wait

Sie werden feststellen, dass sie sagen:

• Siehe, mein Slave (Servant) und Gott verwiesen alle seine Propheten als Slaves

• Die Quote ist nicht das Gleiche wie die in Matthäus, aber es ist der wichtigste

• Jesaja in seinem Buch anhand von Taima-Arabien und die Schwerter von Arabien

• In Matthew the Original griechische Wort Übersetzung für Servant ist (Paies), und es ist in der Nähe vo n Slave mehr als nur Diener

• Dies ist eine der wichtigsten Zitate, dass Evangelium Jesus als Prophet Ministerium Beweisen beziehen

• Die letzte Zeile (und an seinen Namen Heiden Hoffnung) wird wahrscheinlich durch Jesus als Aussage über die neuen Propheten Name (Ahmad) bezeichnet

• Er ist der Auserwählte, Sklave von Gott als die Original-Referenz ist durch Jesaja gesagt Gott

• einen neuen Bund mit der Menschheit als eine neue Religion (New Book) gehalten werden, wie Jesaja u nd seine Torah (Buch) als Lehren in der Übersetzung bezeichnet verweisen, werden Inseln (Inseln) warte n

It's amazing that how truth is covered with so many translations

Es ist erstaunlich, dass, wie Wahrheit mit so vielen Übersetzungen abgedeckt

As Malachi the Last Jewish Prophet that Jews agree that he is a Prophet contemporary to Zacharias, John the Baptist, and Jesus Prophesized as the New comer is Elijah (אֵלִיָּה which is Short name to אֵלִיָּהוּ which is Originally written in the Bible as Elihu- **אליהוא) He is supposed to Appear with a Message to People, which is the last Book before new testament in the Christian order of the Bible.**

Wie Malachi die letzte jüdische Prophet, dass die Juden sich einig, dass er ein Prophet ist modern bis Zacharias, Johannes der Täufer und Jesus als neuer Ankömmling prophezeit ist Elijah (אֵלִיָּה was Kurzname zu אֵלִיָּהוּ, die ursprünglich in der Bibel als Elihu-אליהוא geschrieben) Er soll mit einer Botschaft an die Menschen erscheinen, das ist der letzte Buch vor neue Testament in der christlichen Gebot der Bibel.

מַלְאָכִיMalachi Chapter 3

כג הִנֵּה אָנֹכִי שֹׁלֵחַ לָכֶם, אֵת אֵלִיָּה הַנָּבִיא--לִפְנֵי, בּוֹא יוֹם יְהוָה, הַגָּדוֹל, וְהַנּוֹרָא .	**23** Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and terrible day of the LORD.
כד וְהֵשִׁיב לֵב-אָבוֹת עַל-בָּנִים, וְלֵב בָּנִים עַל-אֲבוֹתָם--פֶּן-אָבוֹא, וְהִכֵּיתִי אֶת-הָאָרֶץ חֵרֶם. {ש}	**24** And he shall turn the heart of the fathers to the children, and the heart of the children to their fathers; lest I come and smite the land with utter destruction. **{P}**

And most of the Gospels agree on the Truth that there will be a Helper, Comforter sent by God after Jesus's Ministry, Prophesized by Jesus himself.

Which also Isaiah also speaks about Comforter, and new covenant after the Destruction of Jerusalem, and the Jews is waiting until now for Elijah and the Comforter.

אֵלִיָּה = 46 , אֵלִיָּהוּ = 52, **אליהוא = 53 it is the Name of a Prohpet that weighs the same by Hebrew Alphabet order, which is Ahmad = 53 =** אחמד , in Hebrew.

Und die meisten der Evangelien auf die Wahrheit, dass es ein Helfer sein zustimmen, Tröster gesandt von Gott nach Jesu Ministerium, von Jesus selbst prophezeite.

Die auch Jesaja spricht auch über Tröster und neuen Bund nach der Zerstörung von Jerusalem und die Juden bis heute warten Elia und den Tröster.

אֵלִיָּה = 46, אֵלִיָּהוּ = 52, אליהוא = 53 ist es der Name einer prohpet, die den gleichen wiegt durch hebräische Alphabet Ordnung, die Ahmad ist = 53 = אחמד, in Hebräisch.

Matthew 12:

[**24**] But when the Pharisees heard it they said, "It is only by Be-el'zebul, the prince of demons, that this man casts out demons."

In which they mean witch craft (Magic)

قوله تعالى : وإذ قال عيسى ابن مريم يا بني إسرائيل إني رسول الله إليكم مصدقا لما بين يدي من التوراة ومبشرا برسول يأتي من بعدي اسمه أحمد فلما جاءهم بالبينات قالوا هذا سحر مبين

قوله تعالى : وإذ قال عيسى ابن مريم أي واذكر لهم هذه القصة أيضا . وقال : يا بني إسرائيل ولم يقل يا قوم كما قال موسى ;لأنه لا نسب له فيهم فيكونون قومه .

إني رسول الله إليكم أي بالإنجيل .

مصدقا لما بين يدي من التوراة لأن في التوراة صفتي ، وأني لم آتكم بشيء يخالف التوراة فتنفروا عني .

ومبشرا برسول مصدقا . " ومبشرا " نصب على الحال ; والعامل فيها معنى الإرسال . و " إليكم " صلة الرسول .

يأتي من بعدي اسمه أحمد قرأ نافع وابن كثير وأبو عمرو "من بعدي " بفتح الياء . وهي قراءة السلمي]ص [75 :وزر بن حبيش وأبي بكر عن عاصم .واختاره أبو حاتم لأنه اسم ; مثل الكاف من بعدك ، والتاء من قمت . الباقون بالإسكان . وقرئ " من بعدي اسمه أحمد " بحذف الياء من اللفظ . و " أحمد "اسم نبينا صلى الله عليه وسلم . وهو اسم علم منقول من صفة لا من فعل ; فتلك الصفة أفعل التي يراد بها التفضيل . فمعنى " أحمد "أي أحمد الحامدين لربه . والأنبياء صلوات الله عليهم كلهم حامدون الله ، ونبينا أحمد أكثرهم حمدا .وأما محمد فمنقول من صفة أيضا ، وهي في معنى محمود ; ولكن فيه معنى المبالغة والتكرار . فالمحمد هو الذي حمد مرة بعد مرة . كما أن المكرم من الكرم مرة بعد مرة . وكذلك الممدح ونحو ذلك . فاسم محمد مطابق لمعناه ، والله سبحانه سماه قبل أن يسمي به نفسه . فهذا علم من أعلام نبوته ، إذ كان اسمه صادقا عليه ; فهو محمود في الدنيا لما هدي إليه ونفع به من العلم والحكمة . وهو محمود في الآخرة بالشفاعة . فقد تكرر معنى الحمد كما يقتضي اللفظ . ثم إنه لم يكن محمدا حتى كان أحمد ، حمد ربه فنبأه وشرفه ; فلذلك تقدم اسم أحمد على الاسم الذي هو محمد فذكره عيسى عليه السلام فقال : اسمه أحمد . وذكره موسى عليه السلام حين قال له ربه : تلك أمة أحمد ، فقال : اللهم اجعلني من أمة أحمد .فبأحمد ذكره قبل أن يذكره بمحمد ، لأن حمده لربه كان قبل حمد الناس له . فلما وجد وبعث كان محمدا بالفعل . وكذلك في الشفاعة يحمد ربه بالمحامد التي يفتحها عليه ، فيكون أحمد الناس لربه ثم يشفع فيحمد على شفاعته . وروي أن النبي صلى الله عليه وسلم قال " : اسمي في التوراة أحيد ; لأني أحيد أمتي عن النار ، واسمي في الزبور الماحي ، محا الله بي عبدة الأوثان ، واسمي في الإنجيل أحمد واسمي في القرآن محمد لأني محمود في أهل السماء والأرض . " وفي الصحيح " : لي خمسة أسماء : أنا محمد ، وأحمد ، وأنا الماحي الذي يمحو الله بي الكفر ، وأنا الحاشر الذي تحشر الناس على قدمي ، وأنا العاقب . " وقد تقدم .

فلما جاءهم بالبينات قيل عيسى .وقيل : محمد صلى الله عليه وسلم

.

الماحي مذكور في اشعياء
الحاشر في مزامير داود
العاقب ترجمة لاسم يعقوب و كان نصارى نجران يسمون هذا الأسم (العاقب) تيمنا بيعقوب عليه السلام
أما اسم أحيد فالحديث ضعيف و فيه ان في سنده أحد الرواة يضع عن سفينة المحدث

ورود كلمة محمود מחמוד في التوراة

المراثي 1:

Lamentations Chapter 1 and 2 אֵיכָה (4)	**יא** כָּל-עַמָּהּ נֶאֱנָחִים מְבַקְּשִׁים לֶחֶם, נָתְנוּ מחמודיהם (מַחֲמַדֵּיהֶם) בְּאֹכֶל לְהָשִׁיב נָפֶשׁ; רְאֵה יְהוָה וְהַבִּיטָה, כִּי הָיִיתִי זוֹלֵלָה. {ס}	**11** All her people sigh, they seek bread; they have given their pleasant things for food to refresh the soul. 'See, O LORD, and behold, how abject I am become.' **{S}**

ورود كلمة محمود في جزء من المراثي مختلف عليه في القراءات, و هذا يدل على عدم استقرار التوراة, و خلاف النسخات فيها, و يوجد اختلاف بين النسخ اليمنية, و العراقية, و الاشكنازية (الغربية), مع ايضا وجود اختلاف بين التوراة الحالية و نسخة البحر الميت (كهوف قمران) المكتشفة في 1948 م حيث يوجد اختلاف في مزامير غير موجودة في التوراة الحالية, و صلاة نبونائيد (آخر ملوك بابل) حيث تخلط التوراة بين نبوخذ نصر و نبونائيد الآرامي آخر ملوك بابل في كتاب دانيال (سفر دانيال).

שִׁיר הַשִּׁירִיםSong of Songs Chapter 5

16 His mouth is most sweet; yea, he is altogether lovely. This is my beloved, and this is my friend, O daughters of Jerusalem.'	**טז** חִכּוֹ, מַמְתַקִּים, וְכֻלּוֹ, מַחֲמַדִּים; זֶה דוֹדִי וְזֶה רֵעִי, בְּנוֹת יְרוּשָׁלִָם.

Kings I – 20 – 6
الملوك الأول 20 - 6

מְלָכִים א1 Kings Chapter 20

1 And Ben-hadad the king of Aram gathered all his host together; and there were thirty and two kings with him, and horses and chariots; and he went up and besieged Samaria, and fought against it.	**א** וּבֶן-הֲדַד מֶלֶךְ-אֲרָם, קָבַץ אֶת-כָּל-חֵילוֹ, וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם מֶלֶךְ אִתּוֹ, וְסוּס וָרָכֶב; וַיַּעַל, וַיָּצַר עַל-שֹׁמְרוֹן, וַיִּלָּחֶם, בָּהּ.
2 And he sent messengers to Ahab king of Israel, into the city,	**ב** וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל-אַחְאָב מֶלֶךְ-יִשְׂרָאֵל, הָעִירָה.
3 and said unto him: 'Thus saith Ben-hadad: Thy silver and thy gold is mine; thy wives also and thy children, even the goodliest, are mine.'	**ג** וַיֹּאמֶר לוֹ, כֹּה אָמַר בֶּן-הֲדַד, כַּסְפְּךָ וּזְהָבְךָ, לִי-הוּא; וְנָשֶׁיךָ וּבָנֶיךָ הַטּוֹבִים, לִי-הֵם.
4 And the king of Israel answered and said: 'It is according to thy saying, my lord, O king: I am thine, and all that I have.'	**ד** וַיַּעַן מֶלֶךְ-יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר, כִּדְבָרְךָ אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ: לְךָ אֲנִי, וְכָל-אֲשֶׁר-לִי.
5 And the messengers came again, and said: 'Thus speaketh Ben-hadad, saying: I sent indeed unto thee, saying: Thou shalt deliver me thy silver, and thy gold, and thy wives, and thy children;	**ה** וַיָּשֻׁבוּ, הַמַּלְאָכִים, וַיֹּאמְרוּ, כֹּה-אָמַר בֶּן-הֲדַד לֵאמֹר: כִּי-שָׁלַחְתִּי אֵלֶיךָ לֵאמֹר, כַּסְפְּךָ וּזְהָבְךָ וְנָשֶׁיךָ וּבָנֶיךָ לִי תִתֵּן.
6 but I will send my servants unto thee tomorrow about this time, and they shall search thy house, and the houses of thy servants; and it shall be, that whatsoever is pleasant in thine eyes, they shall put it in their hand, and take it away.'	**ו** כִּי אִם-כָּעֵת מָחָר, אֶשְׁלַח אֶת-עֲבָדַי אֵלֶיךָ, וְחִפְּשׂוּ אֶת-בֵּיתְךָ, וְאֵת בָּתֵּי עֲבָדֶיךָ; וְהָיָה כָּל-מַחְמַד עֵינֶיךָ, יָשִׂימוּ בְיָדָם וְלָקָחוּ.

מלכים•א•פרק•כ

א••ובןהדד•מלךארם•קבץ•אתכלחילו•ושלשים•ושנים•מלך•אתו•וסוס•ורכב•ויעל•ויצר•עלשמרון•וילחם•בה••ב••וישלח•מלאכים•
אלאחאב•מלךישראל•העירה••ג••ויאמר•לו•כה•אמר•בןהדד•כספך•וזהבך•ליהוא•ונשיך•ובניך•הטובים•ליהם••ד••ויען•מלךישראל
•ויאמר•כדברך•אדני•המלך•לך•אני•וכלאשרלי••ה••וישבו•המלאכים•ויאמרו•כהאמר•בןהדד•לאמר•כישלחתי•אליך•לאמר•כספך•
וזהבך•ונשיך•ובניך•לי•תתן••ו••כי•אםכעת•מחר•אשלח•אתעבדי•אליך•וחפשו•אתביתך•ואת•בתי•עבדיך•והיה•כלמחמד•עיניך•יש
ימו•בידם•ולקחו••ז••ויקרא•מלךישראל•לכלזקני•הארץ•ויאמר•דעונא•וראו•כי•רעה•זה•מבקש•כישלח•אלי•לנשי•ולבני•ולכספי•ו
לזהבי•ולא•מנעתי•ממנו••ח••ויאמרו•אליו•כלהזקנים•וכלהעם•אלתשמע•ולוא•תאבה••ט••ויאמר•למלאכי•בןהדד•אמרו•לאדני•המ
לך•כל•אשרשלחת•אלעבדך•בראשנה•אעשה•והדבר•הזה•לא•אוכל•לעשות•וילכו•המלאכים•וישבהו•דבר••י••וישלח•אליו•בןהדד
•ויאמר•כהיעשון•לי•אלהים•וכה•יוספו•אםישפק•עפר•שמרון•לשעלים•לכלהעם•אשר•ברגלי••יא••ויען•מלךישראל•ויאמר•דברו•
אליתהלל•חגר•כמפתח••יב••ויהי•כשמע•אתהדבר•הזה•והוא•שתה•הוא•והמלכים•בסכות•ויאמר•אלעבדיו•שימו•וישימו•עלהעיר••
יג••והנה•נביא•אחד•נגש•אלאחאב•מלךישראל•ויאמר•כה•אמר•יהוה•הראית•את•כלההמון•הגדול•הזה•הנני•נתנו•בידך•היום•וידע
ת•כיאני•יהוה••יד••ויאמר•אחאב•במי•ויאמר•כהאמר•יהוה•בנערי•שרי•המדינות•ויאמר•מייאסר•המלחמה•ויאמר•אתה••טו••ויפק
ד•אתנערי•שרי•המדינות•ויהיו•מאתים•שנים•ושלשים•ואחריהם•פקד•אתכלהעם•כלבני•ישראל•שבעת•אלפים••טז••ויצאו•בצהרי
ם•ובןהדד•שתה•שכור•בסכות•הוא•והמלכים•שלשיםושנים•מלך•עזר•אתו••יז••ויצאו•נערי•שרי•המדינות•בראשנה•וישלח•בןהדד
•ויגידו•לו•לאמר•אנשים•יצאו•משמרון••יח••ויאמר•אםלשלום•יצאו•תפשום•חיים•ואם•למלחמה•יצאו•חיים•תפשום••יט••ואלה•י
צאו•מןהעיר•נערי•שרי•המדינות•והחיל•אשר•אחריהם••כ••ויכו•איש•אישו•וינסו•ארם•וירדפם•ישראל•וימלט•בןהדד•מלך•ארם•
עלסוס•ופרשים••כא••ויצא•מלך•ישראל•ויך•אתהסוס•ואתהרכב•והכה•בארם•מכה•גדולה••כב••ויגש•הנביא•אלמלך•ישראל•ויאמ
ר•לו•לך•התחזק•ודע•וראה•את•אשרתעשה•כי•לתשובת•השנה•מלך•ארם•עלה•עליך••

Isaiah 64:10

ישעיהו•פרק•סד

א••כקדח•אש•המסים•מים•תבעהאש•להודיע•שמך•לצריך•מפניך•גוים•ירגזו••ב••בעשותך•נוראות•לא•נקוה•ירדת•מפניך•הרים•נ
זלו••ג••ומעולם•לאשמעו•לא•האזינו•עין•לאראתה•אלהים•זולתך•יעשה•למחכהלו••ד••פגעת•אתשש•ועשה•צדק•בדרכיך•יזכרוך•
הןאתה•קצפת•ונחטא•בהם•עולם•ונושע••ה••ונהי•כטמא•כלנו•וכבגד•עדים•כלצדקתינו•ונבל•כעלה•כלנו•ועוננו•כרוח•ישאנו••ו••
אין•קורא•בשמך•מתעורר•להחזיק•בך•כיהסתרת•פניך•ממנו•ותמוגנו•בידעוננו••ז••ועתה•יהוה•אבינו•אתה•אנחנו•החמר•ואתה•יצר
נו•ומעשה•ידך•כלנו••ח••אלתקצף•יהוה•עדמאד•ואללעד•תזכר•עון•הן•הבטנא•עמך•כלנו••ט••ערי•קדשך•היו•מדבר•ציון•מדבר•
היתה•ירושלם•שממה••י••בית•קדשנו•ותפארתנו•אשר•הללוך•אבתינו•היה•לשרפת•אש•וכלמחמדינו•היה•לחרבה••יא••העלאלה•
תתאפק•יהוה•תחשה•ותעננו•עדמאד••

hapter in Hebrew

יְשַׁעְיָהוּIsaiah Chapter 64

1 As when fire kindleth the brush-wood, and the fire causeth the waters to boil; to make Thy name known to Thine adversaries, that the nations might tremble at Thy presence,

א כִּקְדֹחַ אֵשׁ הֲמָסִים, מַיִם תִּבְעֶה-אֵשׁ, לְהוֹדִיעַ שִׁמְךָ, לְצָרֶיךָ;
מִפָּנֶיךָ, גּוֹיִם יִרְגָּזוּ .

2 When Thou didst tremendous things which we looked not for--Oh that Thou wouldest come down, that the mountains might quake at Thy presence!-- **{S}**

ב בַּעֲשׂוֹתְךָ נוֹרָאוֹת, לֹא נְקַוֶּה; יָרַדְתָּ, מִפָּנֶיךָ הָרִים נָזֹלּוּ. {ס}

3 And whereof from of old men have not heard, nor

ג וּמֵעוֹלָם לֹא-שָׁמְעוּ, לֹא הֶאֱזִינוּ; עַיִן לֹא-רָאָתָה, אֱלֹהִים זוּלָתְךָ--

perceived by the ear, neither hath the eye seen a God beside Thee, who worketh for him that waiteth for Him.

יַעֲשֶׂה, לִמְחַכֵּה-לוֹ.

4 Thou didst take away him that joyfully worked righteousness, those that remembered Thee in Thy ways--behold, Thou wast wroth, and we sinned--upon them have we stayed of old, that we might be saved.

ד פָּגַעְתָּ אֶת-שָׂשׂ וְעֹשֵׂה צֶדֶק, בִּדְרָכֶיךָ יִזְכְּרוּךָ; הֵן-אַתָּה קָצַפְתָּ וַנֶּחֱטָא, בָּהֶם עוֹלָם וְנִוָּשֵׁעַ.

5 And we are all become as one that is unclean, and all our righteousnesses are as a polluted garment; and we all do fade as a leaf, and our iniquities, like the wind, take us away.

ה וַנְּהִי כַטָּמֵא כֻּלָּנוּ, וּכְבֶגֶד עִדִּים כָּל-צִדְקֹתֵינוּ; וַנָּבֶל כֶּעָלֶה כֻּלָּנוּ, וַעֲוֹנֵנוּ כָּרוּחַ יִשָּׂאֻנוּ.

6 And there is none that calleth upon Thy name, that stirreth up himself to take hold of Thee; for Thou hast hid Thy face from us, and hast consumed us by means of our iniquities.

ו וְאֵין-קוֹרֵא בְשִׁמְךָ, מִתְעוֹרֵר לְהַחֲזִיק בָּךְ: כִּי-הִסְתַּרְתָּ פָנֶיךָ מִמֶּנּוּ, וַתְּמוּגֵנוּ בְּיַד-עֲוֹנֵנוּ.

7 But now, O LORD, Thou art our Father; we are the clay, and Thou our potter, and we all are the work of Thy hand.

ז וְעַתָּה יְהוָה, אָבִינוּ אָתָּה; אֲנַחְנוּ הַחֹמֶר וְאַתָּה יֹצְרֵנוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ כֻּלָּנוּ.

8 Be not wroth very sore, O LORD, neither remember iniquity for ever; behold, look, we beseech Thee, we are all Thy people.

ח אַל-תִּקְצֹף יְהוָה עַד-מְאֹד, וְאַל-לָעַד תִּזְכֹּר עָוֺן; הֵן הַבֶּט-נָא, עַמְּךָ כֻלָּנוּ.

9 Thy holy cities are become a wilderness, Zion is become a wilderness, Jerusalem a desolation.

ט עָרֵי קָדְשְׁךָ, הָיוּ מִדְבָּר; צִיּוֹן מִדְבָּר הָיָתָה, יְרוּשָׁלִַם שְׁמָמָה.

10 Our holy and our beautiful house, where our fathers praised Thee, is burned with fire; and all our pleasant things are laid waste.

י בֵּית קָדְשֵׁנוּ וְתִפְאַרְתֵּנוּ, אֲשֶׁר הִלְלוּךָ אֲבֹתֵינוּ--הָיָה, לִשְׂרֵפַת אֵשׁ; וְכָל-מַחֲמַדֵּינוּ, הָיָה לְחָרְבָּה.

11 Wilt Thou refrain Thyself for these things, O LORD? Wilt Thou hold Thy peace, and afflict us very sore? **{P}**

יא הַעַל-אֵלֶּה תִתְאַפַּק, יְהוָה; תֶּחֱשֶׁה וּתְעַנֵּנוּ, עַד-מְאֹד. {פ}

יחזקאל•פרק•כד

א••ויהי•דבריהוה•אלי•בשנה•התשיעית•בחדש•העשירי•בעשור•לחדש•לאמר••ב••בןאדם•כתוב•[כתבקרי]•לך•אתשם•היום•אתעצ
ם•היום•הזה•סמך•מלךבבל•אלירושלם•בעצם•היום•הזה••ג••ומשל•אלביתהמרי•משל•ואמרת•אליהם•כה•אמר•אדני•יהוה•שפת•ה
סיר•שפת•וגםיצק•בו•מים••ד••אסף•נתחיה•אליה•כלנתח•טוב•ירך•וכתף•מבחר•עצמים•מלא••ה••מבחר•הצאן•לקוח•וגם•דור•הע
צמים•תחתיה•רתח•רתחיה•גםבשלו•עצמיה•בתוכה••
ו••לכן•כהאמר•אדני•יהוה•אוי•עיר•הדמים•סיר•אשר•חלאתה•בה•וחלאתה•לא•יצאה•ממנה•לנתחיה•לנתחיה•הוציאה•לאנפל•עליה
•גורל••ז••כי•דמה•בתוכה•היה•עלצחיח•סלע•שמתהו•לא•שפכתהו•עלהארץ•לכסות•עליו•עפר••ח••להעלות•חמה•לנקם•נקם•נתת
י•אתדמה•עלצחיח•סלע•לבלתי•הכסות••
ט••לכן•כה•אמר•אדני•יהוה•אוי•עיר•הדמים•גםאני•אגדיל•המדורה••י••הרבה•העצים•הדלק•האש•התם•הבשר•והרקח•המרקחה•ו

העצמות•יחרו••יא••והעמידה•עלגחליה•רקה•למען•תחם•וחרה•נחשתה•ונתכה•בתוכה•טמאתה•תתם•חלאתה••יב••תאנים•הלאת•ו
לאתצא•ממנה•רבת•חלאתה•באש•חלאתה••יג••בטמאתך•זמה•יען•טהרתיך•ולא•טהרת•מטמאתך•לא•תטהרי•עוד•עדהניחי•אתחמתי
•בך••יד••אני•יהוה•דברתי•באה•ועשיתי•לאאפרע•ולאאחוס•ולא•אנחם•כדרכיך•וכעלילותיך•שפטוך•נאם•אדני•יהוה••
טו••ויהי•דבריהוה•אלי•לאמר••טז••בןאדם•הנני•לקח•ממך•אתמחמד•עיניך•במגפה•ולא•תספד•ולא•תבכה•ולוא•תבוא•דמעתך••יז
••האנק•דם•מתים•אבל•לאתעשה•פארך•חבוש•עליך•ונעליך•תשים•ברגליך•ולא•תעטה•עלשפם•ולחם•אנשים•לא•תאכל••יח••וא
דבר•אלהעם•בבקר•ותמת•אשתי•בערב•ואעש•בבקר•כאשר•צויתי••יט••ויאמרו•אלי•העם•הלאתגיד•לנו•מהאלה•לנו•כי•אתה•עש
ה••כ••ואמר•אליהם•דבריהוה•היה•אלי•לאמר••כא••אמר•לבית•ישראל•כהאמר•אדני•יהוה•הנני•מחלל•אתמקדשי•גאון•עזכם•מח
מד•עיניכם•ומחמל•נפשכם•ובניכם•ובנותיכם•אשר•עזבתם•בחרב•יפלו••כב••ועשיתם•כאשר•עשיתי•עלשפם•לא•תעטו•ולחם•אנ
שים•לא•תאכלו••כג••ופארכם•עלראשיכם•ונעליכם•ברגליכם•לא•תספדו•ולא•תבכו•ונמקתם•בעונתיכם•ונהמתם•איש•אלאחיו••כ
ד••והיה•יחזקאל•לכם•למופת•ככל•אשרעשה•תעשו•בבאה•וידעתם•כי•אני•אדני•יהוה••

כה••ואתה•בןאדם•הלוא•ביום•קחתי•מהם•אתמעוזם•משוש•תפארתם•אתמחמד•עיניהם•ואתמשא•נפשם•בניהם•ובנותיהם••כו••בי
ום•ההוא•יבוא•הפליט•אליך•להשמעות•אזנים••כז••ביום•ההוא•יפתח•פיך•אתהפליט•ותדבר•ולא•תאלם•עוד•והיית•להם•למופת•ו
ידעו•כיאני•יהוה••

(هوشع Hosea)

הוֹשֵׁעַ Hosea Chapter 9

א אַל-תִּשְׂמַח יִשְׂרָאֵל אֶל-גִּיל כָּעַמִּים, כִּי זָנִיתָ מֵעַל אֱלֹהֶיךָ; אָהַבְתָּ אֶתְנָן, עַל כָּל-גָּרְנוֹת דָּגָן.	1 Rejoice not, O Israel, unto exultation, like the peoples, for thou hast gone astray from thy God, thou hast loved a harlot's hire upon every corn-floor.
ב גֹּרֶן וָיֶקֶב, לֹא יִרְעֵם; וְתִירוֹשׁ, יְכַחֶשׁ בָּהּ.	2 The threshing-floor and the wine-press shall not feed them, and the new wine shall fail her.
ג לֹא יֵשְׁבוּ, בְּאֶרֶץ יְהוָה; וְשָׁב אֶפְרַיִם מִצְרַיִם, וּבְאַשּׁוּר טָמֵא יֹאכֵלוּ.	3 They shall not dwell in the LORD'S land; but Ephraim shall return to Egypt, and they shall eat unclean food in Assyria.
ד לֹא-יִסְּכוּ לַיהוָה יַיִן, וְלֹא יֶעֶרְבוּ-לוֹ--זִבְחֵיהֶם כְּלֶחֶם אוֹנִים לָהֶם, כָּל-אֹכְלָיו יִטַּמָּאוּ: כִּי-לַחְמָם לְנַפְשָׁם, לֹא יָבוֹא בֵּית יְהוָה.	4 They shall not pour out wine-offerings to the LORD, neither shall they be pleasing unto Him; their sacrifices shall be unto them as the bread of mourners, all that eat thereof shall be polluted; for their bread shall be for their appetite, it shall not come into the house of the LORD.
ה מַה-תַּעֲשׂוּ, לְיוֹם מוֹעֵד, וּלְיוֹם, חַג-יְהוָה.	5 What will ye do in the day of the appointed season, and in the day of the feast of the LORD?
ו כִּי-הִנֵּה הָלְכוּ מִשֹּׁד, מִצְרַיִם תְּקַבְּצֵם מֹף תְּקַבְּרֵם; מַחְמַד לְכַסְפָּם, קִמּוֹשׂ יִירָשֵׁם, חוֹחַ בְּאָהֳלֵיהֶם.	6 For, lo, they are gone away from destruction, yet Egypt shall gather them up, Memphis shall bury them; their precious treasures of silver, nettles shall possess them, thorns shall be in their tents.

הושע•פרקט

א••אלתשמח•ישראל•אלגיל•כעמים•כי•זנית•מעל•אלהיך•אהבת•אתנן•על•כלגרנות•דגן••ב••גרן•ויקב•לא•ירעם•ותירוש•יכחש•ב
ה••ג••לא•ישבו•בארץ•יהוה•ושב•אפרים•מצרים•ובאשור•טמא•יאכלו••ד••לאיסכו•ליהוה•יין•ולא•יערבולו•זבחיהם•כלחם•אונים
•להם•כלאכליו•יטמאו•כילחמם•לנפשם•לא•יבוא•בית•יהוה••ה••מהתעשו•ליום•מועד•וליום•חגיהוה••ו••כיהנה•הלכו•משד•מצרי
ם•תקבצם•מף•תקברם•מחמד•לכספם•קמוש•יירשם•חוח•באהליהם••ז••באו•ימי•הפקדה•באו•ימי•השלם•ידעו•ישראל•אויל•הנבי
א•משגע•איש•הרוח•על•רב•עונך•ורבה•משטמה••ח••צפה•אפרים•עםאלהי•נביא•פח•יקוש•עלכלדרכיו•משטמה•בבית•אלהיו••ט•
•העמיקושחתו•כימי•הגבעה•יזכור•עונם•יפקוד•חטאותם••
י••כענבים•במדבר•מצאתי•ישראל•כבכורה•בתאנה•בראשיתה•ראיתי•אבותיכם•המה•באו•בעלפעור•וינזרו•לבשת•ויהיו•שקוצים•
כאהבם••יא••אפרים•כעוף•יתעופף•כבודם•מלדה•ומבטן•ומהריון••יב••כי•אםיגדלו•אתבניהם•ושכלתים•מאדם•כיגםאוי•להם•בשו
רי•מהם••יג••אפרים•כאשרראיתי•לצור•שתולה•בנוה•ואפרים•להוציא•אלהרג•בניו••יד••תןלהם•יהוה•מהתתן•תןלהם•רחם•משכי
ל•ושדים•צמקים••טו••כלרעתם•בגלגל•כישם•שנאתים•על•רע•מעלליהם•מביתי•אגרשם•לא•אוסף•אהבתם•כלשריהם•סררים••טז
••הכה•אפרים•שרשם•יבש•פרי•בלי[בלקרי]•יעשון•גם•כי•ילדון•והמתי•מחמדי•בטנם••
יז••ימאסם•אלהי•כי•לא•שמעו•לו•ויהיו•נדדים•בגוים••

Joel(يوئيل)

is Chapter in Hebrew

יוֹאֵלJoel Chapter 4

א כִּי, הִנֵּה בַּיָּמִים הָהֵמָּה--וּבָעֵת הַהִיא: אֲשֶׁר אשוב (אָשִׁיב) אֶת-שְׁבוּת יְהוּדָה, וִירוּשָׁלִָם.

1 For, behold, in those days, and in that time, when I shall bring back the captivity of Judah and Jerusalem,

ב וְקִבַּצְתִּי, אֶת-כָּל-הַגּוֹיִם, וְהוֹרַדְתִּים, אֶל-עֵמֶק יְהוֹשָׁפָט; וְנִשְׁפַּטְתִּי עִמָּם שָׁם, עַל-עַמִּי וְנַחֲלָתִי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר פִּזְּרוּ בַגּוֹיִם, וְאֶת-אַרְצִי, חִלֵּקוּ.

2 I will gather all nations, and will bring them down into the valley of Jehoshaphat; and I will enter into judgment with them there for My people and for My heritage Israel, whom they have scattered among the nations, and divided My land.

ג וְאֶל-עַמִּי, יַדּוּ גוֹרָל; וַיִּתְּנוּ הַיֶּלֶד בַּזּוֹנָה, וְהַיַּלְדָּה מָכְרוּ בַיַּיִן וַיִּשְׁתּוּ.

3 And they have cast lots for My people; and have given a boy for an harlot, and sold a girl for wine, and have drunk.

ד וְגַם מָה-אַתֶּם לִי, צֹר וְצִידוֹן, וְכֹל, גְּלִילוֹת פְּלָשֶׁת; הַגְּמוּל, אַתֶּם מְשַׁלְּמִים עָלָי, וְאִם-גֹּמְלִים אַתֶּם עָלַי, קַל מְהֵרָה אָשִׁיב גְּמֻלְכֶם בְּרֹאשְׁכֶם.

4 And also what are ye to Me, O Tyre, and Zidon, and all the regions of Philistia? will ye render retribution on My behalf? and if ye render retribution on My behalf, swiftly, speedily will I return your retribution upon your own head.

ה אֲשֶׁר-כַּסְפִּי וּזְהָבִי, לְקַחְתֶּם; וּמַחֲמַדַּי, הַטֹּבִים, הֲבֵאתֶם, לְהֵיכְלֵיכֶם.

5 Forasmuch as ye have taken My silver and My gold, and have carried into your temples My goodly treasures;

יואל•פרק•ד

א••כי•הנה•בימים•ההמה•ובעת•ההיא•אשר•אשוב•אתשבות•יהודה•וירושלם••ב••וקבצתי•אתכלהגוים•והורדתים•אלעמק•יהושפט
•ונשפטתי•עמם•שם•עלעמי•ונחלתי•ישראל•אשר•פזרו•בגוים•ואתארצי•חלקו••ג••ואלעמי•ידו•גורל•ויתנו•הילד•בזונה•והילדה•מ
כרו•ביין•וישתו••ד••וגם•מהאתם•לי•צר•וצידון•וכל•גלילות•פלשת•הגמול•אתם•משלמים•עלי•ואםגמלים•אתם•עלי•קל•מהרה•א
שיב•גמלכם•בראשכם••ה••אשרכספי•וזהבי•לקחתם•ומחמדי•הטבים•הבאתם•להיכליכם••ו••ובני•יהודה•ובני•ירושלם•מכרתם•לב
ני•היונים•למען•הרחיקם•מעל•גבולם••ז••הנני•מעירם•מןהמקום•אשרמכרתם•אתם•שמה•והשבתי•גמלכם•בראשכם••ח••ומכרתי•
אתבניכם•ואתבנותיכם•ביד•בני•יהודה•ומכרום•לשבאים•אלגוי•רחוק•כי•יהוה•דבר••

Songs of Solomonنشيد الانشاد

שיר•השירים•פרק•ה

א••באתי•לגני•אחתי•כלה•אריתי•מורי•עםבשמי•אכלתי•יערי•עםדבשי•שתיתי•ייני•עםחלבי•אכלו•רעים•שתו•ושכרו•דודים••
ב••אני•ישנה•ולבי•ער•קול•דודי•דופק•פתחילי•אחתי•רעיתי•יונתי•תמתי•שראשי•נמלאטל•קוצותי•רסיסי•לילה••ג••פשטתי•אתכ
תנתי•איככה•אלבשנה•רחצתי•אתרגלי•איככה•אטנפם••ד••דודי•שלח•ידו•מןהחר•ומעי•המו•עליו••ה••קמתי•אני•לפתח•לדודי•וידי
•נטפומור•ואצבעתי•מור•עבר•על•כפות•המנעול••ו••פתחתי•אני•לדודי•ודודי•חמק•עבר•נפשי•יצאה•בדברו•בקשתיהו•ולא•מצאתי
הו•קראתיו•ולא•ענני••ז••מצאני•השמרים•הסבבים•בעיר•הכוני•פצעוני•נשאו•אתרדידי•מעלי•שמרי•החמות••ח••השבעתי•אתכם•
בנות•ירושלם•אםתמצאו•אתדודי•מהתגידו•לו•שחולת•אהבה•אני••ט••מהדודך•מדוד•היפה•בנשים•מהדודך•מדוד•שככה•השבעתנ
ו••י••דודי•צח•ואדום•דגול•מרבבה••יא••ראשו•כתם•פז•קוצותיו•תלתלים•שחרות•כעורב••יב••עיניו•כיונים•עלאפיקי•מים•רחצו
ת•בחלב•ישבות•עלמלאת••יג••לחיו•כערוגת•הבשם•מגדלות•מרקחים•שפתותיו•שושנים•נטפות•מור•עבר••יד••ידיו•גלילי•זהב•מ
מלאים•בתרשיש•מעיו•עשת•שן•מעלפת•ספירים••טו••שוקיו•עמודי•שש•מיסדים•עלאדניפז•מראהו•כלבנון•בחור•כארזים••טז••ח
כו•ממתקים•וכלו•מחמדים•זה•דודי•וזה•רעי•בנות•ירושלם••

Song of Songs Chapter 5שִׁיר הַשִּׁירִים

16 His mouth is most sweet; yea, he is altogether lovely. This is my beloved, and this is my friend, O daughters of Jerusalem.'

טז חִכּוֹ, מַמְתַקִּים, וְכֻלּוֹ, מַחֲמַדִּים; זֶה דּוֹדִי וְזֶה רֵעִי, בְּנוֹת יְרוּשָׁלִָם.

איכה•פרק•א

א••איכה•ישבה•בדד•העיר•רבתי•עם•היתה•כאלמנה•רבתי•בגוים•שרתי•במדינות•היתה•למס••
ב••בכו•תבכה•בלילה•ודמעתה•על•לחיה•אין•לה•מנחם•מכלאהביה•כלרעיה•בגדו•בה•היו•לה•לאיבים••
ג••גלתה•יהודה•מעני•ומרב•עבדה•היא•ישבה•בגוים•לא•מצאה•מנוח•כלרדפיה•השיגוה•בין•המצרים••
ד••דרכי•ציון•אבלות•מבלי•באי•מועד•כלשעריה•שוממין•כהניה•נאנחים•בתולתיה•נוגות•והיא•מרלה••
ה••היו•צריה•לראש•איביה•שלו•כייהוה•הוגה•על•רבפשעיה•עולליה•הלכו•שבי•לפניצר••
ו••ויצא•מןבת•[מבתקרי]•ציון•כלהדרה•היו•שריה•כאילים•לאמצאו•מרעה•וילכו•בלאכח•לפני•רודף••
ז••זכרה•ירושלם•ימי•עניה•ומרודיה•כל•מחמדיה•אשר•היו•מימי•קדם•בנפל•עמה•בידצר•ואין•עוזר•לה•ראוה•צרים•שחקו•על•מ
שבתה••
ח••חטא•חטאה•ירושלם•עלכן•לנידה•היתה•כלמכבדיה•הזילוה•כיראו•ערותה•גםהיא•נאנחה•ותשב•אחור••
ט••טמאתה•בשוליה•לא•זכרה•אחריתה•ותרד•פלאים•אין•מנחם•לה•ראה•יהוה•אתעניי•כי•הגדיל•אויב••
י••ידו•פרש•צר•על•כלמחמדיה•כיראתה•גוים•באו•מקדשה•אשר•צויתה•לאיבאו•בקהל•לך••

יא••כלעמה•נאנחים•מבקשים•לחם•נתנו•מחמודיהם•באכל•להשיב•נפש•ראה•יהוה•והביטה•כי•הייתי•זוללה••
יב••לוא•אליכם•כלעברי•דרך•הביטו•וראו•אםיש•מכאוב•כמכאבי•אשר•עולל•לי•אשר•הוגה•יהוה•ביום•חרון•אפו••
יג••ממרום•שלחאש•בעצמתי•וירדנה•פרש•רשת•לרגלי•השיבני•אחור•נתנני•שממה•כלהיום•דוה••
יד••נשקד•על•פשעי•בידו•ישתרגו•עלו•עלצוארי•הכשיל•כחי•נתנני•אדני•בידי•לאאוכל•קום••
טו••סלה•כלאבירי•אדני•בקרבי•קרא•עלי•מועד•לשבר•בחורי•גת•דרך•אדני•לבתולת•בתיהודה••
טז••עלאלה•אני•בוכיה•עיני•עיני•ירדה•מים•כירחק•ממני•מנחם•משיב•נפשי•היו•בני•שוממים•כי•גבר•אויב••
יז••פרשה•ציון•בידיה•אין•מנחם•לה•צוה•יהוה•ליעקב•סביביו•צריו•היתה•ירושלם•לנדה•ביניהם••
יח••צדיק•הוא•יהוה•כי•פיהו•מריתי•שמעונא•כלעמים•וראו•מכאבי•בתולתי•ובחורי•הלכו•בשבי••
יט••קראתי•למאהבי•המה•רמוני•כהני•וזקני•בעיר•גועו•כיבקשו•אכל•למו•וישיבו•אתנפשם••
כ••ראה•יהוה•כיצרלי•מעי•חמרמרו•נהפך•לבי•בקרבי•כי•מרו•מריתי•מחוץ•שכלהחרב•בבית•כמות••
כא••שמעו•כי•נאנחה•אני•אין•מנחם•לי•כלאיבי•שמעו•רעתי•ששו•כי•אתה•עשית•הבאת•יוםקראת•ויהיו•כמוני••
כב••תבא•כלרעתם•לפניך•ועולל•למו•כאשר•עוללת•לי•על•כלפשעי•כירבות•אנחתי•ולבי•דוי••

איכה•פרק•ב

א••איכה•יעיב•באפו•אדני•אתבתציון•השליך•משמים•ארץ•תפארת•ישראל•ולאזכר•הדםרגליו•ביום•אפו••
ב••בלע•אדני•לא•חמל•את•כלנאות•יעקב•הרס•בעברתו•מבצרי•בתיהודה•הגיע•לארץ•חלל•ממלכה•ושריה••
ג••גדע•בחריאף•כל•קרן•ישראל•השיב•אחור•ימינו•מפני•אויב•ויבער•ביעקב•כאש•להבה•אכלה•סביב••
ד••דרך•קשתו•כאויב•נצב•ימינו•כצר•ויהרג•כל•מחמדי•עין•באהל•בתציון•שפך•כאש•חמתו••
ה••היה•אדני•כאויב•בלע•ישראל•בלע•כלארמנותיה•שחת•מבצריו•וירב•בבתיהודה•תאניה•ואניה••
ו••ויחמס•כגן•שכו•שחת•מועדו•שכח•יהוה•בציון•מועד•ושבת•וינאץ•בזעםאפו•מלך•וכהן••
ז••זנח•אדני•מזבחו•נאר•מקדשו•הסגיר•בידאויב•חומת•ארמנותיה•קול•נתנו•בביתיהוה•כיום•מועד••
ח••חשב•יהוה•להשחית•חומת•בתציון•נטה•קו•לאהשיב•ידו•מבלע•ויאבלחל•וחומה•יחדו•אמללו••
ט••טבעו•בארץ•שעריה•אבד•ושבר•בריחיה•מלכה•ושריה•בגוים•אין•תורה•גםנביאיה•לאמצאו•חזון•מיהוה••
י••ישבו•לארץ•ידמו•זקני•בתציון•העלו•עפר•עלראשם•חגרו•שקים•הורידו•לארץ•ראשן•בתולת•ירושלם••
יא••כלו•בדמעות•עיני•חמרמרו•מעי•נשפך•לארץ•כבדי•עלשבר•בתעמי•בעטף•עולל•ויונק•ברחבות•קריה••
יב••לאמתם•יאמרו•איה•דגן•ויין•בהתעטפם•כחלל•ברחבות•עיר•בהשתפך•נפשם•אלחיק•אמתם••
יג••מהאעידך•מה•אדמהלך•הבת•ירושלם•מה•אשוהלך•ואנחמך•בתולת•בתציון•כיגדול•כים•שברך•מי•ירפאלך••
יד••נביאיך•חזו•לך•שוא•ותפל•ולאגלו•עלעונך•להשיב•שביתך•ויחזו•לך•משאות•שוא•ומדוחים••
טו••ספקו•עליך•כפים•כלעברי•דרך•שרקו•וינעו•ראשם•עלבת•ירושלם•הזאת•העיר•שיאמרו•כלילת•יפי•משוש•לכלהארץ••
טז••פצו•עליך•פיהם•כלאויביך•שרקו•ויחרקושן•אמרו•בלענו•אך•זה•היום•שקוינהו•מצאנו•ראינו••
יז••עשה•יהוה•אשר•זמם•בצע•אמרתו•אשר•צוה•מימיקדם•הרס•ולא•חמל•וישמח•עליך•אויב•הרים•קרן•צריך••
יח••צעק•לבם•אלאדני•חומת•בתציון•הורידי•כנחל•דמעה•יומם•ולילה•אלתתני•פוגת•לך•אלתדם•בתעינך••
יט••קומי•רני•בליל•לראש•אשמרות•שפכי•כמים•לבך•נכח•פני•אדני•שאי•אליו•כפיך•עלנפש•עולליך•העטופים•ברעב•בראש•כל
חוצות••
כ••ראה•יהוה•והביטה•למי•עוללת•כה•אםתאכלנה•נשים•פרים•עללי•טפחים•אםיהרג•במקדש•אדני•כהן•ונביא••
כא••שכבו•לארץ•חוצות•נער•וזקן•בתולתי•ובחורי•נפלו•בחרב•הרגת•ביום•אפך•טבחת•לא•חמלת••
כב••תקרא•כיום•מועד•מגורי•מסביב•ולא•היה•ביום•אףיהוה•פליט•ושריד•אשרטפחתי•ורביתי•איבי•כלם••

אֵיכָהLamentations Chapter 1

1 How doth the city sit solitary, that was full of people! How is she become as a widow! She that was great among the nations, and princess among the provinces, how is she become tributary! **{S}**

א אֵיכָה יָשְׁבָה בָדָד, הָעִיר רַבָּתִי עָם--הָיְתָה, כְּאַלְמָנָה; רַבָּתִי בַגּוֹיִם, שָׂרָתִי בַּמְּדִינוֹת--הָיְתָה, לָמַס. {ס}

2 She weepeth sore in the night, and her tears are on her cheeks; she hath none to comfort her among all her lovers; all her friends have dealt

ב בָּכוֹ תִבְכֶּה בַּלַּיְלָה, וְדִמְעָתָהּ עַל לֶחֱיָהּ--אֵין-לָהּ מְנַחֵם, מִכָּל-אֹהֲבֶיהָ: כָּל-רֵעֶיהָ בָּגְדוּ בָהּ, הָיוּ לָהּ לְאֹיְבִים. {ס}

treacherously with her, they are become her enemies. **{S}**

3 Judah is gone into exile because of affliction, and because of great servitude; she dwelleth among the nations, she findeth no rest; all her pursuers overtook her within the straits. **{S}**

ג גָּלְתָה יְהוּדָה מֵעֹנִי, וּמֵרֹב עֲבֹדָה--הִיא יָשְׁבָה בַגּוֹיִם, לֹא מָצְאָה מָנוֹחַ; כָּל-רֹדְפֶיהָ הִשִּׂיגוּהָ, בֵּין הַמְּצָרִים. {ס}

4 The ways of Zion do mourn, because none come to the solemn assembly; all her gates are desolate, her priests sigh; her virgins are afflicted, and she herself is in bitterness. **{S}**

ד דַּרְכֵי צִיּוֹן אֲבֵלוֹת, מִבְּלִי בָּאֵי מוֹעֵד--כָּל-שְׁעָרֶיהָ שׁוֹמֵמִין, כֹּהֲנֶיהָ נֶאֱנָחִים; בְּתוּלֹתֶיהָ נּוּגוֹת, וְהִיא מַר-לָהּ. {ס}

5 Her adversaries are become the head, her enemies are at ease; for the LORD hath afflicted her for the multitude of her transgressions; her young children are gone into captivity before the adversary. **{S}**

ה הָיוּ צָרֶיהָ לְרֹאשׁ אֹיְבֶיהָ שָׁלוּ, כִּי-יְהוָה הוֹגָהּ עַל רֹב-פְּשָׁעֶיהָ; עוֹלָלֶיהָ הָלְכוּ שְׁבִי, לִפְנֵי-צָר. {ס}

6 And gone is from the daughter of Zion all her splendour; her princes are become like harts that find no pasture, and they are gone without strength before the pursuer. **{S}**

ו וַיֵּצֵא מן בת- (מִבַּת-) צִיּוֹן, כָּל-הֲדָרָהּ; הָיוּ שָׂרֶיהָ, כְּאַיָּלִים לֹא-מָצְאוּ מִרְעֶה, וַיֵּלְכוּ בְלֹא-כֹחַ, לִפְנֵי רוֹדֵף. {ס}

7 Jerusalem remembereth in the days of her affliction and of her anguish all her treasures that she had from the days of old; now that her people fall by the hand of the adversary, and none doth help her, the adversaries have seen her, they have mocked at her desolations. **{S}**

ז זָכְרָה יְרוּשָׁלִַם, יְמֵי עָנְיָהּ וּמְרוּדֶיהָ--כֹּל מַחֲמֻדֶיהָ, אֲשֶׁר הָיוּ מִימֵי קֶדֶם; בִּנְפֹל עַמָּהּ בְּיַד-צָר, וְאֵין עוֹזֵר לָהּ--רָאוּהָ צָרִים, שָׂחֲקוּ עַל מִשְׁבַּתֶּהָ. {ס}

8 Jerusalem hath grievously sinned, therefore she is become as one unclean; all that honoured her despise her, because they have seen her nakedness; she herself also sigheth, and turneth backward. **{S}**

ח חֵטְא חָטְאָה יְרוּשָׁלִַם, עַל-כֵּן לְנִידָה הָיָתָה; כָּל-מְכַבְּדֶיהָ הִזִּילוּהָ כִּי-רָאוּ עֶרְוָתָהּ, גַּם-הִיא נֶאֶנְחָה וַתָּשָׁב אָחוֹר. {ס}

9 Her filthiness was in her skirts, she was not mindful of her end; therefore is she come down wonderfully, she hath no comforter. 'Behold, O LORD, my affliction, for the enemy hath magnified himself.' **{S}**

ט טֻמְאָתָהּ בְּשׁוּלֶיהָ, לֹא זָכְרָה אַחֲרִיתָהּ, וַתֵּרֶד פְּלָאִים, אֵין מְנַחֵם לָהּ; רְאֵה יְהוָה אֶת-עָנְיִי, כִּי הִגְדִּיל אוֹיֵב. {ס}

10 The adversary hath spread out his hand upon all her treasures; for she hath seen that the heathen are entered into her sanctuary, concerning whom Thou didst command that they should not enter into Thy congregation. **{S}**

י יָדוֹ פָּרַשׂ צָר, עַל כָּל-מַחֲמַדֶּיהָ: כִּי-רָאֲתָה גוֹיִם, בָּאוּ מִקְדָּשָׁהּ--אֲשֶׁר צִוִּיתָה, לֹא-יָבֹאוּ בַקָּהָל לָךְ. {ס}

11 All her people sigh, they seek bread; they have given their pleasant things for food to refresh the soul. 'See, O LORD, and behold, how abject I am become.' **{S}**

יא כָּל-עַמָּהּ נֶאֱנָחִים מְבַקְשִׁים לֶחֶם, נָתְנוּ מחמודיהם (מַחֲמַדֵּיהֶם) בְּאֹכֶל לְהָשִׁיב נָפֶשׁ; רְאֵה יְהוָה וְהַבִּיטָה, כִּי הָיִיתִי זוֹלֵלָה. {ס}

יב לוֹא אֲלֵיכֶם, כָּל-עֹבְרֵי דֶרֶךְ--הַבִּיטוּ וּרְאוּ, אִם-יֵשׁ מַכְאוֹב
כְּמַכְאֹבִי אֲשֶׁר עוֹלַל לִי: אֲשֶׁר הוֹגָה יְהוָה, בְּיוֹם חֲרוֹן אַפּוֹ. {ס}

12 'Let it not come unto you, all ye that pass by! Behold, and see if there be any pain like unto my pain, which is done unto me, wherewith the LORD hath afflicted me in the day of His fierce anger. **{S}**

יג מִמָּרוֹם שָׁלַח-אֵשׁ בְּעַצְמֹתַי, וַיִּרְדֶּנָּה; פָּרַשׂ רֶשֶׁת לְרַגְלַי,
הֱשִׁיבַנִי אָחוֹר--נְתָנַנִי שֹׁמֵמָה, כָּל-הַיּוֹם דָּוָה. {ס}

13 From on high hath He sent fire into my bones, and it prevaileth against them; He hath spread a net for my feet, He hath turned me back; He hath made me desolate and faint all the day. **{S}**

יד נִשְׂקַד עֹל פְּשָׁעַי בְּיָדוֹ, יִשְׂתָּרְגוּ עָלוּ עַל-צַוָּארִי--הִכְשִׁיל כֹּחִי;
נְתָנַנִי אֲדֹנָי, בִּידֵי לֹא-אוּכַל קוּם. {ס}

14 The yoke of my transgressions is impressed by His hand; they are knit together, they are come up upon my neck; He hath made my strength to fail; the Lord hath delivered me into their hands, against whom I am not able to stand. **{S}**

טו סִלָּה כָל-אַבִּירַי אֲדֹנָי בְּקִרְבִּי, קָרָא עָלַי מוֹעֵד לִשְׁבֹּר בַּחוּרָי;
גַּת דָּרַךְ אֲדֹנָי, לִבְתוּלַת בַּת-יְהוּדָה. {ס}

15 The Lord hath set at nought all my mighty men in the midst of me; He hath called a solemn assembly against me to crush my young men; the Lord hath trodden as in a winepress the virgin the daughter of Judah.' **{S}**

טז עַל-אֵלֶּה אֲנִי בוֹכִיָּה, עֵינִי עֵינִי יֹרְדָה מַּיִם--כִּי-רָחַק מִמֶּנִּי
מְנַחֵם, מֵשִׁיב נַפְשִׁי; הָיוּ בָנַי שׁוֹמֵמִים, כִּי גָבַר אוֹיֵב. {ס}

16 'For these things I weep; mine eye, mine eye runneth down with water; because the comforter is far from me, even he that should refresh my soul; my children are desolate, because the enemy hath prevailed.' **{S}**

יז פֵּרְשָׂה צִיּוֹן בְּיָדֶיהָ, אֵין מְנַחֵם לָהּ--צִוָּה יְהוָה לְיַעֲקֹב, סְבִיבָיו
צָרָיו; הָיְתָה יְרוּשָׁלִַם לְנִדָּה, בֵּינֵיהֶם. {ס}

17 Zion spreadeth forth her hands; there is none to comfort her; the LORD hath commanded concerning Jacob, that they that are round about him should be his adversaries; Jerusalem is among them as one unclean. **{S}**

יח צַדִּיק הוּא יְהוָה, כִּי פִיהוּ מָרִיתִי; שִׁמְעוּ-נָא כָל-עמים
(הָעַמִּים), וּרְאוּ מַכְאֹבִי--בְּתוּלֹתַי וּבַחוּרַי, הָלְכוּ בַשֶּׁבִי. {ס}

18 'The LORD is righteous; for I have rebelled against His word; hear, I pray you, all ye peoples, and behold my pain: my virgins and my young men are gone into captivity. **{S}**

יט קָרָאתִי לַמְאַהֲבַי הֵמָּה רִמּוּנִי, כֹּהֲנַי וּזְקֵנַי בָּעִיר גָּוָעוּ: כִּי-
בִקְשׁוּ אֹכֶל לָמוֹ, וְיָשִׁיבוּ אֶת-נַפְשָׁם. {ס}

19 I called for my lovers, but they deceived me; my priests and mine elders perished in the city, while they sought them food to refresh their souls. **{S}**

כ רְאֵה יְהוָה כִּי-צַר-לִי, מֵעַי חֳמַרְמָרוּ--נֶהְפַּךְ לִבִּי בְּקִרְבִּי, כִּי מָרוֹ
מָרִיתִי; מִחוּץ שִׁכְּלָה-חֶרֶב, בַּבַּיִת כַּמָּוֶת. {ס}

20 Behold, O LORD, for I am in distress, mine inwards burn; my heart is turned within me, for I have grievously rebelled. Abroad the sword bereaveth, at home there is the like of death. **{S}**

כא שָׁמְעוּ כִּי נֶאֱנָחָה אָנִי, אֵין מְנַחֵם לִי--כָּל-אֹיְבַי שָׁמְעוּ רָעָתִי
שָׂשׂוּ, כִּי אַתָּה עָשִׂיתָ; הֵבֵאתָ יוֹם-קָרָאתָ, וְיִהְיוּ כָמֹנִי. {ס}

21 They have heard that I sigh, there is none to comfort me; all mine enemies have heard of my trouble, and are glad, for Thou hast done it; Thou wilt bring the day that Thou hast proclaimed, and

they shall be like unto me. **{S}**

כב תָּבֹא כָל-רָעָתָם לְפָנֶיךָ וְעוֹלֵל לָמוֹ, כַּאֲשֶׁר עוֹלַלְתָּ לִי עַל כָּל-
פְּשָׁעָי: כִּי-רַבּוֹת אַנְחֹתַי, וְלִבִּי דַוָּי. {פ }

22 Let all their wickedness come before Thee; and do unto them, as Thou hast done unto me for all my transgressions; for my sighs are many and my heart is faint.' **{P}**

אֵיכָהLamentations Chapter 2

א אֵיכָה יָעִיב בְּאַפּוֹ אֲדֹנָי, אֶת-בַּת-צִיּוֹן--הִשְׁלִיךְ מִשָּׁמַיִם אֶרֶץ,
תִּפְאֶרֶת יִשְׂרָאֵל; וְלֹא-זָכַר הֲדֹם-רַגְלָיו ,בְּיוֹם אַפּוֹ. {ס }

1 How hath the Lord covered with a cloud the daughter of Zion in His anger! He hath cast down from heaven unto the earth the beauty of Israel, and hath not remembered His footstool in the day of His anger. **{S}**

ב בִּלַּע אֲדֹנָי לא (וְלֹא) חָמַל, אֵת כָּל-נְאוֹת יַעֲקֹב--הָרַס בְּעֶבְרָתוֹ
מִבְצְרֵי בַת-יְהוּדָה, הִגִּיעַ לָאָרֶץ ;חִלֵּל מַמְלָכָה, וְשָׂרֶיהָ. {ס }

2 The Lord hath swallowed up unsparingly all the habitations of Jacob; He hath thrown down in His wrath the strongholds of the daughter of Judah; He hath brought them down to the ground; He hath profaned the kingdom and the princes thereof. **{S}**

ג גָּדַע בָּחֳרִי-אַף, כֹּל קֶרֶן יִשְׂרָאֵל--הֵשִׁיב אָחוֹר יְמִינוֹ, מִפְּנֵי
אוֹיֵב; וַיִּבְעַר בְּיַעֲקֹב כְּאֵשׁ לֶהָבָה ,אָכְלָה סָבִיב. {ס }

3 He hath cut off in fierce anger all the horn of Israel; He hath drawn back His right hand from before the enemy; and He hath burned in Jacob like a flaming fire, which devoureth round about. **{S}**

ד דָּרַךְ קַשְׁתּוֹ כְּאוֹיֵב, נִצָּב יְמִינוֹ כְּצָר ,וַיַּהֲרֹג, כֹּל מַחֲמַדֵּי-עָיִן;
בְּאֹהֶל, בַּת-צִיּוֹן, שָׁפַךְ כָּאֵשׁ, חֲמָתוֹ. {ס }

4 He hath bent His bow like an enemy, standing with His right hand as an adversary, and hath slain all that were pleasant to the eye; in the tent of the daughter of Zion He hath poured out His fury like fire. **{S}**

ה הָיָה אֲדֹנָי כְּאוֹיֵב, בִּלַּע יִשְׂרָאֵל--בִּלַּע כָּל-אַרְמְנוֹתֶיהָ, שִׁחֵת
מִבְצָרָיו; וַיֶּרֶב, בְּבַת-יְהוּדָה ,תַּאֲנִיָּה, וַאֲנִיָּה. {ס }

5 The Lord is become as an enemy, He hath swallowed up Israel; He hath swallowed up all her palaces, He hath destroyed his strongholds; and He hath multiplied in the daughter of Judah mourning and moaning. **{S}**

ו וַיַּחְמֹס כַּגַּן שֻׂכּוֹ, שִׁחֵת מֹעֲדוֹ; שִׁכַּח יְהוָה בְּצִיּוֹן מוֹעֵד וְשַׁבָּת,
וַיִּנְאַץ בְּזַעַם-אַפּוֹ מֶלֶךְ וְכֹהֵן} .ס }

6 And He hath stripped His tabernacle, as if it were a garden, He hath destroyed His place of assembly; the LORD hath caused to be forgotten in Zion appointed season and sabbath, and hath rejected in the indignation of His anger the king and the priest. **{S}**

ז זָנַח אֲדֹנָי מִזְבְּחוֹ, נִאֵר מִקְדָּשׁוֹ--הִסְגִּיר בְּיַד-אוֹיֵב, חוֹמֹת
אַרְמְנוֹתֶיהָ; קוֹל נָתְנוּ בְּבֵית-יְהוָה ,כְּיוֹם מוֹעֵד. {ס }

7 The Lord hath cast off His altar, He hath abhorred His sanctuary, He hath given up into the hand of the enemy the walls of her palaces; they have made a

noise in the house of the LORD, as in the day of a solemn assembly. **{S}**

ח חָשַׁב יְהוָה לְהַשְׁחִית, חוֹמַת בַּת-צִיּוֹן--נָטָה קָו, לֹא-הֵשִׁיב יָדוֹ מִבַּלֵּעַ; וַיַּאֲבֶל-חֵל וְחוֹמָה, יַחְדָּו אֻמְלָלוּ. {ס}

8 The LORD hath purposed to destroy the wall of the daughter of Zion; He hath stretched out the line, He hath not withdrawn His hand from destroying; but He hath made the rampart and wall to mourn, they languish together. **{S}**

ט טָבְעוּ בָאָרֶץ שְׁעָרֶיהָ, אִבַּד וְשִׁבַּר בְּרִיחֶיהָ; מַלְכָּהּ וְשָׂרֶיהָ בַגּוֹיִם, אֵין תּוֹרָה--גַּם-נְבִיאֶיהָ, לֹא-מָצְאוּ חָזוֹן מֵיְהוָה. {ס}

9 Her gates are sunk into the ground; He hath destroyed and broken her bars; her king and her princes are among the nations, instruction is no more; yea, her prophets find no vision from the LORD. **{S}**

י יֵשְׁבוּ לָאָרֶץ יִדְּמוּ, זִקְנֵי בַת-צִיּוֹן--הֶעֱלוּ עָפָר עַל-רֹאשָׁם, חָגְרוּ שַׂקִּים; הוֹרִידוּ לָאָרֶץ רֹאשָׁן, בְּתוּלֹת יְרוּשָׁלִָם. {ס}

10 They sit upon the ground, and keep silence, the elders of the daughter of Zion; they have cast up dust upon their heads, they have girded themselves with sackcloth; the virgins of Jerusalem hang down their heads to the ground. **{S}**

יא כָּלוּ בַדְּמָעוֹת עֵינַי, חֳמַרְמְרוּ מֵעַי--נִשְׁפַּךְ לָאָרֶץ כְּבֵדִי, עַל-שֶׁבֶר בַּת-עַמִּי: בֵּעָטֵף עוֹלֵל וְיוֹנֵק, בִּרְחֹבוֹת קִרְיָה. {ס}

11 Mine eyes do fail with tears, mine inwards burn, my liver is poured upon the earth, for the breach of the daughter of my people; because the young children and the sucklings swoon in the broad places of the city. **{S}**

יב לְאִמֹּתָם, יֹאמְרוּ, אַיֵּה, דָּגָן וָיָיִן: בְּהִתְעַטְּפָם כֶּחָלָל, בִּרְחֹבוֹת עִיר--בְּהִשְׁתַּפֵּךְ נַפְשָׁם, אֶל-חֵיק אִמֹּתָם. {ס}

12 They say to their mothers: 'Where is corn and wine?' when they swoon as the wounded in the broad places of the city, when their soul is poured out into their mothers' bosom. **{S}**

יג מָה-אֲעִידֵךְ מָה אֲדַמֶּה-לָּךְ, הַבַּת יְרוּשָׁלִַם--מָה אַשְׁוֶה-לָּךְ וַאֲנַחֲמֵךְ, בְּתוּלַת בַּת-צִיּוֹן: כִּי-גָדוֹל כַּיָּם שִׁבְרֵךְ, מִי יִרְפָּא-לָךְ. {ס}

13 What shall I take to witness for thee? What shall I liken to thee, O daughter of Jerusalem? What shall I equal to thee, that I may comfort thee, O virgin daughter of Zion? For thy breach is great like the sea; who can heal thee? **{S}**

יד נְבִיאַיִךְ, חָזוּ לָךְ שָׁוְא וְתָפֵל, וְלֹא-גִלּוּ עַל-עֲוֺנֵךְ, לְהָשִׁיב שביתך (שְׁבוּתֵךְ); וַיֶּחֱזוּ לָךְ, מַשְׂאוֹת שָׁוְא וּמַדּוּחִים. {ס}

14 Thy prophets have seen visions for thee of vanity and delusion; and they have not uncovered thine iniquity, to bring back thy captivity; but have prophesied for thee burdens of vanity and seduction. **{S}**

טו סָפְקוּ עָלַיִךְ כַּפַּיִם, כָּל-עֹבְרֵי דֶרֶךְ--שָׁרְקוּ וַיָּנִעוּ רֹאשָׁם, עַל-בַּת יְרוּשָׁלִָם: הֲזֹאת הָעִיר, שֶׁיֹּאמְרוּ כְּלִילַת יֹפִי--מָשׂוֹשׂ, לְכָל-הָאָרֶץ. {ס}

15 All that pass by clap their hands at thee; they hiss and wag their head at the daughter of Jerusalem: 'Is this the city that men called the perfection of beauty, the joy of the whole earth?' **{S}**

טז פָּצוּ עָלַיִךְ פִּיהֶם, כָּל-אֹיְבַיִךְ--שָׁרְקוּ וַיַּחַרְקוּ-שֵׁן, אָמְרוּ בִּלָּעְנוּ; אַךְ זֶה הַיּוֹם שֶׁקִּוִּינֻהוּ, מָצָאנוּ רָאִינוּ. {ס}

16 All thine enemies have opened their mouth wide against thee; they hiss and gnash the teeth; they say:

'We have swallowed her up; certainly this is the day that we looked for; we have found, we have seen it.' **{S}**

17 The LORD hath done that which He devised; He hath performed His word that He commanded in the days of old; He hath thrown down unsparingly; and He hath caused the enemy to rejoice over thee, He hath exalted the horn of thine adversaries. **{S}**

יז עָשָׂה יְהוָה אֲשֶׁר זָמָם, בִּצַּע אֶמְרָתוֹ אֲשֶׁר צִוָּה מִימֵי-קֶדֶם--הָרַס, וְלֹא חָמָל; וַיְשַׂמַּח עָלַיִךְ אוֹיֵב, הֵרִים קֶרֶן צָרָיִךְ. {ס}

18 Their heart cried unto the Lord: 'O wall of the daughter of Zion, let tears run down like a river day and night; give thyself no respite; let not the apple of thine eye cease. **{S}**

יח צָעַק לִבָּם, אֶל-אֲדֹנָי; חוֹמַת בַּת-צִיּוֹן הוֹרִידִי כַנַּחַל דִּמְעָה, יוֹמָם וָלַיְלָה--אַל-תִּתְּנִי פוּגַת לָךְ, אַל-תִּדֹּם בַּת-עֵינֵךְ. {ס}

19 Arise, cry out in the night, at the beginning of the watches; pour out thy heart like water before the face of the Lord; lift up thy hands toward Him for the life of thy young children, that faint for hunger at the head of every street.' **{S}**

יט קוּמִי רֹנִּי בליל (בַלַּיְלָה), לְרֹאשׁ אַשְׁמֻרוֹת--שִׁפְכִי כַמַּיִם לִבֵּךְ, נֹכַח פְּנֵי אֲדֹנָי; שְׂאִי אֵלָיו כַּפַּיִךְ, עַל-נֶפֶשׁ עוֹלָלַיִךְ--הָעֲטוּפִים בְּרָעָב, בְּרֹאשׁ כָּל-חוּצוֹת. {ס}

20 'See, O LORD, and consider, to whom Thou hast done thus! Shall the women eat their fruit, the children that are dandled in the hands? Shall the priest and the prophet be slain in the sanctuary of the Lord? **{S}**

כ רְאֵה יְהוָה וְהַבִּיטָה, לְמִי עוֹלַלְתָּ כֹּה: אִם-תֹּאכַלְנָה נָשִׁים פִּרְיָם עֹלְלֵי טִפֻּחִים, אִם-יֵהָרֵג בְּמִקְדַּשׁ אֲדֹנָי כֹּהֵן וְנָבִיא. {ס}

21 The youth and the old man lie on the ground in the streets; my virgins and my young men are fallen by the sword; Thou hast slain them in the day of Thine anger; Thou hast slaughtered unsparingly. **{S}**

כא שָׁכְבוּ לָאָרֶץ חוּצוֹת נַעַר וְזָקֵן, בְּתוּלֹתַי וּבַחוּרַי נָפְלוּ בֶחָרֶב; הָרַגְתָּ בְּיוֹם אַפֶּךָ, טָבַחְתָּ לֹא חָמָלְתָּ. {ס}

22 Thou hast called, as in the day of a solemn assembly, my terrors on every side, and there was none in the day of the LORD'S anger that escaped or remained; those that I have dandled and brought up hath mine enemy consumed.' **{P}**

כב תִּקְרָא כְיוֹם מוֹעֵד מְגוּרַי מִסָּבִיב, וְלֹא הָיָה בְּיוֹם אַף-יְהוָה פָּלִיט וְשָׂרִיד: אֲשֶׁר-טִפַּחְתִּי וְרִבִּיתִי, אֹיְבִי כִלָּם. {פ}

דברי•הימים•ב•פרק•לו

א••ויקחו•עםהארץ•אתיהואחז•בןיאשיהו•וימליכהו•תחתאביו•בירושלם••ב••בןשלוש•ועשרים•שנה•יואחז•במלכו•ושלשה•חדשים
•מלך•בירושלם••ג••ויסירהו•מלךמצרים•בירושלם•ויענש•אתהארץ•מאה•ככרכסף•וככר•זהב••ד••וימלך•מלךמצרים•אתאליקים•
אחיו•עליהודה•וירושלם•ויסב•אתשמו•יהויקים•ואתיואחז•אחיו•לקח•נכו•ויביאהו•מצרימה••
ה••בןעשרים•וחמש•שנה•יהויקים•במלכו•ואחת•עשרה•שנה•מלך•בירושלם•ויעש•הרע•בעיני•יהוה•אלהיו••ו••עליו•עלה•נבוכדנא
צר•מלך•בבל•ויאסרהו•בנחשתים•להליכו•בבלה••ז••ומכלי•בית•יהוה•הביא•נבוכדנאצר•לבבל•ויתנם•בהיכלו•בבבל••ח••ויתר•דב
רי•יהויקים•ותעבתיו•אשרעשה•והנמצא•עליו•הנם•כתובים•עלספר•מלכי•ישראל•ויהודה•וימלך•יהויכין•בנו•תחתיו••
ט••בןשמונה•שנים•יהויכין•במלכו•ושלשה•חדשים•ועשרת•ימים•מלך•בירושלם•ויעש•הרע•בעיני•יהוה••י••ולתשובת•השנה•של
ח•המלך•נבוכדנאצר•ויבאהו•בבלה•עםכלי•חמדת•ביתיהוה•וימלך•אתצדקיהו•אחיו•עליהודה•וירושלם••

יא••בןעשרים•ואחת•שנה•צדקיהו•במלכו•ואחת•עשרה•שנה•מלך•בירושלם••יב••ויעש•הרע•בעיני•יהוה•אלהיו•לא•נכנע•מלפני•
רמיהו•הנביא•מפי•יהוה••יג••וגם•במלך•נבוכדנאצר•מרד•אשר•השביעו•באלהים•ויקש•אתערפו•ויאמץ•אתלבבו•משוב•אליהוה•א
להי•ישראל••יד••גם•כלשרי•הכהנים•והעם•הרבו•למעול•[למעלקרי]•מעל•ככל•תעבות•הגוים•ויטמאו•אתבית•יהוה•אשר•הקדיש
•בירושלם••טו••וישלח•יהוה•אלהי•אבותיהם•עליהם•ביד•מלאכיו•השכם•ושלוח•כיחמל•עלעמו•ועלמעונו••טז••ויהיו•מלעבים•במ
לאכי•האלהים•ובוזים•דבריו•ומתעתעים•בנבאיו•עד•עלות•חמתיהוה•בעמו•עדלאין•מרפא••יז••ויעל•עליהם•אתמלך•כשדיים•ויהר
ג•בחוריהם•בחרב•בבית•מקדשם•ולא•חמל•עלבחור•ובתולה•זקן•וישש•הכל•נתן•בידו••יח••וכל•כלי•בית•האלהים•הגדלים•והקטנ
ים•ואצרות•בית•יהוה•ואצרות•המלך•ושריו•הכל•הביא•בבל••יט••וישרפו•אתבית•האלהים•וינתצו•את•חומת•ירושלם•וכלארמנות
יה•שרפו•באש•וכלכלי•מחמדיה•להשחית••
כ••ויגל•השארית•מןהחרב•אלבבל•ויהיולו•ולבניו•לעבדים•עדמלך•מלכות•פרס••כא••למלאות•דבריהוה•בפי•ירמיהו•עדרצתה•הא
רץ•אתשבתותיה•כלימי•השמה•שבתה•למלאות•שבעים•שנה••
כב••ובשנת•אחת•לכורש•מלך•פרס•לכלות•דבריהוה•בפי•ירמיהו•העיר•יהוה•אתרוח•כורש•מלךפרס•ויעברקול•בכלמלכותו•וגמב
מכתב•לאמר••

2 Chronicles Chapter 36 דִּבְרֵי הַיָּמִים ב

1 Then the people of the land took Jehoahaz the son of Josiah, and made him king in his father's stead in Jerusalem.

א וַיִּקְחוּ, עַם-הָאָרֶץ, אֶת-יְהוֹאָחָז, בֶּן-יֹאשִׁיָּהוּ; וַיַּמְלִיכֻהוּ תַחַת-אָבִיו, בִּירוּשָׁלִָם .

2 Joahaz was twenty and three years old when he began to reign; and he reigned three months in Jerusalem.

ב בֶּן-שָׁלוֹשׁ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה, יוֹאָחָז בְּמָלְכוֹ; וּשְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים, מָלַךְ בִּירוּשָׁלִָם .

3 And the king of Egypt deposed him at Jerusalem, and fined the land a hundred talents of silver and a talent of gold.

ג וַיְסִירֵהוּ מֶלֶךְ-מִצְרַיִם, בִּירוּשָׁלִָם; וַיַּעֲנֹשׁ, אֶת-הָאָרֶץ, מֵאָה כִכַּר-כֶּסֶף, וְכִכַּר זָהָב .

4 And the king of Egypt made Eliakim his brother king over Judah and Jerusalem, and changed his name to Jehoiakim. And Neco took Joahaz his brother, and carried him to Egypt. **{P}**

ד וַיַּמְלֵךְ מֶלֶךְ-מִצְרַיִם אֶת-אֶלְיָקִים אָחִיו ,עַל-יְהוּדָה וִירוּשָׁלִַם, וַיַּסֵּב אֶת-שְׁמוֹ, יְהוֹיָקִים ;וְאֶת-יוֹאָחָז אָחִיו לָקַח נְכוֹ, וַיְבִיאֵהוּ מִצְרָיְמָה. {פ}

5 Jehoiakim was twenty and five years old when he began to reign; and he reigned eleven years in Jerusalem; and he did that which was evil in the sight of the LORD his God.

ה בֶּן-עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה, יְהוֹיָקִים בְּמָלְכוֹ ,וְאַחַת עֶשְׂרֵה שָׁנָה, מָלַךְ בִּירוּשָׁלִָם; וַיַּעַשׂ הָרַע ,בְּעֵינֵי יְהוָה אֱלֹהָיו .

6 Against him came up Nebuchadnezzar king of Babylon, and bound him in fetters, to carry him to Babylon.

ו עָלָיו עָלָה, נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל; וַיַּאַסְרֵהוּ, בַּנְחֻשְׁתַּיִם, לְהֹלִיכוֹ, בָּבֶלָה .

7 Nebuchadnezzar also carried of the vessels of the house of the LORD to Babylon, and put them in his temple at Babylon.

ז וּמִכְּלֵי בֵּית יְהוָה, הֵבִיא נְבוּכַדְנֶאצַּר לְבָבֶל; וַיִּתְּנֵם בְּהֵיכָלוֹ, בְּבָבֶל .

8 Now the rest of the acts of Jehoiakim, and his abominations which he did, and that which was

ח וְיֶתֶר דִּבְרֵי יְהוֹיָקִים וְתֹעֲבֹתָיו אֲשֶׁר-עָשָׂה ,וְהַנִּמְצָא עָלָיו--הִנָּם כְּתוּבִים עַל-סֵפֶר מַלְכֵי יִשְׂרָאֵל ,וִיהוּדָה; וַיִּמְלֹךְ יְהוֹיָכִין בְּנוֹ,

found in him, behold, they are written in the book of the kings of Israel and Judah; and Jehoiachin his son reigned in his stead. **{P}**

תַּחְתָּיו. {פ}

9 Jehoiachin was eight years old when he began to reign; and he reigned three months and ten days in Jerusalem; and he did that which was evil in the sight of the LORD.

ט בֶּן-שְׁמוֹנֶה שָׁנִים, יְהוֹיָכִין בְּמָלְכוֹ, וּשְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים וַעֲשֶׂרֶת יָמִים, מָלַךְ בִּירוּשָׁלִָם; וַיַּעַשׂ הָרַע, בְּעֵינֵי יְהוָה.

10 And at the return of the year king Nebuchadnezzar sent, and brought him to Babylon, with the goodly vessels of the house of the LORD, and made Zedekiah his brother king over Judah and Jerusalem. **{P}**

י וְלִתְשׁוּבַת הַשָּׁנָה, שָׁלַח הַמֶּלֶךְ נְבוּכַדְנֶאצַּר, וַיְבִאֵהוּ בָבֶלָה, עִם-כְּלֵי חֶמְדַּת בֵּית-יְהוָה; וַיַּמְלֵךְ אֶת-צִדְקִיָּהוּ אָחִיו, עַל-יְהוּדָה וִירוּשָׁלִָם. {פ}

11 Zedekiah was twenty and one years old when he began to reign; and he reigned eleven years in Jerusalem;

יא בֶּן-עֶשְׂרִים וְאַחַת שָׁנָה, צִדְקִיָּהוּ בְמָלְכוֹ; וְאַחַת עֶשְׂרֵה שָׁנָה, מָלַךְ בִּירוּשָׁלִָם.

12 and he did that which was evil in the sight of the LORD his God; he humbled not himself before Jeremiah the prophet speaking from the mouth of the LORD.

יב וַיַּעַשׂ הָרַע, בְּעֵינֵי יְהוָה אֱלֹהָיו: לֹא נִכְנַע, מִלִּפְנֵי יִרְמְיָהוּ הַנָּבִיא--מִפִּי יְהוָה.

13 And he also rebelled against king Nebuchadnezzar, who had made him swear by God; but he stiffened his neck, and hardened his heart from turning unto the LORD, the God of Israel.

יג וְגַם בַּמֶּלֶךְ נְבוּכַדְנֶאצַּר, מָרָד, אֲשֶׁר הִשְׁבִּיעוֹ, בֵּאלֹהִים; וַיֶּקֶשׁ אֶת-עָרְפּוֹ, וַיְאַמֵּץ אֶת-לְבָבוֹ, מִשּׁוּב, אֶל-יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.

14 Moreover all the chiefs of the priests, and the people, transgressed very greatly after all the abominations of the nations; and they polluted the house of the LORD which He had hallowed in Jerusalem.

יד גַּם כָּל-שָׂרֵי הַכֹּהֲנִים וְהָעָם, הִרְבּוּ למעול (לִמְעָל-) מַעַל, כְּכֹל, תֹּעֲבוֹת הַגּוֹיִם; וַיְטַמְּאוּ אֶת-בֵּית יְהוָה, אֲשֶׁר הִקְדִּישׁ בִּירוּשָׁלִָם.

15 And the LORD, the God of their fathers, sent to them by His messengers, sending betimes and often; because He had compassion on His people, and on His dwelling-place;

טו וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיהֶם עֲלֵיהֶם, בְּיַד מַלְאָכָיו--הַשְׁכֵּם וְשָׁלוֹחַ: כִּי-חָמַל עַל-עַמּוֹ, וְעַל-מְעוֹנוֹ.

16 but they mocked the messengers of God, and despised His words, and scoffed at His prophets, until the wrath of the LORD arose against His people, till there was no remedy.

טז וַיִּהְיוּ מַלְעִבִים, בְּמַלְאֲכֵי הָאֱלֹהִים, וּבוֹזִים דְּבָרָיו, וּמִתַּעְתְּעִים בִּנְבִאָיו: עַד עֲלוֹת חֲמַת-יְהוָה, בְּעַמּוֹ--עַד-לְאֵין מַרְפֵּא.

17 Therefore He brought upon them the king of the Chaldeans, who slew their young men with the sword in the house of their sanctuary, and had no compassion upon young man or maiden, old man or hoary-headed; He gave them all into his hand.

יז וַיַּעַל עֲלֵיהֶם אֶת-מֶלֶךְ כשדיים (כַּשְׂדִּים), וַיַּהֲרֹג בַּחוּרֵיהֶם בַּחֶרֶב בְּבֵית מִקְדָּשָׁם, וְלֹא חָמַל עַל-בָּחוּר וּבְתוּלָה, זָקֵן וְיָשֵׁשׁ: הַכֹּל, נָתַן בְּיָדוֹ.

יח וְכֹל כְּלֵי בֵּית הָאֱלֹהִים, הַגְּדֹלִים וְהַקְּטַנִּים, וְאֹצְרוֹת בֵּית יְהוָה, וְאֹצְרוֹת הַמֶּלֶךְ וְשָׂרָיו--הַכֹּל, הֵבִיא בָבֶל.

18 And all the vessels of the house of God, great and small, and the treasures of the house of the LORD, and the treasures of the king, and of his princes; all these he brought to Babylon.

יט וַיִּשְׂרְפוּ, אֶת-בֵּית הָאֱלֹהִים, וַיְנַתְּצוּ, אֵת חוֹמַת יְרוּשָׁלִָם; וְכָל-אַרְמְנוֹתֶיהָ, שָׂרְפוּ בָאֵשׁ, וְכָל-כְּלֵי מַחֲמַדֶּיהָ, לְהַשְׁחִית.

19 And they burnt the house of God, and broke down the wall of Jerusalem, and burnt all the palaces thereof with fire, and destroyed all the goodly vessels thereof.

כ וַיֶּגֶל הַשְּׁאֵרִית מִן-הַחֶרֶב, אֶל-בָּבֶל; וַיִּהְיוּ-לוֹ וּלְבָנָיו לַעֲבָדִים, עַד-מְלֹךְ מַלְכוּת פָּרָס.

20 And them that had escaped from the sword carried he away to Babylon; and they were servants to him and his sons until the reign of the kingdom of Persia;

כא לְמַלֹּאות דְּבַר-יְהוָה בְּפִי יִרְמְיָהוּ, עַד-רָצְתָה הָאָרֶץ אֶת-שַׁבְּתוֹתֶיהָ: כָּל-יְמֵי הָשַּׁמָּה שָׁבָתָה, לְמַלֹּאות שִׁבְעִים שָׁנָה. {ס}

21 to fulfil the word of the LORD by the mouth of Jeremiah, until the land had been paid her sabbaths; for as long as she lay desolate she kept sabbath, to fulfil threescore and ten years. **{S}**

כב וּבִשְׁנַת אַחַת, לְכוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס, לִכְלוֹת דְּבַר-יְהוָה, בְּפִי יִרְמְיָהוּ--הֵעִיר יְהוָה, אֶת-רוּחַ כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ-פָּרַס, וַיַּעֲבֶר-קוֹל בְּכָל-מַלְכוּתוֹ, וְגַם-בְּמִכְתָּב לֵאמֹר. {ס}

22 Now in the first year of Cyrus king of Persia, that the word of the LORD by the mouth of Jeremiah might be accomplished, the LORD stirred up the spirit of Cyrus king of Persia, that he made a proclamation throughout all his kingdom, and put it also in writing, saying: **{S}**

כג כֹּה-אָמַר כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס, כָּל-מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם, וְהוּא-פָקַד עָלַי לִבְנוֹת-לוֹ בַיִת, בִּירוּשָׁלִַם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה: מִי-בָכֶם מִכָּל-עַמּוֹ, יְהוָה אֱלֹהָיו עִמּוֹ--וְיָעַל. {ש}

23 'Thus saith Cyrus king of Persia: All the kingdoms of the earth hath the LORD, the God of heaven, given me; and He hath charged me to build Him a house in Jerusalem, which is in Judah. Whosoever there is among you of all His people--the LORD his God be with him--let him go up.' **{P}**

And that was the last Chapter in Hebrew Order of the Bible according to Jewish Orthodox (Choronicals 2 is the last Book in their Order).

אחמד

Joshua 7:

יהושע•פרק•ז

א••וימעלו•בניישראל•מעל•בחרם•ויקח•עכן•בןכרמי•בןזבדי•בןזרח•למטה•יהודה•מןהחרם•ויחראף•יהוה•בבני•ישראל••ב••וישלח
•יהושע•אנשים•מיריחו•העי•אשר•עםבית•און•מקדם•לביתאל•ויאמר•אליהם•לאמר•עלו•ורגלו•אתהארץ•ויעלו•האנשים•וירגלו•א
תהעי••ג••וישבו•אליהושע•ויאמרו•אליו•אליעל•כלהעם•כאלפים•איש•או•כשלשת•אלפים•איש•יעלו•ויכו•אתהעי•אלתיגעשמה•א
תכלהעם•כי•מעט•המה••ד••ויעלו•מןהעם•שמה•כשלשת•אלפים•איש•וינסו•לפני•אנשי•העי••ה••ויכו•מהם•אנשי•העי•כשלשים•ו
ששה•איש•וירדפום•לפני•השער•עדהשברים•ויכום•במורד•וימס•לבבהעם•ויהי•למים••ו••ויקרע•יהושע•שמלתיו•ויפל•עלפניו•אר
צה•לפני•ארון•יהוה•עדהערב•הוא•וזקני•ישראל•ויעלו•עפר•עלראשם••ז••ויאמר•יהושע•אהה•אדני•יהוה•למה•העברת•העביר•את
העם•הזה•אתהירדן•לתת•אתנו•ביד•האמרי•להאבידנו•ולו•הואלנו•ונשב•בעבר•הירדן••ח••בי•אדני•מה•אמר•אחרי•אשר•הפך•יש

ראל•ערף•לפני•איביו••ט••וישמעו•הכנעני•וכל•ישבי•הארץ•ונסבו•עלינו•והכריתו•אתשמנו•מןהארץ•ומהתעשה•לשמך•הגדול••
י••ויאמר•יהוה•אליהושע•קם•לך•למה•זה•אתה•נפל•עלפניך••יא••חטא•ישראל•וגם•עברו•אתבריתי•אשר•צויתי•אותם•וגם•לקחו•
מןהחרם•וגם•גנבו•וגם•כחשו•וגם•שמו•בכליהם••יב••ולא•יכלו•בני•ישראל•לקום•לפני•איביהם•ערף•יפנו•לפני•איביהם•כי•היו•ל
חרם•לא•אוסיף•להיות•עמכם•אםלא•תשמידו•החרם•מקרבכם••יג••קם•קדש•אתהעם•ואמרת•התקדשו•למחר•כי•כה•אמר•יהוה•א
להי•ישראל•חרם•בקרבך•ישראל•לא•תוכל•לקום•לפני•איביך•עדהסירכם•החרם•מקרבכם••יד••ונקרבתם•בבקר•לשבטיכם•והיה•
השבט•אשרילכדנו•יהוה•יקרב•למשפחות•והמשפחה•אשרילכדנה•יהוה•תקרב•לבתים•והבית•אשר•ילכדנו•יהוה•יקרב•לגברים••ט
ו••והיה•הנלכד•בחרם•ישרף•באש•אתו•ואתכלאשרלו•כי•עבר•אתברית•יהוה•וכיעשה•נבלה•בישראל••טז••וישכם•יהושע•בבקר•
ויקרב•אתישראל•לשבטיו•וילכד•שבט•יהודה••יז••ויקרב•אתמשפחת•יהודה•וילכד•את•משפחת•הזרחי•ויקרב•אתמשפחת•הזרחי•
לגברים•וילכד•זבדי••יח••ויקרב•אתביתו•לגברים•וילכד•עכן•בןכרמי•בןזבדי•בןזרח•למטה•יהודה••יט••ויאמר•יהושע•אלעכן•בני
•שים•נא•כבוד•ליהוה•אלהי•ישראל•ותןלו•תודה•והגדנא•לי•מה•עשית•אלתכחד•ממני••כ••ויען•עכן•אתיהושע•ויאמר•אמנה•אנכי
חטאתי•ליהוה•אלהי•ישראל•וכזאת•וכזאת•עשיתי••כא••ואראה•בשלל•אדרת•שנער•אחת•טובה•ומאתים•שקלים•כסף•ולשון•זהב
•אחד•חמשים•שקלים•משקלו•ואחמדם•ואקחם•והנם•טמונים•בארץ•בתוך•האהלי•והכסף•תחתיה••כב••וישלח•יהושע•מלאכים•וי
רצו•האהלה•והנה•טמונה•באהלו•והכסף•תחתיה••כג••ויקחום•מתוך•האהל•ויבאום•אליהושע•ואל•כלבני•ישראל•ויצקם•לפני•יהו
ה••כד••ויקח•יהושע•אתעכן•בןזרח•ואתהכסף•ואתהאדרת•ואתלשון•הזהב•ואתבניו•ואתבנתיו•ואתשורו•ואתחמרו•ואתצאנו•ואתא
הלו•ואתכלאשרלו•וכלישראל•עמו•ויעלו•אתם•עמק•עכור••כה••ויאמר•יהושע•מה•עכרתנו•יעכרך•יהוה•ביום•הזה•וירגמו•אתו•כ
לישראל•אבן•וישרפו•אתם•באש•ויסקלו•אתם•באבנים••כו••ויקימו•עליו•גלאבנים•גדול•עד•היום•הזה•וישב•יהוה•מחרון•אפו•על
כן•קרא•שם•המקום•ההוא•עמק•עכור•עד•היום•הזה••

יְהוֹשֻׁעַJoshua Chapter 7

א וַיִּמְעֲלוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל מַעַל, בַּחֵרֶם; וַיִּקַּח עָכָן בֶּן-כַּרְמִי בֶן-זַבְדִּי בֶן-זֶרַח לְמַטֵּה יְהוּדָה, מִן-הַחֵרֶם, וַיִּחַר-אַף יְהוָה, בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל. {ס}

1 But the children of Israel committed a trespass concerning the devoted thing; for Achan, the son of Carmi, the son of Zabdi, the son of Zerah, of the tribe of Judah, took of the devoted thing; and the anger of the LORD was kindled against the children of Israel. **{S}**

ב וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ אֲנָשִׁים מִירִיחוֹ, הָעַי אֲשֶׁר עִם-בֵּית אָוֶן מִקֶּדֶם לְבֵית-אֵל, וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם לֵאמֹר, עֲלוּ וְרַגְּלוּ אֶת-הָאָרֶץ; וַיַּעֲלוּ, הָאֲנָשִׁים, וַיְרַגְּלוּ, אֶת-הָעָי.

2 And Joshua sent men from Jericho to Ai, which is beside Beth-aven, on the east side of Beth-el, and spoke unto them, saying: 'Go up and spy out the land.' And the men went up and spied out Ai.

ג וַיָּשֻׁבוּ אֶל-יְהוֹשֻׁעַ, וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אַל-יַעַל כָּל-הָעָם--כְּאַלְפַּיִם אִישׁ אוֹ כִּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים אִישׁ, יַעֲלוּ וְיַכּוּ אֶת-הָעָי; אַל-תְּיַגַּע-שָׁמָּה, אֶת-כָּל-הָעָם, כִּי מְעַט, הֵמָּה.

3 And they returned to Joshua, and said unto him: 'Let not all the people go up; but let about two or three thousand men go up and smite Ai; make not all the people to toil thither; for they are but few.'

ד וַיַּעֲלוּ מִן-הָעָם שָׁמָּה, כִּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים אִישׁ; וַיָּנֻסוּ, לִפְנֵי אַנְשֵׁי הָעָי.

4 So there went up thither of the people about three thousand men; and they fled before the men of Ai.

ה וַיַּכּוּ מֵהֶם אַנְשֵׁי הָעַי, כִּשְׁלֹשִׁים וְשִׁשָּׁה אִישׁ, וַיִּרְדְּפוּם לִפְנֵי הַשַּׁעַר עַד-הַשְּׁבָרִים, וַיַּכּוּם בַּמּוֹרָד; וַיִּמַּס לְבַב-הָעָם, וַיְהִי לְמָיִם.

5 And the men of Ai smote of them about thirty and six men; and they chased them from before the gate even unto Shebarim, and smote them at the descent; and the hearts of the people melted, and became as water.

ו וַיִּקְרַע יְהוֹשֻׁעַ שִׂמְלֹתָיו, וַיִּפֹּל עַל-פָּנָיו אַרְצָה לִפְנֵי אֲרוֹן יְהוָה עַד-הָעֶרֶב--הוּא, וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל; וַיַּעֲלוּ עָפָר, עַל-רֹאשָׁם.

6 And Joshua rent his clothes, and fell to the earth upon his face before the ark of the LORD until the evening, he and the elders of Israel; and they put dust upon their heads.

ז וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֲהָהּ אֲדֹנָי יְהוִה, לָמָה הֵעֲבַרְתָּ הַעֲבִיר אֶת-הָעָם הַזֶּה אֶת-הַיַּרְדֵּן, לָתֵת אֹתָנוּ בְּיַד הָאֱמֹרִי, לְהַאֲבִידֵנוּ; וְלוּ הוֹאַלְנוּ וַנֵּשֶׁב, בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן.

7 And Joshua said: 'Alas, O Lord GOD, wherefore hast Thou at all brought this people over the Jordan, to deliver us into the hand of the Amorites, to cause us to perish? would that we had been content and dwelt beyond the Jordan!

ח בִּי, אֲדֹנָי: מָה אֹמַר--אַחֲרֵי אֲשֶׁר הָפַךְ יִשְׂרָאֵל עֹרֶף, לִפְנֵי אֹיְבָיו.

8 Oh, Lord, what shall I say, after that Israel hath turned their backs before their enemies!

ט וְיִשְׁמְעוּ הַכְּנַעֲנִי, וְכֹל יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ, וְנָסַבּוּ עָלֵינוּ, וְהִכְרִיתוּ אֶת-שְׁמֵנוּ מִן-הָאָרֶץ; וּמַה-תַּעֲשֵׂה, לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל.

9 For when the Canaanites and all the inhabitants of the land hear of it, they will compass us round, and cut off our name from the earth; and what wilt Thou do for Thy great name?'

י וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-יְהוֹשֻׁעַ, קֻם לָךְ; לָמָּה זֶּה, אַתָּה נֹפֵל עַל-פָּנֶיךָ.

10 And the LORD said unto Joshua: 'Get thee up; wherefore, now, art thou fallen upon thy face?

יא חָטָא, יִשְׂרָאֵל, וְגַם עָבְרוּ אֶת-בְּרִיתִי, אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתָם; וְגַם לָקְחוּ, מִן-הַחֵרֶם, וְגַם גָּנְבוּ וְגַם כִּחֲשׁוּ, וְגַם שָׂמוּ בִכְלֵיהֶם.

11 Israel hath sinned; yea, they have even transgressed My covenant which I commanded them; yea, they have even taken of the devoted thing; and have also stolen, and dissembled also, and they have even put it among their own stuff.

יב וְלֹא יֻכְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לָקוּם לִפְנֵי אֹיְבֵיהֶם--עֹרֶף יִפְנוּ לִפְנֵי אֹיְבֵיהֶם, כִּי הָיוּ לְחֵרֶם; לֹא אוֹסִיף לִהְיוֹת עִמָּכֶם, אִם-לֹא תַשְׁמִידוּ הַחֵרֶם מִקִּרְבְּכֶם.

12 Therefore the children of Israel cannot stand before their enemies, they turn their backs before their enemies, because they are become accursed; I will not be with you any more, except ye destroy the accursed from among you.

יג קֻם, קַדֵּשׁ אֶת-הָעָם, וְאָמַרְתָּ, הִתְקַדְּשׁוּ לְמָחָר: כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, חֵרֶם בְּקִרְבְּךָ יִשְׂרָאֵל--לֹא תוּכַל לָקוּם לִפְנֵי אֹיְבֶיךָ, עַד-הֲסִירְכֶם הַחֵרֶם מִקִּרְבְּכֶם.

13 Up, sanctify the people, and say: Sanctify yourselves against tomorrow; for thus saith the LORD, the God of Israel: There is a curse in the midst of thee, O Israel; thou canst not stand before thine enemies, until ye take away the accursed thing from among you.

יד וְנִקְרַבְתֶּם בַּבֹּקֶר, לְשִׁבְטֵיכֶם; וְהָיָה הַשֵּׁבֶט אֲשֶׁר-יִלְכְּדֶנּוּ יְהוָה יִקְרַב לַמִּשְׁפָּחוֹת, וְהַמִּשְׁפָּחָה אֲשֶׁר-יִלְכְּדֶנָּה יְהוָה תִּקְרַב לַבָּתִּים, וְהַבַּיִת אֲשֶׁר יִלְכְּדֶנּוּ יְהוָה, יִקְרַב לַגְּבָרִים.

14 In the morning therefore ye shall draw near by your tribes; and it shall be, that the tribe which the LORD taketh shall come near by families; and the family which the LORD shall take shall come near by households; and the household which the LORD shall take shall come near man by man.

טו וְהָיָה, הַנִּלְכָּד בַּחֵרֶם--יִשָּׂרֵף בָּאֵשׁ, אֹתוֹ וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר-לוֹ: כִּי עָבַר אֶת-בְּרִית יְהוָה, וְכִי-עָשָׂה נְבָלָה בְּיִשְׂרָאֵל.

15 And it shall be that he that is taken with the devoted thing shall be burnt with fire, he and all that he hath; because he hath transgressed the covenant of the LORD, and because he hath

wrought a wanton deed in Israel.'

16 So Joshua rose up early in the morning, and brought Israel near by their tribes; and the tribe of Judah was taken.

טז וַיַּשְׁכֵּם יְהוֹשֻׁעַ בַּבֹּקֶר, וַיַּקְרֵב אֶת-יִשְׂרָאֵל לִשְׁבָטָיו; וַיִּלָּכֵד, שֵׁבֶט יְהוּדָה .

17 And he brought near the family of Judah; and he took the family of the Zerahites. And he brought near the family of the Zerahites man by man; and Zabdi was taken.

יז וַיַּקְרֵב, אֶת-מִשְׁפַּחַת יְהוּדָה, וַיִּלְכֹּד, אֵת מִשְׁפַּחַת הַזַּרְחִי; וַיַּקְרֵב אֶת-מִשְׁפַּחַת הַזַּרְחִי ,לַגְּבָרִים, וַיִּלָּכֵד, זַבְדִּי .

18 And he brought near his household man by man; and Achan, the son of Carmi, the son of Zabdi, the son of Zerah, of the tribe of Judah, was taken.

יח וַיַּקְרֵב אֶת-בֵּיתוֹ, לַגְּבָרִים; וַיִּלָּכֵד, עָכָן בֶּן-כַּרְמִי בֶן-זַבְדִּי בֶּן-זֶרַח--לְמַטֵּה יְהוּדָה .

19 And Joshua said unto Achan: 'My son, give, I pray thee, glory to the LORD, the God of Israel, and make confession unto Him; and tell me now what thou hast done; hide nothing from me.'

יט וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל-עָכָן, בְּנִי שִׂים-נָא כָבוֹד לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל--וְתֶן-לוֹ תוֹדָה; וְהַגֶּד-נָא לִי מֶה עָשִׂיתָ, אַל-תְּכַחֵד מִמֶּנִּי .

20 And Achan answered Joshua, and said: 'Of a truth I have sinned against the LORD, the God of Israel, and thus and thus have I done.

כ וַיַּעַן עָכָן אֶת-יְהוֹשֻׁעַ, וַיֹּאמַר: אָמְנָה, אָנֹכִי חָטָאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְכָזֹאת וְכָזֹאת, עָשִׂיתִי .

21 When I saw among the spoil a goodly Shinar mantle, and two hundred shekels of silver, and a wedge of gold of fifty shekels weight, then I <u>coveted</u> them, and took them; and, behold, they are hid in the earth in the midst of my tent, and the silver under it.'

כא ואראה (וָאֵרֶא) בַשָּׁלָל אַדֶּרֶת שִׁנְעָר אַחַת טוֹבָה וּמָאתַיִם שְׁקָלִים כֶּסֶף, וּלְשׁוֹן זָהָב אֶחָד חֲמִשִּׁים שְׁקָלִים מִשְׁקָלוֹ, וָ<u>אֶחְמְדֵ</u>ם, וָאֶקָּחֵם; וְהִנָּם טְמוּנִים בָּאָרֶץ בְּתוֹךְ הָאָהֳלִי, וְהַכֶּסֶף תַּחְתֶּיהָ .

In Islam Ahmad is Another name of Muhammad PBUH and it's Prophesized by Jesus that the Prophet Af ter Him Shall be Ahmad, his Name is Ahmad.

In Hebrew <u>אֶחְמְדֵ weighs 53 (Mentioned in Joshua 7:21) and Elijah (Elihu- **אליהוא**</u> - <u>), also weighs 53</u>

<u>And this name אליהוא is Mentioned (7) times in the Bible Starting From Samuel 1:1</u>

ספר•שמואל
שמואל•א•פרק•א
א••ויהי•איש•אחד•מןהרמתים•צופים•מהר•אפרים•ושמו•אלקנה•בןירחם•בן<u>אליהוא</u>•בןתחו•בןצוף•אפרתי••

שְׁמוּאֵל א1 Samuel Chapter 1

1 Now there was a certain man of Ramathaim-zophim, of the hill-country of Ephraim, and his

א וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִן-הָרָמָתַיִם, צוֹפִים--מֵהַר אֶפְרָיִם; וּשְׁמוֹ אֶלְקָנָה בֶּן-יְרֹחָם בֶּן-<u>אֱלִיהוּא</u>, בֶּן-תֹּחוּ בֶן-צוּף--אֶפְרָתִי .

name was Elkanah, the son of Jeroham, the son of Elihu, the son of Tohu, the son of Zuph, an Ephraimite.

with out the Vowel AאֱלִיהוּThe Same Name with the Same Meaning for the Name was Elijah the prophet
) at the End of the Name, and this usually was dropped because it's not pronounced.Alef (

מְלָכִים ב2 Kings Chapter 2

1 And it came to pass, when the LORD would take up Elijah by a whirlwind into heaven, that Elijah went with Elisha from Gilgal.	**א** וַיְהִי, בְּהַעֲלוֹת יְהוָה אֶת-אֵלִיָּהוּ, בַּסְעָרָה, הַשָּׁמָיִם; וַיֵּלֶךְ אֵלִיָּהוּ וֶאֱלִישָׁע, מִן-הַגִּלְגָּל.

this word Mahmoud is also another Variant מחמוד

In Arabic with the same pronunciation as in Hebrew it's a Name for Muhammad and in some other versions of Hebrew Bible this Word is Written Muhammad rather than Mahmoud

ספר•איכה

איכה•פרק•א

א••איכה•ישבה•בדד•העיר•רבתי•עם•היתה•כאלמנה•רבתי•בגוים•שרתי•במדינות•היתה•למס••
ב••בכו•תבכה•בלילה•ודמעתה•על•לחיה•אין•לה•מנחם•מכל•אהביה•כל•רעיה•בגדו•בה•היו•לה•לאיבים••
ג••גלתה•יהודה•מעני•ומרב•עבדה•היא•ישבה•בגוים•לא•מצאה•מנוח•כל•רדפיה•השיגוה•בין•המצרים••
ד••דרכי•ציון•אבלות•מבלי•באי•מועד•כל•שעריה•שוממין•כהניה•נאנחים•בתולתיה•נוגות•והיא•מר•לה••
ה••היו•צריה•לראש•איביה•שלו•כי•יהוה•הוגה•על•רב•פשעיה•עולליה•הלכו•שבי•לפני•צר••
ו••ויצא•מן•בת•[מבת•קרי]•ציון•כל•הדרה•היו•שריה•כאילים•לא•מצאו•מרעה•וילכו•בלא•כח•לפני•רודף••
ז••זכרה•ירושלם•ימי•עניה•ומרודיה•כל•מחמדיה•אשר•היו•מימי•קדם•בנפל•עמה•ביד•צר•ואין•עוזר•לה•ראוה•צרים•שחקו•על•משבתה••
ח••חטא•חטאה•ירושלם•על•כן•לנידה•היתה•כל•מכבדיה•הזילוה•כי•ראו•ערותה•גם•היא•נאנחה•ותשב•אחור••
ט••טמאתה•בשוליה•לא•זכרה•אחריתה•ותרד•פלאים•אין•מנחם•לה•ראה•יהוה•את•עניי•כי•הגדיל•אויב••
י••ידו•פרש•צר•על•כל•מחמדיה•כי•ראתה•גוים•באו•מקדשה•אשר•צויתה•לא•יבאו•בקהל•לך••
יא••כל•עמה•נאנחים•מבקשים•לחם•נתנו•מחמודיהם•באכל•להשיב•נפש•ראה•יהוה•והביטה•כי•הייתי•זוללה••
יב••לוא•אליכם•כל•עברי•דרך•הביטו•וראו•אם•יש•מכאוב•כמכאבי•אשר•עולל•לי•אשר•הוגה•יהוה•ביום•חרון•אפו••
יג••ממרום•שלח•אש•בעצמתי•וירדנה•פרש•רשת•לרגלי•השיבני•אחור•נתנני•שממה•כל•היום•דוה••
יד••נשקד•על•פשעי•בידו•ישתרגו•עלו•על•צוארי•הכשיל•כחי•נתנני•אדני•בידי•לא•אוכל•קום••
טו••סלה•כל•אבירי•אדני•בקרבי•קרא•עלי•מועד•לשבר•בחורי•גת•דרך•אדני•לבתולת•בת•יהודה••
טז••על•אלה•אני•בוכיה•עיני•עיני•ירדה•מים•כי•רחק•ממני•מנחם•משיב•נפשי•היו•בני•שוממים•כי•גבר•אויב••
יז••פרשה•ציון•בידיה•אין•מנחם•לה•צוה•יהוה•ליעקב•סביביו•צריו•היתה•ירושלם•לנדה•ביניהם••

יח••צדיק•הוא•יהוה•כי•פיהו•מריתי•שמעונא•כלעמים•וראו•מכאבי•בתולתי•ובחורי•הלכו•בשבי•••
יט••קראתי•למאהבי•המה•רמוני•כהני•וזקני•בעיר•גועו•כיבקשו•אכל•למו•וישיבו•אתנפשם••
כ••ראה•יהוה•כיצרלי•מעי•חמרמרו•נהפך•לבי•בקרבי•כי•מרו•מריתי•מחוץ•שכלהחרב•בבית•כמות••
כא••שמעו•כי•נאנחה•אני•אין•מנחם•לי•כלאיבי•שמעו•רעתי•ששו•כי•אתה•עשית•הבאת•יוםקראת•ויהיו•כמוני•••
כב••תבא•כלרעתם•לפניך•ועולל•למו•כאשר•עוללת•לי•על•כלפשעי•כירבות•אנחתי•ולבי•דוי•••

ورود صفة نحمد נחמד (من فعل חמד حمد) و هو أول ورود لمشتقات الفعل الثلاثي حمد في التوراة

سفر التكوين Genesis Chapter 2 בְּרֵאשִׁית

ח וַיִּטַּע יְהוָה אֱלֹהִים, גַּן-בְּעֵדֶן--מִקֶּדֶם; וַיָּשֶׂם שָׁם, אֶת-הָאָדָם אֲשֶׁר יָצָר .

8 And the LORD God planted a garden eastward, in Eden; and there He put the man whom He had formed.

ט וַיַּצְמַח יְהוָה אֱלֹהִים, מִן-הָאֲדָמָה, כָּל-עֵץ נֶחְמָד לְמַרְאֶה, וְטוֹב לְמַאֲכָל--וְעֵץ הַחַיִּים, בְּתוֹךְ הַגָּן, וְעֵץ, הַדַּעַת טוֹב וָרָע .

9 And out of the ground made the LORD God to grow every tree that is pleasant to the sight, and good for food; the tree of life also in the midst of the garden, and the tree of the knowledge of good and evil.

بعد نفخ الروح في آدم عليه السلام في سفر التكوين و اسكنه الجنة, يوجد أول مشتقات الفعل (حمد), و هو نحمد كصفة (نحماد لمرأيه - محمود للنظر)

בראשית•פרק•ב

א••ויכלו•השמים•והארץ•וכלצבאם••ב••ויכל•אלהים•ביום•השביעי•מלאכתו•אשר•עשה•וישבת•ביום•השביעי•מכלמלאכתו•אשר•
עשה••ג••ויברך•אלהים•אתיום•השביעי•ויקדש•אתו•כי•בו•שבת•מכלמלאכתו•אשרברא•אלהים•לעשות••
ד••אלה•תולדות•השמים•והארץ•בהבראם•ביום•עשות•יהוה•אלהים•ארץ•ושמים••ה••וכל•שיח•השדה•טרם•יהיה•בארץ•וכלעשב
•השדה•טרם•יצמח•כי•לא•המטיר•יהוה•אלהים•עלהארץ•ואדם•אין•לעבד•אתהאדמה••ו••ואד•יעלה•מןהארץ•והשקה•אתכלפניהא
דמה••ז••וייצר•יהוה•אלהים•אתהאדם•עפר•מןהאדמה•ויפח•באפיו•נשמת•חיים•ויהי•האדם•לנפש•חיה••ח••ויטע•יהוה•אלהים•גןב
עדן•מקדם•וישם•שם•אתהאדם•אשר•יצר••ט••ויצמח•יהוה•אלהים•מןהאדמה•כלעץ•נחמד•למראה•וטוב•למאכל•ועץ•החיים•בתוך
•הגן•ועץ•הדעת•טוב•ורע••י••ונהר•יצא•מעדן•להשקות•אתהגן•ומשם•יפרד•והיה•לארבעה•ראשים••יא••שם•האחד•פישון•הוא•ה
סבב•את•כלארץ•החוילה•אשרשם•הזהב••יב••וזהב•הארץ•ההוא•טוב•שם•הבדלח•ואבן•השהם••יג••ושםהנהר•השני•גיחון•הוא•ה
סובב•את•כלארץ•כוש••יד••ושם•הנהר•השלישי•חדקל•הוא•ההלך•קדמת•אשור•והנהר•הרביעי•הוא•פרת••טו••ויקח•יהוה•אלהי
ם•אתהאדם•וינחהו•בגןעדן•לעבדה•ולשמרה••טז••ויצו•יהוה•אלהים•עלהאדם•לאמר•מכל•עץהגן•אכל•תאכל••יז••ומעץ•הדעת•טו
ב•ורע•לא•תאכל•ממנו•כי•ביום•אכלך•ממנו•מות•תמות••יח••ויאמר•יהוה•אלהים•לאטוב•היות•האדם•לבדו•אעשהלו•עזר•כנגדו••
יט••ויצר•יהוה•אלהים•מןהאדמה•כלחית•השדה•ואת•כלעוף•השמים•ויבא•אלהאדם•לראות•מהיקראלו•וכל•אשר•יקראלו•האדם•נ
פש•חיה•הוא•שמו••כ••ויקרא•האדם•שמות•לכלהבהמה•ולעוף•השמים•ולכל•חית•השדה•ולאדם•לאמצא•עזר•כנגדו••כא••ויפל•י
הוה•אלהים•תרדמה•עלהאדם•ויישן•ויקח•אחת•מצלעתיו•ויסגר•בשר•תחתנה••כב••ויבן•יהוה•אלהים•אתהצלע•אשרלקח•מןהאדם
•לאשה•ויבאה•אלהאדם••כג••ויאמר•האדם•זאת•הפעם•עצם•מעצמי•ובשר•מבשרי•לזאת•יקרא•אשה•כי•מאיש•לקחהזאת••כד••ע
לכן•יעזבאיש•אתאביו•ואתאמו•ודבק•באשתו•והיו•לבשר•אחד••כה••ויהיו•שניהם•ערומים•האדם•ואשתו•ולא•יתבששו••

سفر التكوين 3

בראשית•פרק•ג

א••והנחש•היה•ערום•מכל•חית•השדה•אשר•עשה•יהוה•אלהים•ויאמר•אלהאשה•אף•כיאמר•אלהים•לא•תאכלו•מכל•עץ•הגן••ב•
•ותאמר•האשה•אלהנחש•מפרי•עץהגן•נאכל••ג••ומפרי•העץ•אשר•בתוךהגן•אמר•אלהים•לא•תאכלו•ממנו•ולא•תגעו•בו•פןתמתון
••ד••ויאמר•הנחש•אלהאשה•לאמות•תמתון••ה••כי•ידע•אלהים•כי•ביום•אכלכם•ממנו•ונפקחו•עיניכם•והייתם•כאלהים•ידעי•טוב
•ורע••ו••ותרא•האשה•כי•טוב•העץ•למאכל•וכי•תאוההוא•לעינים•ונחמד•העץ•להשכיל•ותקח•מפריו•ותאכל•ותתן•גםלאישה•עמ
ה•ויאכל••ז••ותפקחנה•עיני•שניהם•וידעו•כי•עירמם•הם•ויתפרו•עלה•תאנה•ויעשו•להם•חגרת••ח••וישמעו•אתקול•יהוה•אלהים•
מתהלך•בגן•לרוח•היום•ויתחבא•האדם•ואשתו•מפני•יהוה•אלהים•בתוך•עץ•הגן••ט••ויקרא•יהוה•אלהים•אלהאדם•ויאמר•לו•איכ

ה••י••ויאמר•אתקלך•שמעתי•בגן•ואירא•כיעירם•אנכי•ואחבא••יא••ויאמר•מי•הגיד•לך•כי•עירם•אתה•המןהעץ•אשר•צויתיך•לב
לתי•אכלממנו•אכלת••יב••ויאמר•האדם•האשה•אשר•נתתה•עמדי•הוא•נתנהלי•מןהעץ•ואכל••יג••ויאמר•יהוה•אלהים•לאשה•מהז
את•עשית•ותאמר•האשה•הנחש•השיאני•ואכל••יד••ויאמר•יהוה•אלהים•אלהנחש•כי•עשית•זאת•ארור•אתה•מכלהבהמה•ומכל•חי
ת•השדה•עלגחנך•תלך•ועפר•תאכל•כלימי•חייך••טו••ואיבה•אשית•בינך•ובין•האשה•ובין•זרעך•ובין•זרעה•הוא•ישופך•ראש•ואת
ה•תשופנו•עקב••

في خطيئة آدم و حواء عند اكلهم من الشجرة, يوجد ذكر الكلمة نحمد, و يجب التنويه هنا ان المقصود هو بأن الشجرة التي نهاهم الله عن الأ
كل منها رأتها حواء على أنها جميلة, حيث أن الشجرة في التوراة هي شجرة الحكمة عندهم, القصة التوراتية تختلف عن الاسلامية, بأن الش
جرة عندهم هي تعطي لآكلها القدرة على الرؤيةو و تفتح الاعين.

Genesis Chapter 3בְּרֵאשִׁית

1 Now the serpent was more subtle than any beast of the field which the LORD God had made. And he said unto the woman: 'Yea, hath God said: Ye shall not eat of any tree of the garden?'

א וְהַנָּחָשׁ, הָיָה עָרוּם, מִכֹּל חַיַּת הַשָּׂדֶה, אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהִים;
וַיֹּאמֶר, אֶל-הָאִשָּׁה, אַף כִּי-אָמַר אֱלֹהִים, לֹא תֹאכְלוּ מִכֹּל עֵץ הַגָּן .

2 And the woman said unto the serpent: 'Of the fruit of the trees of the garden we may eat;

ב וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה, אֶל-הַנָּחָשׁ: מִפְּרִי עֵץ-הַגָּן, נֹאכֵל .

3 but of the fruit of the tree which is in the midst of the garden, God hath said: Ye shall not eat of it, neither shall ye touch it, lest ye die.'

ג וּמִפְּרִי הָעֵץ, אֲשֶׁר בְּתוֹךְ-הַגָּן--אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִמֶּנּוּ,
וְלֹא תִגְּעוּ בּוֹ: פֶּן-תְּמֻתוּן .

4 And the serpent said unto the woman: 'Ye shall not surely die;

ד וַיֹּאמֶר הַנָּחָשׁ, אֶל-הָאִשָּׁה: לֹא-מוֹת, תְּמֻתוּן .

5 for God doth know that in the day ye eat thereof, then your eyes shall be opened, and ye shall be as God, knowing good and evil.'

ה כִּי, יֹדֵעַ אֱלֹהִים, כִּי בְּיוֹם אֲכָלְכֶם מִמֶּנּוּ, וְנִפְקְחוּ עֵינֵיכֶם;
וִהְיִיתֶם, כֵּאלֹהִים, יֹדְעֵי, טוֹב וָרָע .

6 And when the woman saw that the tree was good for food, and that it was a delight to the eyes, and that the tree was to be desired to make one wise, she took of the fruit thereof, and did eat; and she gave also unto her husband with her, and he did eat.

ו וַתֵּרֶא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמַאֲכָל וְכִי תַאֲוָה-הוּא לָעֵינַיִם,
וְנֶחְמָד הָעֵץ לְהַשְׂכִּיל, וַתִּקַּח מִפִּרְיוֹ, וַתֹּאכַל; וַתִּתֵּן גַּם-לְאִישָׁהּ
עִמָּהּ, וַיֹּאכַל .

7 And the eyes of them both were opened, and they knew that they were naked; and they sewed fig-leaves together, and made themselves girdles.

ז וַתִּפָּקַחְנָה, עֵינֵי שְׁנֵיהֶם, וַיֵּדְעוּ, כִּי עֵירֻמִּם הֵם; וַיִּתְפְּרוּ עֲלֵה
תְאֵנָה, וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם חֲגֹרֹת .

8 And they heard the voice of the LORD God walking in the garden toward the cool of the day; and the man and his wife hid themselves from the presence of the LORD God amongst the trees of the garden.

ח וַיִּשְׁמְעוּ אֶת-קוֹל יְהוָה אֱלֹהִים, מִתְהַלֵּךְ בַּגָּן--לְרוּחַ הַיּוֹם;
וַיִּתְחַבֵּא הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ, מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהִים, בְּתוֹךְ, עֵץ הַגָּן .

9 And the LORD God called unto the man, and said unto him: 'Where art thou?'

ט וַיִּקְרָא יְהוָה אֱלֹהִים, אֶל-הָאָדָם; וַיֹּאמֶר לוֹ, אַיֶּכָּה .

10 And he said: 'I heard Thy voice in the garden, and I was afraid, because I was naked; and I hid

י וַיֹּאמֶר, אֶת-קֹלְךָ שָׁמַעְתִּי בַּגָּן; וָאִירָא כִּי-עֵירֹם אָנֹכִי, וָאֵחָבֵא .

myself.'

יא וַיֹּאמֶר--מִי הִגִּיד לְךָ, כִּי עֵירֹם אָתָּה; הֲמִן-הָעֵץ, אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לְבִלְתִּי אֲכָל-מִמֶּנּוּ--אָכָלְתָּ.

11 And He said: 'Who told thee that thou wast naked? Hast thou eaten of the tree, whereof I commanded thee that thou shouldest not eat?'

יב וַיֹּאמֶר, הָאָדָם: הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי, הִוא נָתְנָה-לִּי מִן-הָעֵץ וָאֹכֵל.

12 And the man said: 'The woman whom Thou gavest to be with me, she gave me of the tree, and I did eat.'

יג וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לָאִשָּׁה, מַה-זֹּאת עָשִׂית; וַתֹּאמֶר, הָאִשָּׁה, הַנָּחָשׁ הִשִּׁיאַנִי, וָאֹכֵל.

13 And the LORD God said unto the woman: 'What is this thou hast done?' And the woman said: 'The serpent beguiled me, and I did eat.'

יד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֶל-הַנָּחָשׁ, כִּי עָשִׂיתָ זֹּאת, אָרוּר אַתָּה מִכָּל-הַבְּהֵמָה, וּמִכֹּל חַיַּת הַשָּׂדֶה; עַל-גְּחֹנְךָ תֵלֵךְ, וְעָפָר תֹּאכַל כָּל-יְמֵי חַיֶּיךָ.

14 And the LORD God said unto the serpent: 'Because thou hast done this, cursed art thou from among all cattle, and from among all beasts of the field; upon thy belly shalt thou go, and dust shalt thou eat all the days of thy life.

טו וְאֵיבָה אָשִׁית, בֵּינְךָ וּבֵין הָאִשָּׁה, וּבֵין זַרְעֲךָ, וּבֵין זַרְעָהּ: הוּא יְשׁוּפְךָ רֹאשׁ, וְאַתָּה תְּשׁוּפֶנּוּ עָקֵב. {ס}

15 And I will put enmity between thee and the woman, and between thy seed and her seed; they shall bruise thy head, and thou shalt bruise their heel.' **{S}**

טז אֶל-הָאִשָּׁה אָמַר, הַרְבָּה אַרְבֶּה עִצְּבוֹנֵךְ וְהֵרֹנֵךְ--בְּעֶצֶב, תֵּלְדִי בָנִים; וְאֶל-אִישֵׁךְ, תְּשׁוּקָתֵךְ, וְהוּא, יִמְשָׁל-בָּךְ. {ס}

16 Unto the woman He said: 'I will greatly multiply thy pain and thy travail; in pain thou shalt bring forth children; and thy desire shall be to thy husband, and he shall rule over thee.' **{S}**

יז וּלְאָדָם אָמַר, כִּי-שָׁמַעְתָּ לְקוֹל אִשְׁתֶּךָ, וַתֹּאכַל מִן-הָעֵץ, אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לֵאמֹר לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ--אֲרוּרָה הָאֲדָמָה, בַּעֲבוּרֶךָ, בְּעִצָּבוֹן תֹּאכְלֶנָּה, כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ.

17 And unto Adam He said: 'Because thou hast hearkened unto the voice of thy wife, and hast eaten of the tree, of which I commanded thee, saying: Thou shalt not eat of it; cursed is the ground for thy sake; in toil shalt thou eat of it all the days of thy life.

יח וְקוֹץ וְדַרְדַּר, תַּצְמִיחַ לָךְ; וְאָכַלְתָּ, אֶת-עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה.

18 Thorns also and thistles shall it bring forth to thee; and thou shalt eat the herb of the field.

יט בְּזֵעַת אַפֶּיךָ, תֹּאכַל לֶחֶם, עַד שׁוּבְךָ אֶל-הָאֲדָמָה, כִּי מִמֶּנָּה לֻקָּחְתָּ: כִּי-עָפָר אַתָּה, וְאֶל-עָפָר תָּשׁוּב.

19 In the sweat of thy face shalt thou eat bread, till thou return unto the ground; for out of it wast thou taken; for dust thou art, and unto dust shalt thou return.'

כ וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁם אִשְׁתּוֹ, חַוָּה: כִּי הִוא הָיְתָה, אֵם כָּל-חָי.

20 And the man called his wife's name Eve; because she was the mother of all living.

כא וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ, כָּתְנוֹת עוֹר--וַיַּלְבִּשֵׁם. {פ}

21 And the LORD God made for Adam and for his wife garments of skins, and clothed them. **{P}**

כב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים, הֵן הָאָדָם הָיָה כְּאַחַד מִמֶּנּוּ, לָדַעַת, טוֹב וָרָע; וְעַתָּה פֶּן-יִשְׁלַח יָדוֹ, וְלָקַח גַּם מֵעֵץ הַחַיִּים, וְאָכַל, וָחַי

22 And the LORD God said: 'Behold, the man is become as one of us, to know good and evil; and

now, lest he put forth his hand, and take also of the tree of life, and eat, and live for ever.'

לְעֹלָם .

23 Therefore the LORD God sent him forth from the garden of Eden, to till the ground from whence he was taken.

כג וַיְשַׁלְּחֵהוּ יְהוָה אֱלֹהִים, מִגַּן-עֵדֶן--לַעֲבֹד, אֶת-הָאֲדָמָה, אֲשֶׁר לֻקַּח, מִשָּׁם .

24 So He drove out the man; and He placed at the east of the garden of Eden the cherubim, and the flaming sword which turned every way, to keep the way to the tree of life. **{S}**

כד וַיְגָרֶשׁ, אֶת-הָאָדָם; וַיַּשְׁכֵּן מִקֶּדֶם לְגַן-עֵדֶן אֶת-הַכְּרֻבִים, וְאֵת לַהַט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת, לִשְׁמֹר ,אֶת-דֶּרֶךְ עֵץ הַחַיִּים. {ס }

سفر التكوين 27

בראשית•פרק•כז

א••ויהי•כיזקן•יצחק•ותכהין•עיניו•מראת•ויקרא•אתעשו•בנו•הגדל•ויאמר•אליו•בני•ויאמר•אליו•הנני••ב••ויאמר•הנהנא•זקנתי•ל
א•ידעתי•יום•מותי••ג••ועתה•שאנא•כליך•תליך•וקשתך•וצא•השדה•וצודה•לי•צידה•••ד••ועשהלי•מטעמים•כאשר•אהבתי•והביא
ה•לי•ואכלה•בעבור•תברכך•נפשי•בטרם•אמות••ה••ורבקה•שמעת•בדבר•יצחק•אלעשו•בנו•וילך•עשו•השדה•לצוד•ציד•להביא••
ו••ורבקה•אמרה•אליעקב•בנה•לאמר•הנה•שמעתי•אתאביך•מדבר•אלעשו•אחיך•לאמר••ז••הביאה•לי•ציד•ועשהלי•מטעמים•ואכ
לה•ואברככה•לפני•יהוה•לפני•מותי••ח••ועתה•בני•שמע•בקלי•לאשר•אני•מצוה•אתך••ט••לךנא•אלהצאן•וקחלי•משם•שני•גדיי•
עזים•טבים•ואעשה•אתם•מטעמים•לאביך•כאשר•אהב••י••והבאת•לאביך•ואכל•בעבר•אשר•יברכך•לפני•מותו••יא••ויאמר•יעקב
•אלרבקה•אמו•הן•עשו•אחי•איש•שער•ואנכי•איש•חלק••יב••אולי•ימשני•אבי•והייתי•בעיניו•כמתעתע•והבאתי•עלי•קללה•ולא•ב
רכה••יג••ותאמר•לו•אמו•עלי•קללתך•בני•אך•שמע•בקלי•ולך•קחלי••יד••וילך•ויקח•ויבא•לאמו•ותעש•אמו•מטעמים•כאשר•אה
ב•אביו••טו••ותקח•רבקה•אתבגדי•עשו•בנה•הגדל•החמדת•אשר•אתה•בבית•ותלבש•אתיעקב•בנה•הקטן••טז••ואת•ערת•גדיי•הע
זים•הלבישה•עלידיו•ועל•חלקת•צואריו••יז••ותתן•אתהמטעמים•ואתהלחם•אשר•עשתה•ביד•יעקב•בנה••יח••ויבא•אלאביו•ויאמר
•אבי•ויאמר•הנני•מי•אתה•בני••יט••ויאמר•יעקב•אלאביו•אנכי•עשו•בכרך•עשיתי•כאשר•דברת•אלי•קומנא•שבה•ואכלה•מצידי•
בעבור•תברכני•נפשך••כ••ויאמר•יצחק•אלבנו•מהזה•מהרת•למצא•בני•ויאמר•כי•הקרה•יהוה•אלהיך•לפני••כא••ויאמר•יצחק•אל
יעקב•גשהנא•ואמשך•בני•האתה•זה•בני•עשו•אםלא••כב••ויגש•יעקב•אליצחק•אביו•וימשהו•ויאמר•הקל•קול•יעקב•והידים•ידי•ע
שו••כג••ולא•הכירו•כיהיו•ידיו•כידי•עשו•אחיו•שערת•ויברכהו••כד••ויאמר•אתה•זה•בני•עשו•ויאמר•אני••כה••ויאמר•הגשה•לי
•ואכלה•מציד•בני•למען•תברכך•נפשי•ויגשלו•ויאכל•ויבא•לו•יין•וישת••כו••ויאמר•אליו•יצחק•אביו•גשהנא•ושקהלי•בני••כז••וי
גש•וישקלו•וירח•אתריח•בגדיו•ויברכהו•ויאמר•ראה•ריח•בני•כריח•שדה•אשר•ברכו•יהוה••כח••ויתןלך•האלהים•מטל•השמים•ו
משמני•הארץ•ורב•דגן•ותירש••כט••יעבדוך•עמים•וישתחוו•לך•לאמים•הוה•גביר•לאחיך•וישתחוו•לך•בני•אמך•ארריך•ארור•ומב
רכיך•ברוך••ל••ויהי•כאשר•כלה•יצחק•לברך•אתיעקב•ויהי•אך•יצא•יצא•יעקב•מאת•פני•יצחק•אביו•ועשו•אחיו•בא•מצידו••לא•
•ויעש•גםהוא•מטעמים•ויבא•לאביו•ויאמר•לאביו•יקם•אבי•ויאכל•מציד•בנו•בעבור•תברכני•נפשך••לב••ויאמר•לו•יצחק•אביו•מ
יאתה•ויאמר•אני•בנך•בכרך•עשו••לג••ויחרד•יצחק•חרדה•גדלה•עדמאד•ויאמר•מיאפוא•הוא•הצדציד•ויבא•לי•ואכל•מכל•בטרם•
תבוא•ואברכהו•גםברוך•יהיה••לד••כשמע•עשו•אתדברי•אביו•ויצעק•צעקה•גדלה•ומרה•עדמאד•ויאמר•לאביו•ברכני•גםאני•אבי•
•לה••ויאמר•בא•אחיך•במרמה•ויקח•ברכתך••לו••ויאמר•הכי•קרא•שמו•יעקב•ויעקבני•זה•פעמים•אתבכרתי•לקח•והנה•עתה•לק
ח•ברכתי•ויאמר•הלאאצלת•לי•ברכה••לז••ויען•יצחק•ויאמר•לעשו•הן•גביר•שמתיו•לך•ואתכלאחיו•נתתי•לו•לעבדים•ודגן•ותיר
ש•סמכתיו•ולכה•אפוא•מה•אעשה•בני••לח••ויאמר•עשו•אלאביו•הברכה•אחת•הואלך•אבי•ברכני•גםאני•אבי•וישא•עשו•קלו•ויב
ך••לט••ויען•יצחק•אביו•ויאמר•אליו•הנה•משמני•הארץ•יהיה•מושבך•ומטל•השמים•מעל••מ••ועלחרבך•תחיה•ואתאחיך•תעבד•ו
היה•כאשר•תריד•ופרקת•עלו•מעל•צוארך••מא••וישטם•עשו•אתיעקב•עלהברכה•אשר•ברכו•אביו•ויאמר•עשו•בלבו•יקרבו•ימי•
אבל•אבי•ואהרגה•אתיעקב•אחי••מב••ויגד•לרבקה•אתדברי•עשו•בנה•הגדל•ותשלח•ותקרא•ליעקב•בנה•הקטן•ותאמר•אליו•הנה•
עשו•אחיך•מתנחם•לך•להרגך••מג••ועתה•בני•שמע•בקלי•וקום•ברחלך•אללבן•אחי•חרנה••מד••וישבת•עמו•ימים•אחדים•עד•אש
רתשוב•חמת•אחיך••מה••עדשוב•אףאחיך•ממך•ושכח•את•אשרעשית•לו•ושלחתי•ולקחתיך•משם•למה•אשכל•גםשניכם•יום•אחד
••מו••ותאמר•רבקה•אליצחק•קצתי•בחיי•מפני•בנות•חת•אםלקח•יעקב•אשה•מבנותחת•כאלה•מבנות•הארץ•למה•לי•חיים••

القصة عن اسحاق عليه السلام, عندما كبر في العمر و أصبح ضعيف النظر, و كيف أن يعقوب عليه السلام أخذ البركة منه بدلا من أخيه ع
يسو, فيما يبدو من التوراة, أن نبيا مثل يعقوب عليه السلام يأخذ البركة من أبيه النبي اسحاق عليه السلام بالخداع, مما لا يليق بكلا النبيين,
عدا عن أنه ليس من صفاتهما, و ليس يوافق مبدأ النبوة, و لكن تظهر الصفة (همحدت-همحمودوت) الصفة لملابس عيسوا في هذه القصة, و
نرى أن أمه اصطفت له من ثياب أخيه عيسو لكي يذهب و يأخذ البركة من أبيه.

בְּרֵאשִׁיתGenesis Chapter 27

1 And it came to pass, that when Isaac was old, and his eyes were dim, so that he could not see, he called Esau his elder son, and said unto him: 'My son'; and he said unto him: 'Here am I.'

א וַיְהִי כִּי-זָקֵן יִצְחָק, וַתִּכְהֶיןָ עֵינָיו מֵרְאֹת; וַיִּקְרָא אֶת-עֵשָׂו בְּנוֹ הַגָּדֹל, וַיֹּאמֶר אֵלָיו בְּנִי, וַיֹּאמֶר אֵלָיו, הִנֵּנִי .

2 And he said: 'Behold now, I am old, I know not the day of my death.

ב וַיֹּאמֶר, הִנֵּה-נָא זָקַנְתִּי; לֹא יָדַעְתִּי, יוֹם מוֹתִי .

3 Now therefore take, I pray thee, thy weapons, thy quiver and thy bow, and go out to the field, and take me venison;

ג וְעַתָּה שָׂא-נָא כֵלֶיךָ, תֶּלְיְךָ וְקַשְׁתֶּךָ; וְצֵא, הַשָּׂדֶה, וְצוּדָה לִּי, צידה (צָיִד).

4 and make me savoury food, such as I love, and bring it to me, that I may eat; that my soul may bless thee before I die.'

ד וַעֲשֵׂה-לִי מַטְעַמִּים כַּאֲשֶׁר אָהַבְתִּי, וְהָבִיאָה לִּי--וְאֹכֵלָה: בַּעֲבוּר תְּבָרֶכְךָ נַפְשִׁי, בְּטֶרֶם אָמוּת .

5 And Rebekah heard when Isaac spoke to Esau his son. And Esau went to the field to hunt for venison, and to bring it.

ה וְרִבְקָה שֹׁמַעַת--בְּדַבֵּר יִצְחָק, אֶל-עֵשָׂו בְּנוֹ; וַיֵּלֶךְ עֵשָׂו הַשָּׂדֶה, לָצוּד צַיִד לְהָבִיא .

6 And Rebekah spoke unto Jacob her son, saying: 'Behold, I heard thy father speak unto Esau thy brother, saying:

ו וְרִבְקָה, אָמְרָה, אֶל-יַעֲקֹב בְּנָהּ, לֵאמֹר: הִנֵּה שָׁמַעְתִּי אֶת-אָבִיךָ, מְדַבֵּר אֶל-עֵשָׂו אָחִיךָ לֵאמֹר .

7 Bring me venison, and make me savoury food, that I may eat, and bless thee before the LORD before my death.

ז הָבִיאָה לִּי צַיִד וַעֲשֵׂה-לִי מַטְעַמִּים, וְאֹכֵלָה; וַאֲבָרֶכְכָה לִפְנֵי יְהוָה, לִפְנֵי מוֹתִי .

8 Now therefore, my son, hearken to my voice according to that which I command thee.

ח וְעַתָּה בְנִי, שְׁמַע בְּקֹלִי--לַאֲשֶׁר אֲנִי, מְצַוָּה אֹתָךְ .

9 Go now to the flock, and fetch me from thence two good kids of the goats; and I will make them savoury food for thy father, such as he loveth;

ט לֶךְ-נָא, אֶל-הַצֹּאן, וְקַח-לִי מִשָּׁם שְׁנֵי גְּדָיֵי עִזִּים, טֹבִים; וְאֶעֱשֶׂה אֹתָם מַטְעַמִּים לְאָבִיךָ, כַּאֲשֶׁר אָהֵב .

10 and thou shalt bring it to thy father, that he may eat, so that he may bless thee before his death.'

י וְהֵבֵאתָ לְאָבִיךָ, וְאָכָל, בַּעֲבֻר אֲשֶׁר יְבָרֶכְךָ, לִפְנֵי מוֹתוֹ .

11 And Jacob said to Rebekah his mother: 'Behold, Esau my brother is a hairy man, and I am a smooth man.

יא וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב, אֶל-רִבְקָה אִמּוֹ: הֵן עֵשָׂו אָחִי אִישׁ שָׂעִר, וְאָנֹכִי אִישׁ חָלָק .

12 My father peradventure will feel me, and I shall seem to him as a mocker; and I shall bring a curse upon me, and not a blessing.'

יב אוּלַי יְמֻשֵּׁנִי אָבִי, וְהָיִיתִי בְעֵינָיו כִּמְתַעְתֵּעַ; וְהֵבֵאתִי עָלַי קְלָלָה, וְלֹא בְרָכָה .

יג וַתֹּאמֶר לוֹ אִמּוֹ, עָלַי קִלְלָתְךָ בְּנִי; אַךְ שְׁמַע בְּקֹלִי, וְלֵךְ קַח-לִי .

13 And his mother said unto him: 'Upon me be thy curse, my son; only hearken to my voice, and go fetch me them.'

יד וַיֵּלֶךְ, וַיִּקַּח, וַיָּבֵא, לְאִמּוֹ; וַתַּעַשׂ אִמּוֹ מַטְעַמִּים, כַּאֲשֶׁר אָהֵב אָבִיו .

14 And he went, and fetched, and brought them to his mother; and his mother made savoury food, such as his father loved.

טו וַתִּקַּח רִבְקָה אֶת-בִּגְדֵי עֵשָׂו בְּנָהּ הַגָּדֹל, הַחֲמֻדֹת, אֲשֶׁר אִתָּהּ, בַּבָּיִת; וַתַּלְבֵּשׁ אֶת-יַעֲקֹב, בְּנָהּ הַקָּטָן .

15 And Rebekah took the choicest garments of Esau her elder son, which were with her in the house, and put them upon Jacob her younger son.

טז וְאֵת, עֹרֹת גְּדָיֵי הָעִזִּים, הִלְבִּישָׁה, עַל-יָדָיו--וְעַל, חֶלְקַת צַוָּארָיו .

16 And she put the skins of the kids of the goats upon his hands, and upon the smooth of his neck.

יז וַתִּתֵּן אֶת-הַמַּטְעַמִּים וְאֶת-הַלֶּחֶם, אֲשֶׁר עָשָׂתָה, בְּיַד, יַעֲקֹב בְּנָהּ .

17 And she gave the savoury food and the bread, which she had prepared, into the hand of her son Jacob.

יח וַיָּבֹא אֶל-אָבִיו, וַיֹּאמֶר אָבִי; וַיֹּאמֶר הִנֶּנִּי, מִי אַתָּה בְּנִי .

18 And he came unto his father, and said: 'My father'; and he said: 'Here am I; who art thou, my son?'

יט וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-אָבִיו, אָנֹכִי עֵשָׂו בְּכֹרֶךָ--עָשִׂיתִי, כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֵלָי; קוּם-נָא שְׁבָה, וְאָכְלָה מִצֵּידִי--בַּעֲבוּר, תְּבָרְכַנִּי נַפְשֶׁךָ .

19 And Jacob said unto his father: 'I am Esau thy first-born; I have done according as thou badest me. Arise, I pray thee, sit and eat of my venison, that thy soul may bless me.'

כ וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל-בְּנוֹ, מַה-זֶּה מִהַרְתָּ לִמְצֹא בְּנִי; וַיֹּאמֶר, כִּי הִקְרָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפָנָי .

20 And Isaac said unto his son: 'How is it that thou hast found it so quickly, my son?' And he said: 'Because the LORD thy God sent me good speed.'

כא וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל-יַעֲקֹב, גְּשָׁה-נָּא וַאֲמֻשְׁךָ בְּנִי: הַאַתָּה זֶה בְּנִי עֵשָׂו, אִם-לֹא .

21 And Isaac said unto Jacob: 'Come near, I pray thee, that I may feel thee, my son, whether thou be my very son Esau or not.'

כב וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב אֶל-יִצְחָק אָבִיו, וַיְמֻשֵּׁהוּ; וַיֹּאמֶר, הַקֹּל קוֹל יַעֲקֹב, וְהַיָּדַיִם, יְדֵי עֵשָׂו .

22 And Jacob went near unto Isaac his father; and he felt him, and said: 'The voice is the voice of Jacob, but the hands are the hands of Esau.'

כג וְלֹא הִכִּירוֹ--כִּי-הָיוּ יָדָיו כִּידֵי עֵשָׂו אָחִיו, שְׂעִרֹת; וַיְבָרְכֵהוּ .

23 And he discerned him not, because his hands were hairy, as his brother Esau's hands; so he blessed him.

כד וַיֹּאמֶר, אַתָּה זֶה בְּנִי עֵשָׂו; וַיֹּאמֶר, אָנִי .

24 And he said: 'Art thou my very son Esau?' And he said: 'I am.'

כה וַיֹּאמֶר, הַגִּשָׁה לִּי וְאֹכְלָה מִצֵּיד בְּנִי--לְמַעַן תְּבָרֶכְךָ, נַפְשִׁי; וַיַּגֶּשׁ-לוֹ, וַיֹּאכַל, וַיָּבֵא לוֹ יַיִן, וַיֵּשְׁתְּ .

25 And he said: 'Bring it near to me, and I will eat of my son's venison, that my soul may bless thee.' And he brought it near to him, and he did eat; and he brought him wine, and he drank.

כו וַיֹּאמֶר אֵלָיו, יִצְחָק אָבִיו: גְּשָׁה-נָּא וּשְׁקָה-לִּי, בְּנִי .

26 And his father Isaac said unto him: 'Come near

now, and kiss me, my son.'

כז וַיִּגַּשׁ, וַיִּשַּׁק-לוֹ, וַיָּרַח אֶת-רֵיחַ בְּגָדָיו, וַיְבָרְכֵהוּ; וַיֹּאמֶר, רְאֵה רֵיחַ בְּנִי, כְּרֵיחַ שָׂדֶה, אֲשֶׁר בֵּרְכוֹ יְהוָה.

27 And he came near, and kissed him. And he smelled the smell of his raiment, and blessed him, and said: See, the smell of my son is as the smell of a field which the LORD hath blessed.

כח וְיִתֶּן-לְךָ, הָאֱלֹהִים, מִטַּל הַשָּׁמַיִם, וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ--וְרֹב דָּגָן, וְתִירֹשׁ.

28 So God give thee of the dew of heaven, and of the fat places of the earth, and plenty of corn and wine.

כט יַעַבְדוּךָ עַמִּים, וישתחו (וְיִשְׁתַּחֲווּ) לְךָ לְאֻמִּים--הֱוֵה גְבִיר לְאַחֶיךָ, וְיִשְׁתַּחֲווּ לְךָ בְּנֵי אִמֶּךָ; אֹרְרֶיךָ אָרוּר, וּמְבָרְכֶיךָ בָּרוּךְ.

29 Let peoples serve thee, and nations bow down to thee. Be lord over thy brethren, and let thy mother's sons bow down to thee. Cursed be every one that curseth thee, and blessed be every one that blesseth thee.

ל וַיְהִי, כַּאֲשֶׁר כִּלָּה יִצְחָק לְבָרֵךְ אֶת-יַעֲקֹב, וַיְהִי אַךְ יָצֹא יָצָא יַעֲקֹב, מֵאֵת פְּנֵי יִצְחָק אָבִיו; וְעֵשָׂו אָחִיו, בָּא מִצֵּידוֹ.

30 And it came to pass, as soon as Isaac had made an end of blessing Jacob, and Jacob was yet scarce gone out from the presence of Isaac his father, that Esau his brother came in from his hunting.

לא וַיַּעַשׂ גַּם-הוּא מַטְעַמִּים, וַיָּבֵא לְאָבִיו; וַיֹּאמֶר לְאָבִיו, יָקֻם אָבִי וְיֹאכַל מִצֵּיד בְּנוֹ--בַּעֲבֻר, תְּבָרְכַנִּי נַפְשֶׁךָ.

31 And he also made savoury food, and brought it unto his father; and he said unto his father: 'Let my father arise, and eat of his son's venison, that thy soul may bless me.'

לב וַיֹּאמֶר לוֹ יִצְחָק אָבִיו, מִי-אָתָּה; וַיֹּאמֶר, אֲנִי בִּנְךָ בְכֹרְךָ עֵשָׂו.

32 And Isaac his father said unto him: 'Who art thou?' And he said: 'I am thy son, thy first-born, Esau.'

לג וַיֶּחֱרַד יִצְחָק חֲרָדָה, גְּדֹלָה עַד-מְאֹד, וַיֹּאמֶר מִי-אֵפוֹא הוּא הַצָּד-צַיִד וַיָּבֵא לִי וָאֹכַל מִכֹּל בְּטֶרֶם תָּבוֹא, וָאֲבָרְכֵהוּ; גַּם-בָּרוּךְ, יִהְיֶה.

33 And Isaac trembled very exceedingly, and said: 'Who then is he that hath taken venison, and brought it me, and I have eaten of all before thou camest, and have blessed him? yea, and he shall be blessed.'

לד כִּשְׁמֹעַ עֵשָׂו, אֶת-דִּבְרֵי אָבִיו, וַיִּצְעַק צְעָקָה, גְּדֹלָה וּמָרָה עַד-מְאֹד; וַיֹּאמֶר לְאָבִיו, בָּרְכֵנִי גַם-אָנִי אָבִי.

34 When Esau heard the words of his father, he cried with an exceeding great and bitter cry, and said unto his father: 'Bless me, even me also, O my father.'

לה וַיֹּאמֶר, בָּא אָחִיךָ בְּמִרְמָה; וַיִּקַּח, בִּרְכָתֶךָ.

35 And he said: 'Thy brother came with guile, and hath taken away thy blessing.'

לו וַיֹּאמֶר הֲכִי קָרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב, וַיַּעְקְבֵנִי זֶה פַעֲמַיִם--אֶת-בְּכֹרָתִי לָקָח, וְהִנֵּה עַתָּה לָקַח בִּרְכָתִי; וַיֹּאמַר, הֲלֹא-אָצַלְתָּ לִּי בְּרָכָה.

36 And he said: 'Is not he rightly named Jacob? for he hath supplanted me these two times: he took away my birthright; and, behold, now he hath taken away my blessing.' And he said: 'Hast thou not reserved a blessing for me?'

לז וַיַּעַן יִצְחָק וַיֹּאמֶר לְעֵשָׂו, הֵן גְּבִיר שַׂמְתִּיו לָךְ וְאֶת-כָּל-אֶחָיו נָתַתִּי לוֹ לַעֲבָדִים, וְדָגָן וְתִירֹשׁ, סְמַכְתִּיו; וּלְכָה אֵפוֹא, מָה אֶעֱשֶׂה

37 And Isaac answered and said unto Esau: 'Behold, I have made him thy lord, and all his

brethren have I given to him for servants; and with corn and wine have I sustained him; and what then shall I do for thee, my son?'

בְּנִי .

38 And Esau said unto his father: 'Hast thou but one blessing, my father? bless me, even me also, O my father.' And Esau lifted up his voice, and wept.

לח וַיֹּאמֶר עֵשָׂו אֶל-אָבִיו, הַבְרָכָה אַחַת הִוא-לְךָ אָבִי--בָּרְכֵנִי גַם-אָנִי, אָבִי; וַיִּשָּׂא עֵשָׂו קֹלוֹ, וַיֵּבְךְּ .

39 And Isaac his father answered and said unto him: Behold, of the fat places of the earth shall be thy dwelling, and of the dew of heaven from above;

לט וַיַּעַן יִצְחָק אָבִיו, וַיֹּאמֶר אֵלָיו: הִנֵּה מִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ, יִהְיֶה מוֹשָׁבֶךָ, וּמִטַּל הַשָּׁמַיִם, מֵעָל .

40 And by thy sword shalt thou live, and thou shalt serve thy brother; and it shall come to pass when thou shalt break loose, that thou shalt shake his yoke from off thy neck.

מ וְעַל-חַרְבְּךָ תִחְיֶה, וְאֶת-אָחִיךָ תַּעֲבֹד; וְהָיָה כַּאֲשֶׁר תָּרִיד, וּפָרַקְתָּ עֻלּוֹ מֵעַל צַוָּארֶךָ .

41 And Esau hated Jacob because of the blessing wherewith his father blessed him. And Esau said in his heart: 'Let the days of mourning for my father be at hand; then will I slay my brother Jacob.'

מא וַיִּשְׂטֹם עֵשָׂו, אֶת-יַעֲקֹב, עַל-הַבְּרָכָה, אֲשֶׁר בֵּרְכוֹ אָבִיו; וַיֹּאמֶר עֵשָׂו בְּלִבּוֹ, יִקְרְבוּ יְמֵי אֵבֶל אָבִי, וְאַהַרְגָה, אֶת-יַעֲקֹב אָחִי .

42 And the words of Esau her elder son were told to Rebekah; and she sent and called Jacob her younger son, and said unto him: 'Behold, thy brother Esau, as touching thee, doth comfort himself, purposing to kill thee.

מב וַיֻּגַּד לְרִבְקָה, אֶת-דִּבְרֵי עֵשָׂו בְּנָהּ הַגָּדֹל; וַתִּשְׁלַח וַתִּקְרָא לְיַעֲקֹב, בְּנָהּ הַקָּטָן, וַתֹּאמֶר אֵלָיו, הִנֵּה עֵשָׂו אָחִיךָ מִתְנַחֵם לְךָ לְהָרְגֶךָ .

43 Now therefore, my son, hearken to my voice; and arise, flee thou to Laban my brother to Haran;

מג וְעַתָּה בְנִי, שְׁמַע בְּקֹלִי; וְקוּם בְּרַח-לְךָ אֶל-לָבָן אָחִי, חָרָנָה .

44 and tarry with him a few days, until thy brother's fury turn away;

מד וְיָשַׁבְתָּ עִמּוֹ, יָמִים אֲחָדִים--עַד אֲשֶׁר-תָּשׁוּב, חֲמַת אָחִיךָ .

45 until thy brother's anger turn away from thee, and he forget that which thou hast done to him; then I will send, and fetch thee from thence; why should I be bereaved of you both in one day?'

מה עַד-שׁוּב אַף-אָחִיךָ מִמְּךָ, וְשָׁכַח אֵת אֲשֶׁר-עָשִׂיתָ לּוֹ, וְשָׁלַחְתִּי, וּלְקַחְתִּיךָ מִשָּׁם; לָמָה אֶשְׁכַּל גַּם-שְׁנֵיכֶם, יוֹם אֶחָד .

46 And Rebekah said to Isaac: 'I am weary of my life because of the daughters of Heth. If Jacob take a wife of the daughters of Heth, such as these, of the daughters of the land, what good shall my life do me?'

מו וַתֹּאמֶר רִבְקָה, אֶל-יִצְחָק, קַצְתִּי בְחַיַּי, מִפְּנֵי בְּנוֹת חֵת; אִם-לֹקֵחַ יַעֲקֹב אִשָּׁה מִבְּנוֹת-חֵת כָּאֵלֶּה, מִבְּנוֹת הָאָרֶץ--לָמָּה לִּי, חַיִּים .

سفر التكوين 36

בראשית•פרק•לו

א••ואלה•תלדות•עשו•הוא•אדום••ב••עשו•לקח•אתנשיו•מבנות•כנען•אתעדה•בתאילון•החתי•ואתאהליבמה•בתענה•בתצבעון•החו
י••ג••ואתבשמת•בתישמעאל•אחות•נביות••ד••ותלד•עדה•לעשו•אתאליפז•ובשמת•ילדה•אתרעואל••ה••ואהליבמה•ילדה•אתיעיש
•ואתיעלם•ואתקרח•אלה•בני•עשו•אשר•ילדולו•בארץ•כנען••ו••ויקח•עשו•אתנשיו•ואתבניו•ואתבנתיו•ואתכלנפשות•ביתו•ואתמק

נהו•ואתכלבהמתו•ואת•כלקנינו•אשר•רכש•בארץ•כנען•וילך•אלארץ•מפני•יעקב•אחיו••ז••כיהיה•רכושם•רב•משבת•יחדו•ולא•יכ
לה•ארץ•מגוריהם•לשאת•אתם•מפני•מקניהם••ח••וישב•עשו•בהר•שעיר•עשו•הוא•אדום••ט••ואלה•תלדות•עשו•אבי•אדום•בהר
•שעיר••י••אלה•שמות•בניעשו•אליפז•בןעדה•אשת•עשו•רעואל•בןבשמת•אשת•עשו••יא••ויהיו•בני•אליפז•תימן•אומר•צפו•וגעת
ם•וקנז••יב••ותמנע•היתה•פילגש•לאליפז•בןעשו•ותלד•לאליפז•אתעמלק•אלה•בני•עדה•אשת•עשו••יג••ואלה•בני•רעואל•נחת•וז
רח•שמה•ומזה•אלה•היו•בני•בשמת•אשת•עשו••יד••ואלה•היו•בני•אהליבמה•בתענה•בתצבעון•אשת•עשו•ותלד•לעשו•אתיעיש•ו
אתיעלם•ואתקרח••טו••אלה•אלופי•בניעשו•בני•אליפז•בכור•עשו•אלוף•תימן•אלוף•אומר•אלוף•צפו•אלוף•קנז••טז••אלוףקרח•א
לוף•געתם•אלוף•עמלק•אלה•אלופי•אליפז•בארץ•אדום•אלה•בני•עדה••יז••ואלה•בני•רעואל•בןעשו•אלוף•נחת•אלוף•זרח•אלוף•
שמה•אלוף•מזה•אלה•אלופי•רעואל•בארץ•אדום•אלה•בני•בשמת•אשת•עשו••יח••ואלה•בני•אהליבמה•אשת•עשו•אלוף•יעוש•אל
וף•יעלם•אלוף•קרח•אלה•אלופי•אהליבמה•בתענה•אשת•עשו••יט••אלה•בניעשו•ואלה•אלופיהם•הוא•אדום••
כ••אלה•בנישעיר•החרי•ישבי•הארץ•לוטן•ושובל•וצבעון•וענה••כא••ודשון•ואצר•ודישן•אלה•אלופי•החרי•בני•שעיר•בארץ•אדו
ם••כב••ויהיו•בנילוטן•חרי•והימם•ואחות•לוטן•תמנע••כג••ואלה•בני•שובל•עלון•ומנחת•ועיבל•שפו•ואונם••כד••ואלה•בניצבעון
•ואיה•וענה•הוא•ענה•אשר•מצא•אתהימם•במדבר•ברעתו•אתהחמרים•לצבעון•אביו••כה••ואלה•בניענה•דשן•ואהליבמה•בתענה••
כו••ואלה•בני•דישן•חמדן•ואשבן•ויתרן•וכרן••כז••אלה•בניאצר•בלהן•וזעון•ועקן••כח••אלה•בנידישן•עוץ•וארן••כט••אלה•אלופ
י•החרי•אלוף•לוטן•אלוף•שובל•אלוף•צבעון•אלוף•ענה••ל••אלוף•דשן•אלוף•אצר•אלוף•דישן•אלה•אלופי•החרי•לאלפיהם•בארץ
•שעיר••
לא••ואלה•המלכים•אשר•מלכו•בארץ•אדום•לפני•מלךמלך•לבני•ישראל••לב••וימלך•באדום•בלע•בןבעור•ושם•עירו•דנהבה••לג
••וימת•בלע•וימלך•תחתיו•יובב•בןזרח•מבצרה••לד••וימת•יובב•וימלך•תחתיו•חשם•מארץ•התימני••לה••וימת•חשם•וימלך•תחת
יו•הדד•בןבדד•המכה•אתמדין•בשדה•מואב•ושם•עירו•עוית••לו••וימת•הדד•וימלך•תחתיו•שמלה•ממשרקה••לז••וימת•שמלה•וימ
לך•תחתיו•שאול•מרחבות•הנהר••לח••וימת•שאול•וימלך•תחתיו•בעל•חנן•בןעכבור••לט••וימת•בעל•חנן•בןעכבור•וימלך•תחתיו•
הדר•ושם•עירו•פעו•ושם•אשתו•מהיטבאל•בתמטרד•בת•מי•זהב••מ••ואלה•שמות•אלופי•עשו•למשפחתם•למקמתם•בשמתם•אלו
ף•תמנע•אלוף•עלוה•אלוף•יתת••מא••אלוף•אהליבמה•אלוף•אלה•אלוף•פינן••מב••אלוף•קנז•אלוף•תימן•אלוף•מבצר••מג••אלוף
•מגדיאל•אלוף•עירם•אלה•אלופי•אדום•למשבתם•בארץ•אחזתם•הוא•עשו•אבי•אדום••

בְּרֵאשִׁית Genesis Chapter 36

1 Now these are the generations of Esau--the same is Edom.

א וְאֵלֶּה תֹּלְדוֹת עֵשָׂו, הוּא אֱדוֹם .

2 Esau took his wives of the daughters of Canaan; Adah the daughter of Elon the Hittite, and Oholibamah the daughter of Anah, the daughter of Zibeon the Hivite,

ב עֵשָׂו לָקַח אֶת-נָשָׁיו, מִבְּנוֹת כְּנָעַן: אֶת-עָדָה, בַּת-אֵילוֹן הַחִתִּי, וְאֶת-אָהֳלִיבָמָה בַּת-עֲנָה, בַּת-צִבְעוֹן הַחִוִּי .

3 and Basemath Ishmael's daughter, sister of Nebaioth.

ג וְאֶת-בָּשְׂמַת בַּת-יִשְׁמָעֵאל, אֲחוֹת נְבָיוֹת .

4 And Adah bore to Esau Eliphaz; and Basemath bore Reuel;

ד וַתֵּלֶד עָדָה לְעֵשָׂו, אֶת-אֱלִיפָז; וּבָשְׂמַת, יָלְדָה אֶת-רְעוּאֵל .

5 and Oholibamah bore Jeush, and Jalam, and Korah. These are the sons of Esau, that were born unto him in the land of Canaan.

ה וְאָהֳלִיבָמָה, יָלְדָה, אֶת-יעיש (יְעוּשׁ) וְאֶת-יַעְלָם, וְאֶת-קֹרַח; אֵלֶּה בְּנֵי עֵשָׂו, אֲשֶׁר יֻלְּדוּ-לוֹ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן .

6 And Esau took his wives, and his sons, and his daughters, and all the souls of his house, and his cattle, and all his beasts, and all his possessions, which he had gathered in the land of Canaan; and went into a land away from his brother Jacob.

ו וַיִּקַּח עֵשָׂו אֶת-נָשָׁיו וְאֶת-בָּנָיו וְאֶת-בְּנֹתָיו, וְאֶת-כָּל-נַפְשׁוֹת בֵּיתוֹ, וְאֶת-מִקְנֵהוּ וְאֶת-כָּל-בְּהֶמְתּוֹ וְאֵת כָּל-קִנְיָנוֹ, אֲשֶׁר רָכַשׁ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן; וַיֵּלֶךְ אֶל-אֶרֶץ, מִפְּנֵי יַעֲקֹב אָחִיו .

7 For their substance was too great for them to dwell together; and the land of their sojournings

ז כִּי-הָיָה רְכוּשָׁם רָב, מִשֶּׁבֶת יַחְדָּו; וְלֹא יָכְלָה אֶרֶץ מְגוּרֵיהֶם, לָשֵׂאת אֹתָם--מִפְּנֵי, מִקְנֵיהֶם .

could not bear them because of their cattle.

8 And Esau dwelt in the mountain-land of Seir--Esau is Edom.

ח וַיֵּשֶׁב עֵשָׂו בְּהַר שֵׂעִיר, עֵשָׂו הוּא אֱדוֹם .

9 And these are the generations of Esau the father of a the Edomites in the mountain-land of Seir.

ט וְאֵלֶּה תֹּלְדוֹת עֵשָׂו, אֲבִי אֱדוֹם, בְּהַר, שֵׂעִיר .

10 These are the names of Esau's sons: Eliphaz the son of Adah the wife of Esau, Reuel the son of Basemath the wife of Esau.

י אֵלֶּה, שְׁמוֹת בְּנֵי-עֵשָׂו: אֱלִיפַז, בֶּן-עָדָה אֵשֶׁת עֵשָׂו, רְעוּאֵל, בֶּן-בָּשְׂמַת אֵשֶׁת עֵשָׂו .

11 And the sons of Eliphaz were Teman, Omar, Zepho, and Gatam, and Kenaz.

יא וַיִּהְיוּ, בְּנֵי אֱלִיפָז--תֵּימָן אוֹמָר, צְפוֹ וְגַעְתָּם וּקְנַז .

12 And Timna was concubine to Eliphaz Esau's son; and she bore to Eliphaz Amalek. These are the sons of Adah Esau's wife.

יב וְתִמְנַע הָיְתָה פִילֶגֶשׁ, לֶאֱלִיפַז בֶּן-עֵשָׂו, וַתֵּלֶד לֶאֱלִיפַז, אֶת-עֲמָלֵק; אֵלֶּה, בְּנֵי עָדָה אֵשֶׁת עֵשָׂו .

13 And these are the sons of Reuel: Nahath, and Zerah, Shammah, and Mizzah. These were the sons of Basemath Esau's wife.

יג וְאֵלֶּה בְּנֵי רְעוּאֵל, נַחַת וָזֶרַח שַׁמָּה וּמִזָּה; אֵלֶּה הָיוּ, בְּנֵי בָשְׂמַת אֵשֶׁת עֵשָׂו .

14 And these were the sons of Oholibamah the daughter of Anah, the daughter of Zibeon, Esau's wife; and she bore to Esau Jeush, and Jalam, and Korah.

יד וְאֵלֶּה הָיוּ, בְּנֵי אָהֳלִיבָמָה בַת-עֲנָה בַּת-צִבְעוֹן--אֵשֶׁת עֵשָׂו; וַתֵּלֶד לְעֵשָׂו, אֶת-יעיש (יְעוּשׁ) וְאֶת-יַעְלָם וְאֶת-קֹרַח .

15 These are the chiefs of the sons of Esau: the sons of Eliphaz the first-born of Esau: the chief of Teman, the chief of Omar, the chief of Zepho, the chief of Kenaz,

טו אֵלֶּה, אַלּוּפֵי בְנֵי-עֵשָׂו: בְּנֵי אֱלִיפַז, בְּכוֹר עֵשָׂו--אַלּוּף תֵּימָן אַלּוּף אוֹמָר, אַלּוּף צְפוֹ אַלּוּף קְנַז .

16 the chief of Korah, the chief of Gatam, the chief of Amalek. These are the chiefs that came of Eliphaz in the land of Edom. These are the sons of Adah.

טז אַלּוּף-קֹרַח אַלּוּף גַּעְתָּם, אַלּוּף עֲמָלֵק; אֵלֶּה אַלּוּפֵי אֱלִיפַז בְּאֶרֶץ אֱדוֹם, אֵלֶּה בְּנֵי עָדָה .

17 And these are the sons of Reuel Esau's son: the chief of Nahath, the chief of Zerah, the chief of Shammah, the chief of Mizzah. These are the chiefs that came of Reuel in the land of Edom. These are the sons of Basemath Esau's wife.

יז וְאֵלֶּה, בְּנֵי רְעוּאֵל בֶּן-עֵשָׂו--אַלּוּף נַחַת אַלּוּף זֶרַח, אַלּוּף שַׁמָּה אַלּוּף מִזָּה; אֵלֶּה אַלּוּפֵי רְעוּאֵל, בְּאֶרֶץ אֱדוֹם--אֵלֶּה, בְּנֵי בָשְׂמַת אֵשֶׁת עֵשָׂו .

18 And these are the sons of Oholibamah Esau's wife: the chief of Jeush, the chief of Jalam, the chief of Korah. These are the chiefs that came of Oholibamah the daughter of Anah, Esau's wife.

יח וְאֵלֶּה, בְּנֵי אָהֳלִיבָמָה אֵשֶׁת עֵשָׂו--אַלּוּף יְעוּשׁ אַלּוּף יַעְלָם, אַלּוּף קֹרַח; אֵלֶּה אַלּוּפֵי אָהֳלִיבָמָה, בַּת-עֲנָה--אֵשֶׁת עֵשָׂו .

19 These are the sons of Esau, and these are their chiefs; the same is Edom. **{S}**

יט אֵלֶּה בְנֵי-עֵשָׂו וְאֵלֶּה אַלּוּפֵיהֶם, הוּא אֱדוֹם. {ס}

20 These are the sons of Seir the Horite, the

כ אֵלֶּה בְנֵי-שֵׂעִיר הַחֹרִי, יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: לוֹטָן וְשׁוֹבָל, וְצִבְעוֹן

וַעֲנָה .

inhabitants of the land: Lotan and Shobal and Zibeon and Anah,

כא וְדִשׁוֹן וְאֵצֶר, וְדִישָׁן; אֵלֶּה אַלּוּפֵי הַחֹרִי בְּנֵי שֵׂעִיר, בְּאֶרֶץ אֱדוֹם .

21 and Dishon and Ezer and Dishan. These are the chiefs that came of the Horites, the children of Seir in the land of Edom.

כב וַיִּהְיוּ בְנֵי-לוֹטָן, חֹרִי וְהֵימָם; וַאֲחוֹת לוֹטָן, תִּמְנָע .

22 And the children of Lotan were Hori and Hemam; and Lotan's sister was Timna.

כג וְאֵלֶּה בְּנֵי שׁוֹבָל, עַלְוָן וּמָנַחַת וְעֵיבָל, שְׁפוֹ, וְאוֹנָם .

23 And these are the children of Shobal: Alvan and Manahath and Ebal, Shepho and Onam.

כד וְאֵלֶּה בְנֵי-צִבְעוֹן, וְאַיָּה וַעֲנָה; הוּא עֲנָה, אֲשֶׁר מָצָא אֶת-הַיֵּמִם בַּמִּדְבָּר, בִּרְעֹתוֹ אֶת-הַחֲמֹרִים, לְצִבְעוֹן אָבִיו .

24 And these are the children of Zibeon: Aiah and Anah--this is Anah who found the hot springs in the wilderness, as he fed the asses of Zibeon his father.

כה וְאֵלֶּה בְנֵי-עֲנָה, דִּשֹׁן; וְאָהֳלִיבָמָה, בַּת-עֲנָה .

25 And these are the children of Anah: Dishon and Oholibamah the daughter of Anah.

כו וְאֵלֶּה, בְּנֵי דִישָׁן--חֶמְדָּן וְאֶשְׁבָּן, וְיִתְרָן וּכְרָן .

26 And these are the children of Dishon: Hemdan and Eshban and Ithran and Cheran.

כז אֵלֶּה, בְּנֵי-אֵצֶר--בִּלְהָן וְזַעֲוָן, וַעֲקָן .

27 These are the children of Ezer: Bilhan and Zaavan and Akan.

כח אֵלֶּה בְנֵי-דִישָׁן, עוּץ וַאֲרָן .

28 These are the children of Dishan: Uz and Aran.

כט אֵלֶּה, אַלּוּפֵי הַחֹרִי: אַלּוּף לוֹטָן אַלּוּף שׁוֹבָל, אַלּוּף צִבְעוֹן אַלּוּף עֲנָה .

29 These are the chiefs that came of the Horites: the chief of Lotan, the chief of Shobal, the chief of Zibeon, the chief of Anah,

ל אַלּוּף דִּשֹׁן אַלּוּף אֵצֶר, אַלּוּף דִּישָׁן; אֵלֶּה אַלּוּפֵי הַחֹרִי לְאַלֻּפֵיהֶם, בְּאֶרֶץ שֵׂעִיר. {פ}

30 the chief of Dishon, the chief of Ezer, the chief of Dishan. These are the chiefs that came of the Horites, according to their chiefs in the land of Seir. **{P}**

לא וְאֵלֶּה, הַמְּלָכִים, אֲשֶׁר מָלְכוּ, בְּאֶרֶץ אֱדוֹם--לִפְנֵי מְלָךְ-מֶלֶךְ, לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל .

31 And these are the kings that reigned in the land of Edom, before there reigned any king over the children of Israel.

לב וַיִּמְלֹךְ בֶּאֱדוֹם, בֶּלַע בֶּן-בְּעוֹר; וְשֵׁם עִירוֹ, דִּנְהָבָה .

32 And Bela the son of Beor reigned in Edom; and the name of his city was Dinhabah.

לג וַיָּמָת, בָּלַע; וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו, יוֹבָב בֶּן-זֶרַח מִבָּצְרָה .

33 And Bela died, and Jobab the son of Zerah of Bozrah reigned in his stead.

לד וַיָּמָת, יוֹבָב; וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו, חֻשָׁם מֵאֶרֶץ הַתֵּימָנִי .

34 And Jobab died, and Husham of the land of the Temanites reigned in his stead.

לה וַיָּמָת, חֻשָׁם; וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו הֲדַד בֶּן-בְּדַד, הַמַּכֶּה אֶת-מִדְיָן בִּשְׂדֵה מוֹאָב, וְשֵׁם עִירוֹ, עֲוִית .

35 And Husham died, and Hadad the son of Bedad, who smote Midian in the field of Moab, reigned in his stead; and the name of his city was Avith.

לו וַיָּמָת, הֲדָד; וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו, שַׂמְלָה מִמַּשְׂרֵקָה .	**36** And Hadad died, and Samlah of Masrekah reigned in his stead.
לז וַיָּמָת, שַׂמְלָה; וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו, שָׁאוּל מֵרְחֹבוֹת הַנָּהָר .	**37** And Samlah died, and Shaul of Rehoboth by the River reigned in his stead.
לח וַיָּמָת, שָׁאוּל; וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו, בַּעַל חָנָן בֶּן-עַכְבּוֹר .	**38** And Shaul died, and Baal-hanan the son of Achbor reigned in his stead.
לט וַיָּמָת, בַּעַל חָנָן בֶּן-עַכְבּוֹר, וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו הֲדַר, וְשֵׁם עִירוֹ פָּעוּ; וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ מְהֵיטַבְאֵל בַּת-מַטְרֵד, בַּת מֵי זָהָב .	**39** And Baal-hanan the son of Achbor died, and Hadar reigned in his stead; and the name of the city was Pau; and his wife's name was Mehetabel, the daughter of Matred, the daughter of Me-zahab.
מ וְאֵלֶּה שְׁמוֹת אַלּוּפֵי עֵשָׂו, לְמִשְׁפְּחֹתָם ,לִמְקֹמֹתָם, בִּשְׁמֹתָם: אַלּוּף תִּמְנָע אַלּוּף עַלְוָה, אַלּוּף יְתֵת .	**40** And these are the names of the chiefs that came of Esau, according to their families, after their places, by their names: the chief of Timna, the chief of Alvah, the chief of Jetheth;
מא אַלּוּף אָהֳלִיבָמָה אַלּוּף אֵלָה, אַלּוּף פִּינֹן .	**41** the chief of Oholibamah, the chief of Elah, the chief of Pinon;
מב אַלּוּף קְנַז אַלּוּף תֵּימָן, אַלּוּף מִבְצָר .	**42** the chief of Kenaz, the chief of Teman, the chief of Mibzar;
מג אַלּוּף מַגְדִּיאֵל, אַלּוּף עִירָם; אֵלֶּה אַלּוּפֵי אֱדוֹם ,לְמֹשְׁבֹתָם בְּאֶרֶץ אֲחֻזָּתָם--הוּא עֵשָׂו, אֲבִי אֱדוֹם. {פ }	**43** the chief of Magdiel, the chief of Iram. These are the chiefs of Edom, according to their habitations in the land of their possession. This is Esau the father of the Edomites. **{P}**

في قصة العيص (عيسو) الاخ التوأم ليعقوب عليه السلام لذريته من الرجال , نقرأ اسم (حمدان الحوري) فالفعل حمد لديه تصريف اسم من قبل اليهودية و هي لغة قديمة بما أنها تصف ارض سعير الحوري, التي هي سابقة للغة اليهود (العبرية), و ذلك يعني أن اسم حمدان ليس معناه الطماع , لأنه ليس من صفات البشر بأخذ الأسماء السلبية لأبنائهم عادة.

ملخص لورود الصفات لفعل (حمد) في سفر التكوين:

- في خلق آدم و اسكانه الجنة و خلق الأشجار الطيبة, و من رموز و صفات نبي آخر الزمان عند اليهود النخل (أيلاه)
- في خطيئة آدم و حواء بأكلهم من الشجرة التي حرم الله عليهما, و منها أن اليهودية تقول بأنها شجرة الحكمة و الخلد التي في وسط الجنة (جنة المأوى)
- في بركة اسحاق ليعقوب, بدلا من العيص (عيسو) الذي يحسب ذريته أنهم من العرب عند المعاصرين لهم, و زواجه من بنات عمه الاسماعيليات العرب, فهل جرى لعيسو ما جرى لاسماعيل عليه السلام في التوراة, مع العلم ان من الأنبياء الذين ينتسبون للعيص هو أيوب عليه السلام.
- ورود اسم حمدان بين أبناء سعير الحوري (سعير بلاد سكنها الآدوميين لاحقا و هي من مملكة آدوم لاحقا)

حمود (مشتق آخر من الفعل حمد)

اشعياء 44:

ישעיהו•פרק•מד

א••ועתה•שמע•יעקב•עבדי•וישראל•בחרתי•בו••ב••כהאמר•יהוה•עשך•ויצרך•מבטן•יעזרך•אלתירא•עבדי•יעקב•וישרון•בחרתי•ב

ו••ג••כי•אצקמים•עלצמא•ונזלים•עליבשה•אצק•רוחי•עלזרעך•וברכתי•עלצאצאיך••ד••וצמחו•בבין•חציר•כערבים•עליבלימים••

ה••זה•יאמר•ליהוה•אני•וזה•יקרא•בשםיעקב•וזה•יכתב•ידו•ליהוה•ובשם•ישראל•יכנה••

ו••כהאמר•יהוה•מלךישראל•וגאלו•יהוה•צבאות•אני•ראשון•ואני•אחרון•ומבלעדי•אין•אלהים••ז••ומיכמוני•יקרא•ויגידה•ויערכה•
לי•משומי•עםעולם•ואתיות•ואשר•תבאנה•יגידו•למו••ח••אלתפחדו•ואלתרהו•הלא•מאז•השמעתיך•והגדתי•ואתם•עדי•היש•אלוה•
מבלעדי•ואין•צור•בלידעתי••ט••יצריפסל•כלם•תהו•וחמודיהם•בליועילו•ועדיהם•המה•בליראו•ובלידעו•למען•יבשו••י••מייצר•א
ל•ופסל•נסך•לבלתי•הועיל••יא••הן•כלחבריו•יבשו•וחרשים•המה•מאדם•יתקבצו•כלם•יעמדו•יפחדו•יבשו•יחד••יב••חרש•ברזל•
מעצד•ופעל•בפחם•ובמקבות•יצרהו•ויפעלהו•בזרוע•כחו•גםרעב•ואין•כח•לאשתה•מים•וייעף••יג••חרש•עצים•נטה•קו•יתארהו•ב
שרד•יעשהו•במקצעות•ובמחוגה•יתארהו•ויעשהו•כתבנית•איש•כתפארת•אדם•לשבת•בית••יד••לכרתלו•ארזים•ויקח•תרזה•ואלון
•ויאמץלו•בעצייער•נטע•ארן•וגשם•יגדל••טו••והיה•לאדם•לבער•ויקח•מהם•ויחם•אףישיק•ואפה•לחם•אףיפעלאל•וישתחו•עשהו
•פסל•ויסגדלמו••טז••חציו•שרף•במואש•עלחציו•בשר•יאכל•יצלה•צלי•וישבע•אףיחם•ויאמר•האח•חמותי•ראיתי•אור••יז••ושאר
יתו•לאל•עשה•לפסלו•יסגוד•[יסגדקרי]•לו•וישתחו•ויתפלל•אליו•ויאמר•הצילני•כי•אלי•אתה••יח••לא•ידעו•ולא•יבינו•כי•טח•מר
אות•עיניהם•מהשכיל•לבתם••יט••ולאישיב•אללבו•ולא•דעת•ולאתבונה•לאמר•חציו•שרפתי•במואש•ואף•אפיתי•עלגחליו•לחם•א
צלה•בשר•ואכל•ויתרו•לתועבה•אעשה•לבול•עץ•אסגוד••כ••רעה•אפר•לב•הותל•הטהו•ולאיציל•אתנפשו•ולא•יאמר•הלוא•שקר•
בימיני••

כא••זכראלה•יעקב•וישראל•כי•עבדיאתה•יצרתיך•עבדלי•אתה•ישראל•לא•תנשני••כב••מחיתי•כעב•פשעיך•וכענן•חטאותיך•שוב
ה•אלי•כי•גאלתיך••כג••רנו•שמים•כיעשה•יהוה•הריעו•תחתיות•ארץ•פצחו•הרים•רנה•יער•וכלעץ•בו•כיגאל•יהוה•יעקב•ובישרא
ל•יתפאר••

יְשַׁעְיָהוּ Isaiah Chapter 44

1 Yet now hear, O Jacob My servant, and Israel, whom I have chosen;	**א** וְעַתָּה שְׁמַע, יַעֲקֹב עַבְדִּי; וְיִשְׂרָאֵל, בָּחַרְתִּי בוֹ .
2 Thus saith the LORD that made thee, and formed thee from the womb, who will help thee: Fear not, O Jacob My servant, and thou, Jeshurun, whom I have chosen.	**ב** כֹּה-אָמַר יְהוָה עֹשֶׂךָ וְיֹצֶרְךָ מִבֶּטֶן, יַעְזְרֶךָּ: אַל-תִּירָא עַבְדִּי יַעֲקֹב, וִישֻׁרוּן בָּחַרְתִּי בוֹ .
3 For I will pour water upon the thirsty land, and streams upon the dry ground; I will pour My spirit upon thy seed, and My blessing upon thine offspring;	**ג** כִּי אֶצָּק-מַיִם עַל-צָמֵא, וְנֹזְלִים עַל-יַבָּשָׁה; אֶצֹּק רוּחִי עַל-זַרְעֶךָ, וּבִרְכָתִי עַל-צֶאֱצָאֶיךָ .
4 And they shall spring up among the grass, as willows by the watercourses.	**ד** וְצָמְחוּ, בְּבֵין חָצִיר, כַּעֲרָבִים, עַל-יִבְלֵי-מָיִם .
5 One shall say: 'I am the LORD'S'; and another shall call himself by the name of Jacob; and another shall subscribe with his hand unto the LORD, and surname himself by the name of Israel. **{P}**	**ה** זֶה יֹאמַר לַיהוָה אָנִי, וְזֶה יִקְרָא בְשֵׁם-יַעֲקֹב; וְזֶה, יִכְתֹּב יָדוֹ לַיהוָה, וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל, יְכַנֶּה. {פ}
6 Thus saith the LORD, the King of Israel, and his Redeemer the LORD of hosts: I am the first, and I am the last, and beside Me there is no God.	**ו** כֹּה-אָמַר יְהוָה מֶלֶךְ-יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ, יְהוָה צְבָאוֹת: אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן, וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים .
7 And who, as I, can proclaim--let him declare it, and set it in order for Me--since I appointed the ancient people? And the things that are coming, and that shall come to pass, let them declare.	**ז** וּמִי-כָמוֹנִי יִקְרָא, וְיַגִּידֶהָ וְיַעְרְכֶהָ לִי, מִשּׂוּמִי, עַם-עוֹלָם; וְאֹתִיּוֹת וַאֲשֶׁר תָּבֹאנָה, יַגִּידוּ לָמוֹ .
8 Fear ye not, neither be afraid; have I not announced unto thee of old, and declared it? And ye are My witnesses. Is there a God beside Me?	**ח** אַל-תִּפְחֲדוּ, וְאַל-תִּרְהוּ--הֲלֹא מֵאָז הִשְׁמַעְתִּיךָ וְהִגַּדְתִּי, וְאַתֶּם עֵדָי; הֲיֵשׁ אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדַי, וְאֵין צוּר בַּל-יָדָעְתִּי .

Yea, there is no Rock; I know not any.

ט יֹצְרֵי-פֶסֶל כֻּלָּם תֹּהוּ, וַחֲמוּדֵיהֶם בַּל-יוֹעִילוּ; וְעֵדֵיהֶם הֵמָּה, בַּל-
יִרְאוּ וּבַל-יֵדְעוּ--לְמַעַן יֵבֹשׁוּ.

9 They that fashion a graven image are all of them vanity, and their delectable things shall not profit; and their own witnesses see not, nor know; that they may be ashamed.

י מִי-יָצַר אֵל, וּפֶסֶל נָסָךְ--לְבִלְתִּי, הוֹעִיל.

10 Who hath fashioned a god, or molten an image that is profitable for nothing?

יא הֵן כָּל-חֲבֵרָיו יֵבֹשׁוּ, וְחָרָשִׁים הֵמָּה מֵאָדָם; יִתְקַבְּצוּ כֻלָּם
יַעֲמֹדוּ, יִפְחֲדוּ יֵבֹשׁוּ יָחַד.

11 Behold, all the fellows thereof shall be ashamed; and the craftsmen skilled above men; let them all be gathered together, let them stand up; they shall fear, they shall be ashamed together.

יב חָרַשׁ בַּרְזֶל, מַעֲצָד, וּפָעַל בַּפֶּחָם, וּבַמַּקָּבוֹת יִצְּרֵהוּ; וַיִּפְעָלֵהוּ,
בִּזְרוֹעַ כֹּחוֹ--גַּם-רָעֵב וְאֵין כֹּחַ, לֹא-שָׁתָה מַיִם וַיִּיעָף.

12 The smith maketh an axe, and worketh in the coals, and fashioneth it with hammers, and worketh it with his strong arm; yea, he is hungry, and his strength faileth; he drinketh no water, and is faint.

יג חָרַשׁ עֵצִים, נָטָה קָו, יְתָאֲרֵהוּ בַשֶּׂרֶד, יַעֲשֵׂהוּ בַּמַּקְצֻעוֹת
וּבַמְּחוּגָה יְתָאֳרֵהוּ; וַיַּעֲשֵׂהוּ כְּתַבְנִית אִישׁ, כְּתִפְאֶרֶת אָדָם לָשֶׁבֶת
בָּיִת.

13 The carpenter stretcheth out a line; he marketh it out with a pencil; he fitteth it with planes, and he marketh it out with the compasses, and maketh it after the figure of a man, according to the beauty of a man, to dwell in the house.

יד לִכְרָת-לוֹ אֲרָזִים--וַיִּקַּח תִּרְזָה וְאַלּוֹן, וַיְאַמֶּץ-לוֹ בַּעֲצֵי-יָעַר;
נָטַע אֹרֶן, וְגֶשֶׁם יְגַדֵּל.

14 He heweth him down cedars, and taketh the ilex and the oak, and strengtheneth for himself one among the trees of the forest; he planteth a bay-tree, and the rain doth nourish it.

טו וְהָיָה לְאָדָם, לְבָעֵר, וַיִּקַּח מֵהֶם וַיָּחָם, אַף-יַשִּׂיק וְאָפָה לָחֶם;
אַף-יִפְעַל-אֵל וַיִּשְׁתָּחוּ, עָשָׂהוּ פֶסֶל וַיִּסְגָּד-לָמוֹ.

15 Then a man useth it for fuel; and he taketh thereof, and warmeth himself; yea, he kindleth it, and baketh bread; yea, he maketh a god, and worshippeth it; he maketh it a graven image, and falleth down thereto.

טז חֶצְיוֹ, שָׂרַף בְּמוֹ-אֵשׁ, עַל-חֶצְיוֹ בָּשָׂר יֹאכֵל, יִצְלֶה צָלִי וְיִשְׂבָּע;
אַף-יָחֹם וְיֹאמַר הֶאָח, חַמּוֹתִי רָאִיתִי אוּר.

16 He burneth the half thereof in the fire; with the half thereof he eateth flesh; he roasteth roast, and is satisfied; yea, he warmeth himself, and saith: 'Aha, I am warm, I have seen the fire';

יז וּשְׁאֵרִיתוֹ, לְאֵל עָשָׂה לְפִסְלוֹ; יסגוד- (יִסְגָּד-) לוֹ וְיִשְׁתַּחוּ,
וְיִתְפַּלֵּל אֵלָיו, וְיֹאמַר הַצִּילֵנִי, כִּי אֵלִי אָתָּה.

17 And the residue thereof he maketh a god, even his graven image; he falleth down unto it and worshippeth, and prayeth unto it, and saith: 'Deliver me, for thou art my god.'

יח לֹא יָדְעוּ, וְלֹא יָבִינוּ: כִּי טַח מֵרְאוֹת עֵינֵיהֶם, מֵהַשְׂכִּיל לִבֹּתָם.

18 They know not, neither do they understand; for their eyes are bedaubed, that they cannot see, and their hearts, that they cannot understand.

יט וְלֹא-יָשִׁיב אֶל-לִבּוֹ, וְלֹא דַעַת וְלֹא-תְבוּנָה לֵאמֹר, חֶצְיוֹ שָׂרַפְתִּי
בְמוֹ-אֵשׁ וְאַף אָפִיתִי עַל-גֶּחָלָיו לֶחֶם, אֶצְלֶה בָשָׂר וְאֹכֵל; וְיִתְרוֹ

19 And none considereth in his heart, neither is there knowledge nor understanding to say: 'I have

burned the half of it in the fire; yea, also I have baked bread upon the coals thereof; I have roasted flesh and eaten it; and shall I make the residue thereof an abomination? Shall I fall down to the stock of a tree?'

לְתוֹעֵבָה אֶעֱשֶׂה, לְבוּל עֵץ אֶסְגּוֹד.

20 He striveth after ashes, a deceived heart hath turned him aside, that he cannot deliver his soul, nor say: 'Is there not a lie in my right hand?' **{S}**

כ רֹעֶה אֵפֶר, לֵב הוּתַל הִטָּהוּ; וְלֹא-יַצִּיל אֶת-נַפְשׁוֹ וְלֹא יֹאמַר, הֲלוֹא שֶׁקֶר בִּימִינִי. {ס}

21 Remember these things, O Jacob, and Israel, for thou art My servant; I have formed thee, thou art Mine own servant; O Israel, thou shouldest not forget Me.

כא זְכָר-אֵלֶּה יַעֲקֹב, וְיִשְׂרָאֵל כִּי עַבְדִּי-אָתָּה; יְצַרְתִּיךָ עֶבֶד-לִי אַתָּה, יִשְׂרָאֵל לֹא תִנָּשֵׁנִי.

22 I have blotted out, as a thick cloud, thy transgressions, and, as a cloud, thy sins; return unto Me, for I have redeemed thee.

כב מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ, וְכֶעָנָן חַטֹּאותֶיךָ; שׁוּבָה אֵלַי, כִּי גְאַלְתִּיךָ.

23 Sing, O ye heavens, for the LORD hath done it; shout, ye lowest parts of the earth; break forth into singing, ye mountains, O forest, and every tree therein; for the LORD hath redeemed Jacob, and doth glorify Himself in Israel. **{S}**

כג רָנּוּ שָׁמַיִם כִּי-עָשָׂה יְהוָה, הָרִיעוּ תַּחְתִּיּוֹת אָרֶץ, פִּצְחוּ הָרִים רִנָּה, יַעַר וְכָל-עֵץ בּוֹ: כִּי-גָאַל יְהוָה יַעֲקֹב, וּבְיִשְׂרָאֵל יִתְפָּאָר. {ס}

24 Thus saith the LORD, thy Redeemer, and He that formed thee from the womb: I am the LORD, that maketh all things; that stretched forth the heavens alone; that spread abroad the earth by Myself;

כד כֹּה-אָמַר יְהוָה גֹּאֲלֶךָ, וְיֹצֶרְךָ מִבָּטֶן: אָנֹכִי יְהוָה, עֹשֶׂה כֹּל--נֹטֶה שָׁמַיִם לְבַדִּי, רֹקַע הָאָרֶץ מי אתי (מֵאִתִּי).

25 That frustrateth the tokens of the imposters, and maketh diviners mad; that turneth wise men backward, and maketh their knowledge foolish;

כה מֵפֵר אֹתוֹת בַּדִּים, וְקֹסְמִים יְהוֹלֵל; מֵשִׁיב חֲכָמִים אָחוֹר, וְדַעְתָּם יְסַכֵּל.

26 That confirmeth the word of His servant, and performeth the counsel of His messengers; that saith of Jerusalem: 'She shall be inhabited'; and of the cities of Judah: 'They shall be built, and I will raise up the waste places thereof';

כו מֵקִים דְּבַר עַבְדּוֹ, וַעֲצַת מַלְאָכָיו יַשְׁלִים; הָאֹמֵר לִירוּשָׁלִַם תּוּשָׁב, וּלְעָרֵי יְהוּדָה תִּבָּנֶינָה, וְחָרְבוֹתֶיהָ, אֲקוֹמֵם.

27 That saith to the deep: 'Be dry, and I will dry up thy rivers';

כז הָאֹמֵר לַצּוּלָה, חֳרָבִי; וְנַהֲרֹתַיִךְ, אוֹבִישׁ.

28 That saith of Cyrus: 'He is My shepherd, and shall perform all My pleasure'; even saying of Jerusalem: 'She shall be built'; and to the temple: 'My foundation shall be laid.' **{P}**

כח הָאֹמֵר לְכוֹרֶשׁ רֹעִי, וְכָל-חֶפְצִי יַשְׁלִם; וְלֵאמֹר לִירוּשָׁלִַם תִּבָּנֶה, וְהֵיכָל תִּוָּסֵד. {פ}

في 9 من هذا الاصحاح من سفر اشعياء تحريم نحت التماثيل, لأن الذين يصورون جمالهم (حمودِيهِم) لن ينفعهم بشيء.

مزامير داود 39:
תהלים•פרק•לט

א••למנצח•לידיתון•מזמור•לדוד••ב••אמרתי•אשמרה•דרכי•מחטוא•בלשוני•אשמרה•לפי•מחסום•בעד•רשע•לנגדי••ג••נאלמתי•דו
מיה•החשיתי•מטוב•וכאבי•נעכר••ד••חםלבי•בקרבי•בהגיגי•תבעראש•דברתי•בלשוני••ה••הודיעני•יהוה•קצי•ומדת•ימי•מההיא•א
דעה•מהחדל•אני••ו••הנה•טפחות•נתתה•ימי•וחלדי•כאין•נגדך•אך•כלהבל•כלאדם•נצב•סלה••ז••אךבצלם•יתהלךאיש•אךהבל•יהמ
יון•יצבר•ולאידע•מיאספם••ח••ועתה•מהקויתי•אדני•תוחלתי•לך•היא••ט••מכלפשעי•הצילני•חרפת•נבל•אלתשימני••י••נאלמתי•
לא•אפתחפי•כי•אתה•עשית••יא••הסר•מעלי•נגעך•מתגרת•ידך•אני•כליתי••יב••בתוכחות•עלעון•יסרת•איש•ותמס•כעש•חמודו•א
ך•הבל•כלאדם•סלה••יג••שמעהתפלתי•יהוה•ושועתי•האזינה•אלדמעתי•אלתחרש•כי•גר•אנכי•עמך•תושב•ככלאבותי••יד••השע•
ממני•ואבליגה•בטרם•אלך•ואינני••

תְּהִלִּיםPsalms Chapter 39

1 For the Leader, for Jeduthun. A Psalm of David.	**א** לַמְנַצֵּחַ לידיתון (לִידוּתוּן), מִזְמוֹר לְדָוִד.
2 I said: 'I will take heed to my ways, that I sin not with my tongue; **{N}** I will keep a curb upon my mouth, while the wicked is before me.'	**ב** אָמַרְתִּי-- אֶשְׁמְרָה דְרָכַי, מֵחֲטוֹא בִלְשׁוֹנִי: אֶשְׁמְרָה לְפִי מַחְסוֹם-- בְּעֹד רָשָׁע לְנֶגְדִּי.
3 I was dumb with silence; I held my peace, had no comfort; and my pain was held in check.	**ג** נֶאֱלַמְתִּי דוּמִיָּה, הֶחֱשֵׁיתִי מִטּוֹב; וּכְאֵבִי נֶעְכָּר.
4 My heart waxed hot within me; while I was musing, the fire kindled; then spoke I with my tongue:	**ד** חַם-לִבִּי, בְּקִרְבִּי--בַּהֲגִיגִי תִבְעַר-אֵשׁ; דִּבַּרְתִּי, בִּלְשׁוֹנִי.
5 'LORD, make me to know mine end, and the measure of my days, what it is; let me know how short-lived I am.	**ה** הוֹדִיעֵנִי יְהוָה, קִצִּי--וּמִדַּת יָמַי מַה-הִיא; אֵדְעָה, מֶה-חָדֵל אָנִי.
6 Behold, Thou hast made my days as hand-breadths; and mine age is as nothing before Thee; **{N}** surely every man at his best estate is altogether vanity. Selah	**ו** הִנֵּה טְפָחוֹת, נָתַתָּה יָמַי-- וְחֶלְדִּי כְאַיִן נֶגְדֶּךָ; אַךְ כָּל-הֶבֶל כָּל-אָדָם, נִצָּב סֶלָה.
7 Surely man walketh as a mere semblance; surely for vanity they are in turmoil; **{N}** he heapeth up riches, and knoweth not who shall gather them.	**ז** אַךְ-בְּצֶלֶם, יִתְהַלֶּךְ-אִישׁ-- אַךְ-הֶבֶל יֶהֱמָיוּן; יִצְבֹּר, וְלֹא-יֵדַע מִי-אֹסְפָם.
8 And now, Lord, what wait I for? My hope, it is in Thee.	**ח** וְעַתָּה מַה-קִּוִּיתִי אֲדֹנָי-- תּוֹחַלְתִּי, לְךָ הִיא.
9 Deliver me from all my transgressions; make me not the reproach of the base.	**ט** מִכָּל-פְּשָׁעַי הַצִּילֵנִי; חֶרְפַּת נָבָל, אַל-תְּשִׂימֵנִי.
10 I am dumb, I open not my mouth; because Thou hast done it.	**י** נֶאֱלַמְתִּי, לֹא אֶפְתַּח-פִּי: כִּי אַתָּה עָשִׂיתָ.
11 Remove Thy stroke from off me; I am consumed by the blow of Thy hand.	**יא** הָסֵר מֵעָלַי נִגְעֶךָ; מִתִּגְרַת יָדְךָ, אֲנִי כָלִיתִי.
12 With rebukes dost Thou chasten man for	**יב** בְּתוֹכָחוֹת עַל-עָוֺן, יִסַּרְתָּ אִישׁ-- וַתֶּמֶס כָּעָשׁ חֲמוּדוֹ;

אַךְ הֶבֶל כָּל-אָדָם סֶלָה .	iniquity, and like a moth Thou makest his beauty to consume away; {N} surely every man is vanity. Selah
יג שְׁמְעָה תְפִלָּתִי, יְהוָה, וְשַׁוְעָתִי-- הַאֲזִינָה-- אֶל-דִּמְעָתִי, אַל-תֶּחֱרַשׁ: כִּי גֵר אָנֹכִי עִמָּךְ; תּוֹשָׁב, כְּכָל-אֲבוֹתָי .	**13** Hear my prayer, O LORD, and give ear unto my cry; {N} keep not silence at my tears; {N} for I am a stranger with Thee, a sojourner, as all my fathers were.
יד הָשַׁע מִמֶּנִּי וְאַבְלִיגָה-- בְּטֶרֶם אֵלֵךְ וְאֵינֶנִּי .	**14** Look away from me, that I may take comfort, before I go hence, and be no more.' {P}

حمودو تعني جماله هنا, مما يعني أن حيميد تعني الجمال في العبرية, و هي من المعاني الايجابية

شجرة فاران و ارض فاران (بلاد اسماعيل عليه السلام, التي اسكنه فيها ابراهيم عليه السلام هو و امه هاجر)

سفر التكوين 14:

בראשית•פרק•יד

א••ויהי•בימי•אמרפל•מלךשנער•אריוך•מלך•אלסר•כדרלעמר•מלך•עילם•ותדעל•מלך•גוים••ב••עשו•מלחמה•אתברע•מלך•סדם•
ואתברשע•מלך•עמרה•שנאב•מלך•אדמה•ושמאבר•מלך•צביים•ומלך•בלע•היאצער••ג••כלאלה•חברו•אלעמק•השדים•הוא•ים•המ
לח••ד••שתים•עשרה•שנה•עבדו•אתכדרלעמר•ושלשעשרה•שנה•מרדו••ה••ובארבע•עשרה•שנה•בא•כדרלעמר•והמלכים•אשר•א
תו•ויכו•אתרפאים•בעשתרת•קרנים•ואתהזוזים•בהם•ואת•האימים•בשוה•קריתים••ו••ואתהחרי•בהררם•שעיר•עד•איל•פארן•אש
ר•עלהמדבר••ז••וישבו•ויבאו•אלעין•משפט•הוא•קדש•ויכו•אתכלשדה•העמלקי•וגם•אתהאמרי•הישב•בחצצן•תמר••ח••ויצא•מלך
סדם•ומלך•עמרה•ומלך•אדמה•ומלך•צביים•ומלך•בלע•הואצער•ויערכו•אתם•מלחמה•בעמק•השדים••ט••את•כדרלעמר•מלך•עיל
ם•ותדעל•מלך•גוים•ואמרפל•מלך•שנער•ואריוך•מלך•אלסר•ארבעה•מלכים•אתהחמשה••י••ועמק•השדים•בארת•בארת•חמר•וינ
סו•מלךסדם•ועמרה•ויפלושמה•והנשארים•הרה•נסו••יא••ויקחו•אתכלרכש•סדם•ועמרה•ואתכלאכלם•וילכו••יב••ויקחו•אתלוט•ו
אתרכשו•בןאחי•אברם•וילכו•והוא•ישב•בסדם••יג••ויבא•הפליט•ויגד•לאברם•העברי•והוא•שכן•באלני•ממרא•האמרי•אחי•אשכל
•ואחי•ענר•והם•בעלי•בריתאברם••יד••וישמע•אברם•כי•נשבה•אחיו•וירק•אתחניכיו•ילידי•ביתו•שמנה•עשר•ושלש•מאות•וירדף
•עדדן••טו••ויחלק•עליהם•לילה•הוא•ועבדיו•ויכם•וירדפם•עדחובה•אשר•משמאל•לדמשק••טז••וישב•את•כלהרכש•וגם•אתלוט•
אחיו•ורכשו•השיב•וגם•אתהנשים•ואתהעם••יז••ויצא•מלךסדם•לקראתו•אחרי•שובו•מהכות•אתכדרלעמר•ואתהמלכים•אשר•אתו
•אלעמק•שוה•הוא•עמק•המלך••יח••ומלכיצדק•מלך•שלם•הוציא•לחם•ויין•והוא•כהן•לאל•עליון••יט••ויברכהו•ויאמר•ברוך•אבר
ם•לאל•עליון•קנה•שמים•וארץ••כ••וברוך•אל•עליון•אשרמגן•צריך•בידך•ויתןלו•מעשר•מכל••כא••ויאמר•מלךסדם•אלאברם•תן
לי•הנפש•והרכש•קחלך••כב••ויאמר•אברם•אלמלך•סדם•הרימתי•ידי•אליהוה•אל•עליון•קנה•שמים•וארץ••כג••אםמחוט•ועד•שר
וךנעל•ואםאקח•מכלאשרלך•ולא•תאמר•אני•העשרתי•אתאברם••כד••בלעדי•רק•אשר•אכלו•הנערים•וחלק•האנשים•אשר•הלכו•
אתי•ענר•אשכל•וממרא•הם•יקחו•חלקם••

בְּרֵאשִׁיתGenesis Chapter 14

א וַיְהִי, בִּימֵי אַמְרָפֶל מֶלֶךְ-שִׁנְעָר, אַרְיוֹךְ, מֶלֶךְ אֶלָּסָר; כְּדָרְלָעֹמֶר מֶלֶךְ עֵילָם, וְתִדְעָל מֶלֶךְ גּוֹיִם .	**1** And it came to pass in the days of Amraphel king of Shinar, Arioch king of Ellasar, Chedorlaomer king of Elam, and Tidal king of Goiim,
ב עָשׂוּ מִלְחָמָה, אֶת-בֶּרַע מֶלֶךְ סְדֹם, וְאֶת-בִּרְשַׁע, מֶלֶךְ עֲמֹרָה; שִׁנְאָב מֶלֶךְ אַדְמָה, וְשֶׁמְאֵבֶר מֶלֶךְ צְבֹיִים, וּמֶלֶךְ בֶּלַע, הִיא-צֹעַר .	**2** that they made war with Bera king of Sodom, and with Birsha king of Gomorrah, Shinab king of Admah, and Shemeber king of Zeboiim, and the king of Bela--the same is Zoar.
ג כָּל-אֵלֶּה, חָבְרוּ, אֶל-עֵמֶק, הַשִּׂדִּים: הוּא, יָם הַמֶּלַח .	**3** All these came as allies unto the vale of Siddim--the same is the Salt Sea.

4 Twelve years they served Chedorlaomer, and in the thirteenth year they rebelled.

ד שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה שָׁנָה, עָבְדוּ אֶת-כְּדָרְלָעֹמֶר; וּשְׁלֹשׁ-עֶשְׂרֵה שָׁנָה, מָרָדוּ.

5 And in the fourteenth year came Chedorlaomer and the kings that were with him, and smote the Rephaim in Ashteroth-karnaim, and the Zuzim in Ham, and the Emim in Shaveh-kiriathaim,

ה וּבְאַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנָה בָּא כְדָרְלָעֹמֶר, וְהַמְּלָכִים אֲשֶׁר אִתּוֹ, וַיַּכּוּ אֶת-רְפָאִים בְּעַשְׁתְּרֹת קַרְנַיִם, וְאֶת-הַזּוּזִים בְּהָם; וְאֵת, הָאֵימִים, בְּשָׁוֵה, קִרְיָתָיִם.

6 and the Horites in their mount Seir, unto El-paran, which is by the wilderness.

ו וְאֶת-הַחֹרִי, בְּהַרְרָם שֵׂעִיר, עַד אֵיל פָּארָן, אֲשֶׁר עַל-הַמִּדְבָּר.

7 And they turned back, and came to En-mishpat--the same is Kadesh--and smote all the country of the Amalekites, and also the Amorites, that dwelt in Hazazon-tamar.

ז וַיָּשֻׁבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל-עֵין מִשְׁפָּט, הִוא קָדֵשׁ, וַיַּכּוּ, אֶת-כָּל-שְׂדֵה הָעֲמָלֵקִי--וְגַם, אֶת-הָאֱמֹרִי, הַיֹּשֵׁב, בְּחַצְצֹן תָּמָר.

8 And there went out the king of Sodom, and the king of Gomorrah, and the king of Admah, and the king of Zeboiim, and the king of Bela--the same is Zoar; and they set the battle in array against them in the vale of Siddim;

ח וַיֵּצֵא מֶלֶךְ-סְדֹם וּמֶלֶךְ עֲמֹרָה, וּמֶלֶךְ אַדְמָה וּמֶלֶךְ צְבֹיִים, וּמֶלֶךְ בֶּלַע, הִוא-צֹעַר; וַיַּעַרְכוּ אִתָּם מִלְחָמָה, בְּעֵמֶק הַשִּׂדִּים.

9 against Chedorlaomer king of Elam, and Tidal king of Goiim, and Amraphel king of Shinar, and Arioch king of Ellasar; four kings against the five.

ט אֵת כְּדָרְלָעֹמֶר מֶלֶךְ עֵילָם, וְתִדְעָל מֶלֶךְ גּוֹיִם, וְאַמְרָפֶל מֶלֶךְ שִׁנְעָר, וְאַרְיוֹךְ מֶלֶךְ אֶלָּסָר--אַרְבָּעָה מְלָכִים, אֶת-הַחֲמִשָּׁה.

10 Now the vale of Siddim was full of slime pits; and the kings of Sodom and Gomorrah fled, and they fell there, and they that remained fled to the mountain.

י וְעֵמֶק הַשִּׂדִּים, בֶּאֱרֹת בֶּאֱרֹת חֵמָר, וַיָּנֻסוּ מֶלֶךְ-סְדֹם וַעֲמֹרָה, וַיִּפְּלוּ-שָׁמָּה; וְהַנִּשְׁאָרִים, הֶרָה נָּסוּ.

11 And they took all the goods of Sodom and Gomorrah, and all their victuals, and went their way.

יא וַיִּקְחוּ אֶת-כָּל-רְכֻשׁ סְדֹם וַעֲמֹרָה, וְאֶת-כָּל-אָכְלָם--וַיֵּלֵכוּ.

12 And they took Lot, Abram's brother's son, who dwelt in Sodom, and his goods, and departed.

יב וַיִּקְחוּ אֶת-לוֹט וְאֶת-רְכֻשׁוֹ בֶּן-אֲחִי אַבְרָם, וַיֵּלֵכוּ; וְהוּא יֹשֵׁב, בִּסְדֹם.

13 And there came one that had escaped, and told Abram the Hebrew--now he dwelt by the terebinths of Mamre the Amorite, brother of Eshcol, and brother of Aner; and these were confederate with Abram.

יג וַיָּבֹא, הַפָּלִיט, וַיַּגֵּד, לְאַבְרָם הָעִבְרִי; וְהוּא שֹׁכֵן בְּאֵלֹנֵי מַמְרֵא הָאֱמֹרִי, אֲחִי אֶשְׁכֹּל וַאֲחִי עָנֵר, וְהֵם, בַּעֲלֵי בְרִית-אַבְרָם.

14 And when Abram heard that his brother was taken captive, he led forth his trained men, born in his house, three hundred and eighteen, and pursued as far as Dan.

יד וַיִּשְׁמַע אַבְרָם, כִּי נִשְׁבָּה אָחִיו; וַיָּרֶק אֶת-חֲנִיכָיו יְלִידֵי בֵיתוֹ, שְׁמֹנָה עָשָׂר וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת, וַיִּרְדֹּף, עַד-דָּן.

15 And he divided himself against them by night, he and his servants, and smote them, and pursued them unto Hobah, which is on the left hand of Damascus.

טו וַיֵּחָלֵק עֲלֵיהֶם לַיְלָה הוּא וַעֲבָדָיו, וַיַּכֵּם; וַיִּרְדְּפֵם, עַד-חוֹבָה, אֲשֶׁר מִשְּׂמֹאל, לְדַמָּשֶׂק.

16 And he brought back all the goods, and also brought back his brother Lot, and his goods, and the women also, and the people.	**טז** וַיָּשֶׁב, אֵת כָּל-הָרְכֻשׁ; וְגַם אֶת-לוֹט אָחִיו וּרְכֻשׁוֹ הֵשִׁיב, וְגַם אֶת-הַנָּשִׁים וְאֶת-הָעָם .
17 And the king of Sodom went out to meet him, after his return from the slaughter of Chedorlaomer and the kings that were with him, at the vale of Shaveh--the same is the King's Vale.	**יז** וַיֵּצֵא מֶלֶךְ-סְדֹם, לִקְרָאתוֹ, אַחֲרֵי שׁוּבוֹ מֵהַכּוֹת אֶת-כְּדָרְלָעֹמֶר, וְאֶת-הַמְּלָכִים אֲשֶׁר אִתּוֹ--אֶל-עֵמֶק שָׁוֵה, הוּא עֵמֶק הַמֶּלֶךְ .
18 And Melchizedek king of Salem brought forth bread and wine; and he was priest of God the Most High.	**יח** וּמַלְכִּי-צֶדֶק מֶלֶךְ שָׁלֵם, הוֹצִיא לֶחֶם וָיָיִן; וְהוּא כֹהֵן, לְאֵל עֶלְיוֹן .
19 And he blessed him, and said: 'Blessed be Abram of God Most High, Maker of heaven and earth;	**יט** וַיְבָרְכֵהוּ, וַיֹּאמַר: בָּרוּךְ אַבְרָם לְאֵל עֶלְיוֹן, קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ .
20 and blessed be God the Most High, who hath delivered thine enemies into thy hand.' And he gave him a tenth of all.	**כ** וּבָרוּךְ אֵל עֶלְיוֹן, אֲשֶׁר-מִגֵּן צָרֶיךָ בְּיָדֶךָ; וַיִּתֶּן-לוֹ מַעֲשֵׂר, מִכֹּל .
21 And the king of Sodom said unto Abram: 'Give me the persons, and take the goods to thyself.'	**כא** וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ-סְדֹם, אֶל-אַבְרָם: תֶּן-לִי הַנֶּפֶשׁ, וְהָרְכֻשׁ קַח-לָךְ .
22 And Abram said to the king of Sodom: 'I have lifted up my hand unto the LORD, God Most High, Maker of heaven and earth,	**כב** וַיֹּאמֶר אַבְרָם, אֶל-מֶלֶךְ סְדֹם: הֲרִמֹתִי יָדִי אֶל-יְהוָה אֵל עֶלְיוֹן, קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ .
23 that I will not take a thread nor a shoe-latchet nor aught that is thine, lest thou shouldest say: I have made Abram rich;	**כג** אִם-מִחוּט וְעַד שְׂרוֹךְ-נַעַל, וְאִם-אֶקַּח מִכָּל-אֲשֶׁר-לָךְ; וְלֹא תֹאמַר, אֲנִי הֶעֱשַׁרְתִּי אֶת-אַבְרָם .
24 save only that which the young men have eaten, and the portion of the men which went with me, Aner, Eshcol, and Mamre, let them take their portion.' **{S}**	**כד** בִּלְעָדַי, רַק אֲשֶׁר אָכְלוּ הַנְּעָרִים, וְחֵלֶק הָאֲנָשִׁים, אֲשֶׁר הָלְכוּ אִתִּי: עָנֵר אֶשְׁכֹּל וּמַמְרֵא, הֵם יִקְחוּ חֶלְקָם. {ס}

و نرى هنا ذكر الحوريين في جبلهم سعير, حتى شجرة فاران عند البرية (الصحراء), شجرة تميز الصحراء, في التراجم العربية للتوراة الشجرة يشار اليها بالبطمة, و هو نوع من الأشجار التي تميز منطقة الشرق الأوسط, و هي نوع من شجر الفستق البري, و يقال لها بالانجليزية (بيستاشيا – Pistachio), و لكن الأقرب أن الشجرة هذه هي نخلة, و النبوءات في الكتاب تشير الى الشجرة التي تميز منطقة خروج نبي آخر الزمن (آخر الأنبياء المصطفى عليه السلام).

سفر التكوين 21:

בראשית•פרק•כא

א••ויהוה•פקד•אתשרה•כאשר•אמר•ויעש•יהוה•לשרה•כאשר•דבר••ב••ותהר•ותלד•שרה•לאברהם•בן•לזקניו•למועד•אשרדבר•א
תו•אלהים••ג••ויקרא•אברהם•אתשםבנו•הנולדלו•אשרילדהלו•שרה•יצחק••ד••וימל•אברהם•אתיצחק•בנו•בןשמנת•ימים•כאשר•
צוה•אתו•אלהים••ה••ואברהם•בןמאת•שנה•בהולד•לו•את•יצחק•בנו••ו••ותאמר•שרה•צחק•עשה•לי•אלהים•כלהשמע•יצחקלי••ז
••ותאמר•מי•מלל•לאברהם•היניקה•בנים•שרה•כיילדתי•בן•לזקניו••ח••ויגדל•הילד•ויגמל•ויעש•אברהם•משתה•גדול•ביום•הגמל
•אתיצחק••ט••ותרא•שרה•אתבןהגר•המצרית•אשרילדה•לאברהם•מצחק••י••ותאמר•לאברהם•גרש•האמה•הזאת•ואתבנה•כי•לא•
יירש•בןהאמה•הזאת•עםבני•עםיצחק••יא••וירע•הדבר•מאד•בעיני•אברהם•על•אודת•בנו••יב••ויאמר•אלהים•אלאברהם•אלירע•ב
עיניך•עלהנער•ועלאמתך•כל•אשר•תאמר•אליך•שרה•שמע•בקלה•כי•ביצחק•יקרא•לך•זרע••יג••וגם•אתבןהאמה•לגוי•אשימנו•כי
•זרעך•הוא••יד••וישכם•אברהם•בבקר•ויקחלחם•וחמת•מים•ויתן•אלהגר•שם•עלשכמה•ואתהילד•וישלחה•ותלך•ותתע•במדבר•ב
אר•שבע••טו••ויכלו•המים•מןהחמת•ותשלך•אתהילד•תחת•אחד•השיחם••טז••ותלך•ותשב•לה•מנגד•הרחק•כמטחוי•קשת•כי•אמר

ה•אלאראה•במות•הילד•ותשב•מנגד•ותשא•אתקלה•ותבך••יז••וישמע•אלהים•אתקול•הנער•ויקרא•מלאך•אלהים•אלהגר•מןהשמי
ם•ויאמר•לה•מהלך•הגר•אלתיראי•כישמע•אלהים•אלקול•הנער•באשר•הואשם••יח••קומי•שאי•אתהנער•והחזיקי•אתידך•בו•כילג
וי•גדול•אשימנו••יט••ויפקח•אלהים•אתעיניה•ותרא•באר•מים•ותלך•ותמלא•אתהחמת•מים•ותשק•אתהנער••כ••ויהי•אלהים•אתה
נער•ויגדל•וישב•במדבר•ויהי•רבה•קשת••כא••וישב•במדבר•פארן•ותקחלו•אמו•אשה•מארץ•מצרים•

בְּרֵאשִׁיתGenesis Chapter 21

א וַיהוָה פָּקַד אֶת-שָׂרָה, כַּאֲשֶׁר אָמָר; וַיַּעַשׂ יְהוָה לְשָׂרָה, כַּאֲשֶׁר דִּבֵּר .	**1** And the LORD remembered Sarah as He had said, and the LORD did unto Sarah as He had spoken.
ב וַתַּהַר וַתֵּלֶד שָׂרָה לְאַבְרָהָם בֵּן, לִזְקֻנָיו, לַמּוֹעֵד, אֲשֶׁר-דִּבֶּר אֹתוֹ אֱלֹהִים .	**2** And Sarah conceived, and bore Abraham a son in his old age, at the set time of which God had spoken to him.
ג וַיִּקְרָא אַבְרָהָם אֶת-שֶׁם-בְּנוֹ הַנּוֹלַד-לוֹ, אֲשֶׁר-יָלְדָה-לּוֹ שָׂרָה--יִצְחָק .	**3** And Abraham called the name of his son that was born unto him, whom Sarah bore to him, Isaac.
ד וַיָּמָל אַבְרָהָם אֶת-יִצְחָק בְּנוֹ, בֶּן-שְׁמֹנַת יָמִים, כַּאֲשֶׁר צִוָּה אֹתוֹ, אֱלֹהִים .	**4** And Abraham circumcised his son Isaac when he was eight days old, as God had commanded him.
ה וְאַבְרָהָם, בֶּן-מְאַת שָׁנָה, בְּהִוָּלֶד לוֹ, אֵת יִצְחָק בְּנוֹ .	**5** And Abraham was a hundred years old, when his son Isaac was born unto him.
ו וַתֹּאמֶר שָׂרָה--צְחֹק, עָשָׂה לִי אֱלֹהִים: כָּל-הַשֹּׁמֵעַ, יִצְחַק-לִי .	**6** And Sarah said: 'God hath made laughter for me; every one that heareth will laugh on account of me.'
ז וַתֹּאמֶר, מִי מִלֵּל לְאַבְרָהָם, הֵינִיקָה בָנִים, שָׂרָה: כִּי-יָלַדְתִּי בֵן, לִזְקֻנָיו .	**7** And she said: 'Who would have said unto Abraham, that Sarah should give children suck? for I have borne him a son in his old age.'
ח וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד, וַיִּגָּמַל; וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם מִשְׁתֶּה גָדוֹל, בְּיוֹם הִגָּמֵל אֶת-יִצְחָק .	**8** And the child grew, and was weaned. And Abraham made a great feast on the day that Isaac was weaned.
ט וַתֵּרֶא שָׂרָה אֶת-בֶּן-הָגָר הַמִּצְרִית, אֲשֶׁר-יָלְדָה לְאַבְרָהָם--מְצַחֵק .	**9** And Sarah saw the son of Hagar the Egyptian, whom she had borne unto Abraham, making sport.
י וַתֹּאמֶר, לְאַבְרָהָם, גָּרֵשׁ הָאָמָה הַזֹּאת ,וְאֶת-בְּנָהּ: כִּי לֹא יִירַשׁ בֶּן-הָאָמָה הַזֹּאת, עִם-בְּנִי עִם-יִצְחָק .	**10** Wherefore she said unto Abraham: 'Cast out this bondwoman and her son; for the son of this bondwoman shall not be heir with my son, even with Isaac.'
יא וַיֵּרַע הַדָּבָר מְאֹד, בְּעֵינֵי אַבְרָהָם, עַל, אוֹדֹת בְּנוֹ .	**11** And the thing was very grievous in Abraham's sight on account of his son.
יב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-אַבְרָהָם, אַל-יֵרַע בְּעֵינֶיךָ עַל-הַנַּעַר וְעַל-אֲמָתֶךָ--כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלֶיךָ שָׂרָה, שְׁמַע בְּקֹלָהּ: כִּי בְיִצְחָק, יִקָּרֵא לְךָ זָרַע .	**12** And God said unto Abraham: 'Let it not be grievous in thy sight because of the lad, and because of thy bondwoman; in all that Sarah saith unto thee, hearken unto her voice; for in Isaac shall

	seed be called to thee.
יג וְגַם אֶת-בֶּן-הָאָמָה, לְגוֹי אֲשִׂימֶנּוּ: כִּי זַרְעֲךָ, הוּא.	**13** And also of the son of the bondwoman will I make a nation, because he is thy seed.'
יד וַיַּשְׁכֵּם אַבְרָהָם בַּבֹּקֶר וַיִּקַּח-לֶחֶם וְחֵמַת מַיִם וַיִּתֵּן אֶל-הָגָר שָׂם עַל-שִׁכְמָהּ, וְאֶת-הַיֶּלֶד--וַיְשַׁלְּחֶהָ; וַתֵּלֶךְ וַתֵּתַע, בְּמִדְבַּר בְּאֵר שָׁבַע.	**14** And Abraham arose up early in the morning, and took bread and a bottle of water, and gave it unto Hagar, putting it on her shoulder, and the child, and sent her away; and she departed, and strayed in the wilderness of Beer-sheba.
טו וַיִּכְלוּ הַמַּיִם, מִן-הַחֵמֶת; וַתַּשְׁלֵךְ אֶת-הַיֶּלֶד, תַּחַת אַחַד הַשִּׂיחִם.	**15** And the water in the bottle was spent, and she cast the child under one of the shrubs.
טז וַתֵּלֶךְ וַתֵּשֶׁב לָהּ מִנֶּגֶד, הַרְחֵק כִּמְטַחֲוֵי קֶשֶׁת, כִּי אָמְרָה, אַל-אֶרְאֶה בְּמוֹת הַיָּלֶד; וַתֵּשֶׁב מִנֶּגֶד, וַתִּשָּׂא אֶת-קֹלָהּ וַתֵּבְךְּ.	**16** And she went, and sat her down over against him a good way off, as it were a bow-shot; for she said: 'Let me not look upon the death of the child.' And she sat over against him, and lifted up her voice, and wept.
יז וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים, אֶת-קוֹל הַנַּעַר, וַיִּקְרָא מַלְאַךְ אֱלֹהִים אֶל-הָגָר מִן-הַשָּׁמַיִם, וַיֹּאמֶר לָהּ מַה-לָּךְ הָגָר; אַל-תִּירְאִי, כִּי-שָׁמַע אֱלֹהִים אֶל-קוֹל הַנַּעַר בַּאֲשֶׁר הוּא-שָׁם.	**17** And God heard the voice of the lad; and the angel of God called to Hagar out of heaven, and said unto her: 'What aileth thee, Hagar? fear not; for God hath heard the voice of the lad where he is.
יח קוּמִי שְׂאִי אֶת-הַנַּעַר, וְהַחֲזִיקִי אֶת-יָדֵךְ בּוֹ: כִּי-לְגוֹי גָּדוֹל, אֲשִׂימֶנּוּ.	**18** Arise, lift up the lad, and hold him fast by thy hand; for I will make him a great nation.'
יט וַיִּפְקַח אֱלֹהִים אֶת-עֵינֶיהָ, וַתֵּרֶא בְּאֵר מָיִם; וַתֵּלֶךְ וַתְּמַלֵּא אֶת-הַחֵמֶת, מַיִם, וַתַּשְׁקְ, אֶת-הַנָּעַר.	**19** And God opened her eyes, and she saw a well of water; and she went, and filled the bottle with water, and gave the lad drink.
כ וַיְהִי אֱלֹהִים אֶת-הַנַּעַר, וַיִּגְדָּל; וַיֵּשֶׁב, בַּמִּדְבָּר, וַיְהִי, רֹבֶה קַשָּׁת.	**20** And God was with the lad, and he grew; and he dwelt in the wilderness, and became an archer.
כא וַיֵּשֶׁב, בְּמִדְבַּר פָּארָן; וַתִּקַּח-לוֹ אִמּוֹ אִשָּׁה, מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם. {פ}	**21** And he dwelt in the wilderness of Paran; and his mother took him a wife out of the land of Egypt. **{P}**
כב וַיְהִי, בָּעֵת הַהִוא, וַיֹּאמֶר אֲבִימֶלֶךְ וּפִיכֹל שַׂר-צְבָאוֹ, אֶל-אַבְרָהָם לֵאמֹר: אֱלֹהִים עִמְּךָ, בְּכֹל אֲשֶׁר-אַתָּה עֹשֶׂה.	**22** And it came to pass at that time, that Abimelech and Phicol the captain of his host spoke unto Abraham, saying: 'God is with thee in all that thou doest.
כג וְעַתָּה, הִשָּׁבְעָה לִּי בֵאלֹהִים הֵנָּה, אִם-תִּשְׁקֹר לִי, וּלְנִינִי וּלְנֶכְדִּי; כַּחֶסֶד אֲשֶׁר-עָשִׂיתִי עִמְּךָ, תַּעֲשֶׂה עִמָּדִי, וְעִם-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר-גַּרְתָּה בָּהּ.	**23** Now therefore swear unto me here by God that thou wilt not deal falsely with me, nor with my son, nor with my son's son; but according to the kindness that I have done unto thee, thou shalt do unto me, and to the land wherein thou hast sojourned.'
כד וַיֹּאמֶר, אַבְרָהָם, אָנֹכִי, אִשָּׁבֵעַ.	**24** And Abraham said: 'I will swear.'

כה וְהוֹכִחַ אַבְרָהָם, אֶת-אֲבִימֶלֶךְ, עַל-אֹדוֹת בְּאֵר הַמַּיִם, אֲשֶׁר גָּזְלוּ עַבְדֵי אֲבִימֶלֶךְ.

25 And Abraham reproved Abimelech because of the well of water, which Abimelech's servants had violently taken away.

כו וַיֹּאמֶר אֲבִימֶלֶךְ--לֹא יָדַעְתִּי, מִי עָשָׂה אֶת-הַדָּבָר הַזֶּה; וְגַם-אַתָּה לֹא-הִגַּדְתָּ לִּי, וְגַם אָנֹכִי לֹא שָׁמַעְתִּי--בִּלְתִּי הַיּוֹם.

26 And Abimelech said: 'I know not who hath done this thing; neither didst thou tell me, neither yet heard I of it, but to-day.'

כז וַיִּקַּח אַבְרָהָם צֹאן וּבָקָר, וַיִּתֵּן לַאֲבִימֶלֶךְ; וַיִּכְרְתוּ שְׁנֵיהֶם, בְּרִית.

27 And Abraham took sheep and oxen, and gave them unto Abimelech; and they two made a covenant.

כח וַיַּצֵּב אַבְרָהָם, אֶת-שֶׁבַע כִּבְשֹׂת הַצֹּאן--לְבַדְּהֶן.

28 And Abraham set seven ewe-lambs of the flock by themselves.

כט וַיֹּאמֶר אֲבִימֶלֶךְ, אֶל-אַבְרָהָם: מָה הֵנָּה, שֶׁבַע כְּבָשֹׂת הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר הִצַּבְתָּ, לְבַדָּנָה.

29 And Abimelech said unto Abraham: 'What mean these seven ewe-lambs which thou hast set by themselves?'

ל וַיֹּאמֶר--כִּי אֶת-שֶׁבַע כְּבָשֹׂת, תִּקַּח מִיָּדִי: בַּעֲבוּר תִּהְיֶה-לִּי לְעֵדָה, כִּי חָפַרְתִּי אֶת-הַבְּאֵר הַזֹּאת.

30 And he said: 'Verily, these seven ewe-lambs shalt thou take of my hand, that it may be a witness unto me, that I have digged this well.'

לא עַל-כֵּן, קָרָא לַמָּקוֹם הַהוּא--בְּאֵר שָׁבַע: כִּי שָׁם נִשְׁבְּעוּ, שְׁנֵיהֶם.

31 Wherefore that place was called Beer-sheba; because there they swore both of them.

לב וַיִּכְרְתוּ בְרִית, בִּבְאֵר שָׁבַע; וַיָּקָם אֲבִימֶלֶךְ, וּפִיכֹל שַׂר-צְבָאוֹ, וַיָּשֻׁבוּ, אֶל-אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים.

32 So they made a covenant at Beer-sheba; and Abimelech rose up, and Phicol the captain of his host, and they returned into the land of the Philistines.

לג וַיִּטַּע אֶשֶׁל, בִּבְאֵר שָׁבַע; וַיִּקְרָא-שָׁם--בְּשֵׁם יְהוָה, אֵל עוֹלָם.

33 And Abraham planted a tamarisk-tree in Beer-sheba, and called there on the name of the LORD, the Everlasting God.

לד וַיָּגָר אַבְרָהָם בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים, יָמִים רַבִּים. {פ}

34 And Abraham sojourned in the land of the Philistines many days. **{P}**

قصة اسماعيل و أمه هاجر عليهم السلام في البرية (فاران), و انه تزوج امرأة مصرية, هنا نجد أن مسكن اسماعيل عليه السلام في الصحراء, عند نبع المياه الذي انفجر تحته, في البرية, و انه عاش مع العرب, مع العلم أن الاسم القديم لجبال الحرم الشريف هو فاران.

سفر العدد (بامدبار= في الصحراء) 10 :

במדבר•פרק•י

א••וידבר•יהוה•אלמשה•לאמר••ב••עשה•לך•שתי•חצוצרת•כסף•מקשה•תעשה•אתם•והיו•לך•למקרא•העדה•ולמסע•אתהמחנות••
ג••ותקעו•בהן•ונועדו•אליך•כלהעדה•אלפתח•אהל•מועד••ד••ואםבאחת•יתקעו•ונועדו•אליך•הנשיאים•ראשי•אלפי•ישראל••ה••ו
תקעתם•תרועה•ונסעו•המחנות•החנים•קדמה••ו••ותקעתם•תרועה•שנית•ונסעו•המחנות•החנים•תימנה•תרועה•יתקעו•למסעיהם••ז
••ובהקהיל•אתהקהל•תתקעו•ולא•תריעו••ח••ובני•אהרן•הכהנים•יתקעו•בחצצרות•והיו•לכם•לחקת•עולם•לדרתיכם••ט••וכיתבאו
•מלחמה•בארצכם•עלהצר•הצרר•אתכם•והרעתם•בחצצרות•ונזכרתם•לפני•יהוה•אלהיכם•ונושעתם•מאיביכם••י••וביום•שמחתכם
•ובמועדיכם•ובראשי•חדשיכם•ותקעתם•בחצצרת•על•עלתיכם•ועל•זבחי•שלמיכם•והיו•לכם•לזכרון•לפני•אלהיכם•אני•יהוה•אלה
יכם••
יא••ויהי•בשנה•השנית•בחדש•השני•בעשרים•בחדש•נעלה•הענן•מעל•משכן•העדת••יב••ויסעו•בניישראל•למסעיהם•ממדבר•סיני
•וישכן•הענן•במדבר•פארן••יג••ויסעו•בראשנה•עלפי•יהוה•בידמשה••יד••ויסע•דגל•מחנה•בנייהודה•בראשנה•לצבאתם•ועלצבאו

•נחשון•בןעמינדב••טו••ועלצבא•מטה•בני•יששכר•נתנאל•בןצוער••טז••ועלצבא•מטה•בני•זבולן•אליאב•בןחלון••יז••והורד•המש
כן•ונסעו•בניגרשון•ובני•מררי•נשאי•המשכן••
יח••ונסע•דגל•מחנה•ראובן•לצבאתם•ועלצבאו•אליצור•בןשדיאור••יט••ועלצבא•מטה•בני•שמעון•שלמיאל•בןצורי•שדי••כ••ועל
צבא•מטה•בניגד•אליסף•בןדעואל••כא••ונסעו•הקהתים•נשאי•המקדש•והקימו•אתהמשכן•עדבאם••
כב••ונסע•דגל•מחנה•בניאפרים•לצבאתם•ועלצבאו•אלישמע•בןעמיהוד••כג••ועלצבא•מטה•בני•מנשה•גמליאל•בןפדהצור••כד••ו
עלצבא•מטה•בני•בנימן•אבידן•בןגדעוני••
כה••ונסע•דגל•מחנה•בנידן•מאסף•לכלהמחנת•לצבאתם•ועלצבאו•אחיעזר•בןעמישדי••כו••ועלצבא•מטה•בני•אשר•פגעיאל•בןעכ
רן••כז••ועלצבא•מטה•בני•נפתלי•אחירע•בןעינן••כח••אלה•מסעי•בניישראל•לצבאתם•ויסעו••
כט••ויאמר•משה•לחבב•בןרעואל•המדיני•חתן•משה•נסעים•אנחנו•אלהמקום•אשר•אמר•יהוה•אתו•אתן•לכם•לכה•אתנו•והטבנו•ל
ך•כייהוה•דברטוב•עלישראל••ל••ויאמר•אליו•לא•אלך•כי•אםאלארצי•ואלמולדתי•אלך••לא••ויאמר•אלנא•תעזב•אתנו•כי•עלכן•י
דעת•חנתנו•במדבר•והיית•לנו•לעינים••לב••והיה•כיתלך•עמנו•והיה•הטוב•ההוא•אשר•ייטיב•יהוה•עמנו•והטבנו•לך••לג••ויסעו•
מהר•יהוה•דרך•שלשת•ימים•וארון•בריתיהוה•נסע•לפניהם•דרך•שלשת•ימים•לתור•להם•מנוחה••לד••וענן•יהוה•עליהם•יומם•בנ
סעם•מןהמחנה••
לה••ויהי•בנסע•הארן•ויאמר•משה•קומה•יהוה•ויפצו•איביך•וינסו•משנאיך•מפניך••לו••ובנחה•יאמר•שובה•יהוה•רבבות•אלפי•יש
ראל••

בְּמִדְבַּרNumbers Chapter 10

1 And the LORD spoke unto Moses, saying:

א וַיְדַבֵּר יְהוָה, אֶל-מֹשֶׁה לֵּאמֹר.

2 'Make thee two trumpets of silver; of beaten work shalt thou make them; and they shall be unto thee for the calling of the congregation, and for causing the camps to set forward.

ב עֲשֵׂה לְךָ, שְׁתֵּי חֲצוֹצְרֹת כֶּסֶף--מִקְשָׁה, תַּעֲשֶׂה אֹתָם; וְהָיוּ לְךָ לְמִקְרָא הָעֵדָה, וּלְמַסַּע אֶת-הַמַּחֲנוֹת.

3 And when they shall blow with them, all the congregation shall gather themselves unto thee at the door of the tent of meeting.

ג וְתָקְעוּ, בָּהֵן--וְנוֹעֲדוּ אֵלֶיךָ כָּל-הָעֵדָה, אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד.

4 And if they blow but with one, then the princes, the heads of the thousands of Israel, shall gather themselves unto thee.

ד וְאִם-בְּאַחַת, יִתְקָעוּ--וְנוֹעֲדוּ אֵלֶיךָ הַנְּשִׂיאִים, רָאשֵׁי אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל.

5 And when ye blow an alarm, the camps that lie on the east side shall take their journey.

ה וּתְקַעְתֶּם, תְּרוּעָה--וְנָסְעוּ, הַמַּחֲנוֹת, הַחֹנִים, קֵדְמָה.

6 And when ye blow an alarm the second time, the camps that lie on the south side shall set forward; they shall blow an alarm for their journeys.

ו וּתְקַעְתֶּם תְּרוּעָה, שֵׁנִית--וְנָסְעוּ הַמַּחֲנוֹת, הַחֹנִים תֵּימָנָה; תְּרוּעָה יִתְקְעוּ, לְמַסְעֵיהֶם.

7 But when the assembly is to be gathered together, ye shall blow, but ye shall not sound an alarm.

ז וּבְהַקְהִיל, אֶת-הַקָּהָל--תִּתְקְעוּ, וְלֹא תָרִיעוּ.

8 And the sons of Aaron, the priests, shall blow with the trumpets; and they shall be to you for a statute for ever throughout your generations.

ח וּבְנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים, יִתְקְעוּ בַּחֲצֹצְרוֹת; וְהָיוּ לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם, לְדֹרֹתֵיכֶם.

9 And when ye go to war in your land against the adversary that oppresseth you, then ye shall sound an alarm with the trumpets; and ye shall be

ט וְכִי-תָבֹאוּ מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם, עַל-הַצַּר הַצֹּרֵר אֶתְכֶם--וַהֲרֵעֹתֶם, בַּחֲצֹצְרֹת; וְנִזְכַּרְתֶּם, לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם, וְנוֹשַׁעְתֶּם, מֵאֹיְבֵיכֶם.

remembered before the LORD your God, and ye shall be saved from your enemies.

10 Also in the day of your gladness, and in your appointed seasons, and in your new moons, ye shall blow with the trumpets over your burnt-offerings, and over the sacrifices of your peace-offerings; and they shall be to you for a memorial before your God: I am the LORD your God.' **{P}**

י וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם, וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁיכֶם--וּתְקַעְתֶּם
בַּחֲצֹצְרֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם, וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם; וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי
אֱלֹהֵיכֶם, אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם. {פ}

11 And it came to pass in the second year, in the second month, on the twentieth day of the month, that the cloud was taken up from over the tabernacle of the testimony.

יא וַיְהִי בַּשָּׁנָה הַשֵּׁנִית, בַּחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי--בְּעֶשְׂרִים בַּחֹדֶשׁ; נַעֲלָה,
הֶעָנָן, מֵעַל, מִשְׁכַּן הָעֵדֻת.

12 And the children of Israel set forward by their stages out of the wilderness of Sinai; and the cloud abode in the wilderness of Paran.--

יב וַיִּסְעוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל לְמַסְעֵיהֶם, מִמִּדְבַּר סִינָי; וַיִּשְׁכֹּן הֶעָנָן,
בְּמִדְבַּר פָּארָן.

13 And they took their first journey, according to the commandment of the LORD by the hand of Moses.

יג וַיִּסְעוּ, בָּרִאשֹׁנָה, עַל-פִּי יְהוָה, בְּיַד-מֹשֶׁה.

14 And in the first place the standard of the camp of the children of Judah set forward according to their hosts; and over his host was Nahshon the son of Amminadab.

יד וַיִּסַּע דֶּגֶל מַחֲנֵה בְנֵי-יְהוּדָה, בָּרִאשֹׁנָה--לְצִבְאֹתָם; וְעַל-צְבָאוֹ--
נַחְשׁוֹן, בֶּן-עַמִּינָדָב.

15 And over the host of the tribe of the children of Issachar was Nethanel the son of Zuar.

טו וְעַל-צְבָא--מַטֵּה, בְּנֵי יִשָּׂשכָר: נְתַנְאֵל, בֶּן-צוּעָר.

16 And over the host of the tribe of the children of Zebulun was Eliab the son of Helon.

טז וְעַל-צְבָא--מַטֵּה, בְּנֵי זְבוּלֻן: אֱלִיאָב, בֶּן-חֵלֹן.

17 And the tabernacle was taken down; and the sons of Gershon and the sons of Merari, who bore the tabernacle, set forward.

יז וְהוּרַד, הַמִּשְׁכָּן; וְנָסְעוּ בְנֵי-גֵרְשׁוֹן וּבְנֵי מְרָרִי, נֹשְׂאֵי הַמִּשְׁכָּן.

18 And the standard of the camp of Reuben set forward according to their hosts; and over his host was Elizur the son of Shedeur.

יח וְנָסַע, דֶּגֶל מַחֲנֵה רְאוּבֵן--לְצִבְאֹתָם; וְעַל-צְבָאוֹ--אֱלִיצוּר, בֶּן-
שְׁדֵיאוּר.

19 And over the host of the tribe of the children of Simeon was Shelumiel the son of Zurishaddai.

יט וְעַל-צְבָא--מַטֵּה, בְּנֵי שִׁמְעוֹן: שְׁלֻמִיאֵל, בֶּן-צוּרִישַׁדָּי.

20 And over the host of the tribe of the children of Gad was Eliasaph the son of Deuel.

כ וְעַל-צְבָא, מַטֵּה בְנֵי-גָד: אֶלְיָסָף, בֶּן-דְּעוּאֵל.

21 And the Kohathites the bearers of the sanctuary set forward, that the tabernacle might be set up against their coming.

כא וְנָסְעוּ, הַקְּהָתִים, נֹשְׂאֵי, הַמִּקְדָּשׁ; וְהֵקִימוּ אֶת-הַמִּשְׁכָּן, עַד-
בֹּאָם.

22 And the standard of the camp of the children of

כב וְנָסַע, דֶּגֶל מַחֲנֵה בְנֵי-אֶפְרַיִם--לְצִבְאֹתָם; וְעַל-צְבָאוֹ--

אֱלִישָׁמָע, בֶּן-עַמִּיהוּד .

Ephraim set forward according to their hosts; and over his host was Elishama the son of Ammihud.

כג וְעַל-צְבָא--מַטֵּה, בְּנֵי מְנַשֶּׁה: גַּמְלִיאֵל, בֶּן-פְּדָהצוּר .

23 And over the host of the tribe of the children of Manasseh was Gamaliel the son of Pedahzur.

כד וְעַל-צְבָא--מַטֵּה, בְּנֵי בִנְיָמִן: אֲבִידָן, בֶּן-גִּדְעוֹנִי .

24 And over the host of the tribe of the children of Benjamin was Abidan the son of Gideoni.

כה וְנָסַע, דֶּגֶל מַחֲנֵה בְנֵי-דָן--מְאַסֵּף לְכָל-הַמַּחֲנֹת, לְצִבְאֹתָם;
וְעַל-צְבָאוֹ--אֲחִיעֶזֶר, בֶּן-עַמִּישַׁדָּי .

25 And the standard of the camp of the children of Dan, which was the rearward of all the camps, set forward according to their hosts; and over his host was Ahiezer the son of Ammishaddai.

כו וְעַל-צְבָא--מַטֵּה, בְּנֵי אָשֵׁר: פַּגְעִיאֵל, בֶּן-עָכְרָן .

26 And over the host of the tribe of the children of Asher was Pagiel the son of Ochran.

כז וְעַל-צְבָא--מַטֵּה, בְּנֵי נַפְתָּלִי: אֲחִירַע, בֶּן-עֵינָן .

27 And over the host of the tribe of the children of Naphtali was Ahira the son of Enan.

כח אֵלֶּה מַסְעֵי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל, לְצִבְאֹתָם; וַיִּסָּעוּ. {ס}

28 Thus were the journeyings of the children of Israel according to their hosts.--And they set forward. **{S}**

כט וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה, לְחֹבָב בֶּן-רְעוּאֵל הַמִּדְיָנִי חֹתֵן מֹשֶׁה, נֹסְעִים
אֲנַחְנוּ אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה, אֹתוֹ אֶתֵּן לָכֶם; לְכָה אִתָּנוּ
וְהֵטַבְנוּ לָךְ, כִּי-יְהוָה דִּבֶּר-טוֹב עַל-יִשְׂרָאֵל .

29 And Moses said unto Hobab, the son of Reuel the Midianite, Moses' father-in-law: 'We are journeying unto the place of which the LORD said: I will give it you; come thou with us, and we will do thee good; for the LORD hath spoken good concerning Israel.'

ל וַיֹּאמֶר אֵלָיו, לֹא אֵלֵךְ: כִּי אִם-אֶל-אַרְצִי וְאֶל-מוֹלַדְתִּי, אֵלֵךְ .

30 And he said unto him: 'I will not go; but I will depart to mine own land, and to my kindred.'

לא וַיֹּאמֶר, אַל-נָא תַּעֲזֹב אֹתָנוּ: כִּי עַל-כֵּן יָדַעְתָּ, חֲנֹתֵנוּ בַּמִּדְבָּר,
וְהָיִיתָ לָּנוּ, לְעֵינָיִם .

31 And he said: 'Leave us not, I pray thee; forasmuch as thou knowest how we are to encamp in the wilderness, and thou shalt be to us instead of eyes.

לב וְהָיָה, כִּי-תֵלֵךְ עִמָּנוּ: וְהָיָה הַטּוֹב הַהוּא, אֲשֶׁר יֵיטִיב יְהוָה
עִמָּנוּ--וְהֵטַבְנוּ לָךְ .

32 And it shall be, if thou go with us, yea, it shall be, that what good soever the LORD shall do unto us, the same will we do unto thee.'

לג וַיִּסְעוּ מֵהַר יְהוָה, דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים; וַאֲרוֹן בְּרִית-יְהוָה נֹסֵעַ
לִפְנֵיהֶם, דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים, לָתוּר לָהֶם, מְנוּחָה .

33 And they set forward from the mount of the LORD three days' journey; and the ark of the covenant of the LORD went before them three days' journey, to seek out a resting-place for them.

לד וַעֲנַן יְהוָה עֲלֵיהֶם, יוֹמָם, בְּנָסְעָם, מִן-הַמַּחֲנֶה. {ס} [{ס}

34 And the cloud of the LORD was over them by day, when they set forward from the camp. **{S}**

לה וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן, וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה: קוּמָה יְהוָה, וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ,
וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ, מִפָּנֶיךָ .

35 And it came to pass, when the ark set forward, that Moses said: 'Rise up, O LORD, and let Thine

enemies be scattered; and let them that hate Thee flee before Thee.'

לו וּבְנֻחֹה, יֹאמַר: שׁוּבָה יְהוָה, רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל. {ס} [{פ}]

36 And when it rested, he said: 'Return, O LORD, unto the ten thousands of the families of Israel.' **{P}**

خرجت الغيمة من سيناء و استقرت في فاران, و هي الغمام الذي كان يظل بني اسرائيل في خروجهم من مصر الى سيناء.

سفر العدد 12:

במדבר•פרק•יב
א••ותדבר•מרים•ואהרן•במשה•עלאדות•האשה•הכשית•אשר•לקח•כיאשה•כשית•לקח••ב••ויאמרו•הרק•אךבמשה•דבר•יהוה•הל
א•גםבנו•דבר•וישמע•יהוה••ג••והאיש•משה•ענו•מאד•מכל•האדם•אשר•עלפני•האדמה••
ד••ויאמר•יהוה•פתאם•אלמשה•ואלאהרן•ואלמרים•צאו•שלשתכם•אלאהל•מועד•ויצאו•שלשתם••ה••וירד•יהוה•בעמוד•ענן•ויעמ
ד•פתח•האהל•ויקרא•אהרן•ומרים•ויצאו•שניהם••ו••ויאמר•שמעונא•דברי•אםיהיה•נביאכם•יהוה•במראה•אליו•אתודע•בחלום•אד
ברבו••ז••לאכן•עבדי•משה•בכלביתי•נאמן•הוא••ח••פה•אלפה•אדברבו•ומראה•ולא•בחידת•ותמנת•יהוה•יביט•ומדוע•לא•יראתם•
לדבר•בעבדי•במשה••ט••ויחר•אף•יהוה•בם•וילך••י••והענן•סר•מעל•האהל•והנה•מרים•מצרעת•כשלג•ויפן•אהרן•אלמרים•והנה•
מצרעת••יא••ויאמר•אהרן•אלמשה•בי•אדני•אלנא•תשת•עלינו•חטאת•אשר•נואלנו•ואשר•חטאנו••יב••אלנא•תהי•כמת•אשר•בצא
תו•מרחם•אמו•ויאכל•חצי•בשרו••יג••ויצעק•משה•אליהוה•לאמר•אל•נא•רפא•נא•לה••
יד••ויאמר•יהוה•אלמשה•ואביה•ירק•ירק•בפניה•הלא•תכלם•שבעת•ימים•תסגר•שבעת•ימים•מחוץ•למחנה•ואחר•תאסף••טו••ות
סגר•מרים•מחוץ•למחנה•שבעת•ימים•והעם•לא•נסע•עדהאסף•מרים••טז••ואחר•נסעו•העם•מחצרות•ויחנו•במדבר•פארן••

בְּמִדְבַּרNumbers Chapter 12

א וַתְּדַבֵּר מִרְיָם וְאַהֲרֹן בְּמֹשֶׁה, עַל-אֹדוֹת הָאִשָּׁה הַכֻּשִׁית אֲשֶׁר לָקָח: כִּי-אִשָּׁה כֻשִׁית, לָקָח.

1 And Miriam and Aaron spoke against Moses because of the Cushite woman whom he had married; for he had married a Cushite woman.

ב וַיֹּאמְרוּ, הֲרַק אַךְ-בְּמֹשֶׁה דִּבֶּר יְהוָה--הֲלֹא, גַּם-בָּנוּ דִבֵּר; וַיִּשְׁמַע, יְהוָה.

2 And they said: 'Hath the LORD indeed spoken only with Moses? hath He not spoken also with us?' And the LORD heard it.--

ג וְהָאִישׁ מֹשֶׁה, עָנָו מְאֹד--מִכֹּל, הָאָדָם, אֲשֶׁר, עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה. {ס}

3 Now the man Moses was very meek, above all the men that were upon the face of the earth.-- **{S}**

ד וַיֹּאמֶר יְהוָה פִּתְאֹם, אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-מִרְיָם, צְאוּ שְׁלָשְׁתְּכֶם, אֶל-אֹהֶל מוֹעֵד; וַיֵּצְאוּ, שְׁלָשְׁתָּם.

4 And the LORD spoke suddenly unto Moses, and unto Aaron, and unto Miriam: 'Come out ye three unto the tent of meeting.' And they three came out.

ה וַיֵּרֶד יְהוָה בְּעַמּוּד עָנָן, וַיַּעֲמֹד פֶּתַח הָאֹהֶל; וַיִּקְרָא אַהֲרֹן וּמִרְיָם, וַיֵּצְאוּ שְׁנֵיהֶם.

5 And the LORD came down in a pillar of cloud, and stood at the door of the Tent, and called Aaron and Miriam; and they both came forth.

ו וַיֹּאמֶר, שִׁמְעוּ-נָא דְבָרָי; אִם-יִהְיֶה, נְבִיאֲכֶם--יְהוָה בַּמַּרְאָה אֵלָיו אֶתְוַדָּע, בַּחֲלוֹם אֲדַבֶּר-בּוֹ.

6 And He said: 'Hear now My words: if there be a prophet among you, I the LORD do make Myself known unto him in a vision, I do speak with him in a dream.

ז לֹא-כֵן, עַבְדִּי מֹשֶׁה: בְּכָל-בֵּיתִי, נֶאֱמָן הוּא.

7 My servant Moses is not so; he is trusted in all My house;

ח פֶּה אֶל-פֶּה אֲדַבֶּר-בּוֹ, וּמַרְאֶה וְלֹא בְחִידֹת, וּתְמֻנַת יְהוָה, יַבִּיט; וּמַדּוּעַ לֹא יְרֵאתֶם, לְדַבֵּר בְּעַבְדִּי בְמֹשֶׁה.

8 with him do I speak mouth to mouth, even manifestly, and not in dark speeches; and the

similitude of the LORD doth he behold; wherefore then were ye not afraid to speak against My servant, against Moses?'

ט וַיִּחַר-אַף יְהוָה בָּם, וַיֵּלַךְ.

9 And the anger of the LORD was kindled against them; and He departed.

י וְהֶעָנָן, סָר מֵעַל הָאֹהֶל, וְהִנֵּה מִרְיָם, מְצֹרַעַת כַּשָּׁלֶג; וַיִּפֶן אַהֲרֹן אֶל-מִרְיָם, וְהִנֵּה מְצֹרָעַת.

10 And when the cloud was removed from over the Tent, behold, Miriam was leprous, as white as snow; and Aaron looked upon Miriam; and, behold, she was leprous.

יא וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן, אֶל-מֹשֶׁה: בִּי אֲדֹנִי--אַל-נָא תָשֵׁת עָלֵינוּ חַטָּאת, אֲשֶׁר נוֹאַלְנוּ וַאֲשֶׁר חָטָאנוּ.

11 And Aaron said unto Moses: 'Oh my lord, lay not, I pray thee, sin upon us, for that we have done foolishly, and for that we have sinned.

יב אַל-נָא תְהִי, כַּמֵּת, אֲשֶׁר בְּצֵאתוֹ מֵרֶחֶם אִמּוֹ, וַיֵּאָכֵל חֲצִי בְשָׂרוֹ.

12 Let her not, I pray, be as one dead, of whom the flesh is half consumed when he cometh out of his mother's womb.'

יג וַיִּצְעַק מֹשֶׁה, אֶל-יְהוָה לֵאמֹר: אֵל, נָא רְפָא נָא לָהּ. {פ}

13 And Moses cried unto the LORD, saying: 'Heal her now, O God, I beseech Thee.' **{P}**

יד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה, וְאָבִיהָ יָרֹק יָרַק בְּפָנֶיהָ--הֲלֹא תִכָּלֵם, שִׁבְעַת יָמִים; תִּסָּגֵר שִׁבְעַת יָמִים, מִחוּץ לַמַּחֲנֶה, וְאַחַר, תֵּאָסֵף.

14 And the LORD said unto Moses: 'If her father had but spit in her face, should she not hide in shame seven days? let her be shut up without the camp seven days, and after that she shall be brought in again.'

טו וַתִּסָּגֵר מִרְיָם מִחוּץ לַמַּחֲנֶה, שִׁבְעַת יָמִים; וְהָעָם לֹא נָסַע, עַד-הֵאָסֵף מִרְיָם.

15 And Miriam was shut up without the camp seven days; and the people journeyed not till Miriam was brought in again.

טז וְאַחַר נָסְעוּ הָעָם, מֵחֲצֵרוֹת; וַיַּחֲנוּ, בְּמִדְבַּר פָּארָן. {פ}

16 And afterward the people journeyed from Hazeroth, and pitched in the wilderness of Paran. **{P}**

هنا قوم موسى عليه السلام يدخلون برية فاران,

سفر العدد 13:

במדבר•פרק•יג

א••וידבר•יהוה•אלמשה•לאמר••ב••שלחלך•אנשים•ויתרו•אתארץ•כנען•אשראני•נתן•לבני•ישראל•איש•אחד•איש•אחד•למטה•א
בתיו•תשלחו•כל•נשיא•בהם••ג••וישלח•אתם•משה•ממדבר•פארן•עלפי•יהוה•כלם•אנשים•ראשי•בניישראל•המה••ד••ואלה•שמו
תם•למטה•ראובן•שמוע•בןזכור••ה••למטה•שמעון•שפט•בןחורי••ו••למטה•יהודה•כלב•בןיפנה••ז••למטה•יששכר•יגאל•בןיוסף••
ח••למטה•אפרים•הושע•בןנון••ט••למטה•בנימן•פלטי•בןרפוא••י••למטה•זבולן•גדיאל•בןסודי••יא••למטה•יוסף•למטה•מנשה•גדי
•בןסוסי••יב••למטה•דן•עמיאל•בןגמלי••יג••למטה•אשר•סתור•בןמיכאל••יד••למטה•נפתלי•נחבי•בןופסי••טו••למטה•גד•גאואל•
בןמכי••טז••אלה•שמות•האנשים•אשרשלח•משה•לתור•אתהארץ•ויקרא•משה•להושע•בןנון•יהושע••יז••וישלח•אתם•משה•לתור
•אתארץ•כנען•ויאמר•אלהם•עלו•זה•בנגב•ועליתם•אתההר••יח••וראיתם•אתהארץ•מההוא•ואתהעם•הישב•עליה•החזק•הוא•הרפ
ה•המעט•הוא•אםרב••יט••ומה•הארץ•אשרהוא•ישב•בה•הטובה•הוא•אםרעה•ומה•הערים•אשרהוא•יושב•בהנה•הבמחנים•אם•במ
בצרים••כ••ומה•הארץ•השמנה•הוא•אםרזה•הישבה•עץ•אםאין•והתחזקתם•ולקחתם•מפרי•הארץ•והימים•ימי•בכורי•ענבים••כא•
•ויעלו•ויתרו•אתהארץ•ממדברצן•עדרחב•לבא•חמת••כב••ויעלו•בנגב•ויבא•עדחברון•ושם•אחימן•ששי•ותלמי•ילידי•הענק•וחברו
ן•שבע•שנים•נבנתה•לפני•צען•מצרים••כג••ויבאו•עדנחל•אשכל•ויכרתו•משם•זמורה•ואשכול•ענבים•אחד•וישאהו•במוט•בשנים•
ומןהרמנים•ומןהתאנים••כד••למקום•ההוא•קרא•נחל•אשכול•על•אדות•האשכול•אשרכרתו•משם•בני•ישראל••כה••וישבו•מתור•

הארץ•מקץ•ארבעים•יום••כו••וילכו•ויבאו•אלמשה•ואלאהרן•ואלכלעדת•בניישראל•אלמדבר•פארן•קדשה•וישיבו•אותם•דבר•וא
תכלהעדה•ויראום•אתפרי•הארץ••כז••ויספרולו•ויאמרו•באנו•אלהארץ•אשר•שלחתנו•וגם•זבת•חלב•ודבש•הוא•וזהפריה••כח••א
פס•כיעז•העם•הישב•בארץ•והערים•בצרות•גדלת•מאד•וגם•ילדי•הענק•ראינו•שם••כט••עמלק•יושב•בארץ•הנגב•והחתי•והיבוסי•
והאמרי•יושב•בהר•והכנעני•ישב•עלהים•ועל•יד•הירדן••ל••ויהס•כלב•אתהעם•אלמשה•ויאמר•עלה•נעלה•וירשנו•אתה•כייכול•נו
כל•לה••לא••והאנשים•אשרעלו•עמו•אמרו•לא•נוכל•לעלות•אלהעם•כיחזק•הוא•ממנו••לב••ויוציאו•דבת•הארץ•אשר•תרו•אתה•
אלבני•ישראל•לאמר•הארץ•אשר•עברנו•בה•לתור•אתה•ארץ•אכלת•יושביה•הוא•וכלהעם•אשרראינו•בתוכה•אנשי•מדות••לג••ו
שם•ראינו•אתהנפילים•בני•ענק•מןהנפלים•ונהי•בעינינו•כחגבים•וכן•היינו•בעיניהם••

בְּמִדְבַּרNumbers Chapter 13

1 And the LORD spoke unto Moses, saying:	**א** וַיְדַבֵּר יְהוָה, אֶל-מֹשֶׁה לֵּאמֹר .
2 'Send thou men, that they may spy out the land of Canaan, which I give unto the children of Israel; of every tribe of their fathers shall ye send a man, every one a prince among them.'	**ב** שְׁלַח-לְךָ אֲנָשִׁים, וְיָתֻרוּ אֶת-אֶרֶץ כְּנַעַן, אֲשֶׁר-אֲנִי נֹתֵן, לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמַטֵּה אֲבֹתָיו, תִּשְׁלָחוּ--כֹּל, נָשִׂיא בָהֶם .
3 And Moses sent them from the wilderness of Paran according to the commandment of the LORD; all of them men who were heads of the children of Israel.	**ג** וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְבַּר פָּארָן, עַל-פִּי יְהוָה: כֻּלָּם אֲנָשִׁים, רָאשֵׁי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל הֵמָּה .
4 And these were their names: of the tribe of Reuben, Shammua the son of Zaccur.	**ד** וְאֵלֶּה, שְׁמוֹתָם: לְמַטֵּה רְאוּבֵן, שַׁמּוּעַ בֶּן-זַכּוּר .
5 Of the tribe of Simeon, Shaphat the son of Hori.	**ה** לְמַטֵּה שִׁמְעוֹן, שָׁפָט בֶּן-חוֹרִי .
6 Of the tribe of Judah, Caleb the son of Jephunneh.	**ו** לְמַטֵּה יְהוּדָה, כָּלֵב בֶּן-יְפֻנֶּה .
7 Of the tribe of Issachar, Igal the son of Joseph.	**ז** לְמַטֵּה יִשָּׂשכָר, יִגְאָל בֶּן-יוֹסֵף .
8 Of the tribe of Ephraim, Hoshea the son of Nun.	**ח** לְמַטֵּה אֶפְרָיִם, הוֹשֵׁעַ בִּן-נוּן .
9 Of the tribe of Benjamin, Palti the son of Raphu.	**ט** לְמַטֵּה בִנְיָמִן, פַּלְטִי בֶּן-רָפוּא .
10 Of the tribe of Zebulun, Gaddiel the son of Sodi.	**י** לְמַטֵּה זְבוּלֻן, גַּדִּיאֵל בֶּן-סוֹדִי .
11 Of the tribe of Joseph, namely, of the tribe of Manasseh, Gaddi the son of Susi.	**יא** לְמַטֵּה יוֹסֵף, לְמַטֵּה מְנַשֶּׁה--גַּדִּי, בֶּן-סוּסִי .
12 Of the tribe of Dan, Ammiel the son of Gemalli.	**יב** לְמַטֵּה דָן, עַמִּיאֵל בֶּן-גְּמַלִּי .
13 Of the tribe of Asher, Sethur the son of Michael.	**יג** לְמַטֵּה אָשֵׁר, סְתוּר בֶּן-מִיכָאֵל .
14 Of the tribe of Naphtali, Nahbi the son of Vophsi.	**יד** לְמַטֵּה נַפְתָּלִי, נַחְבִּי בֶּן-וָפְסִי .
15 Of the tribe of Gad, Geuel the son of Machi.	**טו** לְמַטֵּה גָד, גְּאוּאֵל בֶּן-מָכִי .
16 These are the names of the men that Moses sent to spy out the land. And Moses called Hoshea the son of Nun Joshua.	**טז** אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים, אֲשֶׁר-שָׁלַח מֹשֶׁה לָתוּר אֶת-הָאָרֶץ; וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשֵׁעַ בִּן-נוּן, יְהוֹשֻׁעַ .

יז וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה, לָתוּר אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן; וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם, עֲלוּ זֶה בַּנֶּגֶב, וַעֲלִיתֶם, אֶת-הָהָר .

17 And Moses sent them to spy out the land of Canaan, and said unto them: 'Get you up here into the South, and go up into the mountains;

יח וּרְאִיתֶם אֶת-הָאָרֶץ, מַה-הִוא; וְאֶת-הָעָם, הַיֹּשֵׁב עָלֶיהָ--הֶחָזָק הוּא הֲרָפֶה, הַמְעַט הוּא אִם-רָב .

18 and see the land, what it is; and the people that dwelleth therein, whether they are strong or weak, whether they are few or many;

יט וּמָה הָאָרֶץ, אֲשֶׁר-הוּא יֹשֵׁב בָּהּ--הֲטוֹבָה הִוא, אִם-רָעָה; וּמָה הֶעָרִים, אֲשֶׁר-הוּא יוֹשֵׁב בָּהֵנָּה--הַבְּמַחֲנִים, אִם בְּמִבְצָרִים .

19 and what the land is that they dwell in, whether it is good or bad; and what cities they are that they dwell in, whether in camps, or in strongholds;

כ וּמָה הָאָרֶץ הַשְּׁמֵנָה הִוא אִם-רָזָה, הֲיֵשׁ-בָּהּ עֵץ אִם-אַיִן, וְהִתְחַזַּקְתֶּם, וּלְקַחְתֶּם מִפְּרִי הָאָרֶץ; וְהַיָּמִים--יְמֵי, בִּכּוּרֵי עֲנָבִים .

20 and what the land is, whether it is fat or lean, whether there is wood therein, or not. And be ye of good courage, and bring of the fruit of the land.'--Now the time was the time of the first-ripe grapes.--

כא וַיַּעֲלוּ, וַיָּתֻרוּ אֶת-הָאָרֶץ, מִמִּדְבַּר-צִן עַד-רְחֹב, לְבֹא חֲמָת .

21 So they went up, and spied out the land from the wilderness of Zin unto Rehob, at the entrance to Hamath.

כב וַיַּעֲלוּ בַנֶּגֶב, וַיָּבֹא עַד-חֶבְרוֹן, וְשָׁם אֲחִימַן שֵׁשַׁי וְתַלְמַי, יְלִידֵי הָעֲנָק; וְחֶבְרוֹן, שֶׁבַע שָׁנִים נִבְנְתָה, לִפְנֵי, צֹעַן מִצְרָיִם .

22 And they went up into the South, and came unto Hebron; and Ahiman, Sheshai, and Talmai, the children of Anak, were there.--Now Hebron was built seven years before Zoan in Egypt.--

כג וַיָּבֹאוּ עַד-נַחַל אֶשְׁכֹּל, וַיִּכְרְתוּ מִשָּׁם זְמוֹרָה וְאֶשְׁכּוֹל עֲנָבִים אֶחָד, וַיִּשָּׂאֻהוּ בַמּוֹט, בִּשְׁנָיִם; וּמִן-הָרִמֹּנִים, וּמִן-הַתְּאֵנִים .

23 And they came unto the valley of Eshcol, and cut down from thence a branch with one cluster of grapes, and they bore it upon a pole between two; they took also of the pomegranates, and of the figs.--

כד לַמָּקוֹם הַהוּא, קָרָא נַחַל אֶשְׁכּוֹל, עַל אֹדוֹת הָאֶשְׁכּוֹל, אֲשֶׁר-כָּרְתוּ מִשָּׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל .

24 That place was called the valley of Eshcol, because of the cluster which the children of Israel cut down from thence.--

כה וַיָּשֻׁבוּ, מִתּוּר הָאָרֶץ, מִקֵּץ, אַרְבָּעִים יוֹם .

25 And they returned from spying out the land at the end of forty days.

כו וַיֵּלְכוּ וַיָּבֹאוּ אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-כָּל-עֲדַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, אֶל-מִדְבַּר פָּארָן--קָדֵשָׁה; וַיָּשִׁיבוּ אֹתָם דָּבָר וְאֶת-כָּל-הָעֵדָה, וַיַּרְאוּם אֶת-פְּרִי הָאָרֶץ .

26 And they went and came to Moses, and to Aaron, and to all the congregation of the children of Israel, unto the wilderness of Paran, to Kadesh; and brought back word unto them, and unto all the congregation, and showed them the fruit of the land.

כז וַיְסַפְּרוּ-לוֹ, וַיֹּאמְרוּ, בָּאנוּ, אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּנוּ; וְגַם זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ, הִוא--וְזֶה-פִּרְיָהּ .

27 And they told him, and said: 'We came unto the land whither thou sentest us, and surely it floweth with milk and honey; and this is the fruit of it.

כח אֶפֶס כִּי-עַז הָעָם, הַיֹּשֵׁב בָּאָרֶץ; וְהֶעָרִים, בְּצֻרוֹת גְּדֹלֹת מְאֹד, וְגַם-יְלִדֵי הָעֲנָק, רָאִינוּ שָׁם .

28 Howbeit the people that dwell in the land are fierce, and the cities are fortified, and very great; and moreover we saw the children of Anak there.

כט עֲמָלֵק יוֹשֵׁב, בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב; וְהַחִתִּי וְהַיְבוּסִי וְהָאֱמֹרִי, יוֹשֵׁב בָּהָר, וְהַכְּנַעֲנִי יוֹשֵׁב עַל-הַיָּם, וְעַל יַד הַיַּרְדֵּן .

29 Amalek dwelleth in the land of the South; and the Hittite, and the Jebusite, and the Amorite, dwell in the mountains; and the Canaanite dwelleth by the sea, and along by the side of the Jordan.'

ל וַיַּהַס כָּלֵב אֶת-הָעָם, אֶל-מֹשֶׁה; וַיֹּאמֶר, עָלֹה נַעֲלֶה וְיָרַשְׁנוּ אֹתָהּ--כִּי-יָכוֹל נוּכַל, לָהּ .

30 And Caleb stilled the people toward Moses, and said: 'We should go up at once, and possess it; for we are well able to overcome it.'

לא וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר-עָלוּ עִמּוֹ, אָמְרוּ, לֹא נוּכַל, לַעֲלוֹת אֶל-הָעָם: כִּי-חָזָק הוּא, מִמֶּנּוּ .

31 But the men that went up with him said: 'We are not able to go up against the people; for they are stronger than we.'

לב וַיֹּצִיאוּ דִּבַּת הָאָרֶץ, אֲשֶׁר תָּרוּ אֹתָהּ, אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לֵאמֹר: הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבַרְנוּ בָהּ לָתוּר אֹתָהּ, אֶרֶץ אֹכֶלֶת יוֹשְׁבֶיהָ הִוא, וְכָל-הָעָם אֲשֶׁר-רָאִינוּ בְתוֹכָהּ ,אַנְשֵׁי מִדּוֹת .

32 And they spread an evil report of the land which they had spied out unto the children of Israel, saying: 'The land, through which we have passed to spy it out, is a land that eateth up the inhabitants thereof; and all the people that we saw in it are men of great stature.

לג וְשָׁם רָאִינוּ, אֶת-הַנְּפִילִים בְּנֵי עֲנָק--מִן-הַנְּפִלִים; וַנְּהִי בְעֵינֵינוּ כַּחֲגָבִים, וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם .

33 And there we saw the Nephilim, the sons of Anak, who come of the Nephilim; and we were in our own sight as grasshoppers, and so we were in their sight.'

مذكورة هنا فاران مرتين في نفس الاصحاح, حيث اتجه العيون جنوبا الى الخليل و منه الى وادي اشكول و منه الى برية فاران.

سفر التثنية 1:

דברים•פרק•א

א••אלה•הדברים•אשר•דבר•משה•אלכלישראל•בעבר•הירדן•במדבר•בערבה•מול•סוף•בין•פארן•ובין•תפל•ולבן•וחצרת•ודי•זהב••
ב••אחד•עשר•יום•מחרב•דרך•הרשעיר•עד•קדש•ברנע••ג••ויהי•בארבעים•שנה•בעשתיעשר•חדש•באחד•לחדש•דבר•משה•אלבני
•ישראל•ככל•אשר•צוה•יהוה•אתו•אלהם••ד••אחרי•הכתו•את•סיחן•מלך•האמרי•אשר•יושב•בחשבון•ואת•עוג•מלך•הבשן•אשריו
שב•בעשתרת•באדרעי••ה••בעבר•הירדן•בארץ•מואב•הואיל•משה•באר•אתהתורה•הזאת•לאמר••ו••יהוה•אלהינו•דבר•אלינו•בח
רב•לאמר•רבלכם•שבת•בהר•הזה••ז••פנו•וסעו•לכם•ובאו•הר•האמרי•ואלכלשכניו•בערבה•בהר•ובשפלה•ובנגב•ובחוף•הים•ארץ
•הכנעני•והלבנון•עדהנהר•הגדל•נהרפרת••ח••ראה•נתתי•לפניכם•אתהארץ•באו•ורשו•אתהארץ•אשר•נשבע•יהוה•לאבתיכם•לאב
רהם•ליצחק•וליעקב•לתת•להם•ולזרעם•אחריהם••ט••ואמר•אלכם•בעת•ההוא•לאמר•לאאוכל•לבדי•שאת•אתכם••י••יהוה•אלהיכ
ם•הרבה•אתכם•והנכם•היום•ככוכבי•השמים•לרב••יא••יהוה•אלהי•אבותכם•יסף•עליכם•ככם•אלף•פעמים•ויברך•אתכם•כאשר•ד
בר•לכם••יב••איכה•אשא•לבדי•טרחכם•ומשאכם•וריבכם••יג••הבו•לכם•אנשים•חכמים•ונבנים•וידעים•לשבטיכם•ואשימם•ברא
שיכם••יד••ותענו•אתי•ותאמרו•טובהדבר•אשרדברת•לעשות••טו••ואקח•אתראשי•שבטיכם•אנשים•חכמים•וידעים•ואתן•אתם•ר
אשים•עליכם•שרי•אלפים•ושרי•מאות•ושרי•חמשים•ושרי•עשרת•ושטרים•לשבטיכם••טז••ואצוה•אתשפטיכם•בעת•ההוא•לאמר
•שמע•ביןאחיכם•ושפטתם•צדק•ביןאיש•וביןאחיו•ובין•גרו••יז••לאתכירו•פנים•במשפט•כקטן•כגדל•תשמעון•לא•תגורו•מפניאיש
•כי•המשפט•לאלהים•הוא•והדבר•אשר•יקשה•מכם•תקרבון•אלי•ושמעתיו••יח••ואצוה•אתכם•בעת•ההוא•את•כלהדברים•אשר•ת
עשון••יט••ונסע•מחרב•ונלך•את•כלהמדבר•הגדול•והנורא•ההוא•אשר•ראיתם•דרך•הר•האמרי•כאשר•צוה•יהוה•אלהינו•אתנו•ונ
בא•עד•קדש•ברנע••כ••ואמר•אלכם•באתם•עדהר•האמרי•אשריהוה•אלהינו•נתן•לנו••כא••ראה•נתן•יהוה•אלהיך•לפניך•אתהארץ
•עלה•רש•כאשר•דבר•יהוה•אלהי•אבתיך•לך•אלתירא•ואלתחת••כב••ותקרבון•אלי•כלכם•ותאמרו•נשלחה•אנשים•לפנינו•ויחפרו
לנו•אתהארץ•וישבו•אתנו•דבר•אתהדרך•אשר•נעלהבה•ואת•הערים•אשר•נבא•אליהן••כג••וייטב•בעיני•הדבר•ואקח•מכם•שנים•
עשר•אנשים•איש•אחד•לשבט••כד••ויפנו•ויעלו•ההרה•ויבאו•עדנחל•אשכל•וירגלו•אתה••כה••ויקחו•בידם•מפרי•הארץ•ויורדו•א
לינו•וישבו•אתנו•דבר•ויאמרו•טובה•הארץ•אשריהוה•אלהינו•נתן•לנו••כו••ולא•אביתם•לעלת•ותמרו•אתפי•יהוה•אלהיכם••כז••ו
תרגנו•באהליכם•ותאמרו•בשנאת•יהוה•אתנו•הוציאנו•מארץ•מצרים•לתת•אתנו•ביד•האמרי•להשמידנו••כח••אנה•אנחנו•עלים•א
חינו•המסו•אתלבבנו•לאמר•עם•גדול•ורם•ממנו•ערים•גדלת•ובצורת•בשמים•וגםבני•ענקים•ראינו•שם••כט••ואמר•אלכם•לאתער
צון•ולאתיראון•מהם••ל••יהוה•אלהיכם•ההלך•לפניכם•הוא•ילחם•לכם•ככל•אשר•עשה•אתכם•במצרים•לעיניכם••לא••ובמדבר•
אשר•ראית•אשר•נשאך•יהוה•אלהיך•כאשר•ישאאיש•אתבנו•בכלהדרך•אשר•הלכתם•עדבאכם•עדהמקום•הזה••לב••ובדבר•הזה•

אינכם•מאמינם•ביהוה•אלהיכם••לג••ההלך•לפניכם•בדרך•לתור•לכם•מקום•לחנתכם•באש•לילה•לראתכם•בדרך•אשר•תלכובה•ו
בענן•יומם••לד••וישמע•יהוה•אתקול•דבריכם•ויקצף•וישבע•לאמר••לה••אםיראה•איש•באנשים•האלה•הדור•הרע•הזה•את•האר
ץ•הטובה•אשר•נשבעתי•לתת•לאבתיכם••לו••זולתי•כלב•בןיפנה•הוא•יראנה•ולואתן•אתהארץ•אשר•דרךבה•ולבניו•יען•אשר•מל
א•אחרי•יהוה••לז••גםבי•התאנף•יהוה•בגללכם•לאמר•גםאתה•לאתבא•שם••לח••יהושע•בןנון•העמד•לפניך•הוא•יבא•שמה•אתו•
חזק•כיהוא•ינחלנה•אתישראל••לט••וטפכם•אשר•אמרתם•לבז•יהיה•ובניכם•אשר•לאידעו•היום•טוב•ורע•המה•יבאו•שמה•ולהם•
אתננה•והם•יירשוה••מ••ואתם•פנו•לכם•וסעו•המדברה•דרך•יםסוף••מא••ותענו•ותאמרו•אלי•חטאנו•ליהוה•אנחנו•נעלה•ונלחמנו
•ככל•אשרצונו•יהוה•אלהינו•ותחגרו•איש•אתכלי•מלחמתו•ותהינו•לעלת•ההרה••מב••ויאמר•יהוה•אלי•אמר•להם•לא•תעלו•ולא
תלחמו•כי•אינני•בקרבכם•ולא•תנגפו•לפני•איביכם••מג••ואדבר•אליכם•ולא•שמעתם•ותמרו•אתפי•יהוה•ותזדו•ותעלו•ההרה••מד
••ויצא•האמרי•הישב•בהר•ההוא•לקראתכם•וירדפו•אתכם•כאשר•תעשינה•הדברים•ויכתו•אתכם•בשעיר•עדחרמה••מה••ותשבו•ו
תבכו•לפני•יהוה•ולאשמע•יהוה•בקלכם•ולא•האזין•אליכם••מו••ותשבו•בקדש•ימים•רבים•כימים•אשר•ישבתם••

Deuteronomy Chapter 1דְּבָרִים

1 These are the words which Moses spoke unto all Israel beyond the Jordan; in the wilderness, in the Arabah, over against Suph, between Paran and Tophel, and Laban, and Hazeroth, and Di-zahab.

א אֵלֶּה הַדְּבָרִים, אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל-כָּל-יִשְׂרָאֵל, בְּעֵבֶר, הַיַּרְדֵּן: בַּמִּדְבָּר בָּעֲרָבָה מוֹל סוּף בֵּין-פָּארָן וּבֵין-תֹּפֶל, וְלָבָן וַחֲצֵרֹת--וְדִי זָהָב .

2 It is eleven days journey from Horeb unto Kadesh-barnea by the way of mount Seir.

ב אַחַד עָשָׂר יוֹם מֵחֹרֵב, דֶּרֶךְ הַר-שֵׂעִיר, עַד, קָדֵשׁ בַּרְנֵעַ .

3 And it came to pass in the fortieth year, in the eleventh month, on the first day of the month, that Moses spoke unto the children of Israel, according unto all that the LORD had given him in commandment unto them;

ג וַיְהִי בְּאַרְבָּעִים שָׁנָה, בְּעַשְׁתֵּי-עָשָׂר חֹדֶשׁ בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ; דִּבֶּר מֹשֶׁה, אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ, אֲלֵהֶם .

4 after he had smitten Sihon the king of the Amorites, who dwelt in Heshbon, and Og the king of Bashan, who dwelt in Ashtaroth, at Edrei;

ד אַחֲרֵי הַכֹּתוֹ, אֵת סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי, אֲשֶׁר יוֹשֵׁב, בְּחֶשְׁבּוֹן--וְאֵת, עוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן, אֲשֶׁר-יוֹשֵׁב בְּעַשְׁתָּרֹת, בְּאֶדְרֶעִי .

5 beyond the Jordan, in the land of Moab, took Moses upon him to expound this law, saying:

ה בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן, בְּאֶרֶץ מוֹאָב, הוֹאִיל מֹשֶׁה, בֵּאֵר אֶת-הַתּוֹרָה הַזֹּאת לֵאמֹר .

6 The LORD our God spoke unto us in Horeb, saying: 'Ye have dwelt long enough in this mountain;

ו יְהוָה אֱלֹהֵינוּ דִּבֶּר אֵלֵינוּ, בְּחֹרֵב לֵאמֹר: רַב-לָכֶם שֶׁבֶת, בָּהָר הַזֶּה .

7 turn you, and take your journey, and go to the hill-country of the Amorites and unto all the places nigh thereunto, in the Arabah, in the hill-country, and in the Lowland, and in the South, and by the sea-shore; the land of the Canaanites, and Lebanon, as far as the great river, the river Euphrates.

ז פְּנוּ וּסְעוּ לָכֶם, וּבֹאוּ הַר הָאֱמֹרִי וְאֶל-כָּל-שְׁכֵנָיו, בָּעֲרָבָה בָהָר וּבַשְּׁפֵלָה וּבַנֶּגֶב, וּבְחוֹף הַיָּם--אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַלְּבָנוֹן, עַד-הַנָּהָר הַגָּדֹל נְהַר-פְּרָת .

8 Behold, I have set the land before you: go in and possess the land which the LORD swore unto your fathers, to Abraham, to Isaac, and to Jacob, to give unto them and to their seed after them.'

ח רְאֵה נָתַתִּי לִפְנֵיכֶם, אֶת-הָאָרֶץ; בֹּאוּ, וּרְשׁוּ אֶת-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לָתֵת לָהֶם, וּלְזַרְעָם אַחֲרֵיהֶם .

9 And I spoke unto you at that time, saying: 'I am

ט וָאֹמַר אֲלֵכֶם, בָּעֵת הַהִוא לֵאמֹר: לֹא-אוּכַל לְבַדִּי, שְׂאֵת אֶתְכֶם .

not able to bear you myself alone;

י יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם, הִרְבָּה אֶתְכֶם; וְהִנְּכֶם הַיּוֹם, כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לָרֹב .	**10** the LORD your God hath multiplied you, and, behold, ye are this day as the stars of heaven for multitude.--
יא יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵכֶם, יֹסֵף עֲלֵיכֶם כָּכֶם--אֶלֶף פְּעָמִים; וִיבָרֵךְ אֶתְכֶם, כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם .	**11** The LORD, the God of your fathers, make you a thousand times so many more as ye are, and bless you, as He hath promised you!--
יב אֵיכָה אֶשָּׂא, לְבַדִּי, טָרְחֲכֶם וּמַשַּׂאֲכֶם, וְרִיבְכֶם .	**12** How can I myself alone bear your cumbrance, and your burden, and your strife?
יג הָבוּ לָכֶם אֲנָשִׁים חֲכָמִים וּנְבֹנִים, וִידֻעִים--לְשִׁבְטֵיכֶם; וַאֲשִׂימֵם, בְּרָאשֵׁיכֶם .	**13** Get you, from each one of your tribes, wise men, and understanding, and full of knowledge, and I will make them heads over you.'
יד וַתַּעֲנוּ, אֹתִי; וַתֹּאמְרוּ, טוֹב-הַדָּבָר אֲשֶׁר-דִּבַּרְתָּ לַעֲשׂוֹת .	**14** And ye answered me, and said: 'The thing which thou hast spoken is good for us to do.'
טו וָאֶקַּח אֶת-רָאשֵׁי שִׁבְטֵיכֶם, אֲנָשִׁים חֲכָמִים וִידֻעִים, וָאֶתֵּן אוֹתָם רָאשִׁים, עֲלֵיכֶם: שָׂרֵי אֲלָפִים וְשָׂרֵי מֵאוֹת, וְשָׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשָׂרֵי עֲשָׂרֹת, וְשֹׁטְרִים, לְשִׁבְטֵיכֶם .	**15** So I took the heads of your tribes, wise men, and full of knowledge, and made them heads over you, captains of thousands, and captains of hundreds, and captains of fifties, and captains of tens, and officers, tribe by tribe.
טז וָאֲצַוֶּה, אֶת-שֹׁפְטֵיכֶם, בָּעֵת הַהִוא, לֵאמֹר: שָׁמֹעַ בֵּין-אֲחֵיכֶם וּשְׁפַטְתֶּם צֶדֶק, בֵּין-אִישׁ וּבֵין-אָחִיו וּבֵין גֵּרוֹ .	**16** And I charged your judges at that time, saying: 'Hear the causes between your brethren, and judge righteously between a man and his brother, and the stranger that is with him.
יז לֹא-תַכִּירוּ פָנִים בַּמִּשְׁפָּט, כַּקָּטֹן כַּגָּדֹל תִּשְׁמָעוּן--לֹא תָגוּרוּ מִפְּנֵי-אִישׁ, כִּי הַמִּשְׁפָּט לֵאלֹהִים הוּא; וְהַדָּבָר אֲשֶׁר יִקְשֶׁה מִכֶּם, תַּקְרִבוּן אֵלַי וּשְׁמַעְתִּיו .	**17** Ye shall not respect persons in judgment; ye shall hear the small and the great alike; ye shall not be afraid of the face of any man; for the judgment is God's; and the cause that is too hard for you ye shall bring unto me, and I will hear it.'
יח וָאֲצַוֶּה אֶתְכֶם, בָּעֵת הַהִוא, אֵת כָּל-הַדְּבָרִים, אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן .	**18** And I commanded you at that time all the things which ye should do.
יט וַנִּסַּע מֵחֹרֵב, וַנֵּלֶךְ אֵת כָּל-הַמִּדְבָּר הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא הַהוּא אֲשֶׁר רְאִיתֶם דֶּרֶךְ הַר הָאֱמֹרִי, כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, אֹתָנוּ; וַנָּבֹא, עַד קָדֵשׁ בַּרְנֵעַ .	**19** And we journeyed from Horeb, and went through all that great and dreadful wilderness which ye saw, by the way to the hill-country of the Amorites, as the LORD our God commanded us; and we came to Kadesh-barnea.
כ וָאֹמַר, אֲלֵכֶם: בָּאתֶם עַד-הַר הָאֱמֹרִי, אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נֹתֵן לָנוּ .	**20** And I said unto you: 'Ye are come unto the hill-country of the Amorites, which the LORD our God giveth unto us.
כא רְאֵה נָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, לְפָנֶיךָ--אֶת-הָאָרֶץ: עֲלֵה רֵשׁ, כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לָךְ--אַל-תִּירָא ,וְאַל-תֵּחָת .	**21** Behold, the LORD thy God hath set the land before thee; go up, take possession, as the LORD, the God of thy fathers, hath spoken unto thee; fear

not, neither be dismayed.'

כב וַתִּקְרְבוּן אֵלַי, כֻּלְּכֶם, וַתֹּאמְרוּ נִשְׁלְחָה אֲנָשִׁים לְפָנֵינוּ, וְיַחְפְּרוּ-לָנוּ אֶת-הָאָרֶץ; וְיָשִׁבוּ אֹתָנוּ, דָּבָר--אֶת-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נַעֲלֶה-בָּהּ, וְאֵת הֶעָרִים אֲשֶׁר נָבֹא אֲלֵיהֶן .

22 And ye came near unto me every one of you, and said: 'Let us send men before us, that they may search the land for us, and bring us back word of the way by which we must go up, and the cities unto which we shall come.'

כג וַיִּיטַב בְּעֵינַי, הַדָּבָר; וָאֶקַּח מִכֶּם שְׁנֵים עָשָׂר אֲנָשִׁים, אִישׁ אֶחָד לַשָּׁבֶט .

23 And the thing pleased me well; and I took twelve men of you, one man for every tribe;

כד וַיִּפְנוּ וַיַּעֲלוּ הָהָרָה, וַיָּבֹאוּ עַד-נַחַל אֶשְׁכֹּל; וַיְרַגְּלוּ, אֹתָהּ .

24 and they turned and went up into the mountains, and came unto the valley of Eshcol, and spied it out.

כה וַיִּקְחוּ בְיָדָם מִפְּרִי הָאָרֶץ, וַיּוֹרִדוּ אֵלֵינוּ; וַיָּשִׁבוּ אֹתָנוּ דָבָר, וַיֹּאמְרוּ, טוֹבָה הָאָרֶץ, אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נֹתֵן לָנוּ .

25 And they took of the fruit of the land in their hands, and brought it down unto us, and brought us back word, and said: 'Good is the land which the LORD our God giveth unto us.'

כו וְלֹא אֲבִיתֶם, לַעֲלֹת; וַתַּמְרוּ, אֶת-פִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם .

26 Yet ye would not go up, but rebelled against the commandment of the LORD your God;

כז וַתֵּרָגְנוּ בְאָהֳלֵיכֶם, וַתֹּאמְרוּ, בְּשִׂנְאַת יְהוָה אֹתָנוּ, הוֹצִיאָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם--לָתֵת אֹתָנוּ בְּיַד הָאֱמֹרִי, לְהַשְׁמִידֵנוּ .

27 and ye murmured in your tents, and said: 'Because the LORD hated us, He hath brought us forth out of the land of Egypt, to deliver us into the hand of the Amorites, to destroy us.

כח אָנָה אֲנַחְנוּ עֹלִים, אַחֵינוּ הֵמַסּוּ אֶת-לְבָבֵנוּ לֵאמֹר עַם גָּדוֹל וָרָם מִמֶּנּוּ, עָרִים גְּדֹלֹת וּבְצוּרֹת, בַּשָּׁמָיִם; וְגַם-בְּנֵי עֲנָקִים, רָאִינוּ שָׁם .

28 Whither are we going up? our brethren have made our heart to melt, saying: The people is greater and taller than we; the cities are great and fortified up to heaven; and moreover we have seen the sons of the Anakim there.'

כט וָאֹמַר, אֲלֵכֶם: לֹא-תַעַרְצוּן וְלֹא-תִירְאוּן, מֵהֶם .

29 Then I said unto you: 'Dread not, neither be afraid of them.

ל יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הַהֹלֵךְ לִפְנֵיכֶם, הוּא יִלָּחֵם לָכֶם: כְּכֹל אֲשֶׁר עָשָׂה אִתְּכֶם, בְּמִצְרַיִם--לְעֵינֵיכֶם .

30 The LORD your God who goeth before you, He shall fight for you, according to all that He did for you in Egypt before your eyes;

לא וּבַמִּדְבָּר, אֲשֶׁר רָאִיתָ, אֲשֶׁר נְשָׂאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא-אִישׁ אֶת-בְּנוֹ--בְּכָל-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר הֲלַכְתֶּם, עַד-בֹּאֲכֶם עַד-הַמָּקוֹם הַזֶּה .

31 and in the wilderness, where thou hast seen how that the LORD thy God bore thee, as a man doth bear his son, in all the way that ye went, until ye came unto this place.

לב וּבַדָּבָר, הַזֶּה--אֵינְכֶם, מַאֲמִינִם, בַּיהוָה, אֱלֹהֵיכֶם .

32 Yet in this thing ye do not believe the LORD your God,

לג הַהֹלֵךְ לִפְנֵיכֶם בַּדֶּרֶךְ, לָתוּר לָכֶם מָקוֹם--לַחֲנֹתְכֶם: בָּאֵשׁ לַיְלָה, לַרְאֹתְכֶם בַּדֶּרֶךְ אֲשֶׁר תֵּלְכוּ-בָהּ, וּבֶעָנָן, יוֹמָם .

33 Who went before you in the way, to seek you out a place to pitch your tents in: in fire by night, to show you by what way ye should go, and in the cloud by day.'

34 And the LORD heard the voice of your words, and was wroth, and swore, saying:

לד וַיִּשְׁמַע יְהוָה, אֶת-קוֹל דִּבְרֵיכֶם; וַיִּקְצֹף, וַיִּשָּׁבַע לֵאמֹר .

35 'Surely there shall not one of these men, even this evil generation, see the good land, which I swore to give unto your fathers,

לה אִם-יִרְאֶה אִישׁ בָּאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה, הַדּוֹר הָרָע הַזֶּה--אֵת, הָאָרֶץ הַטּוֹבָה, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי, לָתֵת לַאֲבֹתֵיכֶם .

36 save Caleb the son of Jephunneh, he shall see it; and to him will I give the land that he hath trodden upon, and to his children; because he hath wholly followed the LORD.'

לו זוּלָתִי כָּלֵב בֶּן-יְפֻנֶּה, הוּא יִרְאֶנָּה, וְלוֹ-אֶתֵּן אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר דָּרַךְ-בָּהּ, וּלְבָנָיו--יַעַן, אֲשֶׁר מִלֵּא אַחֲרֵי יְהוָה .

37 Also the LORD was angry with me for your sakes, saying: Thou also shalt not go in thither;

לז גַּם-בִּי הִתְאַנַּף יְהוָה, בִּגְלַלְכֶם לֵאמֹר: גַּם-אַתָּה, לֹא-תָבֹא שָׁם .

38 Joshua the son of Nun, who standeth before thee, he shall go in thither; encourage thou him, for he shall cause Israel to inherit it.

לח יְהוֹשֻׁעַ בִּן-נוּן הָעֹמֵד לְפָנֶיךָ, הוּא יָבֹא שָׁמָּה; אֹתוֹ חַזֵּק, כִּי-הוּא יַנְחִלֶנָּה אֶת-יִשְׂרָאֵל .

39 Moreover your little ones, that ye said should be a prey, and your children, that this day have no knowledge of good or evil, they shall go in thither, and unto them will I give it, and they shall possess it.

לט וְטַפְּכֶם אֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם לָבַז יִהְיֶה, וּבְנֵיכֶם אֲשֶׁר לֹא-יָדְעוּ הַיּוֹם טוֹב וָרָע--הֵמָּה, יָבֹאוּ שָׁמָּה; וְלָהֶם אֶתְּנֶנָּה, וְהֵם יִירָשׁוּהָ .

40 But as for you, turn you, and take your journey into the wilderness by the way to the Red Sea.'

מ וְאַתֶּם, פְּנוּ לָכֶם; וּסְעוּ הַמִּדְבָּרָה, דֶּרֶךְ יַם-סוּף .

41 Then ye answered and said unto me: 'We have sinned against the LORD, we will go up and fight, according to all that the LORD our God commanded us.' And ye girded on every man his weapons of war, and deemed it a light thing to go up into the hill-country.

מא וַתַּעֲנוּ וַתֹּאמְרוּ אֵלַי, חָטָאנוּ לַיהוָה--אֲנַחְנוּ נַעֲלֶה וְנִלְחַמְנוּ, כְּכֹל אֲשֶׁר-צִוָּנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ; וַתַּחְגְּרוּ, אִישׁ אֶת-כְּלֵי מִלְחַמְתּוֹ, וַתָּהִינוּ, לַעֲלֹת הָהָרָה .

42 And the LORD said unto me: 'Say unto them: Go not up, neither fight; for I am not among you; lest ye be smitten before your enemies.'

מב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי, אֱמֹר לָהֶם לֹא תַעֲלוּ וְלֹא-תִלָּחֲמוּ--כִּי אֵינֶנִּי, בְּקִרְבְּכֶם; וְלֹא, תִּנָּגְפוּ, לִפְנֵי, אֹיְבֵיכֶם .

43 So I spoke unto you, and ye hearkened not; but ye rebelled against the commandment of the LORD, and were presumptuous, and went up into the hill-country.

מג וָאֲדַבֵּר אֲלֵיכֶם, וְלֹא שְׁמַעְתֶּם; וַתַּמְרוּ אֶת-פִּי יְהוָה, וַתָּזִדוּ וַתַּעֲלוּ הָהָרָה .

44 And the Amorites, that dwell in that hill-country, came out against you, and chased you, as bees do, and beat you down in Seir, even unto Hormah.

מד וַיֵּצֵא הָאֱמֹרִי הַיֹּשֵׁב בָּהָר הַהוּא, לִקְרַאתְכֶם, וַיִּרְדְּפוּ אֶתְכֶם, כַּאֲשֶׁר תַּעֲשֶׂינָה הַדְּבֹרִים; וַיַּכְּתוּ אֶתְכֶם בְּשֵׂעִיר, עַד-חָרְמָה .

45 And ye returned and wept before the LORD; but the LORD hearkened not to your voice, nor gave ear unto you.

מה וַתָּשֻׁבוּ וַתִּבְכּוּ, לִפְנֵי יְהוָה; וְלֹא-שָׁמַע יְהוָה בְּקֹלְכֶם, וְלֹא הֶאֱזִין אֲלֵיכֶם .

46 So ye abode in Kadesh many days, according unto the days that ye abode there.

מו וַתֵּשְׁבוּ בְקָדֵשׁ, יָמִים רַבִּים, כַּיָּמִים, אֲשֶׁר יְשַׁבְתֶּם.

الخطاب الى موسى عليه السلام عبر الأردن (نهر الأردن) , مقابل (سوف هو البحر الأحمر), في وادي عربة (جنوب الاردن بين فلسطين و الاردن) بين توفيل (الطفيلة – جنوب الأردن – شرق وادي عربة) و بين فاران, بين حزروت و دي ذهب (جنوب سيناء).

سفر التثنية 33 :
דברים•פרק•לג
א••וזאת•הברכה•אשר•ברך•משה•איש•האלהים•אתבני•ישראל•לפני•מותו••ב••ויאמר•יהוה•מסיני•בא•וזרח•משעיר•למו•הופיע•מ
הר•פארן•ואתה•מרבבת•קדש•מימינו•אשדת•למו••ג••אף•חבב•עמים•כלקדשיו•בידך•והם•תכו•לרגלך•ישא•מדברתיך••ד••תורה•
צוהלנו•משה•מורשה•קהלת•יעקב••ה••ויהי•בישרון•מלך•בהתאסף•ראשי•עם•יחד•שבטי•ישראל••ו••יחי•ראובן•ואלימת•ויהי•מת
יו•מספר••
ז••וזאת•ליהודה•ויאמר•שמע•יהוה•קול•יהודה•ואלעמו•תביאנו•ידיו•רב•לו•ועזר•מצריו•תהיה••
ח••וללוי•אמר•תמיך•ואוריך•לאיש•חסידך•אשר•נסיתו•במסה•תריבהו•עלמי•מריבה••ט••האמר•לאביו•ולאמו•לא•ראיתיו•ואתאחי
ו•לא•הכיר•ואתבנו•לא•ידע•כי•שמרו•אמרתך•ובריתך•ינצרו••י••יורו•משפטיך•ליעקב•ותורתך•לישראל•ישימו•קטורה•באפך•וכ
ליל•עלמזבחך••יא••ברך•יהוה•חילו•ופעל•ידיו•תרצה•מחץ•מתנים•קמיו•ומשנאיו•מןיקומון••
יב••לבנימן•אמר•ידיד•יהוה•ישכן•לבטח•עליו•חפף•עליו•כלהיום•ובין•כתיפיו•שכן••
יג••וליוסף•אמר•מברכת•יהוה•ארצו•ממגד•שמים•מטל•ומתהום•רבצת•תחת••יד••וממגד•תבואת•שמש•וממגד•גרש•ירחים••טו••ו
מראש•הרריקדם•וממגד•גבעות•עולם••טז••וממגד•ארץ•ומלאה•ורצון•שכני•סנה•תבואתה•לראש•יוסף•ולקדקד•נזיר•אחיו••יז••ב
כור•שורו•הדר•לו•וקרני•ראם•קרניו•בהם•עמים•ינגח•יחדו•אפסיארץ•והם•רבבות•אפרים•והם•אלפי•מנשה••
יח••ולזבולן•אמר•שמח•זבולן•בצאתך•וישׂשכר•באהליך••יט••עמים•הריקראו•שם•יזבחו•זבחיצדק•כי•שפע•ימים•יינקו•ושפוני•ט
מוני•חול••
כ••ולגד•אמר•ברוך•מרחיב•גד•כלביא•שכן•וטרף•זרוע•אףקדקד••כא••וירא•ראשית•לו•כישם•חלקת•מחקק•ספון•ויתא•ראשי•עם
•צדקת•יהוה•עשה•ומשפטיו•עםישראל••
כב••ולדן•אמר•דן•גור•אריה•יזנק•מןהבשן••כג••ולנפתלי•אמר•נפתלי•שבע•רצון•ומלא•ברכת•יהוה•ים•ודרום•ירשה••
כד••ולאשר•אמר•ברוך•מבנים•אשר•יהי•רצוי•אחיו•וטבל•בשמן•רגלו••כה••ברזל•ונחשת•מנעליך•וכימיך•דבאך••כו••אין•כאל•י
שרון•רכב•שמים•בעזרך•ובגאותו•שחקים••כז••מענה•אלהי•קדם•ומתחת•זרעת•עולם•ויגרש•מפניך•אויב•ויאמר•השמד••כח••ויש
כן•ישראל•בטח•בדד•עין•יעקב•אלארץ•דגן•ותירוש•אףשמיו•יערפו•טל••כט••אשריך•ישראל•מי•כמוך•עם•נושע•ביהוה•מגן•עזר
ך•ואשרחרב•גאותך•ויכחשו•איביך•לך•ואתה•עלבמותימו•תדרך••

Deuteronomy Chapter 33דְּבָרִים

1 And this is the blessing wherewith Moses the man of God blessed the children of Israel before his death.

א וְזֹאת הַבְּרָכָה, אֲשֶׁר בֵּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים--אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: לִפְנֵי, מוֹתוֹ.

2 And he said: The LORD came from Sinai, and rose from Seir unto them; He shined forth from mount Paran, and He came from the myriads holy, at His right hand was a fiery law unto them.

ב וַיֹּאמַר, יְהוָה מִסִּינַי בָּא וְזָרַח מִשֵּׂעִיר לָמוֹ--הוֹפִיעַ מֵהַר פָּארָן, וְאָתָה מֵרִבְבֹת קֹדֶשׁ; מִימִינוֹ, אשדת (אֵשׁ דָּת) לָמוֹ.

3 Yea, He loveth the peoples, all His holy ones--they are in Thy hand; and they sit down at Thy feet, receiving of Thy words.

ג אַף חֹבֵב עַמִּים, כָּל-קְדֹשָׁיו בְּיָדֶךָ; וְהֵם תֻּכּוּ לְרַגְלֶךָ, יִשָּׂא מִדַּבְּרֹתֶיךָ.

4 Moses commanded us a law, an inheritance of the congregation of Jacob.

ד תּוֹרָה צִוָּה-לָנוּ, מֹשֶׁה: מוֹרָשָׁה, קְהִלַּת יַעֲקֹב.

5 And there was a king in Jeshurun, when the heads of the people were gathered, all the tribes of Israel

ה וַיְהִי בִישֻׁרוּן, מֶלֶךְ, בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם, יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל.

together.

6 Let Reuben live, and not die in that his men become few. **{S}**

ו יְחִי רְאוּבֵן, וְאַל-יָמֹת; וִיהִי מְתָיו, מִסְפָּר. {ס}

7 And this for Judah, and he said: Hear, LORD, the voice of Judah, and bring him in unto his people; his hands shall contend for him, and Thou shalt be a help against his adversaries. **{P}**

ז וְזֹאת לִיהוּדָה, וַיֹּאמַר, שְׁמַע יְהוָה קוֹל יְהוּדָה, וְאֶל-עַמּוֹ תְּבִיאֶנּוּ; יָדָיו רָב לוֹ, וְעֵזֶר מִצָּרָיו תִּהְיֶה. {פ}

8 And of Levi he said: Thy Thummim and Thy Urim be with Thy holy one, whom Thou didst prove at Massah, with whom Thou didst strive at the waters of Meribah;

ח וּלְלֵוִי אָמַר, תֻּמֶּיךָ וְאוּרֶיךָ לְאִישׁ חֲסִידֶךָ, אֲשֶׁר נִסִּיתוֹ בְּמַסָּה, תְּרִיבֵהוּ עַל-מֵי מְרִיבָה.

9 Who said of his father, and of his mother: 'I have not seen him'; neither did he acknowledge his brethren, nor knew he his own children; for they have observed Thy word, and keep Thy covenant.

ט הָאֹמֵר לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ, לֹא רְאִיתִיו, וְאֶת-אֶחָיו לֹא הִכִּיר, וְאֶת-בָּנָו לֹא יָדָע: כִּי שָׁמְרוּ אִמְרָתֶךָ, וּבְרִיתְךָ יִנְצֹרוּ.

10 They shall teach Jacob Thine ordinances, and Israel Thy law; they shall put incense before Thee, and whole burnt-offering upon Thine altar.

י יוֹרוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לְיַעֲקֹב, וְתוֹרָתְךָ לְיִשְׂרָאֵל; יָשִׂימוּ קְטוֹרָה בְּאַפֶּךָ, וְכָלִיל עַל-מִזְבְּחֶךָ.

11 Bless, LORD, his substance, and accept the work of his hands; smite through the loins of them that rise up against him, and of them that hate him, that they rise not again. **{S}**

יא בָּרֵךְ יְהוָה חֵילוֹ, וּפֹעַל יָדָיו תִּרְצֶה; מְחַץ מָתְנַיִם קָמָיו וּמְשַׂנְאָיו, מִן-יְקוּמוּן. {ס}

12 Of Benjamin he said: The beloved of the LORD shall dwell in safety by Him; He covereth him all the day, and He dwelleth between his shoulders. **{S}**

יב לְבִנְיָמִן אָמַר--יְדִיד יְהוָה, יִשְׁכֹּן לָבֶטַח עָלָיו; חֹפֵף עָלָיו כָּל-הַיּוֹם, וּבֵין כְּתֵפָיו שָׁכֵן. {ס}

13 And of Joseph he said: Blessed of the LORD be his land; for the precious things of heaven, for the dew, and for the deep that coucheth beneath,

יג וּלְיוֹסֵף אָמַר, מְבֹרֶכֶת יְהוָה אַרְצוֹ, מִמֶּגֶד שָׁמַיִם מִטָּל, וּמִתְּהוֹם רֹבֶצֶת תָּחַת.

14 And for the precious things of the fruits of the sun, and for the precious things of the yield of the moons,

יד וּמִמֶּגֶד, תְּבוּאֹת שָׁמֶשׁ; וּמִמֶּגֶד, גֶּרֶשׁ יְרָחִים.

15 And for the tops of the ancient mountains, and for the precious things of the everlasting hills,

טו וּמֵרֹאשׁ, הַרְרֵי-קֶדֶם; וּמִמֶּגֶד, גִּבְעוֹת עוֹלָם.

16 And for the precious things of the earth and the fulness thereof, and the good will of Him that dwelt in the bush; let the blessing come upon the head of Joseph, and upon the crown of the head of him that is prince among his brethren.

טז וּמִמֶּגֶד, אֶרֶץ וּמְלֹאָהּ, וּרְצוֹן שֹׁכְנִי, סְנֶה; תָּבוֹאתָה לְרֹאשׁ יוֹסֵף, וּלְקָדְקֹד נְזִיר אֶחָיו.

17 His firstling bullock, majesty is his; and his horns are the horns of the wild-ox; with them he

יז בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ, וְקַרְנֵי רְאֵם קַרְנָיו--בָּהֶם עַמִּים יְנַגַּח יַחְדָּו, אַפְסֵי-אָרֶץ; וְהֵם רִבְבוֹת אֶפְרַיִם, וְהֵם אַלְפֵי מְנַשֶּׁה. {ס}

shall gore the peoples all of them, even the ends of the earth; and they are the ten thousands of Ephraim, and they are the thousands of Manasseh. **{S}**

18 And of Zebulun he said: Rejoice, Zebulun, in thy going out, and, Issachar, in thy tents.

יח וְלִזְבוּלֻן אָמַר, שְׂמַח זְבוּלֻן בְּצֵאתֶךָ; וְיִשָּׂשכָר, בְּאֹהָלֶיךָ.

19 They shall call peoples unto the mountain; there shall they offer sacrifices of righteousness; for they shall suck the abundance of the seas, and the hidden treasures of the sand. **{S}**

יט עַמִּים, הַר-יִקְרָאוּ--שָׁם, יִזְבְּחוּ זִבְחֵי-צֶדֶק: כִּי שֶׁפַע יַמִּים
יִינָקוּ, וּשְׂפֻנֵי טְמוּנֵי חוֹל. {ס}

20 And of Gad he said: Blessed be He that enlargeth Gad; he dwelleth as a lioness, and teareth the arm, yea, the crown of the head.

כ וּלְגָד אָמַר, בָּרוּךְ מַרְחִיב גָּד: כְּלָבִיא שָׁכֵן, וְטָרַף זְרוֹעַ אַף-
קָדְקֹד.

21 And he chose a first part for himself, for there a portion of a ruler was reserved; and there came the heads of the people, he executed the righteousness of the LORD, and His ordinances with Israel. **{S}**

כא וַיַּרְא רֵאשִׁית לוֹ, כִּי-שָׁם חֶלְקַת מְחֹקֵק סָפוּן; וַיֵּתֵא, רָאשֵׁי
עָם--צִדְקַת יְהוָה עָשָׂה, וּמִשְׁפָּטָיו עִם-יִשְׂרָאֵל. {ס}

22 And of Dan he said: Dan is a lion's whelp, that leapeth forth from Bashan.

כב וּלְדָן אָמַר, דָּן גּוּר אַרְיֵה; יְזַנֵּק, מִן-הַבָּשָׁן.

23 And of Naphtali he said: O Naphtali, satisfied with favour, and full with the blessing of the LORD: possess thou the sea and the south. **{S}**

כג וּלְנַפְתָּלִי אָמַר--נַפְתָּלִי שְׂבַע רָצוֹן, וּמָלֵא בִּרְכַּת יְהוָה; יָם
וְדָרוֹם, יְרָשָׁה. {ס}

24 And of Asher he said: Blessed be Asher above sons; let him be the favoured of his brethren, and let him dip his foot in oil.

כד וּלְאָשֵׁר אָמַר, בָּרוּךְ מִבָּנִים אָשֵׁר; יְהִי רְצוּי אֶחָיו, וְטֹבֵל בַּשֶּׁמֶן
רַגְלוֹ.

25 Iron and brass shall be thy bars; and as thy days, so shall thy strength be.

כה בַּרְזֶל וּנְחֹשֶׁת, מִנְעָלֶךָ; וּכְיָמֶיךָ, דָּבְאֶךָ.

26 There is none like unto God, O Jeshurun, who rideth upon the heaven as thy help, and in His excellency on the skies.

כו אֵין כָּאֵל, יְשֻׁרוּן: רֹכֵב שָׁמַיִם בְּעֶזְרֶךָ, וּבְגַאֲוָתוֹ שְׁחָקִים.

27 The eternal God is a dwelling-place, and underneath are the everlasting arms; and He thrust out the enemy from before thee, and said: 'Destroy.'

כז מְעֹנָה אֱלֹהֵי קֶדֶם, וּמִתַּחַת זְרֹעֹת עוֹלָם; וַיְגָרֶשׁ מִפָּנֶיךָ אוֹיֵב,
וַיֹּאמֶר הַשְׁמֵד.

28 And Israel dwelleth in safety, the fountain of Jacob alone, in a land of corn and wine; yea, his heavens drop down dew.

כח וַיִּשְׁכֹּן יִשְׂרָאֵל בֶּטַח בָּדָד עֵין יַעֲקֹב, אֶל-אֶרֶץ דָּגָן וְתִירוֹשׁ;
אַף-שָׁמָיו, יַעַרְפוּ טָל.

29 Happy art thou, O Israel, who is like unto thee? a people saved by the LORD, the shield of thy help, and that is the sword of thy excellency! And thine enemies shall dwindle away before thee; and thou shalt tread upon their high places. **{S}**

כט אַשְׁרֶיךָ יִשְׂרָאֵל מִי כָמוֹךָ, עַם נוֹשַׁע בַּיהוָה, מָגֵן עֶזְרֶךָ,
וַאֲשֶׁר-חֶרֶב גַּאֲוָתֶךָ; וְיִכָּחֲשׁוּ אֹיְבֶיךָ לָךְ, וְאַתָּה עַל-בָּמוֹתֵימוֹ
תִדְרֹךְ. {ס}

مذكور هنا أن الله جاء من سيناء (رسالة موسى عليه السلام), و اشرق من سعير (جبل سعير الذي سكنه سعير الحوري, و كان بعده أن سكنه آدوم –عيسو- و ابناءه الآدوميين, و هو جنوب الاردن في منطقة الشراة, جنوب الطفيلة, و منه البتراء, و وادي فينان و فيدان و وادي عربة, مما يؤدي الى الاعتقاد أن برية فاران هي جنوب شرق سعير و منها العقبة (عقبة أيلة – ايلانا), و يستقيم مع وصف المكان انه بين الطفيلة (جزء من سعير – آدوم) , و النصارى الأوائل عذبهم الرومان و نفوهم للعمل في مناجم النحاس في سعير, مما يؤدي للقول أن رسالة عيسى عليه السلام اشرقت من سعير, و شرق منها الى ما يعرف ببداية الحجاز, و يتلألأ من فاران, و هذه البشارة لم تحصل لليهود الى الآن, و تحققت للمسلمين, بما أن عيسو له من ذريته أيوب عليه السلام نبي, فالأولى أن من ذرية اسماعيل عليه السلام (ساكني صحراء فاران) أن يكون له من ذريته نبي, و الأيلة او الشجرة التي تميز بداية برية فاران, يمكن أن تكون عقبة أيلة, أو الشجر (أيل - فاران).

صموئيل 25 :
שמואל•א•פרק•כה
א••וימת•שמואל•ויקבצו•כלישראל•ויספדולו•ויקברהו•בביתו•ברמה•ויקם•דוד•וירד•אלמדבר•פארן••
ב••ואיש•במעון•ומעשהו•בכרמל•והאיש•גדול•מאד•ולו•צאן•שלשתאלפים•ואלף•עזים•ויהי•בגזז•אתצאנו•בכרמל••ג••ושם•האיש•
נבל•ושם•אשתו•אבגיל•והאשה•טובתשכל•ויפת•תאר•והאיש•קשה•ורע•מעללים•והוא•כלבו•••ד••וישמע•דוד•במדבר•כיגזז•נבל•
אתצאנו••ה••וישלח•דוד•עשרה•נערים•ויאמר•דוד•לנערים•עלו•כרמלה•ובאתם•אלנבל•ושאלתםלו•בשמי•לשלום••ו••ואמרתם•כ
ה•לחי•ואתה•שלום•וביתך•שלום•וכל•אשרלך•שלום••ז••ועתה•שמעתי•כי•גזזים•לך•עתה•הרעים•אשרלך•היו•עמנו•לא•הכלמנום
•ולאנפקד•להם•מאומה•כלימי•היותם•בכרמל••ח••שאל•אתנעריך•ויגידו•לך•וימצאו•הנערים•חן•בעיניך•כיעליום•טוב•בנו•תנהנא
•את•אשר•תמצא•ידך•לעבדיך•ולבנך•לדוד••ט••ויבאו•נערי•דוד•וידברו•אלנבל•ככלהדברים•האלה•בשם•דוד•וינוחו••י••ויען•נבל
•אתעבדי•דוד•ויאמר•מי•דוד•ומי•בנישי•היום•רבו•עבדים•המתפרצים•איש•מפני•אדניו••יא••ולקחתי•אתלחמי•ואתמימי•ואת•טבח
תי•אשר•טבחתי•לגזזי•ונתתי•לאנשים•אשר•לא•ידעתי•אי•מזה•המה••יב••ויהפכו•נערידוד•לדרכם•וישבו•ויבאו•ויגדו•לו•ככל•הד
ברים•האלה••יג••ויאמר•דוד•לאנשיו•חגרו•איש•אתחרבו•ויחגרו•איש•אתחרבו•ויחגר•גםדוד•אתחרבו•ויעלו•אחרי•דוד•כארבע•מ
אות•איש•ומאתים•ישבו•עלהכלים••יד••ולאביגיל•אשת•נבל•הגיד•נעראחד•מהנערים•לאמר•הנה•שלח•דוד•מלאכים•מהמדבר•לב
רך•אתאדנינו•ויעט•בהם••טו••והאנשים•טבים•לנו•מאד•ולא•הכלמנו•ולאפקדנו•מאומה•כלימי•התהלכנו•אתם•בהיותנו•בשדה••טז
••חומה•היו•עלינו•גםלילה•גםיומם•כלימי•היותנו•עמם•רעים•הצאן••יז••ועתה•דעי•וראי•מהתעשי•כיכלתה•הרעה•אלאדנינו•ועל•
כלביתו•והוא•בןבליעל•מדבר•אליו••יח••ותמהר•אבוגיל•ותקח•מאתים•לחם•ושנים•נבליין•וחמש•צאן•עשוות•וחמש•סאים•קלי•ו
מאה•צמקים•ומאתים•דבלים•ותשם•עלהחמרים••יט••ותאמר•לנעריה•עברו•לפני•הנני•אחריכם•באה•ולאישה•נבל•לא•הגידה••כ•
•והיה•היא•רכבת•עלהחמור•וירדת•בסתר•ההר•והנה•דוד•ואנשיו•ירדים•לקראתה•ותפגש•אתם••כא••ודוד•אמר•אך•לשקר•שמר
תי•אתכלאשר•לזה•במדבר•ולאנפקד•מכלאשרלו•מאומה•וישבלי•רעה•תחת•טובה••כב••כהיעשה•אלהים•לאיבי•דוד•וכה•יסיף•א
םאשאיר•מכלאשרלו•עדהבקר•משתין•בקיר••כג••ותרא•אביגיל•אתדוד•ותמהר•ותרד•מעל•החמור•ותפל•לאפי•דוד•עלפניה•ותשת
חו•ארץ••כד••ותפל•עלרגליו•ותאמר•ביאני•אדני•העון•ותדברנא•אמתך•באזניך•ושמע•את•דברי•אמתך••כה••אלנא•ישים•אדני•א
תלבו•אלאיש•הבליעל•הזה•עלנבל•כי•כשמו•כןהוא•נבל•שמו•ונבלה•עמו•ואני•אמתך•לא•ראיתי•אתנערי•אדני•אשר•שלחת••כו••
ועתה•אדני•חייהוה•וחינפשך•אשר•מנעך•יהוה•מבוא•בדמים•והושע•ידך•לך•ועתה•יהיו•כנבל•איביך•והמבקשים•אלאדני•רעה••כז
••ועתה•הברכה•הזאת•אשרהביא•שפחתך•לאדני•ונתנה•לנערים•המתהלכים•ברגלי•אדני••כח••שא•נא•לפשע•אמתך•כי•עשהיעש
ה•יהוה•לאדני•בית•נאמן•כימלחמות•יהוה•אדני•נלחם•ורעה•לאתמצא•בך•מימיך••כט••ויקם•אדם•לרדפך•ולבקש•אתנפשך•והיתה
•נפש•אדני•צרורה•בצרור•החיים•את•יהוה•אלהיך•ואת•נפש•איביך•יקלענה•בתוך•כף•הקלע••ל••והיה•כייעשה•יהוה•לאדני•ככל•
אשרדבר•אתהטובה•עליך•וצוך•לנגיד•עלישראל••לא••ולא•תהיה•זאת•לך•לפוקה•ולמכשול•לב•לאדני•ולשפךדם•חנם•ולהושיע•א
דני•לו•והיטב•יהוה•לאדני•וזכרת•אתאמתך••
לב••ויאמר•דוד•לאביגל•ברוך•יהוה•אלהי•ישראל•אשר•שלחך•היום•הזה•לקראתי••לג••וברוך•טעמך•וברוכה•את•אשר•כלתני•ה
יום•הזה•מבוא•בדמים•והשע•ידי•לי••לד••ואולם•חייהוה•אלהי•ישראל•אשר•מנעני•מהרע•אתך•כי•לולי•מהרת•ותבאתי•לקראתי•
כי•אםנותר•לנבל•עדאור•הבקר•משתין•בקיר••לה••ויקח•דוד•מידה•את•אשרהביאה•לו•ולה•אמר•עלי•לשלום•לביתך•ראי•שמעת
י•בקולך•ואשא•פניך••לו••ותבא•אביגיל•אלנבל•והנהלו•משתה•בביתו•כמשתה•המלך•ולב•נבל•טוב•עליו•והוא•שכר•עדמאד•ולא
הגידה•לו•דבר•קטן•וגדול•עדאור•הבקר••לז••ויהי•בבקר•בצאת•היין•מנבל•ותגדלו•אשתו•אתהדברים•האלה•וימת•לבו•בקרבו•וה
וא•היה•לאבן••לח••ויהי•כעשרת•הימים•ויגף•יהוה•אתנבל•וימת••לט••וישמע•דוד•כי•מת•נבל•ויאמר•ברוך•יהוה•אשר•רב•אתרי
ב•חרפתי•מיד•נבל•ואתעבדו•חשך•מרעה•ואת•רעת•נבל•השיב•יהוה•בראשו•וישלח•דוד•וידבר•באביגיל•לקחתה•לו•לאשה••מ••ו
יבאו•עבדי•דוד•אלאביגיל•הכרמלה•וידברו•אליה•לאמר•דוד•שלחנו•אליך•לקחתך•לו•לאשה••מא••ותקם•ותשתחו•אפים•ארצה•ו
תאמר•הנה•אמתך•לשפחה•לרחץ•רגלי•עבדי•אדני••מב••ותמהר•ותקם•אביגיל•ותרכב•עלהחמור•וחמש•נערתיה•ההלכות•לרגלה•
ותלך•אחרי•מלאכי•דוד•ותהילו•לאשה••מג••ואתאחינעם•לקח•דוד•מיזרעאל•ותהיין•גםשתיהן•לו•לנשים••
מד••ושאול•נתן•אתמיכל•בתו•אשת•דוד•לפלטי•בןליש•אשר•מגלים••

1 Samuel Chapter 25 שְׁמוּאֵל א

א וַיָּמָת שְׁמוּאֵל--וַיִּקָּבְצוּ כָל-יִשְׂרָאֵל וַיִּסְפְּדוּ-לוֹ, וַיִּקְבְּרֻהוּ בְּבֵיתוֹ
בָּרָמָה; וַיָּקָם דָּוִד, וַיֵּרֶד אֶל-מִדְבַּר פָּארָן. {פ}

1 And Samuel died; and all Israel gathered themselves together, and lamented him, and buried him in his house at Ramah. And David arose, and went down to the wilderness of Paran. **{P}**

ב וְאִישׁ בְּמָעוֹן וּמַעֲשֵׂהוּ בַכַּרְמֶל, וְהָאִישׁ גָּדוֹל מְאֹד, וְלוֹ צֹאן
שְׁלֹשֶׁת-אֲלָפִים, וְאֶלֶף עִזִּים; וַיְהִי בִּגְזֹז אֶת-צֹאנוֹ, בַּכַּרְמֶל.

2 And there was a man in Maon, whose possessions were in Carmel; and the man was very great, and he had three thousand sheep, and a thousand goats; and he was shearing his sheep in Carmel.

ג וְשֵׁם הָאִישׁ נָבָל, וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ אֲבִגָיִל; וְהָאִשָּׁה טוֹבַת-שֶׂכֶל וִיפַת
תֹּאַר, וְהָאִישׁ קָשֶׁה וְרַע מַעֲלָלִים וְהוּא כלבו (כָלִבִּי).

3 Now the name of the man was Nabal; and the name of his wife Abigail; and the woman was of good understanding, and of a beautiful form; but the man was churlish and evil in his doings; and he was of the house of Caleb.

ד וַיִּשְׁמַע דָּוִד, בַּמִּדְבָּר: כִּי-גֹזֵז נָבָל, אֶת-צֹאנוֹ.

4 And David heard in the wilderness that Nabal was shearing his sheep.

ה וַיִּשְׁלַח דָּוִד, עֲשָׂרָה נְעָרִים; וַיֹּאמֶר דָּוִד לַנְּעָרִים, עֲלוּ כַרְמֶלָה
וּבָאתֶם אֶל-נָבָל, וּשְׁאֶלְתֶּם-לוֹ בִשְׁמִי, לְשָׁלוֹם.

5 And David sent ten young men, and David said unto the young men: 'Get you up to Carmel, and go to Nabal, and greet him in my name;

ו וַאֲמַרְתֶּם כֹּה, לֶחָי; וְאַתָּה שָׁלוֹם וּבֵיתְךָ שָׁלוֹם, וְכֹל אֲשֶׁר-לְךָ
שָׁלוֹם.

6 and thus ye shall say: All hail! and peace be both unto thee, and peace be to thy house, and peace be unto all that thou hast.

ז וְעַתָּה שָׁמַעְתִּי, כִּי גֹזְזִים לָךְ; עַתָּה, הָרֹעִים אֲשֶׁר-לְךָ הָיוּ עִמָּנוּ--
לֹא הֶכְלַמְנוּם וְלֹא-נִפְקַד לָהֶם מְאוּמָה, כָּל-יְמֵי הֱיוֹתָם בַּכַּרְמֶל.

7 And now I have heard that thou hast shearers; thy shepherds have now been with us, and we did them no hurt, neither was there aught missing unto them, all the while they were in Carmel.

ח שְׁאַל אֶת-נְעָרֶיךָ וְיַגִּידוּ לָךְ, וְיִמְצְאוּ הַנְּעָרִים חֵן בְּעֵינֶיךָ--כִּי-
עַל-יוֹם טוֹב, בָּנוּ; תְּנָה-נָּא, אֵת אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲבָדֶיךָ, וּלְבִנְךָ,
לְדָוִד.

8 Ask thy young men, and they will tell thee; wherefore let the young men find favour in thine eyes; for we come on a good day; give, I pray thee, whatsoever cometh to thy hand, unto thy servants, and to thy son David.'

ט וַיָּבֹאוּ נַעֲרֵי דָוִד, וַיְדַבְּרוּ אֶל-נָבָל כְּכָל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּשֵׁם
דָּוִד; וַיָּנוּחוּ.

9 And when David's young men came, they spoke to Nabal according to all those words in the name of David, and ceased.

י וַיַּעַן נָבָל אֶת-עַבְדֵי דָוִד, וַיֹּאמֶר, מִי דָוִד, וּמִי בֶן-יִשָׁי; הַיּוֹם,
רַבּוּ עֲבָדִים, הַמִּתְפָּרְצִים, אִישׁ מִפְּנֵי אֲדֹנָיו.

10 And Nabal answered David's servants, and said: 'Who is David? and who is the son of Jesse? there are many servants now-a-days that break away every man from his master;

יא וְלָקַחְתִּי אֶת-לַחְמִי, וְאֶת-מֵימַי, וְאֵת טִבְחָתִי, אֲשֶׁר טָבַחְתִּי
לְגֹזְזָי; וְנָתַתִּי, לַאֲנָשִׁים, אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתִּי, אֵי מִזֶּה הֵמָּה.

11 shall I then take my bread, and my water, and my flesh that I have killed for my shearers, and give it unto men of whom I know not whence they are?'

יב וַיַּהַפְכוּ נַעֲרֵי-דָוִד, לְדַרְכָּם; וַיָּשֻׁבוּ, וַיָּבֹאוּ, וַיַּגִּדוּ לוֹ, כְּכֹל

12 So David's young men turned on their way, and

הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה .

went back, and came and told him according to all these words.

יג וַיֹּאמֶר דָּוִד לַאֲנָשָׁיו חִגְרוּ אִישׁ אֶת-חַרְבּוֹ, וַיַּחְגְּרוּ אִישׁ אֶת-חַרְבּוֹ, וַיַּחְגֹּר גַּם-דָּוִד, אֶת-חַרְבּוֹ; וַיַּעֲלוּ אַחֲרֵי דָוִד, כְּאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ, וּמָאתַיִם, יָשְׁבוּ עַל-הַכֵּלִים .

13 And David said unto his men: 'Gird ye on every man his sword.' And they girded on every man his sword; and David also girded on his sword; and there went up after David about four hundred men; and two hundred abode by the baggage.

יד וְלַאֲבִיגַיִל אֵשֶׁת נָבָל, הִגִּיד נַעַר-אֶחָד מֵהַנְּעָרִים לֵאמֹר: הִנֵּה שָׁלַח דָּוִד מַלְאָכִים מֵהַמִּדְבָּר לְבָרֵךְ אֶת-אֲדֹנֵינוּ, וַיָּעַט בָּהֶם .

14 But one of the young men told Abigail, Nabal's wife, saying: 'Behold, David sent messengers out of the wilderness to salute our master; and he flew upon them.

טו וְהָאֲנָשִׁים, טֹבִים לָנוּ מְאֹד; וְלֹא הָכְלַמְנוּ, וְלֹא-פָקַדְנוּ מְאוּמָה, כָּל-יְמֵי הִתְהַלַּכְנוּ אִתָּם, בִּהְיוֹתֵנוּ בַּשָּׂדֶה .

15 But the men were very good unto us, and we were not hurt, neither missed we any thing, as long as we went with them, when we were in the fields;

טז חוֹמָה הָיוּ עָלֵינוּ, גַּם-לַיְלָה גַּם-יוֹמָם, כָּל-יְמֵי הֱיוֹתֵנוּ עִמָּם, רֹעִים הַצֹּאן .

16 they were a wall unto us both by night and by day, all the while we were with them keeping the sheep.

יז וְעַתָּה, דְּעִי וּרְאִי מַה-תַּעֲשִׂי--כִּי-כָלְתָה הָרָעָה אֶל-אֲדֹנֵינוּ, וְעַל כָּל-בֵּיתוֹ; וְהוּא, בֶּן-בְּלִיַּעַל, מִדַּבֵּר, אֵלָיו .

17 Now therefore know and consider what thou wilt do; for evil is determined against our master, and against all his house; for he is such a base fellow, that one cannot speak to him.'

יח וַתְּמַהֵר אבוגיל (אֲבִיגַיִל) וַתִּקַּח מָאתַיִם לֶחֶם וּשְׁנַיִם נִבְלֵי-יַיִן, וְחָמֵשׁ צֹאן עשוות (עֲשׂוּיוֹת) וְחָמֵשׁ סְאִים קָלִי, וּמֵאָה צִמֻּקִים, וּמָאתַיִם דְּבֵלִים; וַתָּשֶׂם, עַל-הַחֲמֹרִים .

18 Then Abigail made haste, and took two hundred loaves, and two bottles of wine, and five sheep ready dressed, and five measures of parched corn, and a hundred clusters of raisins, and two hundred cakes of figs, and laid them on asses.

יט וַתֹּאמֶר לִנְעָרֶיהָ עִבְרוּ לְפָנַי, הִנְנִי אַחֲרֵיכֶם בָּאָה; וּלְאִישָׁהּ נָבָל, לֹא הִגִּידָה .

19 And she said unto her young men: 'Go on before me; behold, I come after you.' But she told not her husband Nabal.

כ וְהָיָה הִיא רֹכֶבֶת עַל-הַחֲמוֹר, וְיֹרֶדֶת בְּסֵתֶר הָהָר, וְהִנֵּה דָוִד וַאֲנָשָׁיו, יֹרְדִים לִקְרָאתָהּ; וַתִּפְגֹּשׁ, אֹתָם .

20 And it was so, as she rode on her ass, and came down by the covert of the mountain, that, behold, David and his men came down towards her; and she met them.--

כא וְדָוִד אָמַר, אַךְ לַשֶּׁקֶר שָׁמַרְתִּי אֶת-כָּל-אֲשֶׁר לָזֶה בַּמִּדְבָּר, וְלֹא-נִפְקַד מִכָּל-אֲשֶׁר-לוֹ, מְאוּמָה; וַיָּשֶׁב-לִי רָעָה, תַּחַת טוֹבָה .

21 Now David had said: 'Surely in vain have I kept all that this fellow hath in the wilderness, so that nothing was missed of all that pertained unto him; and he hath returned me evil for good.

כב כֹּה-יַעֲשֶׂה אֱלֹהִים לְאֹיְבֵי דָוִד, וְכֹה יֹסִיף: אִם-אַשְׁאִיר מִכָּל-אֲשֶׁר-לוֹ עַד-הַבֹּקֶר, מַשְׁתִּין בְּקִיר .

22 God do so unto the enemies of David, and more also, if I leave of all that pertain to him by the morning light so much as one male.'--

כג וַתֵּרֶא אֲבִיגַיִל, אֶת-דָּוִד, וַתְּמַהֵר, וַתֵּרֶד מֵעַל הַחֲמוֹר; וַתִּפֹּל לְאַפֵּי דָוִד, עַל-פָּנֶיהָ, וַתִּשְׁתַּחוּ, אָרֶץ .

23 And when Abigail saw David, she made haste, and alighted from her ass, and fell before David on

her face, and bowed down to the ground.

כד וַתִּפֹּל, עַל-רַגְלָיו, וַתֹּאמֶר, בִּי-אֲנִי אֲדֹנִי הֶעָוֺן; וּתְדַבֶּר-נָא
אֲמָתְךָ, בְּאָזְנֶיךָ, וּשְׁמַע, אֵת דִּבְרֵי אֲמָתֶךָ .

24 And she fell at his feet, and said: 'Upon me, my lord, upon me be the iniquity; and let thy handmaid, I pray thee, speak in thine ears, and hear thou the words of thy handmaid.

כה אַל-נָא יָשִׂים אֲדֹנִי אֶת-לִבּוֹ אֶל-אִישׁ הַבְּלִיַּעַל הַזֶּה עַל-נָבָל, כִּי
כִשְׁמוֹ כֶּן-הוּא--נָבָל שְׁמוֹ, וּנְבָלָה עִמּוֹ; וַאֲנִי, אֲמָתְךָ--לֹא רָאִיתִי
אֶת-נַעֲרֵי אֲדֹנִי, אֲשֶׁר שָׁלָחְתָּ .

25 Let not my lord, I pray thee, regard this base fellow, even Nabal; for as his name is, so is he: Nabal is his name, and churlishness is with him; but I thy handmaid saw not the young men of my lord, whom thou didst send.

כו וְעַתָּה אֲדֹנִי, חַי-יְהוָה וְחֵי-נַפְשְׁךָ אֲשֶׁר מְנָעֲךָ יְהוָה מִבּוֹא
בְדָמִים, וְהוֹשֵׁעַ יָדְךָ, לָךְ; וְעַתָּה, יִהְיוּ כְנָבָל אֹיְבֶיךָ, וְהַמְבַקְשִׁים
אֶל-אֲדֹנִי, רָעָה .

26 Now therefore, my lord, as the LORD liveth, and as thy soul liveth, seeing the LORD hath withholden thee from bloodguiltiness, and from finding redress for thyself with thine own hand, now therefore let thine enemies, and them that seek evil to my lord, be as Nabal.

כז וְעַתָּה הַבְּרָכָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר-הֵבִיא שִׁפְחָתְךָ לַאדֹנִי; וְנִתְּנָה,
לַנְּעָרִים, הַמִּתְהַלְּכִים, בְּרַגְלֵי אֲדֹנִי .

27 And now this present which thy servant hath brought unto my lord, let it be given unto the young men that follow my lord.

כח שָׂא נָא, לְפֶשַׁע אֲמָתֶךָ: כִּי עָשֹׂה-יַעֲשֶׂה יְהוָה לַאדֹנִי בַּיִת
נֶאֱמָן, כִּי-מִלְחֲמוֹת יְהוָה אֲדֹנִי נִלְחָם, וְרָעָה לֹא-תִמָּצֵא בְךָ, מִיָּמֶיךָ .

28 Forgive, I pray thee, the trespass of thy handmaid; for the LORD will certainly make my lord a sure house, because my lord fighteth the battles of the LORD; and evil is not found in thee all thy days.

כט וַיָּקָם אָדָם לִרְדָפְךָ, וּלְבַקֵּשׁ אֶת-נַפְשֶׁךָ; וְהָיְתָה נֶפֶשׁ אֲדֹנִי
צְרוּרָה בִּצְרוֹר הַחַיִּים, אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, וְאֵת נֶפֶשׁ אֹיְבֶיךָ יְקַלְּעֶנָּה,
בְּתוֹךְ כַּף הַקָּלַע .

29 And though man be risen up to pursue thee, and to seek thy soul, yet the soul of my lord shall be bound in the bundle of life with the LORD thy God; and the souls of thine enemies, them shall he sling out, as from the hollow of a sling.

ל וְהָיָה, כִּי-יַעֲשֶׂה יְהוָה לַאדֹנִי, כְּכֹל אֲשֶׁר-דִּבֶּר אֶת-הַטּוֹבָה,
עָלֶיךָ--וְצִוְּךָ לְנָגִיד, עַל-יִשְׂרָאֵל .

30 And it shall come to pass, when the LORD shall have done to my lord according to all the good that He hath spoken concerning thee, and shall have appointed thee prince over Israel;

לא וְלֹא תִהְיֶה זֹאת לְךָ לְפוּקָה וּלְמִכְשׁוֹל לֵב לַאדֹנִי, וְלִשְׁפָּךְ-דָּם
חִנָּם, וּלְהוֹשִׁיעַ אֲדֹנִי, לוֹ; וְהֵיטִב יְהוָה לַאדֹנִי, וְזָכַרְתָּ אֶת-
אֲמָתֶךָ. {ס}

31 that this shall be no stumbling-block unto thee, nor offence of heart unto my lord, either that thou hast shed blood without cause, or that my lord hath found redress for himself. And when the LORD shall have dealt well with my lord, then remember thy handmaid.' **{S}**

לב וַיֹּאמֶר דָּוִד, לַאֲבִיגַל: בָּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר שְׁלָחֵךְ
הַיּוֹם הַזֶּה לִקְרָאתִי .

32 And David said to Abigail: 'Blessed be the LORD, the God of Israel, who sent thee this day to meet me;

לג וּבָרוּךְ טַעְמֵךְ, וּבְרוּכָה אָתְּ: אֲשֶׁר כְּלִתִנִי הַיּוֹם הַזֶּה, מִבּוֹא בְדָמִים, וְהֹשֵׁעַ יָדִי, לִי .

33 and blessed be thy discretion, and blessed be thou, that hast kept me this day from bloodguiltiness, and from finding redress for myself with mine own hand.

לד וְאוּלָם, חַי-יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר מְנָעַנִי ,מֵהָרַע אֹתָךְ: כִּי לוּלֵי מִהַרְתְּ, ותבאתי (וַתָּבֹאת) לִקְרָאתִי--כִּי אִם-נוֹתַר לְנָבָל עַד-אוֹר הַבֹּקֶר, מַשְׁתִּין בְּקִיר .

34 For in very deed, as the LORD, the God of Israel, liveth, who hath withholden me from hurting thee, except thou hadst made haste and come to meet me, surely there had not been left unto Nabal by the morning light so much as one male.'

לה וַיִּקַּח דָּוִד מִיָּדָהּ, אֵת אֲשֶׁר-הֵבִיאָה לוֹ; וְלָהּ אָמַר, עֲלִי לְשָׁלוֹם לְבֵיתֵךְ--רְאִי שָׁמַעְתִּי בְקוֹלֵךְ, וָאֶשָּׂא פָּנָיִךְ .

35 So David received of her hand that which she had brought him; and he said unto her: 'Go up in peace to thy house; see, I have hearkened to thy voice, and have accepted thy person.'

לו וַתָּבֹא אֲבִיגַיִל אֶל-נָבָל וְהִנֵּה-לוֹ מִשְׁתֶּה בְּבֵיתוֹ כְּמִשְׁתֵּה הַמֶּלֶךְ, וְלֵב נָבָל טוֹב עָלָיו, וְהוּא שִׁכֹּר, עַד-מְאֹד; וְלֹא-הִגִּידָה לּוֹ, דָּבָר קָטֹן וְגָדוֹל--עַד-אוֹר הַבֹּקֶר .

36 And Abigail came to Nabal; and, behold, he held a feast in his house, like the feast of a king; and Nabal's heart was merry within him, for he was very drunken; wherefore she told him nothing, less or more, until the morning light.

לז וַיְהִי בַבֹּקֶר, בְּצֵאת הַיַּיִן מִנָּבָל, וַתַּגֶּד-לוֹ אִשְׁתּוֹ, אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; וַיָּמָת לִבּוֹ בְּקִרְבּוֹ, וְהוּא הָיָה לְאָבֶן .

37 And it came to pass in the morning, when the wine was gone out of Nabal, that his wife told him these things, and his heart died within him, and he became as a stone.

לח וַיְהִי, כַּעֲשֶׂרֶת הַיָּמִים; וַיִּגֹּף יְהוָה אֶת-נָבָל, וַיָּמֹת .

38 And it came to pass about ten days after, that the LORD smote Nabal, so that he died.

לט וַיִּשְׁמַע דָּוִד, כִּי מֵת נָבָל, וַיֹּאמֶר בָּרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר רָב אֶת-רִיב חֶרְפָּתִי מִיַּד נָבָל וְאֶת-עַבְדּוֹ חָשַׂךְ מֵרָעָה, וְאֵת רָעַת נָבָל הֵשִׁיב יְהוָה בְּרֹאשׁוֹ; וַיִּשְׁלַח דָּוִד וַיְדַבֵּר בַּאֲבִיגַיִל, לְקַחְתָּהּ לוֹ לְאִשָּׁה .

39 And when David heard that Nabal was dead, he said: 'Blessed be the LORD, that hath pleaded the cause of my reproach from the hand of Nabal, and hath kept back His servant from evil; and the evil-doing of Nabal hath the LORD returned upon his own head.' And David sent and spoke concerning Abigail, to take her to him to wife.

מ וַיָּבֹאוּ עַבְדֵי דָוִד, אֶל-אֲבִיגַיִל--הַכַּרְמֶלָה ;וַיְדַבְּרוּ אֵלֶיהָ, לֵאמֹר, דָּוִד שְׁלָחָנוּ אֵלַיִךְ, לְקַחְתֵּךְ לוֹ לְאִשָּׁה .

40 And when the servants of David were come to Abigail to Carmel, they spoke unto her, saying: 'David hath sent us unto thee, to take thee to him to wife.'

מא וַתָּקָם, וַתִּשְׁתַּחוּ אַפַּיִם אָרְצָה; וַתֹּאמֶר, הִנֵּה אֲמָתְךָ לְשִׁפְחָה, לִרְחֹץ, רַגְלֵי עַבְדֵי אֲדֹנִי .

41 And she arose, and bowed down with her face to the earth, and said: 'Behold, thy handmaid is a servant to wash the feet of the servants of my lord.'

מב וַתְּמַהֵר וַתָּקָם אֲבִיגַיִל, וַתִּרְכַּב עַל-הַחֲמוֹר ,וְחָמֵשׁ נַעֲרֹתֶיהָ, הַהֹלְכוֹת לְרַגְלָהּ; וַתֵּלֶךְ, אַחֲרֵי מַלְאֲכֵי דָוִד, וַתְּהִי-לוֹ, לְאִשָּׁה .

42 And Abigail hastened, and arose, and rode upon an ass, with five damsels of hers that followed her; and she went after the messengers of David, and became his wife.

43 David also took Ahinoam of Jezreel; and they became both of them his wives. **{S}**

מג וְאֶת-אֲחִינֹעַם לָקַח דָּוִד, מִיִּזְרְעֶאל; וַתִּהְיֶיןָ גַּם-שְׁתֵּיהֶן לוֹ, לְנָשִׁים. {ס}

44 Now Saul had given Michal his daughter, David's wife, to Palti the son of Laish, who was of Gallim.

מד וְשָׁאוּל, נָתַן אֶת-מִיכַל בִּתּוֹ--אֵשֶׁת דָּוִד: לְפַלְטִי בֶן-לַיִשׁ, אֲשֶׁר מִגַּלִּים.

داود عليه السلام ينزل (يرد) الى فاران, لأنه كان يحب الرعي و الأغنام, بعد موت صموئيل (النبي الذي عرف بنو اسرائيل أول ملك - طالوت- لهم ,و سألوه ان يبعث الله لهم ملكا يقاتلوا معه).

الملوك الأول 11 :

מלכים•א•פרק•יא

א••והמלך•שלמה•אהב•נשים•נכריות•רבות•ואתבתפרעה•מואביות•עמניות•אדמית•צדנית•חתית••ב••מןהגוים•אשר•אמריהוה•אלב
ני•ישראל•לאתבאו•בהם•והם•לאיבאו•בכם•אכן•יטו•אתלבבכם•אחרי•אלהיהם•בהם•דבק•שלמה•לאהבה••ג••ויהילו•נשים•שרות•
שבע•מאות•ופלגשים•שלש•מאות•ויטו•נשיו•אתלבו••ד••ויהי•לעת•זקנת•שלמה•נשיו•הטו•אתלבבו•אחרי•אלהים•אחרים•ולאהיה•
לבבו•שלם•עםיהוה•אלהיו•כלבב•דויד•אביו••ה••וילך•שלמה•אחרי•עשתרת•אלהי•צדנים•ואחרי•מלכם•שקץ•עמנים••ו••ויעש•ש
למה•הרע•בעיני•יהוה•ולא•מלא•אחרי•יהוה•כדוד•אביו••
ז••אז•יבנה•שלמה•במה•לכמוש•שקץ•מואב•בהר•אשר•עלפני•ירושלם•ולמלך•שקץ•בני•עמון••ח••וכן•עשה•לכלנשיו•הנכריות•מ
קטירות•ומזבחות•לאלהיהן••ט••ויתאנף•יהוה•בשלמה•כינטה•לבבו•מעם•יהוה•אלהי•ישראל•הנראה•אליו•פעמים••י••וצוה•אליו•
עלהדבר•הזה•לבלתילכת•אחרי•אלהים•אחרים•ולא•שמר•את•אשרצוה•יהוה••
יא••ויאמר•יהוה•לשלמה•יען•אשר•היתהזאת•עמך•ולא•שמרת•בריתי•וחקתי•אשר•צויתי•עליך•קרע•אקרע•אתהממלכה•מעליך•ונ
תתיה•לעבדך••יב••אךבימיך•לא•אעשנה•למען•דוד•אביך•מיד•בנך•אקרענה••יג••רק•אתכלהממלכה•לא•אקרע•שבט•אחד•אתן•ל
בנך•למען•דוד•עבדי•ולמען•ירושלם•אשר•בחרתי••יד••ויקם•יהוה•שטן•לשלמה•את•הדד•האדמי•מזרע•המלך•הוא•באדום••טו••ו
יהי•בהיות•דוד•אתאדום•בעלות•יואב•שר•הצבא•לקבר•אתהחללים•ויך•כלזכר•באדום••טז••כי•ששת•חדשים•ישבשם•יואב•וכלי
שראל•עדהכרית•כלזכר•באדום••יז••ויברח•אדד•הוא•ואנשים•אדמיים•מעבדי•אביו•אתו•לבוא•מצרים•והדד•נער•קטן••יח••ויקמו
•ממדין•ויבאו•פארן•ויקחו•אנשים•עמם•מפארן•ויבאו•מצרים•אלפרעה•מלךמצרים•ויתןלו•בית•ולחם•אמר•לו•וארץ•נתן•לו••יט••
וימצא•הדד•חן•בעיני•פרעה•מאד•ויתןלו•אשה•אתאחות•אשתו•אחות•תחפניס•הגבירה••כ••ותלד•לו•אחות•תחפניס•את•גנבת•בנו•
ותגמלהו•תחפנס•בתוך•בית•פרעה•ויהי•גנבת•בית•פרעה•בתוך•בני•פרעה••כא••והדד•שמע•במצרים•כישכב•דוד•עםאבתיו•וכימת
•יואב•שרהצבא•ויאמר•הדד•אלפרעה•שלחני•ואלך•אלארצי••כב••ויאמר•לו•פרעה•כי•מהאתה•חסר•עמי•והנך•מבקש•ללכת•אלא
רצך•ויאמר•לא•כי•שלח•תשלחני••כג••ויקם•אלהים•לו•שטן•אתרזון•בןאלידע•אשר•ברח•מאת•הדדעזר•מלךצובה•אדניו••כד••וי
קבץ•עליו•אנשים•ויהי•שרגדוד•בהרג•דוד•אתם•וילכו•דמשק•וישבו•בה•וימלכו•בדמשק••כה••ויהי•שטן•לישראל•כלימי•שלמה•ו
אתהרעה•אשר•הדד•ויקץ•בישראל•וימלך•עלארם••
כו••וירבעם•בןנבט•אפרתי•מןהצרדה•ושם•אמו•צרועה•אשה•אלמנה•עבד•לשלמה•וירם•יד•במלך••כז••וזה•הדבר•אשרהרים•יד•
במלך•שלמה•בנה•אתהמלוא•סגר•אתפרץ•עיר•דוד•אביו••כח••והאיש•ירבעם•גבור•חיל•וירא•שלמה•אתהנער•כיעשה•מלאכה•הו
א•ויפקד•אתו•לכלסבל•בית•יוסף••
כט••ויהי•בעת•ההיא•וירבעם•יצא•מירושלם•וימצא•אתו•אחיה•השילני•הנביא•בדרך•והוא•מתכסה•בשלמה•חדשה•ושניהם•לבדם
•בשדה••ל••ויתפש•אחיה•בשלמה•החדשה•אשר•עליו•ויקרעה•שנים•עשר•קרעים••לא••ויאמר•לירבעם•קחלך•עשרה•קרעים•כי
כה•אמר•יהוה•אלהי•ישראל•הנני•קרע•אתהממלכה•מיד•שלמה•ונתתי•לך•את•עשרה•השבטים••לב••והשבט•האחד•יהיהלו•למען•
עבדי•דוד•ולמען•ירושלם•העיר•אשר•בחרתי•בה•מכל•שבטי•ישראל••לג••יען•אשר•עזבוני•וישתחוו•לעשתרת•אלהי•צדנין•לכמו
ש•אלהי•מואב•ולמלכם•אלהי•בניעמון•ולאהלכו•בדרכי•לעשות•הישר•בעיני•וחקתי•ומשפטי•כדוד•אביו••לד••ולאאקח•אתכלהממ
לכה•מידו•כי•נשיא•אשתנו•כל•ימי•חייו•למען•דוד•עבדי•אשר•בחרתי•אתו•אשר•שמר•מצותי•וחקתי••לה••ולקחתי•המלוכה•מיד•
בנו•ונתתיה•לך•את•עשרת•השבטים••לו••ולבנו•אתן•שבטאחד•למען•היותניר•לדוידעבדי•כלהימים•לפני•בירושלם•העיר•אשר•ב
חרתי•לי•לשום•שמי•שם••לז••ואתך•אקח•ומלכת•בכל•אשרתאוה•נפשך•והיית•מלך•עלישראל••לח••והיה•אםתשמע•אתכלאשר•
אצוך•והלכת•בדרכי•ועשית•הישר•בעיני•לשמור•חקותי•ומצותי•כאשר•עשה•דוד•עבדי•והייתי•עמך•ובניתי•לך•ביתנאמן•כאשר
בניתי•לדוד•ונתתי•לך•אתישראל••לט••ואענה•אתזרע•דוד•למען•זאת•אך•לא•כלהימים••
מ••ויבקש•שלמה•להמית•אתירבעם•ויקם•ירבעם•ויברח•מצרים•אלשישק•מלךמצרים•ויהי•במצרים•עדמות•שלמה••מא••ויתר•דב
רי•שלמה•וכלאשר•עשה•וחכמתו•הלואהם•כתבים•עלספר•דברי•שלמה••מב••והימים•אשר•מלך•שלמה•בירושלם•עלכלישראל•א
רבעים•שנה••מג••וישכב•שלמה•עםאבתיו•ויקבר•בעיר•דוד•אביו•וימלך•רחבעם•בנו•תחתיו••

1 Kings Chapter 11 מְלָכִים א

א וְהַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה, אָהַב נָשִׁים נָכְרִיּוֹת רַבּוֹת--וְאֶת-בַּת-פַּרְעֹה: מוֹאֲבִיּוֹת עַמֳּנִיּוֹת אֲדֹמִיֹּת, צֵדְנִיֹּת חִתִּיֹּת.

1 [Now](#) king Solomon loved many foreign women, besides the daughter of Pharaoh, women of the Moabites, Ammonites, Edomites, Zidonians, and Hittites;

ב מִן-הַגּוֹיִם, אֲשֶׁר אָמַר-יְהוָה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא-תָבֹאוּ בָהֶם וְהֵם לֹא-יָבֹאוּ בָכֶם, אָכֵן יַטּוּ אֶת-לְבַבְכֶם, אַחֲרֵי אֱלֹהֵיהֶם--בָּהֶם דָּבַק שְׁלֹמֹה, לְאַהֲבָה.

2 of the nations concerning which the LORD said unto the children of Israel: 'Ye shall not go among them, neither shall they come among you; for surely they will turn away your heart after their gods'; Solomon did cleave unto these in love.

ג וַיְהִי-לוֹ נָשִׁים, שָׂרוֹת שְׁבַע מֵאוֹת, וּפִלַגְשִׁים, שְׁלֹשׁ מֵאוֹת; וַיַּטּוּ נָשָׁיו, אֶת-לִבּוֹ.

3 And he had seven hundred wives, princesses, and three hundred concubines; and his wives turned away his heart.

ד וַיְהִי, לְעֵת זִקְנַת שְׁלֹמֹה, נָשָׁיו הִטּוּ אֶת-לְבָבוֹ, אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים; וְלֹא-הָיָה לְבָבוֹ שָׁלֵם עִם-יְהוָה אֱלֹהָיו, כִּלְבַב דָּוִיד אָבִיו.

4 For it came to pass, when Solomon was old, that his wives turned away his heart after other gods; and his heart was not whole with the LORD his God, as was the heart of David his father.

ה וַיֵּלֶךְ שְׁלֹמֹה--אַחֲרֵי עַשְׁתֹּרֶת, אֱלֹהֵי צִדֹנִים; וְאַחֲרֵי מִלְכֹּם, שִׁקֻּץ עַמֹּנִים.

5 For Solomon went after Ashtoreth the goddess of the Zidonians, and after Milcom the detestation of the Ammonites.

ו וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה הָרַע, בְּעֵינֵי יְהוָה; וְלֹא מִלֵּא אַחֲרֵי יְהוָה, כְּדָוִד אָבִיו. {ס}

6 And Solomon did that which was evil in the sight of the LORD, and went not fully after the LORD, as did David his father. **{S}**

ז אָז יִבְנֶה שְׁלֹמֹה בָּמָה, לִכְמוֹשׁ שִׁקֻּץ מוֹאָב, בָּהָר, אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי יְרוּשָׁלִָם; וּלְמֹלֶךְ, שִׁקֻּץ בְּנֵי עַמּוֹן.

7 Then did Solomon build a high place for Chemosh the detestation of Moab, in the mount that is before Jerusalem, and for Molech the detestation of the children of Ammon.

ח וְכֵן עָשָׂה, לְכָל-נָשָׁיו הַנָּכְרִיּוֹת, מַקְטִירוֹת וּמְזַבְּחוֹת, לֵאלֹהֵיהֶן.

8 And so did he for all his foreign wives, who offered and sacrificed unto their gods.

ט וַיִּתְאַנַּף יְהוָה, בִּשְׁלֹמֹה: כִּי-נָטָה לְבָבוֹ, מֵעִם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הַנִּרְאָה אֵלָיו, פַּעֲמָיִם.

9 And the LORD was angry with Solomon, because his heart was turned away from the LORD, the God of Israel, who had appeared unto him twice,

י וְצִוָּה אֵלָיו, עַל-הַדָּבָר הַזֶּה, לְבִלְתִּי-לֶכֶת, אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים; וְלֹא שָׁמַר, אֵת אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה. {פ}

10 and had commanded him concerning this thing, that he should not go after other gods; but he kept not that which the LORD commanded. **{P}**

יא וַיֹּאמֶר יְהוָה לִשְׁלֹמֹה, יַעַן אֲשֶׁר הָיְתָה-זֹּאת עִמָּךְ, וְלֹא שָׁמַרְתָּ בְּרִיתִי, וְחֻקֹּתַי, אֲשֶׁר צִוִּיתִי, עָלֶיךָ--קָרֹעַ אֶקְרַע אֶת-הַמַּמְלָכָה מֵעָלֶיךָ, וּנְתַתִּיהָ לְעַבְדֶּךָ.

11 Wherefore the LORD said unto Solomon: 'Forasmuch as this hath been in thy mind, and thou hast not kept My covenant and My statutes, which I have commanded thee, I will surely rend the kingdom from thee, and will give it to thy servant.

יב אַךְ-בְּיָמֶיךָ לֹא אֶעֱשֶׂנָּה, לְמַעַן דָּוִד אָבִיךָ: מִיַּד בִּנְךָ, אֶקְרָעֶנָּה.

12 Notwithstanding in thy days I will not do it, for David thy father's sake; but I will rend it out of the

hand of thy son.

13 Howbeit I will not rend away all the kingdom; but I will give one tribe to thy son; for David My servant's sake, and for Jerusalem's sake which I have chosen.' **{S}**

יג רַק אֶת-כָּל-הַמַּמְלָכָה לֹא אֶקְרָע, שֵׁבֶט אֶחָד אֶתֵּן לִבְנֶךָ: לְמַעַן דָּוִד עַבְדִּי, וּלְמַעַן יְרוּשָׁלַםִ אֲשֶׁר בָּחָרְתִּי. {ס}

14 And the LORD raised up an adversary unto Solomon, Hadad the Edomite; he was of the king's seed in Edom.

יד וַיָּקֶם יְהוָה שָׂטָן לִשְׁלֹמֹה, אֵת הֲדַד הָאֲדֹמִי: מִזֶּרַע הַמֶּלֶךְ הוּא, בֶּאֱדוֹם.

15 For it came to pass, when David was in Edom, and Joab the captain of the host was gone up to bury the slain, and had smitten every male in Edom--

טו וַיְהִי, בִּהְיוֹת דָּוִד אֶת-אֱדוֹם, בַּעֲלוֹת יוֹאָב שַׂר הַצָּבָא, לְקַבֵּר אֶת-הַחֲלָלִים; וַיַּךְ כָּל-זָכָר, בֶּאֱדוֹם.

16 for Joab and all Israel remained there six months, until he had cut off every male in Edom--

טז כִּי שֵׁשֶׁת חֳדָשִׁים יָשַׁב-שָׁם יוֹאָב, וְכָל-יִשְׂרָאֵל, עַד-הִכְרִית כָּל-זָכָר, בֶּאֱדוֹם.

17 that Hadad fled, he and certain Edomites of his father's servants with him, to go into Egypt; Hadad being yet a little child.

יז וַיִּבְרַח אֲדַד הוּא וַאֲנָשִׁים אֲדֹמִיִּים מֵעַבְדֵי אָבִיו, אִתּוֹ--לָבוֹא מִצְרָיִם; וַהֲדַד, נַעַר קָטָן.

18 And they arose out of Midian, and came to Paran; and they took men with them out of Paran, and they came to Egypt, unto Pharaoh king of Egypt, who gave him a house, and appointed him victuals, and gave him land.

יח וַיָּקֻמוּ, מִמִּדְיָן, וַיָּבֹאוּ, פָּארָן; וַיִּקְחוּ אֲנָשִׁים עִמָּם מִפָּארָן, וַיָּבֹאוּ מִצְרַיִם אֶל-פַּרְעֹה מֶלֶךְ-מִצְרַיִם, וַיִּתֶּן-לוֹ בַיִת וְלֶחֶם אָמַר לוֹ, וְאֶרֶץ נָתַן לוֹ.

19 And Hadad found great favour in the sight of Pharaoh, so that he gave him to wife the sister of his own wife, the sister of Tahpenes the queen.

יט וַיִּמְצָא הֲדַד חֵן בְּעֵינֵי פַרְעֹה, מְאֹד; וַיִּתֶּן-לוֹ אִשָּׁה אֶת-אֲחוֹת אִשְׁתּוֹ, אֲחוֹת תַּחְפְּנֵיס הַגְּבִירָה.

20 And the sister of Tahpenes bore him Genubath his son, whom Tahpenes weaned in Pharaoh's house; and Genubath was in Pharaoh's house among the sons of Pharaoh.

כ וַתֵּלֶד לוֹ אֲחוֹת תַּחְפְּנֵיס, אֵת גְּנֻבַת בְּנוֹ ,וַתִּגְמְלֵהוּ תַחְפְּנֵס, בְּתוֹךְ בֵּית פַּרְעֹה; וַיְהִי גְנֻבַת בֵּית פַּרְעֹה, בְּתוֹךְ בְּנֵי פַרְעֹה.

21 And when Hadad heard in Egypt that David slept with his fathers, and that Joab the captain of the host was dead, Hadad said to Pharaoh: 'Let me depart, that I may go to mine own country.'

כא וַהֲדַד שָׁמַע בְּמִצְרַיִם, כִּי-שָׁכַב דָּוִד עִם-אֲבֹתָיו ,וְכִי-מֵת, יוֹאָב שַׂר-הַצָּבָא; וַיֹּאמֶר הֲדַד אֶל-פַּרְעֹה ,שַׁלְּחֵנִי וְאֵלֵךְ אֶל-אַרְצִי.

22 Then Pharaoh said unto him: 'But what hast thou lacked with me, that, behold, thou seekest to go to thine own country?' And he answered: 'Nothing; howbeit let me depart in any wise.'

כב וַיֹּאמֶר לוֹ פַרְעֹה, כִּי מָה-אַתָּה חָסֵר עִמִּי ,וְהִנְּךָ מְבַקֵּשׁ, לָלֶכֶת אֶל-אַרְצֶךָ; וַיֹּאמֶר לֹא, כִּי שַׁלֵּחַ תְּשַׁלְּחֵנִי.

23 And God raised up another adversary unto him, Rezon the son of Eliada, who had fled from his lord Hadadezer king of Zobah.

כג וַיָּקֶם אֱלֹהִים לוֹ שָׂטָן, אֶת-רְזוֹן בֶּן-אֶלְיָדָע: אֲשֶׁר בָּרַח, מֵאֵת הֲדַדְעֶזֶר מֶלֶךְ-צוֹבָה--אֲדֹנָיו.

24 And he gathered men unto him, and became

כד וַיִּקְבֹּץ עָלָיו, אֲנָשִׁים, וַיְהִי שַׂר-גְּדוּד, בַּהֲרֹג דָּוִד אֹתָם; וַיֵּלְכוּ

דַּמֶּשֶׂק וַיֵּשְׁבוּ בָהּ, וַיִּמְלְכוּ בְּדַמָּשֶׂק.

captain over a troop, when David slew them [of Zobah]; and they went to Damascus, and dwelt therein, and reigned in Damascus.

כה וַיְהִי שָׂטָן לְיִשְׂרָאֵל כָּל-יְמֵי שְׁלֹמֹה, וְאֶת-הָרָעָה אֲשֶׁר הֲדָד; וַיָּקָץ, בְּיִשְׂרָאֵל, וַיִּמְלֹךְ, עַל-אֲרָם. {פ}

25 And he was an adversary to Israel all the days of Solomon, beside the mischief that Hadad did; and he abhorred Israel, and reigned over Aram. **{P}**

כו וְיָרָבְעָם בֶּן-נְבָט אֶפְרָתִי מִן-הַצְּרֵדָה, וְשֵׁם אִמּוֹ צְרוּעָה אִשָּׁה אַלְמָנָה, עֶבֶד, לִשְׁלֹמֹה; וַיָּרֶם יָד, בַּמֶּלֶךְ.

26 And Jeroboam the son of Nebat, an Ephraimite of Zeredah, a servant of Solomon, whose mother's name was Zeruah, a widow, he also lifted up his hand against the king.

כז וְזֶה הַדָּבָר, אֲשֶׁר-הֵרִים יָד בַּמֶּלֶךְ: שְׁלֹמֹה, בָּנָה אֶת-הַמִּלּוֹא--סָגַר, אֶת-פֶּרֶץ עִיר דָּוִד אָבִיו.

27 And this was the cause that he lifted up his hand against the king: Solomon built Millo, and repaired the breach of the city of David his father.

כח וְהָאִישׁ יָרָבְעָם, גִּבּוֹר חָיִל; וַיַּרְא שְׁלֹמֹה אֶת-הַנַּעַר, כִּי-עֹשֵׂה מְלָאכָה הוּא, וַיַּפְקֵד אֹתוֹ, לְכָל-סֵבֶל בֵּית יוֹסֵף. {ס}

28 And the man Jeroboam was a mighty man of valour; and Solomon saw the young man that he was industrious, and he gave him charge over all the labour of the house of Joseph. **{S}**

כט וַיְהִי בָּעֵת הַהִיא, וְיָרָבְעָם יָצָא מִירוּשָׁלִָם; וַיִּמְצָא אֹתוֹ אֲחִיָּה הַשִּׁילֹנִי הַנָּבִיא בַּדֶּרֶךְ, וְהוּא מִתְכַּסֶּה בְּשַׂלְמָה חֲדָשָׁה, וּשְׁנֵיהֶם לְבַדָּם, בַּשָּׂדֶה.

29 And it came to pass at that time, when Jeroboam went out of Jerusalem, that the prophet Ahijah the Shilonite found him in the way; now Ahijah had clad himself with a new garment; and they two were alone in the field.

ל וַיִּתְפֹּשׂ אֲחִיָּה, בַּשַּׂלְמָה הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר עָלָיו; וַיִּקְרָעֶהָ--שְׁנֵים עָשָׂר, קְרָעִים.

30 And Ahijah laid hold of the new garment that was on him, and rent it in twelve pieces.

לא וַיֹּאמֶר, לְיָרָבְעָם, קַח-לְךָ, עֲשָׂרָה קְרָעִים: כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הִנְנִי קֹרֵעַ אֶת-הַמַּמְלָכָה מִיַּד שְׁלֹמֹה, וְנָתַתִּי לְךָ, אֵת עֲשָׂרָה הַשְּׁבָטִים.

31 And he said to Jeroboam: 'Take thee ten pieces; for thus saith the LORD, the God of Israel: Behold, I will rend the kingdom out of the hand of Solomon, and will give ten tribes to thee--

לב וְהַשֵּׁבֶט הָאֶחָד, יִהְיֶה-לּוֹ--לְמַעַן עַבְדִּי דָוִד, וּלְמַעַן יְרוּשָׁלִַם, הָעִיר אֲשֶׁר בָּחַרְתִּי בָהּ, מִכֹּל שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל.

32 but he shall have one tribe, for My servant David's sake, and for Jerusalem's sake, the city which I have chosen out of all the tribes of Israel--

לג יַעַן אֲשֶׁר עֲזָבוּנִי, וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְעַשְׁתֹּרֶת אֱלֹהֵי צִדֹנִין, לִכְמוֹשׁ אֱלֹהֵי מוֹאָב, וּלְמִלְכֹּם אֱלֹהֵי בְנֵי-עַמּוֹן; וְלֹא-הָלְכוּ בִדְרָכַי, לַעֲשׂוֹת הַיָּשָׁר בְּעֵינַי וְחֻקֹּתַי וּמִשְׁפָּטַי--כְּדָוִד אָבִיו.

33 because that they have forsaken Me, and have worshipped Ashtoreth the goddess of the Zidonians, Chemosh the god of Moab, and Milcom the god of the children of Ammon; and they have not walked in My ways, to do that which is right in Mine eyes, and to keep My statutes and Mine ordinances, as did David his father.

לד וְלֹא-אֶקַּח אֶת-כָּל-הַמַּמְלָכָה, מִיָּדוֹ: כִּי נָשִׂיא אֲשִׁתֶנּוּ, כֹּל יְמֵי חַיָּיו, לְמַעַן דָּוִד עַבְדִּי אֲשֶׁר בָּחַרְתִּי אֹתוֹ, אֲשֶׁר שָׁמַר מִצְוֺתַי וְחֻקֹּתָי.

34 Howbeit I will not take the whole kingdom out of his hand; but I will make him prince all the days of his life, for David My servant's sake, whom I chose, because he kept My commandments and My

statutes;

35 but I will take the kingdom out of his son's hand, and will give it unto thee, even ten tribes.

לה וְלָקַחְתִּי הַמְּלוּכָה, מִיַּד בְּנוֹ; וּנְתַתִּיהָ לְּךָ, אֵת עֲשֶׂרֶת הַשְּׁבָטִים.

36 And unto his son will I give one tribe, that David My servant may have a lamp alway before Me in Jerusalem, the city which I have chosen Me to put My name there.

לו וְלִבְנוֹ, אֶתֵּן שֵׁבֶט-אֶחָד--לְמַעַן הֱיוֹת-נִיר לְדָוִיד-עַבְדִּי כָּל-הַיָּמִים לְפָנַי, בִּירוּשָׁלִַם, הָעִיר אֲשֶׁר בָּחַרְתִּי לִי, לָשׂוּם שְׁמִי שָׁם.

37 And I will take thee, and thou shalt reign over all that thy soul desireth, and shalt be king over Israel.

לז וְאֹתְךָ אֶקַּח--וּמָלַכְתָּ, בְּכֹל אֲשֶׁר-תְּאַוֶּה נַפְשֶׁךָ; וְהָיִיתָ מֶּלֶךְ, עַל-יִשְׂרָאֵל.

38 And it shall be, if thou wilt hearken unto all that I command thee, and wilt walk in My ways, and do that which is right in Mine eyes, to keep My statutes and My commandments, as David My servant did, that I will be with thee, and will build thee a sure house, as I built for David, and will give Israel unto thee.

לח וְהָיָה, אִם-תִּשְׁמַע אֶת-כָּל-אֲשֶׁר אֲצַוֶּךָ, וְהָלַכְתָּ בִדְרָכַי וְעָשִׂיתָ הַיָּשָׁר בְּעֵינַי לִשְׁמוֹר חֻקּוֹתַי וּמִצְוֹתַי, כַּאֲשֶׁר עָשָׂה דָּוִד עַבְדִּי--וְהָיִיתִי עִמָּךְ, וּבָנִיתִי לְךָ בַיִת-נֶאֱמָן כַּאֲשֶׁר בָּנִיתִי לְדָוִד, וְנָתַתִּי לְךָ, אֶת-יִשְׂרָאֵל.

39 And I will for this afflict the seed of David, but not for ever.' **{S}**

לט וַאעַנֶּה אֶת-זֶרַע דָּוִד, לְמַעַן זֹאת--אַךְ, לֹא כָל-הַיָּמִים. {ס}

40 Solomon sought therefore to kill Jeroboam; but Jeroboam arose, and fled into Egypt, unto Shishak king of Egypt, and was in Egypt until the death of Solomon. **{S}**

מ וַיְבַקֵּשׁ שְׁלֹמֹה, לְהָמִית אֶת-יָרָבְעָם; וַיָּקָם יָרָבְעָם, וַיִּבְרַח מִצְרַיִם אֶל-שִׁישַׁק מֶלֶךְ-מִצְרַיִם, וַיְהִי בְמִצְרַיִם, עַד-מוֹת שְׁלֹמֹה. {ס}

41 Now the rest of the acts of Solomon, and all that he did, and his wisdom, are they not written in the book of the acts of Solomon?

מא וְיֶתֶר דִּבְרֵי שְׁלֹמֹה וְכָל-אֲשֶׁר עָשָׂה, וְחָכְמָתוֹ--הֲלוֹא-הֵם כְּתֻבִים, עַל-סֵפֶר דִּבְרֵי שְׁלֹמֹה.

42 And the time that Solomon reigned in Jerusalem over all Israel was forty years.

מב וְהַיָּמִים, אֲשֶׁר מָלַךְ שְׁלֹמֹה בִירוּשָׁלִַם עַל-כָּל-יִשְׂרָאֵל--אַרְבָּעִים, שָׁנָה.

43 And Solomon slept with his fathers, and was buried in the city of David his father; and Rehoboam his son reigned in his stead. **{S}**

מג וַיִּשְׁכַּב שְׁלֹמֹה, עִם-אֲבֹתָיו, וַיִּקָּבֵר, בְּעִיר דָּוִד אָבִיו; וַיִּמְלֹךְ רְחַבְעָם בְּנוֹ, תַּחְתָּיו. {ס}

أرض مدين هي في الحجاز مقابل سيناء على الجانب الآخر من البحر الأحمر, و هي مدينة يثرون (شعيب عليه السلام) , و هي بجانب فاران, طبيعي أن تكون مدين محاطة من فاران.

سفر حبقوق 3:

חבקוק•פרק•ג

א••תפלה•לחבקוק•הנביא•על•שגינות••ב••יהוה•שמעתי•שמעך•יראתי•יהוה•פעלך•בקרב•שנים•חייהו•בקרב•שנים•תודיע•ברגז•ר
חם•תזכור••ג••אלוה•מתימן•יבוא•וקדוש•מהרפארן•סלה•כסה•שמים•הודו•ותהלתו•מלאה•הארץ••ד••ונגה•כאור•תהיה•קרנים•מי
דו•לו•ושם•חביון•עזה••ה••לפניו•ילך•דבר•ויצא•רשף•לרגליו••ו••עמד•וימדד•ארץ•ראה•ויתר•גוים•ויתפצצו•הררי•עד•שחו•גבעו
ת•עולם•הליכות•עולם•לו••ז••תחת•און•ראיתי•אהלי•כושן•ירגזון•יריעות•ארץ•מדין••
ח••הבנהרים•חרה•יהוה•אם•בנהרים•אפך•אם•בים•עברתך•כי•תרכב•על•סוסיך•מרכבתיך•ישועה••ט••עריה•תעור•קשתך•שבעות•
מטות•אמר•סלה•נהרות•תבקע•ארץ••י••ראוך•יחילו•הרים•זרם•מים•עבר•נתן•תהום•קולו•רום•ידיהו•נשא••יא••שמש•ירח•עמד•ז

בלה•לאור•חציך•יהלכו•לנגה•ברק•חניתך••יב••בזעם•תצעדארץ•באף•תדוש•גוים••יג••יצאת•לישע•עמך•לישע•אתמשיחך•מחצת
•ראש•מבית•רשע•ערות•יסוד•עדצואר•סלה••
יד••נקבת•במטיו•ראש•פרזו•יסערו•להפיצני•עליצתם•כמולאכל•עני•במסתר••טו••דרכת•בים•סוסיך•חמר•מים•רבים••טז••שמעת
י•ותרגזו•בטני•לקול•צללו•שפתי•יבוא•רקב•בעצמי•ותחתי•ארגז•אשר•אנוח•ליום•צרה•לעלות•לעם•יגודנו••יז••כיתאנה•לאתפרח•
ואין•יבול•בגפנים•כחש•מעשהזית•ושדמות•לאעשה•אכל•גזר•ממכלה•צאן•ואין•בקר•ברפתים••יח••ואני•ביהוה•אעלוזה•אגילה•ב
אלהי•ישעי••יט••יהוה•אדני•חילי•וישם•רגלי•כאילות•ועל•במותי•ידרכני•למנצח•בנגינותי••

חֲבַקּוּקHabakkuk Chapter 3

א תְּפִלָּה, לַחֲבַקּוּק הַנָּבִיא--עַל, שִׁגְיֹנוֹת.

1 A prayer of Habakkuk the prophet. Upon Shigionoth.

ב יְהוָה, שָׁמַעְתִּי שִׁמְעֲךָ יָרֵאתִי--יְהוָה פָּעָלְךָ בְּקֶרֶב שָׁנִים חַיֵּיהוּ, בְּקֶרֶב שָׁנִים תּוֹדִיעַ; בְּרֹגֶז, רַחֵם תִּזְכּוֹר.

2 O LORD, I have heard the report of Thee, and am afraid; O LORD, revive Thy work in the midst of the years, in the midst of the years make it known; in wrath remember compassion.

ג אֱלוֹהַּ מִתֵּימָן יָבוֹא, וְקָדוֹשׁ מֵהַר-פָּארָן סֶלָה; כִּסָּה שָׁמַיִם הוֹדוֹ, וּתְהִלָּתוֹ מָלְאָה הָאָרֶץ.

3 God cometh from Teman, and the Holy One from mount Paran. Selah His glory covereth the heavens, and the earth is full of His praise.

ד וְנֹגַהּ כָּאוֹר תִּהְיֶה, קַרְנַיִם מִיָּדוֹ לוֹ; וְשָׁם, חֶבְיוֹן עֻזֹּה.

4 And a brightness appeareth as the light; rays hath He at His side; and there is the hiding of His power.

ה לְפָנָיו, יֵלֶךְ דָּבֶר; וְיֵצֵא רֶשֶׁף, לְרַגְלָיו.

5 Before him goeth the pestilence, and fiery bolts go forth at His feet.

ו עָמַד וַיְמֹדֶד אֶרֶץ, רָאָה וַיַּתֵּר גּוֹיִם, וַיִּתְפֹּצְצוּ הַרְרֵי-עַד, שַׁחוּ גִּבְעוֹת עוֹלָם; הֲלִיכוֹת עוֹלָם, לוֹ.

6 He standeth, and shaketh the earth, He beholdeth, and maketh the nations to tremble; and the everlasting mountains are dashed in pieces, the ancient hills do bow; His goings are as of old.

ז תַּחַת אָוֶן, רָאִיתִי אָהֳלֵי כוּשָׁן; יִרְגְּזוּן, יְרִיעוֹת אֶרֶץ מִדְיָן.

7 I see the tents of Cushan in affliction; the curtains of the land of Midian do tremble.

ח הֲבִנְהָרִים, חָרָה יְהוָה--אִם בַּנְּהָרִים אַפֶּךָ, אִם-בַּיָּם עֶבְרָתֶךָ: כִּי תִרְכַּב עַל-סוּסֶיךָ, מַרְכְּבֹתֶיךָ יְשׁוּעָה.

8 Is it, O LORD, that against the rivers, is it that Thine anger is kindled against the rivers, or Thy wrath against the sea? that Thou dost ride upon Thy horses, upon Thy chariots of victory?

ט עֶרְיָה תֵעוֹר קַשְׁתֶּךָ, שְׁבֻעוֹת מַטּוֹת אֹמֶר סֶלָה; נְהָרוֹת, תְּבַקַּע-אָרֶץ.

9 Thy bow is made quite bare; sworn are the rods of the word. Selah Thou dost cleave the earth with rivers.

י רָאוּךָ יָחִילוּ הָרִים, זֶרֶם מַיִם עָבָר; נָתַן תְּהוֹם קוֹלוֹ, רוֹם יָדֵיהוּ נָשָׂא.

10 The mountains have seen Thee, and they tremble; the tempest of waters floweth over; the deep uttereth its voice, and lifteth up its hands on high.

יא שֶׁמֶשׁ יָרֵחַ, עָמַד זְבֻלָה; לְאוֹר חִצֶּיךָ יְהַלֵּכוּ, לְנֹגַהּ בְּרַק חֲנִיתֶךָ.

11 The sun and moon stand still in their habitation; at the light of Thine arrows as they go, at the shining of Thy glittering spear.

12 Thou marchest through the earth in indignation, Thou threshest the nations in anger.

יב בְּזַעַם, תִּצְעַד-אָרֶץ; בְּאַף, תָּדוּשׁ גּוֹיִם .

13 Thou art come forth for the deliverance of Thy people, for the deliverance of Thine anointed; Thou woundest the head out of the house of the wicked, uncovering the foundation even unto the neck. Selah **{P}**

יג יָצָאתָ לְיֵשַׁע עַמֶּךָ, לְיֵשַׁע אֶת-מְשִׁיחֶךָ; מָחַצְתָּ רֹּאשׁ מִבֵּית
רָשָׁע, עָרוֹת יְסוֹד עַד-צַוָּאר סֶלָה. {פ}

14 Thou hast stricken through with his own rods the head of his rulers, that come as a whirlwind to scatter me; whose rejoicing is as to devour the poor secretly.

יד נָקַבְתָּ בְמַטָּיו רֹאשׁ פְּרָזָו, יִסְעֲרוּ לַהֲפִיצֵנִי; עֲלִיצֻתָם, כְּמוֹ-
לֶאֱכֹל עָנִי בַּמִּסְתָּר .

15 Thou hast trodden the sea with Thy horses, the foaming of mighty waters.

טו דָּרַכְתָּ בַיָּם, סוּסֶיךָ; חֹמֶר, מַיִם רַבִּים .

16 When I heard, mine inward parts trembled, my lips quivered at the voice; rottenness entereth into my bones, and I tremble where I stand; that I should wait for the day of trouble, when he cometh up against the people that he invadeth.

טז שָׁמַעְתִּי וַתִּרְגַּז בִּטְנִי, לְקוֹל צָלְלוּ שְׂפָתַי--יָבוֹא רָקָב בַּעֲצָמַי,
וְתַחְתַּי אֶרְגָּז: אֲשֶׁר אָנוּחַ לְיוֹם צָרָה, לַעֲלוֹת לְעַם יְגוּדֶנּוּ .

17 For though the fig-tree shall not blossom, neither shall fruit be in the vines; the labour of the olive shall fail, and the fields shall yield no food; the flock shall be cut off from the fold, and there shall be no herd in the stalls;

יז כִּי-תְאֵנָה לֹא-תִפְרָח, וְאֵין יְבוּל בַּגְּפָנִים--כִּחֵשׁ מַעֲשֵׂה-זַיִת,
וּשְׁדֵמוֹת לֹא-עָשָׂה אֹכֶל; גָּזַר מִמִּכְלָה צֹאן, וְאֵין בָּקָר בָּרְפָתִים .

18 Yet I will rejoice in the LORD, I will exult in the God of my salvation.

יח וַאֲנִי, בַּיהוָה אֶעְלוֹזָה: אָגִילָה, בֵּאלֹהֵי יִשְׁעִי .

19 God, the Lord, is my strength, and He maketh my feet like hinds' feet, and He maketh me to walk upon my high places. For the Leader. With my string-music. **{P}**

יט יְהוִה אֲדֹנָי, חֵילִי, וַיָּשֶׂם רַגְלַי כָּאַיָּלוֹת, וְעַל בָּמוֹתַי יַדְרִכֵנִי;
לַמְנַצֵּחַ, בִּנְגִינוֹתָי. {ש}

يوجد تمنا, و تيما, و تيمان في التوراة, تمنة فيها مناجم نحاس في سيناء, و تيما (تيماء) في الحجاز, و تيمان هي اليمن, مذكور هنا جبل فاران, تيما مذكورة في سفر اشعياء , و منها مذكور سيوف العرب أيضا في اشعياء.

- فاران ذكرت في سفر التكوين أنها تجاور سعير الحوريين و على حدود سعير و فيها أيل فاران بداية صحراء فاران
- فاران هي أرض اسماعيل عليه السلام, فيها جبل فاران و عين الماء
- ذكرت في خروج بني اسرائيل على أنها تجاور سيناء و على حدود سيناء(في زمن موسى عليه السلام)
- ذكرت في نبوءة موسى عليه السلام على أن الدين و الرسالة من سيناء, و تشرق من سعير, و ستلألأ من فاران
- فيها نبوءة حبقوق ايضا (متأخر عن موسى عليه السلام), و هو أيضا ان الرجل المقدس سيأتي من فاران
- فاران يسكنها عرب, و هي بلاد الاسماعيليين, و ستتلألأ منها الرسالة و الشريعة, و هي بجانب سيناء و مدين و سعير و توفيل و تقع باتجاه الجنوب من الخليل, و تجاور وادي عربة (جنوب الاردن و فلسطين), و بها (شجر – أيل) يميز بداية الصحراء.
- ذكرت مع تيمان ايضا في نبوءة حبقوق و تيمان (اليمن – بلاد العرب العاربة)
- ذكرت في زمن ابراهيم (التكوين) و اسماعيل و موسى و داود (سفر صموئيل) و سليمان (الملوك) و حبقوق

- سيناء أتت منها الرسالة لموسى عليه السلام

- سعير هي بلاد آدوم عيسو شقيق يعقوب عليه السلام, و منها انطلقت النصرانية بقوة بعد ان نفي اليها أوائل النصارى على يد الرومان
- فاران هي بلاد اسماعيل عليه السلام و منها جاء الاسلام.

مصادر الويكيبيديا تقول التالي عن برية فاران:

Desert of Paran

From Wikipedia, the free encyclopedia

Abraham Sends Hagar and Ishmael into the Desert, illustration by Gustave Doré
The Desert of Paran or Wilderness of Paran (Hebrew מדבר פארן Midbar Paran; Douay-Rheims: Pharan), is a location mentioned in the Hebrew Bible. It is one of the places in which the Israelites spent part of their 40 years of wandering after the Exodus, and was also a home to Ishmael, and a place of refuge for David. It is typically identified as an area within the Sinai peninsula. However, in Muslim tradition it is often equated with an area around Mecca linked to Ishmael and Abraham.
Other areas named Paran are either unrelated to the Biblical location, or simply take their name from it, including Paran in Israel.

Biblical Paran

Paran is mentioned in the Book of Numbers as a place where the Israelites temporarily settled during the Exodus.

Then the Israelites set out from the Desert of Sinai and traveled from place to place until the cloud came to rest in the Desert of Paran. (Numbers 10:12)

Associated with Mount Sinai in Egypt, there is some evidence that it may originally have referred to the southern portion of the Sinai Peninsula.[1]

Paran is also said to be the place where Abraham's wife Hagar and his first son Ishmael were taken (Genesis 21):

Then God opened her [Hagar] eyes and she saw a well of water. So she went and filled the skin with water and gave the boy a drink. God was with the boy as he grew up. He lived in the desert and became an archer. While he was living in the Desert of Paran, his mother got a wife for him from Egypt. At that time Abimelech and Phicol the commander of his forces said to Abraham, "God is with you in everything you do." (Genesis 21:19-22)

Paran features in the opening lines of the Book of Deuteronomy:

These are the words Moses spoke to all Israel in the desert east of the Jordan--that is, in the Arabah--opposite Suph, between Paran and Tophel, Laban, Hazeroth and Dizahab. (Deuteronomy 1:1)

He said: "The LORD came from Sinai and dawned over them from Seir; he shone forth from Mount Paran. He came with myriads of holy ones from the south, from his mountain slopes." (Deuteronomy 33:2)

King David spent some time in the wilderness of Paran after Samuel died (I Samuel 25:1).

Muslim traditions

Tihamah, equated with Param in Islamic tradition

The Arabic form of Paran is *Faran* (also transliterated *Pharan*). This name is used to refer to wilderness and mountains where Mecca is situated.[2] Arab and Islamic tradition holds that the wilderness of Paran is broadly speaking the Tihamah, and that the site where Ishmael settled is that of Mecca. The well from which Hagar drank is said to be in Mecca, and is referred to as Zamzam Well. An 1851 Arabic translation of the Samaritan Pentateuch includes a footnote also equating Paran with the Tihamah.[2] Yaqut al-Hamawi, the 12th century Syrian geographer, writes that Faran is "an *arabized* Hebrew word. One of the names of Mecca mentioned in the Torah."[3] There is a *Tal Faran* ("Hill of Faran") on the outskirts of Mecca mentioned in an Arabic folklore compilation book.[3] The name "Faran" or "Pharan" may have originated from an Arabic word pronounced the same and means "the two runaways" possibly referring to Ismael and his mother Hagar.

Other Parans

Baharan Shahr, a city in Iran, is also called Paran. A village in Samarkand has also been called Paran. An Isaeli settlement named Paran was founded in 1971 as a kibbutz.[4]

References

1. ^ Brisco, T.V. (1982). In Geoffrey W. Bromiley. *International Standard Bible Encyclopedia: E-J* (Revised ed.). Wm. B. Eerdmans Publishing. p. 241. ISBN 0-8028-3782-4, 9780802837820 Check |isbn= value (help).
2. ^ *a* *b* Sir Sayyid Aḥmad Khān (1870). *A series of essays on the life of Mohammad: and subjects subsidiary thereto*. London: Trübner & co. pp. 74–76.
3. ^ *a* *b* Reuven Firestone (1990). *Title Journeys in holy lands: the evolution of the Abraham-Ishmael legends in Islamic exegesis*. SUNY Press. pp. 65, 205. ISBN 0-7914-0331-9, 9780791403310 Check |isbn= value (help).
4. ^ Bitan, Hanna: 1948-1998: Fifty Years of 'Hityashvut': Atlas of Names of Settlements in Israel, Jeruusalem 1999, Carta, p.56.

ذكر مكة في التوراة

سفر المزامير داود 84 :

תהלים•פרק•פד

א••למנצח•עלהגתית•לבניקרח•מזמור••ב••מהידידות•משכנותיך•יהוה•צבאות••ג••נכספה•וגםכלתה•נפשי•לחצרות•יהוה•לבי•ובש
רי•ירננו•אל•אלחי••ד••גםצפור•מצאה•בית•ודרור•קן•לה•אשרשתה•אפרחיה•אתמזבחותיך•יהוה•צבאות•מלכי•ואלהי••ה••אשרי•
יושבי•ביתך•עוד•יהללוך•סלה••ו••אשרי•אדם•עוזלו•בך•מסלות•בלבבם••ז••עברי•בעמק•הבכא•מעין•ישיתוהו•גםברכות•יעטה•מ
ורה••ח••ילכו•מחיל•אלחיל•יראה•אלאלהים•בציון••ט••יהוה•אלהים•צבאות•שמעה•תפלתי•האזינה•אלהי•יעקב•סלה••י••מגננו•ר
אה•אלהים•והבט•פני•משיחך••יא••כי•טוביום•בחצריך•מאלף•בחרתי•הסתופף•בבית•אלהי•מדור•באהלירשע••יב••כי•שמש•ומגן•
יהוה•אלהים•חן•וכבוד•יתן•יהוה•לא•ימנעטוב•להלכים•בתמים••יג••יהוה•צבאות•אשרי•אדם•בטח•בך•

תְּהִלִּיםPsalms Chapter 84

א לַמְנַצֵּחַ עַל-הַגִּתִּית; לִבְנֵי-קֹרַח מִזְמוֹר.	**1** For the Leader; upon the Gittith. A Psalm of the sons of Korah.
ב מַה-יְּדִידוֹת מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ-- יְהוָה צְבָאוֹת.	**2** How lovely are Thy tabernacles, O LORD of hosts!
ג נִכְסְפָה וְגַם-כָּלְתָה, נַפְשִׁי-- לְחַצְרוֹת יְהוָה: לִבִּי וּבְשָׂרִי-- יְרַנְּנוּ, אֶל אֵל-חָי.	**3** My soul yearneth, yea, even pineth for the courts of the LORD; **{N}** my heart and my flesh sing for joy unto the living God.
ד גַּם-צִפּוֹר מָצְאָה בַיִת, וּדְרוֹר קֵן לָהּ-- אֲשֶׁר-שָׁתָה אֶפְרֹחֶיהָ: אֶת-מִזְבְּחוֹתֶיךָ, יְהוָה צְבָאוֹת-- מַלְכִּי, וֵאלֹהָי.	**4** Yea, the sparrow hath found a house, and the swallow a nest for herself, where she may lay her young; **{N}** Thine altars, O LORD of hosts, my King, and my God--.
ה אַשְׁרֵי, יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ-- עוֹד, יְהַלְלוּךָ סֶּלָה.	**5** Happy are they that dwell in Thy house, they are ever praising Thee. Selah
ו אַשְׁרֵי אָדָם, עוֹז-לוֹ בָךְ; מְסִלּוֹת, בִּלְבָבָם.	**6** Happy is the man whose strength is in Thee; in whose heart are the highways.
ז עֹבְרֵי, בְּעֵמֶק הַבָּכָא-- מַעְיָן יְשִׁיתוּהוּ; גַּם-בְּרָכוֹת, יַעְטֶה מוֹרֶה.	**7** Passing through the valley of Baca they make it a place of springs; **{N}** yea, the early rain clotheth it with blessings.
ח יֵלְכוּ, מֵחַיִל אֶל-חָיִל; יֵרָאֶה אֶל-אֱלֹהִים בְּצִיּוֹן.	**8** They go from strength to strength, every one of them appeareth before God in Zion.
ט יְהוָה אֱלֹהִים צְבָאוֹת, שִׁמְעָה תְפִלָּתִי; הַאֲזִינָה אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה.	**9** O LORD God of hosts, hear my prayer; **{N}** give ear, O God of Jacob. Selah
י מָגִנֵּנוּ, רְאֵה אֱלֹהִים; וְהַבֵּט, פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ.	**10** Behold, O God our shield, and look upon the face of Thine anointed.
יא כִּי טוֹב-יוֹם, בַּחֲצֵרֶיךָ, מֵאָלֶף: בָּחַרְתִּי--הִסְתּוֹפֵף, בְּבֵית אֱלֹהַי; מִדּוּר, בְּאָהֳלֵי-רֶשַׁע.	**11** For a day in Thy courts is better than a thousand; **{N}** I had rather stand at the threshold of the house of my God, than to dwell in the tents of wickedness.
יב כִּי שֶׁמֶשׁ, וּמָגֵן-- יְהוָה אֱלֹהִים: חֵן וְכָבוֹד, יִתֵּן יְהוָה; לֹא יִמְנַע-טוֹב, לַהֹלְכִים בְּתָמִים.	**12** For the LORD God is a sun and a shield; **{N}** the LORD giveth grace and glory; **{N}** no good thing will He withhold from them that walk uprightly.
יג יְהוָה צְבָאוֹת-- אַשְׁרֵי אָדָם, בֹּטֵחַ בָּךְ.	**13** O LORD of hosts, happy is the man that trusteth in Thee. **{P}**

وادي بكا (الوادي المقدس), ينبوع الماء, البيت العتيق, بيت الله.

مصادر ويكيبديا تقول عن وادي بكا:

The Valley of Baca is mentioned in Psalm 84 of the Bible in the following passage:

How lovely is Your dwelling-place, O Lord of Hosts. I long, I yearn for the courts of the Lord; my body and soul shout for joy to the living God ... Happy are those who dwell in Your house; they forever praise You. Happy is the man who finds refuge in You, whose mind is on the [pilgrim] highways. They pass through the Valley of Baca, regarding it as a place of springs, as if the early rain had covered it with blessing ... Better one day in Your courts than a thousand [anywhere else]; I would rather stand at the threshold of God's house than dwell in the tents of the wicked[5]

The original Hebrew language phrase for the Valley of Baca is *emeq ha-Baka*.[15][16][17] It can also be translated as "Valley of the Balsam Tree" or "Valley of the Weeper".[15][16] This otherwise unidentified valley has been connected to Bakkah by Islamic writers.[5]

الاخطاء التي وقع فيها كاتبي التوراة

من الأخطاء التي وقع فيها كاتبي التوراة أخطاء عقائدية, و أخطاء تاريخية, و من المؤسف أن هذه الأخطاء تدفن في المكتبات ككتب هرطقة, و كتب مصنفة على أنها خيال علمي, و هي عادة اليهود في اقصاء الآخر بأساليب قد تمتد للتصفية الجسدية, على حساب البحث العلمي.

من الأخطاء العلمية:

- احتساب عمر الإنسان و العالم بسبعة آلاف سنة, حسب التقويم اليهودي, و هو ما وقعت فيه أيضا الكنيسة قبيل عصر النهضة
- عدم خلق النور قبل الشمس و القمر -الانفجار الكبير- بداية الكون, و أو اي جرم سماوي مضيء في التكوين , و قد يكون هذا ليس خطأ في وجهة نظر أناس آخرين (متدينين يهود)
- كثير من القصص التاريخي ثبت عكسه مثل قصة (الملك ميشع, بلعام بن باعوراء), و غيرها من القصص, مع وجود خلاف بين الأثريين على فصل القصص التاريخي عن الديني, و هو ما لا يؤمن به المتدينون اليهود
- الخطأ التاريخي في قصة نابونائيد (الملك البابلي الذي عاش 10 سنين في تيماء في الحجاز) في كتاب دانيال, حيث يوجد خلط بينه و بين نبوخذ نصر (مخطوطات البحر الميت كشفتها)
- الخطأ في الروايات في قصة داود عليه السلام و طالوت بين نهاية اصحاح و بداية اصحاح آخر

و هذه بعض من الأخطاء العلمية, و لكن يوجد المزيد الذي يمكن مراجعته عبر الموسوعات العلمية للاكتشافات الاثرية.

و من الاخطاء العقائدية:

- وجود أكثر من ابن للإله في سفر التكوين 6, قبيل قصة نوح عليه السلام, حيث كان ابناء الإله ينزلون للارض و يتزوجون بنات آدم, مما جعل الإله يمنع على نفسه و ابناءه الإلتحام مع الإنسان لأنه من لحم و حدد عمره ب 120 سنة فقط
- وصف الانبياء بما لا يليق من الخداع , و خداع آبائهم الأنبياء , و الأنانية, و الزنا, و زنا المحارم, الاحتيال, و النصب, و الكذب , و عدم الغيرة على أزواجهم, الى آخره
- وصف الذات الالهية بما لا يليق, من النسيان , و الندم , و التمثل بهيئة البشر , و البخل , و غيرها من الصفات البشرية التي تذم في البشر , فكيف تكون صفات للاله

و كثير من الأخطاء العقائدية التي وقع فيها كاتبي التوراة التي يقول اليهود انفسهم, أن هنالك أكثر من كاتب للتوراة في كل اصحاح يوجد أنماط مختلفة لكتاب مختلفين, و منها ان الكتب المنسوبة للأنبياء كتبت متأخرا عن الأنبياء انفسهم, و يكتبها شخص آخر يروي قصة النبي, و ليس النبي نفسه.

besides that Dead sea scrolls discovered in 1948 AD, and dates back to 130 AD before Emperor hadrian put down the Jewish revolution, and exiled jews out, shows that the Old testament is Incomplete and altered like the unknown psalems discovered and the Error in Chronicals that show that there was before cyrus & estair, a Babelon Last King called Nabunidus was mentioned in the Dead sea scrolls as a good guy, that prayed to god, and there is a chapter called Nabunidus Prayer in the old Testament.
The New testament on the Other hand has contradictions in the Synoptic Gospels and John and in-between each others, were as they are dating to after Paul letters (1st Century AD), luke is not a disciple of Jesus he is Paul's and Matthew copies Mark

and Adomites and Ismalites were referred to be Nomadic Arabs, Joab (PBUH) is an Adomite also not Israelite, so this means also that the expected Prophet (Son of Man - Bin Adam - the Slave of God - his beloved servant) by definition fits Muhammad PBUH
Ismaelite Arab Cravans came from Arabia and Picked-up Josef from the well, as was mentioned in the Bible, now the? time between Josef and Ismael is not so Far, Ismael is like a grand-father to Josef.
Reply
Ismalites are brethren of Israelites from Abraham (PBUH)
Adomites are brethren of Israelites from Isac (PBUH)
Abraham had Ismael from Hagar his wife and he is the First Born
Abraham had Isac from Sarah he is the Second Born
Isac Had Isav (Adom) from his wife and he is the First Born of the Twins (Issau and Jacob)
Isac? had Jacob (Israel) From his wife and he is the Second Born of the Twins (Issau and Jacob)
so Ismaelite Arabs are the Bretheren of Israelites, as Adomites are their Bretheren

Abraham PBUH (2000 BC)
Isamel (PBUH) , Isac (PBUH) around the same time lets say 90 years after Abraham was born
Jacob (PBUH), and Issau (PBUH)? lets say 100 years
Josef and his brothers (Isarelites) around the same period of time like (1750 BC)
Early bronze age = 3200 BC-2000 BC
Mid bronze age = 2000 BC - 1550 BC
Late Bronze age = 1550 BC- 1250 BC
Moses (1250 BC)
David (1000 BC)
Solomon (960 BC)
Jesus (Born in 4 BC according to new testament King Herod the Great Death in 4 BC he was born in that year were Herod used to Kill all new borns like Phero)
Eventhough the incedent of Killing infitanants by Herod the Greate is not Proven to be happened during his days or rule over Provencia Peria, but the incedent of Jesus Birth in that year which is one year to Herods Death is recorded in Luke Gospel.

Muhammad PBUH in the Holy Scripture
http://www.youtube.com/watch?v=eWU2ZINKvm4
http://www.youtube.com/watch?v=8LqsyxxABts
http://www.youtube.com/watch?v=9uoKioQXX3M
http://www.youtube.com/watch?v=Cr3tiYLfyeg
http://www.youtube.com/watch?v=K_szoYhhI78
http://www.youtube.com/watch?v=Yjn4HC46rMI
http://www.youtube.com/watch?v=nGlt72Gq4BM
http://www.youtube.com/watch?v=Vv_3P5erGbc

http://www.youtube.com/watch?v=VMHJFJ2qJMg
http://www.youtube.com/watch?v=8z_PyXuudEg
http://www.youtube.com/watch?v=lVyDQZh2FdI
http://www.youtube.com/watch?v=QvsG3E7WAn0
http://www.youtube.com/watch?v=nne_-j08yMo

Physical and verbal acts of worship are called the Pillars of Islam. There are five Pillars of Islam.They are as follows:
This is the testimony that 'none has the right to be worshipped but Allah.

and that Muhammad is His slave and Messenger'. This testimony is the
key with which one becomes a Muslim.The meaning of the first part of the
testimony, "none has the right to be worshipped but Allah", is that:
1) Allah is the Creator of all that exists.
2) Allah is the Proprietor of all that exists and the Disposer of all affairs.
3) Allah is the One Who deserves to be worshipped alone.

There is no other God worthy of worship except Allah, and Mohammad is
his messenger.
The meaning of the second part of the testimony, 'Muhammad is His slave
and Messenger' contains the following meanings:
1) To obey the Messenger (m) in what he ordered.
2) To believe in everything he said.
3) To refrain from what he prohibited and warned against.
4) And that you do not worship Allah except by what the Messenger legislated.

Muhammad PBUH was Born in 570 AD, and he is of Sons of Hashim of Adnan the Son of Ismael (Ishmael) Son of Ibraheem (Abraham PBUH the Prophet).

Körperliche und verbale Handlungen der Anbetung sind aufgerufen die Pillars of Islam. Es
sind fünf Pillars of Islam.They sind wie folgt:
Dies ist das Zeugnis, dass 'none das Recht vor, angebetet zu werden aber Allah verfügt über.
und, dass Muhammad ist Sein-Slave und Messenger '. Dieses Zeugnis ist die
Schlüssel, mit dem Man wird ein Muslim.The Sinne von dem ersten Teil des die
Zeugnis, "none hat das Recht, angebetet zu werden aber Allah", ist, dass:
(1Allah ist der Schöpfer von all, was existiert.
(2Allah ist die Inhaberin des alles, was existiert und die Disposer von alle Angelegenheiten.
(3Allah ist die One Who, allein zu verdient angebetet zu werden.

Es gibt keinen anderen Gott der Anbetung würdig außer Allah, und Mohammad ist
seine messenger.
Die Bedeutung des zweiten Teils des Zeugnisses, 'Muhammad ist Sein Slave-
und Messenger 'enthält die folgenden Bedeutungen:
(1Um die Messenger (m) in, was er bestellt zu gehorchen.
(2To in alles zu glauben sagte er.
(3To von dem, was er verboten und warnte davor, gegen zu unterlassen.
(4Und, dass Sie nicht anbeten Allah, außer durch, was der Messenger Rechtsvorschriften erlassen.
Außerdem Schriftrollen vom Toten Meer im Jahre 1948 n. Chr. entdeckt und stammt aus dem Jahr 130 n. Chr. vor Kaiser Hadrian legte die jüdische Revolution und Exil-Juden aus, zeigt, dass das Alte Testament unvollständig ist und verändert wie die unbekannten psalems entdeckt und der Fehler in Chronicals dass zeigen, dass es vor cyrus & estair ein Babelon letzte König genannt Nabunidus wurde in den Schriftrollen vom Toten Meer, wie ein guter Kerl, der zu Gott betete erwähnt, und es gibt ein Kapitel namens Nabunidus Gebet im alten Testament.
Das Neue Testament auf der anderen Seite hat Widersprüche in den synoptischen Evangelien und John und dazwischen jeweils anderen waren, wie sie aus sind nach Paul Buchstaben (1. Jahrhundert n. Chr.), Luke nicht ein Jünger Jesu ist er Paulus und Matthew Kopien Markieren
und Adomites und Ismalites bezeichnet wurden Nomadic Araber, Joab (Friede sei mit ihm) ein Adomite ist auch nicht Israelit, so bedeutet dies auch, dass der erwartete Prophet (Son of Man - Bin Adam - der Slave Gottes - seine geliebten Diener) per Definition passt Muhammad Friede sei mit ihm

Ismaelite arabischen Cravans kamen aus Arabien und Eingekoppelte Josef aus dem Brunnen, wie es in der Bibel erwähnt, jetzt das? Zeit zwischen Josef und Ismael ist nicht so weit, ist Ismael wie ein Großvater zu Josef.
Antworten
Ismalites sind Brüder Israeliten aus Abraham (as)
Adomites sind Brüder Israeliten aus Isac (Friede sei mit ihm)
Abraham hatte Ismael von Hagar seine Frau und er ist der First Born
Abraham hatte Isac von Sarah Er ist der zweite geboren
Isac Hatte ISAV (Adom) von seiner Frau und er ist der Erste der Zwillinge geboren (Issau und Jacob)
Isac? hatte Jakob (Israel) von seiner Frau und er ist der Zweite der Zwillinge geboren (Issau und Jacob)
so Ismaelite Araber sind die bretheren der Israeliten, als Adomites ihre bretheren sind

Abraham PBUH (2000 v. Chr.)
Isamel (Friede sei mit ihm), Isac (sws) etwa zur gleichen Zeit sagen wir 90 Jahre nach Abraham geboren wurde
Jacob (Friede sei mit ihm), und Issau (Friede sei mit ihm)? sagen wir 100 Jahre
Josef und seine Brüder (Isarelites) um den gleichen Zeitraum wie (1750 v. Chr.)
Frühbronzezeit = 3200 v. Chr.-2000 v. Chr.
Mid Bronzezeit = 2000 v. Chr. - 1550 v. Chr.
Spätbronzezeit = 1550 v. Chr.-1250 v. Chr.
Moses (1250 v. Chr.)
David (1000 v. Chr.)
Solomon (960 v. Chr.)
Jesus (4 v. Chr. nach neuen Testament König Herodes der Große geboren Death in 4 BC er in diesem Jahr geboren wurde, wurden Herodes verwendet, um alle Neugeborenen töten wie Phero)
Eventhough the incedent of Killing infitanants by Herod the Greate is not Proven to be happened during his days or rule over Provencia Peria, but the incedent of Jesus Birth in that year which is one year to Herods Death is recorded in Luke Gospel.
This means that the Gregorian Calendar we use now adays is not an accurate Calendar it has a five years margin of Error.

BIBEL-PROPHEZEIUNGEN ÜBER DAS AUFKOMMEN VON MUHAMMAD
Abraham wird weit als der Patriarch von monotheism und der gemeine Vater der Juden, der Christen und der Moslems angesehen. Durch seinen zweiten Sohn kam Isaac, alle Israelitprophete einschließlich solche sehr hohe Abbildungen wie Jacob, Joseph, Moses, David, Solomon und Jesus. Mai Frieden und Segen sind nach ihnen alle. Das Aufkommen dieser großen Prophete war in der teilweisen Erfüllung der Gottversprechungen, die Nationen von Masse durch die Nachkommen von Abraham zu segnen (Genesis12: 2-3). Solche Erfüllung wird von ganzem Herzen von Muslims angenommen dessen Glaube den Glauben innen und Respekt aller Prophete ein Artikel des Glaubens betrachtet.

SEGEN VON ISHMAEL UND VON ISAAC
War der erste geborene Sohn von Abraham (Ishmael) und von seinen Nachkommen in der Gottvereinbarung und -versprechung eingeschlossen? Einige Verse von der Bibel können helfen, etwas Licht auf dieser Frage zu verschütten;
1) Genese 12:2 - 3 spricht von der Gottversprechung mit Abraham und seinen Nachkommen, bevor jedes mögliches Kind zu ihm getragen wurde.
2) Genese 17:4 reiteriert Gottversprechung nach der Geburt von Ishmael und vor der Geburt von Isaac.
3) In der Genese ch. 21. Isaac wird spezifisch gesegnet, aber Ishmael wurde auch spezifisch von God, um

„eine große Nation“ besonders in der Genese 21:13, 18 zu werden gesegnet und versprochen. 4) Entsprechend Deuteronomy 21:15 - 17 die traditionellen Rechte und die Privilegien des ersten geborenen Sohns sollen nicht durch den Sozialstatus seiner Mutter beeinflußt werden (seiend eine „freie“ Frau wie Sarah, Mutter Isaacs oder ein „Bondwoman“ wie Hagar, Ishmaels Mutter). Dieses ist mit den moralischen und humanitären Grundregeln aller aufgedeckten Glauben nur gleichbleibend. 5) Die volle Legitimität von Ishmael als Sohn und „Samen“ Abrahams und die volle Legitimität seiner Mutter, Hagar, als Frau Abrahams werden offenbar in der Genese 21:13 und 16:3 angegeben. Nach Jesus, dem letzten Israelitkurier und Prophet war es Zeit, daß Gottversprechung, Ishmael zu segnen und seine Nachkommen erfüllt werden. Kleiner als 600years nach Jesus, kam der letzte Kurier des Gott, Muhammad, von den Nachkommen von Abraham durch Ishmael. Gott, den Segen von beiden der Hauptniederlassungen des Stammbaums Abrahams fullfilled war jetzt. Aber gibt es zusätzlicher Bekräftigenbeweis, daß die Bibel tatsächlich das Aufkommen des Prophets Muhammad voraussagte?

MUHAMMAD:
Der Prophet mögen an Moses
Langfristig nach Abraham, Gottversprechung, den langerwarteten Kurier wurde zu senden dieses mal in den Wörtern Moseses wiederholt.
In Deuteronomy 18:18, Moses Speiche des von God gesendet zu werden Prophets, der ist: 1) Unter von den „Brudern“ des Israelits, war ein Hinweis auf ihren Ishmaelite Vettern als Ishmael der andere Sohn von Abraham, der ausdrücklich versprochen wurde, um eine „große Nation“ zu werden. 2) Ein Prophet mögen an Moses. Es gab kaum alle mögliche zwei Prophete, die soviel als Moses und Muhammad gleich waren. Beide wurden kompletten Gesetzcode des Lebens gegeben, beide angetroffen ihren Feinden und Victors in den wundersamen Weisen waren, wurden beide als Prophete/Staatsmänner angenommen und beide wanderten die folgende Verschwörung ab, zum sie zu ermorden. Analogien zwischen Mosese und Jesus übersieht nicht nur die oben genannten ähnlichkeiten aber andere entscheidende außerdem (z.B. die natürliche Geburt, das Familienleben und der Tod von Mosese und von Muhammad aber nicht von Jesus, der durch seine Nachfolger als der Sohn des Gott und nicht ausschließlich des Kuriers des Gott angesehen wurde, da Moses und Muhammad waren und während moslemischer Glaube Jesus war).

DER ERWARTETE PROPHET SOLLTE AUS ARABIEN KOMMEN
Deuteronomy 33:1 - 2 Mähdrescherhinweise auf Mosese, Jesus und Muhammad. Es spricht vom Gott (d.h. Gottenthüllung) kommend von Sinai, steigend von Seir (vermutlich das Dorf von Sa'ir nahe Jerusalem) und von Paran weiter glänzend. Entsprechend Genese 21:21, war die Wildnis von Paran der Platz, in dem Ishmael vereinbarte (d.h. Arabien, spezifisch Mecca).
In der Tat erwähnt die Version des Königs James der Bibel die Pilgrims, die durch die Senke von Ba'ca überschreiten (ein anderer Name von Mecca) in den Psalms 84:4 - 6.
Jesaja 42:1 - 13 spricht vom geliebten des Gott. Seins wählen und Kurier, der ein Gesetz senken, in den Inseln erwartet zu werden und den „nicht verläßt noch entmutigt wird, bis er hat eingestellt Urteil auf Masse.“ Vers 11, schließt den erwartete ein mit den Nachkommen von Ke'dar an. Wer ist Ke'dar? Entsprechend Genese 25:13, war Ke'dar der zweite Sohn von Ishmael, der Vorfahr des Prophets Muhammad.

MIGRATION MUHAMMADS VON MECCA ZU MEDINA: PROPHECIED IN DER BIBEL?
Habakkuk 3:3 spricht vom Gott (Gotthilfe) kommend von Te'man (ein Oasis-Norden von Medina entsprechend J. Hastings Wörterbuch der Bibel) und vom heiligen (Kommen) von Paran. Dieses heilige wer unter Verfolgung von in Medina enthusiastisch empfangen zu werden Paran (Mecca) abwanderte war keines, aber Prophet Muhammad.
In der Tat wird das Ereignis der Migration des Prophets und seiner verfolgten Nachfolger vividly in Jesaja

21:13 - 17 beschrieben. Dieser Abschnitt sagte außerdem über die Schlacht von Badr voraus, in der das wenige ill-armed zuverlässige wundersam besiegt den „mächtigen“ Männern von Ke'dar, die suchten, Islam zu zerstören und ihre eigenen Völker, die sich drehten - zum Islam einschüchtern.

DAS QUR'AN (KORAN) VORAUSGESAGT IN DER BIBEL?
Für dreiundzwanzig Jahre wurden Gotwörter (das Qur'an) truely in öffnung Muhammads gesetzt. Er war nicht der „Autor“ des Qur'an. Das Qur'an wurde zu ihm von Angel Gabriel vorgeschrieben, der Muhammad bat, die Wörter des Qur'an einfach zu wiederholen, wie er sie hörte. Diese Wörter wurden dann am Gedächtnis und am Schreiben durch die festgelegt, die sie während der Lebenzeit Muhammads und unter seiner überwachung hören.
War sie eine übereinstimmung, daß der Prophet „wie an Moses“ von den „Brudern“ der Israelite (d.h. von den lshmaelites) auch als eins beschrieben wurde, in dessen öffnung Gott seine Wörter setzt und daß er im Namen des Gott spricht, (Deuteronomy 18:18 - 20). War sie auch eine übereinstimmung das „Paraclete“ dieser Jesus, der vorausgesagt wurde, um zu kommen, nachdem er als einer beschrieben wurde, wem „nicht von spricht, aber whatsoever, die er hört, der er spricht (John 16:13)
War es eine andere übereinstimmung, die Jesaja Riegel zwischen dem Kurier mit Ke'dar anschlossen und ein neues Lied (ein scripture in einer neuen Sprache) zum zu sein an den Lord sang (Jesaja 42:10 - 11). Ausdrücklicher, prophezeit Jesaja „für mit stammering Lippen und eine andere Zunge, Willen, den er mit diesen Leuten“ spricht (Jesaja 28:11). Dieser letzte Vers beschreibt richtig die „stammering Lippen“ des Prophets Muhammad den Zustand der Spannung und der Konzentration reflektierend, die er zu der Zeit der Enthüllung durchmachte. Ein anderer in Verbindung stehender Punkt ist, daß das Qur'an in den Stückmahlzeiten über einer überspannung von dreiundzwanzig Jahren aufgedeckt wurde. Es ist interessant, dieses mit Jesaja 28:10 whichspeaks der gleichen Sache zu vergleichen.

DIESER PROPHET PARACLETE- MUHAMMAD
Bis zur Zeit von Jesus (Frieden ist nach ihm), erwarteten die Israelite noch für diesen Prophet wie an Moses prophecied in Deuteronomy 18:18. Als Johannes der Täufer kam, fragten sie ihn, ob er Christ war und er „nicht“ sagte. Sie fragten ihn, ob er Elias war und er „nicht“ sagte. Dann im offensichtlichen Hinweis auf Deuteronomy 18:18, baten sie ihn „um um kunst Thou, daß Prophet“ und er antworteten, „nicht“. (John 1:1 9-2 1).
Im Evangelium entsprechend John (Kapitel 14, 15, 16) Jesus Speiche des „Paraclete“ oder des Deckbetts, die nach ihm kommen, der von Father als ein anderes Paraclete gesendet wird, das neuen Sachen unterrichtet, welches die Zeitgenossen von Jesus nicht tragen konnten. Während das Paraclete als der Geist der Wahrheit beschrieben wird, (deren Bedeutung berühmtem Al-Amin Titel Muhammads ähneln, dem vertrauenswürdigen), wird er in einem Vers als der heilige Geist (John 14:26) gekennzeichnet. Solch eine Kennzeichnung ist jedoch mit dem Profil von diesem Paraclete inkonsequent. In den Wörtern des Wörterbuches der Bibel, (ED. J. Mackenzie) „diese Einzelteile, muß es zugelassen werden gibt nicht eine völlig zusammenhängende Abbildung.“
In der Tat erklärt Geschichte uns, daß viele frühe Christen das Paraclete verstanden, um ein Mann und nicht ein Geist zu sein. Dieses konnte die Followings erklären, die auf einige reagierten, die behaupteten, ohne die Kriterien zu treffen, die von Jesus vereinbart wurden, um das erwartete „Paraciete“ zu sein. Es war Prophet Muhammad (Frieden ist nach ihm), das das Paraclete, Deckbett, Helfer war, das admonisher, das von God nach Jesus gesendet wurde. Er bezeugte von Jesus, neue Sachen unterrichtet welche nicht zur Zeit Jesus getragen werden konnten, er sprach was er hörte (Enthüllung), er bleibt mit den Gläubigern (durch seinen gut-konservierte Unterricht). Solcher Unterricht bleibt für immer, weil er der letzte Kurier des Gott, der einzige Universalkurier war, zum des Ganzen von Menschlichkeit unter Gott und auf dem Weg der KONSERVIERTEN Wahrheit zu vereinigen. Er erklärte von vielen Sachen, zu kommen, welches „kam, in die minutest Detailsitzung, das Kriterium zu führen“, das von Mosese gegeben wurde, um zwischen dem zutreffenden Prophet und den falschen Propheten (Deuteronomy 18:22) zu unterscheiden. Er reprove die Welt der Sünde, des righteousness und des Urteils (John 16:8 -

11)

WAR DIE VERSCHIEBUNG VON DER FROMMEN FÜHRUNG PROPHECIED?
Nach der Ablehnung des letzten Israelitprophets, Jesus, war sie über Zeit, die Gottversprechung, Ishmael eine große Nation erfüllt werden zu lassen (Genese 21:13, 18)
In Matthew 21:19 - 21, Jesus Speiche des unfruchtbaren Feigebaums (ein biblisches Symbol des prophetischen Erbes) zum zu sein löschten, nachdem sie eine letzte Wahrscheinlichkeit von drei Jahren (die Dauer von Ministerium Jesus) gegeben worden waren Frucht zu geben. In einem neueren Vers im gleichen Kapitel, sagte Jesus: „Folglich, wird Sagen I an dich, das Königreich des Gott von dir weggenommen und gegeben zu einer Nation, welche weiter die Frucht davon“ holt (Matthew 21:43). Diese Nation von Nachkommen Ishmaels (der zurückgewiesene Stein in Matthew 21:42) das gegen alle Super-powers seiner Zeit wie siegreich war, prophecied durch Jesus: „Und whosoever fällt auf diesen Stein ist gebrochen, aber auf jedermann, das es, es fällt, reibt ihn, um zu pulverisieren“ (Matthew 21:44).

AUS KONTEXT-ÜBEREINSTIMMUNG HERAUS?
Ist es möglich, daß alle zahlreichen Prophezeiungen, die hier zitiert werden, einzeln und kombiniert aus Kontextfehlinterpretationen heraus sind? Ist das gegenüberliegende ausrichten, paßte dieses so selten studierte Verse zusammen durchweg und zeigt offenbar auf das Aufkommen des Mannes, der den Kurs der menschlichen Geschichte änderte, Prophet Muhammad (Frieden ist nach ihm). Ist es angemessen, festzustellen, daß alle diese Prophezeiungen, erscheinend in den unterschiedlichen Büchern der Bibel und durch verschiedene Prophete zu den unterschiedlichen Zeiten gesprochen alle übereinstimmung waren? Wenn dieses ist so hier eine andere merkwürdige „übereinstimmung“ ist!
Eins der Zeichen des Prophets, von Paran (Mecca) zu kommen ist, daß er mit „Zehntausend Heiligen“ kommt (Deuteronomy 33:2 KJV). Die war die Zahl zuverlässigem, wer Prophet Muhammad zu Paran (Mecca) in seiner siegreichen, blutlosen Rückkehr zu seinem Geburtsort begleitete, um die restlichen Symbole der Vergötterung im Ka'bah zu zerstören.
Sagt Gott, wie von Mosese veranschlagen:
Und sie kommt zu überschreiten, dieses whosoever horcht nicht an meine Wörter, die er in meinem Namen spricht, ich erfordert ihn von ihm. (Deuteronomy 18:19)

File: muhammad.pdf

DownloadLink: http://rapidshare.com/files/71443005/Muhammad-PBUH.pdf

--

File: Matthew.pdf

DownloadLink: http://rapidshare.com/files/58858142/Matthew.pdf

http://www.arabicebook.com/Items/item-display.aspx?IID=1064

http://www.arabicebook.com/Items/item-display.aspx?IID=1071

تاريخ بعثة الرسول محمد (ص) في التقويم الميلادي التقريبي:
ولد الرسول (ص) في سنة 570 ميلادي (عام الفيل), تزوج في سن 25 سنة 595 ميلادي, بعث في الأربعين من عمره 610 ميلادي,
غلبت الروم في سنة 614 ميلادي, هجرة الرسول (ص) في 13 سنة بعد بعثه 623 ميلادي, غلبت الروم الفرس في 624 ميلادي تقريبا,
فتحت مكة في 10 للهجرة 632 ميلادي توفي الرسول (ص) في 633 ميلادي, 636 ميلادي فتحت الروم و فارس.

هذه التواريخ تقريبية حيث هناك من يقول أن عام الفيل في سنة 571 ميلادي.
كل تلك الأحداث موثقة تاريخيا, يوجد نقش أبرهة الأشرم للشمال من نجران, يوجد تاريخ معركة الروم مع فارس في غور الأردن 614 ميلادي, حيث احتل اثرها الفرس القدس, و أحرقوا خشب الصليب المقدس الذي يعتقد به الروم.
http://en.wikipedia.org/wiki/Muhammad_PBUH
في ميلاد الرسول (ص) 570 ميلاد الرسول (ص) كان هنالك زلزال أطفأ نار الفرس و هز عرش قيصر (الروماني- الامبراطورية الرومانية الشرقية البيزنطية – بيزنطة هي قسطنطينية و هي تعرف الآن اسطنبول التركية) ما يشار اليهم الأريسيين.
http://en.wikipedia.org/wiki/Eastern_Roman_Emperor#Heraclian_dynasty_.28610.E2.80.93695.29
Heraclius
(Ηράκλειος, *Flavius Heraclius*)
5 October 610 –
11 February 641
Born c. 575 as the eldest son of the Exarch of Africa, Heraclius the Elder. Began a revolt against Phocas in 609 and deposed him in October 610. Brought the Byzantine-Sassanid War of 602–628 to successful conclusion but was unable to stop the Muslim conquest of Syria.
The **Byzantine–Sassanid War of 602–628** was the final and most devastating of the series of wars fought between the Byzantine (Eastern Roman) Empire and the Sassanid Empire of Persia. The previous war between the two powers had ended in 591 after Emperor Maurice helped the Sassanian king Khosrau II regain his throne. In 602 Maurice was murdered by his political rival Phocas. Khosrau proceeded to declare war, ostensibly to avenge the death of Maurice. This became a decades-long conflict, the longest war in the series, and was fought throughout the Middle East and eastern Europe: in Egypt, the Levant, Mesopotamia, the Caucasus, Anatolia, and even before the walls of Constantinople itself.
While the Persians proved largely successful during the first stage of the war from 602 to 622, conquering much of the Levant, Egypt, and parts of Anatolia, the ascendancy of emperor Heraclius in 610 led, despite initial setbacks, to the Persians' defeat. Heraclius' campaigns in Persian lands from 622 to 626 forced the Persians onto the defensive and allowing his forces to regain momentum. Allied with theAvars, the Persians made a final attempt to take Constantinople in 626, but were defeated there. In 627 Heraclius invaded the heartland of the Persians and forced them to sue for peace.
Capture of Jerusalem[edit]

Main articles: Jewish revolt against Heraclius and Siege of Jerusalem (614)

Resistance to the Persians in Syria and Palestine was not strong; although the locals constructed fortifications, they generally tried to negotiate with the Persians.[51] The cities of Damascus, Apamea, and Emesa fell quickly in 613, giving the Persians a chance to strike further south. Nicetas continued to resist the Persians but was defeated at Adhri'at. He managed to win a small victory near Emesa, however, where both sides suffered heavy casualties—the total death count was 20,000.[52] More seriously, the weakness of the resistance enabled the Persians to capture Jerusalem in three weeks, despite its determined resistance.[53] Somewhere between 57,000 and 66,500 people were slain there; another 35,000 were enslaved, including the Patriarch Zacharias.[52] Many churches in the city (including the Church of the Resurrection or Holy Sepulchre) were burned, and numerous relics, including the True Cross, the Holy Lance, and the Holy Sponge, were carried off to the Persian capital Ctesiphon. The loss of these relics was thought by many Christian Byzantines to be a clear mark of divine displeasure.[32] Some blamed the Jews for this misfortune and for the loss of Syria in general.[54]There were reports that Jews helped the Persians capture certain cities and that the Jews tried to slaughter Christians in cities that the Persians had already conquered but

were found and foiled from doing so. These reports are likely to be greatly exaggerated and the result of general hysteria.[51]

Reorganization[edit]

Khosrau's letter did not cow Heraclius but prompted him to try a desperate strike against the Persians.[64] He now reorganized the remainder of his empire to allow his forces to fight on. Already, in 615, a new, lighter (6.82 grams) silver imperial coin appeared with the usual image of Heraclius and his son Heraclius Constantine, but uniquely carried the inscription of *Deus adiuta Romanis* or "May God help the Romans"; Kaegi believes this shows the desperation of the empire at this time.[71] The copper *follis* also dropped in weight from 11 grams to somewhere between 8 and 9 grams. Heraclius faced severely decreased revenues due to the loss of provinces; furthermore, a plague broke out in 619, which further damaged the tax base and also increased fears of divine retribution.[72] The debasement of the coinage allowed the Byzantines to maintain expenditure in the face of declining revenues.[71]

Heraclius now halved the pay of officials, enforced increased taxation, forced loans, and levied extreme fines on corrupt officials in order to finance his counter-offensive.[73] Despite disagreements over the incestuous marriage of Heraclius to his niece Martina, the clergy of the Byzantine Empire strongly backed his efforts against the Persians by proclaiming the duty of all Christian men to fight and by offering to give him a war loan consisting of all the gold and silver plated objects in Constantinople. Precious metals and bronze were stripped from monuments and even the Hagia Sophia.[74] This military campaign has been seen as the first "crusade", or at least as an antecedent to the Crusades, by many historians, beginning with William of Tyre,[63][64][75][76] but some, like Kaegi, disagree with this moniker because religion was just one component in the war.[77] Thousands of volunteers were gathered and equipped with money from the church.[64] Heraclius himself decided to command the army from the front lines. Thus, the Byzantine troops had been replenished, re-equipped, and were now led by a competent general— while maintaining a full treasury.[64]

Historian George Ostrogorsky believed that volunteers were gathered through the reorganization of Anatolia into four themes, where the volunteers were given inalienable grants of land on the condition of hereditary military service.[78] However, modern scholars generally discredit this theory, placing the creation of the themes later, under Heraclius' successor Constans II.[79][80]

By the end of the conflict both sides had exhausted their human and material resources. Consequently, they were vulnerable to the sudden emergence of the Islamic Rashidun Caliphate, whose forces invaded both empires only a few years after the war. The Muslim forces swiftly conquered the entire Sassanid Empire and deprived the Byzantine Empire of its territories in the Levant, the Caucasus, Egypt, and North Africa. Over the following centuries, half the Byzantine Empire and the entire Sassanid Empire came under Muslim rule.
http://en.wikipedia.org/wiki/Byzantine-Sassanid_War_of_602%E2%80%93628

تاريخ أهل الكهف بالتقويم الميلادي تقريبا:
يعتقد أن الامبراطور الروماني الذي كان في زمنه فتية أهل الكهف هو دقلسيان (ديوكليسيانوس) أو ماكسمسيانوس, و الحقيقة أن الأمبراطورين الأثنين حكموا روما في نفس الفترة 280 – 305 ميلادي.

Maximian (Latin: *Marcus Aurelius Valerius Maximianus Herculius Augustus*;[9] c. 250 – c. July 310[8]) was Roman Emperor from 286 to 305. He was *Caesar*[1][2] from 285 to 286, then *Augustus* from 286[3] to

305.[4] He shared the latter title with his co-emperor and superior, Diocletian, whose political brain complemented Maximian's military brawn. Maximian established his residence at Trier but spent most of his time on campaign. In the late summer of 285, he suppressed rebels in Gaul known as the Bagaudae. From 285 to 288, he fought against Germanic tribes along the Rhinefrontier. Together with Diocletian, he launched a scorched earth campaign deep into Alamannic territory in 288, temporarily relieving the Rhine provinces from the threat of Germanic invasion.
http://en.wikipedia.org/wiki/Maximian

والكهف : وهو البيت المنقور في الجبل

يوجد كهف أهل الكهف في تركيا و الأردن, و كل هذه المناطق تحت حكم الرومان قديما, و لكن كهف الرقيم في أبو علندا يمكن أن يكون هو كهف أهل الكهف بناء على رواية ابن عباس رضي الله عنه أن" كهفهم بين أيلة عقبان" (عمان البلقاء).
تحولت الامبراطورية الرومانية الى المسيحية في 314 ميلادي عقب اعلان ميلان الرومانية عقب زيارة أم قسطنطين (القديسة هيلانة) الى الأراضي المقدسة و تحولت الأمبراطورية الرومانية رسميا الى المسيحية 335 ميلادي.

Constantine the Great (Latin: *Flavius Valerius Aurelius Constantinus Augustus*;[2] 27 February c. 272[1] – 22 May 337), also known as**Constantine I** or **Saint Constantine**,[3] was Roman Emperor from 306 to 337. Well known for being the first Roman emperor to be converted to Christianity,[notes 4] Constantine and co-Emperor Licinius issued the Edict of Milan in 313, which proclaimed tolerance of all religions throughout the empire.

Constantine defeated the emperors Maxentius and Licinius during civil wars. He also fought successfully against the Franks, Alamanni,Visigoths, and Sarmatians during his reign—even resettling parts of Dacia which had been abandoned during the previous century. Constantine built a new imperial residence at Byzantium, naming it New Rome. However, in Constantine's honor, people called it Constantinople, which would later be the capital of what is now known as the Byzantine Empire for over one thousand years. Because of this, he is thought of as the founder of the Byzantine Empire.

http://en.wikipedia.org/wiki/Constantine_the_Great
الامبراطور قسطنطين بنى مدينة جديدة (بيزنطة) و سماها قسطنطينية (اسلام بول – اسطنبول التركية في الشق اليونانية حيث فتحها الخليفة العثماني محمد الفاتح), حيث انفصلت الأمبراطورية الرومانية الى شرقية (البيزنطيين عاصمة الأرثوذكس , و الغربية و عاصمتها روما عاصمة الكاثوليك).
و عقبان يمكن أن تكون عمان, هي عمان عاصمة الأردن (فيلادلفيا الرومانية اليونانية – ربة عمون العمونية – العصر الحديدي), حيث يوجد فيها في الجنوب الشرقي كهف أهل الكهف.

والرقيم :
أخرج ابن أبي حاتم عن ابن عباس قال زعم كعب ان الرقيم القرية
التي خرجوا منها وعن عطية قال الرقيم واد وعن سعيد بن جبير مثله
وأخرج من طريق العوفي عن ابن عباس قال الرقيم واد بين عقبان وأيلة
دون فلسطين وعن قتادة قال الرقيم اسم الوادي الذي فيه الكهف

و بعثوا بعد ثلاثمئة سنة وازدادوا تسعة 614 ميلادي تقريبا حيث وصل الخبر الى الرسول (ص) بسؤال اليهود عنهم, و كان سؤال اليهود له عنهم في المدينة بعد الهجرة.
يقال أن فتية الكهف بعثوا أحياء في عهد جوستين أو جوستنيان الأمبراطورين الرومانيين.

Justinian I (/dʒʌˈstɪniən/; Latin: *Flavius Petrus Sabbatius Justinianus Augustus*, Greek: Φλάβιος Πέτρος Σαββάτιος Ἰουστινιανός) (c. 482 – 14 November 565), commonly known as **Justinian the Great**, was Byzantine Emperor from 527 to 565. During his reign, Justinian sought to revive the Empire's greatness and reconquer the lost western half of the historical Roman Empire.
http://en.wikipedia.org/wiki/Justinian_I

سورة الكهف:

أسباب النزول

عن ابن عباس ما قال:{{اقتباس مضمن|بعثت قريش النضر بن الحارث وعقبة بن أبي معيط إلى أحبار يهود بالمدينة، فقالوا لهم: [2]. سلوهم عن محمد وصفوا لهم صفته وأخبروهم بقوله، فإنهم أهل الكتاب الأول، وعندهم علم ما ليس عندنا من علم الأنبياء، فخرجا حتى قدما المدينة فسألوا أحبار يهود عن رسول الله ووصفوا لهم أمره وبعض قوله، وقالا: إنكم أهل التوراة، وقد جئناكم لتخبرونا عن صاحبنا هذا، قال، فقالت لهم: سلوه عن ثلاث نأمركم بهن، فإن أخبركم بهن، فهو نبي مرسل، وإن لم يفعل، فالرجل متقول، فروا فيه رأيكم. سلوه عن فتية ذهبوا في الدهر الأول ما كان من أمرهم، فإنهم قد كان لهم شأن عجيب. وسلوه عن رجل طواف بلغ مشارق الأرض ومغاربها، ما كان نبؤه؟ وسألوه عن الروح ما هو؟ فإن أخبركم بذلك، فهو نبي فاتبعوه، وإن لم يخبركم فإنه رجل متقول، فاصنعوا في أمره ما بدا لكم، فأقبل النضر وعقبة حتى قدما على قريش، فقالا: يا معشر قريش قد جئناكم بفصل ما بينكم وبين محمد، قد أمرنا أحبار يهود أن نسأله عن أمور، فأخبروهم بها، فجاءوا إلى رسول الله فقالوا: يا محمد أخبرنا، فسألوه عما أمروهم به، فقال لهم رسول الله : أخبركم غدا عما سألتم عنه ولم يستثن، فانصرفوا عنه، ومكث رسول الله خمس عشرة ليلة لا يحدث الله له في ذلك وحيا، ولا يأتيه جبريل عليه الصلاة والسلام، حتى أرجف أهل مكة وقالوا: وعدنا محمد غدا واليوم خمس عشرة ليلة، وقد أصبحنا فيها ولا يخبرنا بشيء عما سألناه، وحتى أحزن رسول الله مكث الوحي عنه، وشق عليه ما يتكلم به أهل مكة، ثم جاءه جبريل عليه الصلاة والسلام من الله عز وجل بسورة أصحاب الكهف، فيها معاتبته إياه على حزنه عليهم وخبر ما سألوه عنه من أمر الفتية، والرجل الطواف، وقول الله عز وجل: {يَسْأَلُونَكَ عَنْ ذِي الْقَرْنَيْنِ}، إلى آخر الآيات.}

http://ar.wikipedia.org/wiki/%D8%B3%D9%88%D8%B1%D8%A9_%D8%A7%D9%84%D9%83%D9%87%D9%81

السلطان العثماني محمد الفاتح

Mehmed II or **Sultan Mehmed the Conqueror** (30 March 1432 – 3 May 1481) (Ottoman Turkish: محمد ثانى, *Meḥmed-i s̱ānī*; Turkish: *II. Mehmet*; also known as *el-Fātiḥ*, الفاتح, "the Conqueror" in Ottoman Turkish; in modern Turkish, *Fatih Sultan Mehmet*; also called *Mahomet II*[1][2] in early modern Europe) was Sultan of the Ottoman Empire twice, first for a short time from 1444 to September 1446, and later from February 1451 to 1481. At the age of 21, he conquered Constantinople and brought an end to the Byzantine Empire, transforming the Ottoman state into an empire. Mehmed continued his conquests in Asia, with the Anatolian reunification, and in Europe, as far as Bosnia and Croatia. Mehmed II is regarded as a national hero in Turkey, and among other things, Istanbul's Fatih Sultan Mehmet Bridge, and Fatih University and Fatih College [3] are all named after him.
http://en.wikipedia.org/wiki/Muhammad_Al_Fatih

يوئيل يبشر باختباء اليهود خلف الحجر و الشجر:

ورد في الحديث أنّ النبي صلى الله عليه وسلم قال : (لا تقوم الساعة حتى تقاتلوا اليهود ، حتى يختبئ اليهودي وراء الحجر والشجر . فيقول الحجر والشجر : يا مسلم ! يا عبد الله ! هذا يهودي خلفي فتعال فاقتله ، إلا الغرقد)

روى البخاري (3593) ، ومسلم (2921) من حديث ابن عمر رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، يَقُولُ : (تُقَاتِلُكُمُ الْيَهُودُ فَتُسَلَّطُونَ عَلَيْهِمْ ، ثُمَّ يَقُولُ الْحَجَرُ : يَا مُسْلِمُ هَذَا يَهُودِيٌّ وَرَائِي، فَاقْتُلْهُ).
وفي صحيح مسلم (2922) من حديث أبي هريرة أَنَّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، قَالَ: (لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يُقَاتِلَ الْمُسْلِمُونَ الْيَهُودَ ، فَيَقْتُلُهُمُ الْمُسْلِمُونَ حَتَّى يَخْتَبِئَ الْيَهُودِيُّ مِنْ وَرَاءِ الْحَجَرِ وَالشَّجَرِ، فَيَقُولُ الْحَجَرُ أَوِ الشَّجَرُ: يَا مُسْلِمُ يَا عَبْدَ اللهِ هَذَا يَهُودِيٌّ خَلْفِي ، فَتَعَالَ فَاقْتُلْهُ ، إِلَّا الْغَرْقَدَ، فَإِنَّهُ مِنْ شَجَرِ الْيَهُودِ).
وقد جاء في بعض الروايات ما يدل على أن قتال اليهود المذكور في هذا الحديث سيكون في آخر الزمان حين يخرج الدجال وينزل المسيح عيسى بن مريم عليه السلام ، فيقتله.
روى عبد الله بن عمر رضي الله عنهما أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال : (يَنْزِلُ الدَّجَّالُ فِي هَذِهِ السَّبَخَةِ بِمَرِّ قَنَاةَ [واد في المدينة]

، فَيَكُونُ أَكْثَرَ مَنْ يَخْرُجُ إِلَيْهِ النِّسَاءُ ، حَتَّى إِنَّ الرَّجُلَ لَيَرْجِعُ إِلَى حَمِيمِهِ وَإِلَى أُمِّهِ وَابْنَتِهِ وَأُخْتِهِ وَعَمَّتِهِ ، فَيُوثِقُهَا رِبَاطًا مَخَافَةَ أَنْ تَخْرُجَ إِلَيْهِ ، ثُمَّ يُسَلِّطُ اللهُ الْمُسْلِمِينَ عَلَيْهِ ، فَيَقْتُلُونَهُ وَيَقْتُلُونَ شِيعَتَهُ ، حَتَّى إِنَّ الْيَهُودِيَّ لَيَخْتَبِئُ تَحْتَ الشَّجَرَةِ أَوِ الْحَجَرِ فَيَقُولُ الْحَجَرُ أَوِ الشَّجَرَةُ لِلْمُسْلِمِ : هَذَا يَهُودِيٌّ تَحْتِي فَاقْتُلْهُ) رواه الإمام أحمد في " المسند " (255/9) ، ولكن في إسناده ضعف بسبب عنعنة محمد بن إسحاق ، وله شواهد أخرى تنظر في تحقيق المسند من طبعة مؤسسة الرسالة.

وقد أورد هذه الشواهد الحافظ ابن حجر رحمه الله في " فتح الباري " (610/6) ، وحسَّن منها حديث سمرة بن جندب رضي الله عنه ، ثم قال : " فالمراد بقتال اليهود : وقوع ذلك إذا خرج الدجال ونزل عيسى " انتهى.

وقال ابن الملقن : " المراد بقوله (تقاتلون اليهود) إذا نزل عيسى ، فإن المسلمين معه ، واليهود مع الدجال" انتهى من "التوضيح لشرح الجامع الصحيح.(17/663) "

وهو ما جزم به جمع من شراح الحديث ، بل أخرج الإمام الترمذي (2236) حديث عبد الله بن عمر السابق في باب " علامة الدجال."

قال شيخ الإسلام ابن تيمية رحمه الله:

"اليهود إنما ينتظرون المسيح الدجال ، فإنه الذي يتبعه اليهود ، ويخرج معه سبعون ألف مطيلس من يهود أصبهان ، ويقتلهم المسلمون معه ، حتى يقول الشجر والحجر : يا مسلم ! هذا يهودي ورائي تعال فاقتله " انتهى من " الجواب الصحيح لمن بدل دين المسيح. (2/ 30) "

ويقول الشيخ ابن باز رحمه الله:

"فإن عيسى عليه الصلاة والسلام يغزوه ، ومعه المسلمون ، فيقتله بباب اللد ، باب هناك في فلسطين ، قرب القدس ، يقتله بحربته كما جاء في الحديث الصحيح ، والمسلمون معه يقتلون اليهود قتلة عظيمة ، جاء في الحديث عن النبي صلى الله عليه وسلم أن المسلمين يقاتلون اليهود ، فيقتلونهم ، ويسلطون عليهم ، ينادي الشجر والحجر : يا مسلم ، يا عبد الله ، هذا يهودي تعال فاقتله ، فيقتل عيسى الدجال وينتهي أمره. "

انتهى من " فتاوى نور على الدرب لابن باز بعناية الشويعر. (290 /4) "

وإذا خرج الدجال تبعه عشرات الآلاف من اليهود واجتمعوا معه يريدون قتال المسلمين ، فينزل المسيح عيسى بن مريم عليه السلام ويجتمع معه المسلمون لقتال الدجال وأتباعه ، فيدعو عيسى ابن مريم اليهود للإسلام ، ولا يقبل منهم في ذلك الوقت إلا الإسلام ، فيسلم منهم من يسلم ، ويبقى منهم من يبقى على يهوديته ، فتكون المعركة التي ذكرها النبي صلى الله عليه وسلم.

وبهذا يتبين أن المعركة من جانب المسلمين معركة عادلة مشروعة يحبها الله تعالى بلا شك ، ومما يدل على ذلك:

-أنها ضد الدجال ومؤيديه الذين اجتمعوا لقتال المسلمين : (يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّا أَنْ يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ) التوبة/32.

-ولأنها معركة يخوضها المسلمون تحت قيادة عيسى بن مريم عليه السلام أحد الرسل الكرام.

-أن الله تعالى يكرم المسلمين في هذه المعركة بهذه الكرامة وهي نطق الحجر والشجر ومناداته على المسلم حتى يقتل اليهودي الذي يختبئ وراءه.

فكل ذلك يدل على أنها معركة عادلة يحبها الله ، كما هو الشأن في المعارك الإسلامية كلها التي يكون المقصد منها إعلاء كلمة الله في الأرض ، : (مَنْ قَاتَلَ لِتَكُونَ كَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا فَهُوَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ) رواه مسلم.(1915)

والله أعلم.

يوئيل من انبياء بني اسرائيل في فترة السبي البابلي هو و اشعياء و ارمياء و حزقيال عليهم السلام:

حزقيال النبي الوارد ذكره في القرآن ۞ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِن دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ(243) سورة البقرة

احيى حزقيال الموتى, اذا احياء الموتى ليس من معجزات عيسى عليه السلام وحده, ذكر كلمة محمد ثلاث مرات في بداية سفر حزقيال عليهم السلام

يوئيل يذكر كلمة محمد مرتين مع ذكر خسوف قمر الدم و اختباء اليهود خلف الحجر و الشجر:

يوئيل اصحاح 2 آية **10** قدامه ترتعد الأرض وترجف السماء. الشمس والقمر يظلمان، والنجوم تحجز لمعانها

خسوف و كسوف و هزة أرضية و ذكر جيش الاسلام و اختباء اليهود خلف الحجر و الشجر

https://www.biblegateway.com/passage/?search=Joel%202&version=NIV
https://en.wikipedia.org/wiki/Blood_moon_prophecy

قمر الدم ظهر أيضا مع فتح محمد الفاتح السلطان العثماني للقسطنطينية

A Blood Moon is foretold by the Bible in the book ***of. Joel 2:31***

2:31 The sun will become dark, and the moon will turn blood red

الأنبياء حزقيال و اشعياء و يوئيل و ارمياء أنبياء يبشرون بالمسيح و محمد عليهم السلام و هم من الانبياء المهمين جدا في نبوة عيسى عليه السلام و النبي المنتظر و انتصار الحق آخر الزمان, و بهم متأثر كتاب الرؤيا ليوحنا:

The blood moon also is prophesied in the Book of Revelation chapter 6 verses 11–13, where verse 12 states, "And I beheld when he had opened the sixth seal, and, lo, there was a great earthquake; and the sun became black as sackcloth of hair, and the moon became as blood."

بالاضافة الى أن انصار الحق لديهم وسم على جباههم (من السجود) و معبدهم فيه بناء مكعب (طوله كعرضه كارتفاعه - الكعبة) في برية فاران (الحجاز)
اذا ذكر كلمة محمد في حزقيال و يوئيل و اشعياء و مراثي ارمياء ليست من العشوائيات

أhttps://www.mediafire.com/file/8pbn0zmzt4dojx0/Introduction.docx/file
https://www.mediafire.com/file/enmmtlzm06agv9i/Introduction.pdf/file
https://www.mediafire.com/file/2cklbkwwohr82ra/Muhammad_PBUH_in_the_Holy_Scripture-A.docx/file
https://www.mediafire.com/file/c93c7tn3vu69pnz/Muhammad_PBUH_in_the_Holy_Scripture-A.pdf/file
https://www.mediafire.com/file/fdxbi0jzsz5vmhs/Muhammad-PBUH-and_ruqiah.pdf/file
https://www.mediafire.com/file/qm47zaaquz6hz64/Muhammad.in.the.holy.scripture.pdf/file

https://www.mediafire.com/file/e17jwe59j5l82yu/Comparison_between_Islam%252C_Christianity%252C_and_Judiasm.pdf/file
https://www.mediafire.com/file/55tjek7bbpwok4f/Comparison_between_Islam%252C_Christianity%252C_and_Judiasm.pptx/file
https://www.mediafire.com/file/jyks75230vyhnjm/%25D8%25A2%25D9%258A%25D8%25A7%25D8%25AA_%25D8%25A7%25D9%2584%25D8%25B1%25D8%25B2%25D9%2582.docx/file

في أماكن ورود كلمة (محمد (ص)) في التوراة العبرية و المترجمة بالانجليزية و اللغة العربية, بعض الصفات عن الله في التوراة لا تتفق مع الاسلام, منها أنهم يصفون الله بالنسيان , و الندم, و الرجوع عن الأعمال و تأسفه عليها, كما أن اليهود وقعوا بالتجسيد, لأنهم يصفون الانسان بأنه صورة عن الاله و الأصح أن الله صور الانسان فأحسن تصويره, بالاضافة الى أن ملة ابراهيم فيها الختان, و ذلك أن جزء من الانسان يختن, كما أيضا أن المسيح عليه السلام في النصرانية ختن, فلا يجوز أن ينسب ذلك الفعل الى الاله, و انما هي الشريعة

Hamud חמוד= Pretty , Nehmad נחמד = pretty, Mahmad מחמד = Passion, Precious, Beloved , Hamad חמד= Desired , Passion

How to read the Name of Muhammad – PBUH in the Holy Scripture

Kings I:الملوك الأول

O١١ ٢٠ ٦ ו כי אם כעת מחר אשלח את עבדי אליך וחפשו את ביתך ואת בתי עבדיך והיה כל מחמד עיניך ישימו בידם ולקחו

ايم كعيت محار أشلاح ايت عبدي اليخا و حفشوا ايت بيتخا و ايت بيتي عبديخا و يهيه كل محماد عينيخا يسيموا بيدام و لقحوا,

11O 20 6 but I will send my servants unto thee to-morrow about this time, and they shall search thy house, and the houses of thy servants; and it shall be, that whatsoever is pleasant in thine eyes, they shall put it in their hand, and take it away.

أخبار الأيام الثاني

O١٤ ٣٦ ١٩ יט וישרפו את בית האלהים וינתצו את חומת ירושלם וכל ארמנותיה שרפו באש וכל כלי מחמדיה להשחית

ويسرفوا ايت بيت هأليوهيم و ينتسحوا ايت حومتي يروشلايم و كل ارمونتيها سرفوا بايش و كل كلي محمديها لهسحيتا

14O 36 19 And they burnt the house of God, and brake down the wall of Jerusalem, and burnt all the palaces thereof with fire, and destroyed all the goodly vessels thereof.

نشيد الأنشاد

O٢٢ ٥ ١٦ טז חכו ממתקים וכלו מחמדים זה דודי וזה רעי בנות ירושלם

حكوا ممتقيم و كلوا محمديم زيه دودي و زيه راعي بنوت يروشالايم

22O 5 16 His mouth is most sweet; Yea, he is altogether lovely. This is my beloved, and this is my friend, O daughters of Jerusalem.

22O 6 1 Whither is thy beloved gone, O thou fairest among women? Whither hath thy beloved turned him, That we may seek him with thee?

22O 6 2 My beloved is gone down to his garden, To the beds of spices, To feed in the gardens, and to gather lilies.

اشعياء

O٢٣ ٦٤ ١٠ י בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוך אבתינו--היה לשרפת אש וכל מחמדינו היה לחרבה

بيت قدشينا و تفأيرينوا آشير هللوخ ابوتينوا—هياه لسريفيت ايش و كل محمدينوا هياه لحربات

23O 64 10 Thy holy cities are become a wilderness, Zion is become a wilderness, Jerusalem a desolation.

23O 64 11 Our holy and our beautiful house, where our fathers praised thee, is burned with fire; and all our pleasant places are laid waste.

مراثي ارمياء

O٢٥ ١ ٧ ז זכרה ירושלם ימי עניה ומרודיה--כל מחמדיה אשר היו מימי קדם בנפל עמה ביד צר ואין עוזר לה--ראוה צרים

زخراه يروشالايم يمي عنياه و مورديها—كل محمديها آشير هيوا ميمي قوديم بنفال عماه بيد صور و أين عوزير لاه—راوها تسريم

25O 1 7 Jerusalem remembereth in the days of her affliction and of her miseries all her pleasant things that were from the days of old: When her people fell into the hand of the adversary, and none did help her, The adversaries saw her, they did mock at her desolations.

O٢٥ ١ ١٠ י ידו פרש צר על כל מחמדיה כי ראתה גוים באו מקדשה--אשר צויתה לא יבאו בקהל לך {ס}

يدوا براش تسار عال كل محمديها كي رأتاه جوييم باأو مقدشيها—آشير تسويتا لو يبوأو باكاهال لاخ

25O 1 10 The adversary hath spread out his hand upon all her pleasant things: For she hath seen that the nations are entered into her sanctuary, Concerning whom thou didst command that they should not enter into thine assembly.

O٢٥ ١ ١١ יא כל עמה נאנחים מבקשים לחם נתנו מחמודיהם (מחמדיהם) באכל להשיב נפש ראה יהוה והביטה כי הייתי זוללה

كل عاماه نأنحيم مبكشيم ليحيم نتنوا محموديهيم (محمديهيم) باوخيل لهشيب نيفيش رأاه يهوه و هبيطاه كي هييتاه زوللاه

25O 1 11 All her people sigh, they seek bread; They have given their pleasant things for food to refresh the soul: See, O Jehovah, and behold; for I am become abject.

O٢٥ ٢ ٤ ד דרך קשתו כאויב נצב ימינו כצר ויהרג כל מחמדי עין באהל בת ציון שפך כאש חמתו {ס}

ديريخ كشتوا كاوييب ناتساب يمينوا و يهريج كل محمدي عين بأوهيل بات تسيون شافاخ كآيش حموتوا

25O 2 4 He hath bent his bow like an enemy, he hath stood with his right hand as an adversary, And hath slain all that were pleasant to the eye: In the tent of the daughter of Zion he hath poured out his wrath like fire.

حزقيال

O٢٦ ٢٤ ١٦ טז בן אדם הנני לקח ממך את מחמד עיניך במגפה ולא תספד ולא תבכה ולוא תבוא דמעתך

بن آدام هنني لقحتي ممخا ايت محمد عينيخا بمجفا و لو تسفيد و لو تبخيه و لوا تبوا دمعتيخا

26O 24 16 Son of man, behold, I take away from thee the desire of thine eyes with a stroke: yet thou shalt neither mourn nor weep, neither shall thy tears run down.

O٢٦ ٢٤ ٢١ כא אמר לבית ישראל כה אמר אדני יהוה הנני מחלל את מקדשי גאון עזכם מחמד עיניכם ומחמל נפשכם ובניכם ובנותיכם אשר עזבתם בחרב יפלו

امار لبيت يروشالايم كوه امار أدوناي يهوه هنيني محليل ايت مقدشي جاأون عزيخيم محمد عنيخيم و محمل نفشيخيم و بنوخيم و بنوتيخيم آشير عزبتيم بحيريب يبول

26O 24 21 Speak unto the house of Israel, Thus saith the Lord Jehovah: Behold, I will profane my sanctuary, the pride of your power, the desire of your eyes, and that which your soul pitieth; and your sons and your daughters whom ye have left behind shall fall by the sword.

O٢٦ ٢٤ ٢٥ כה ואתה בן אדם--הלוא ביום קחתי מהם את מעוזם משוש תפארתם את מחמד עיניהם ואת משא נפשם בניהם ובנותיהם

وأتاه بن آدام—هلوا بيوم قحتي مهيم ايت معوزام مشوش تفاريتام ايت محماد عينيهيم و ايت مسا نفشام بانيهيم و بنوتيهيم

26O 24 25 And thou, son of man, shall it not be in the day when I take from them their strength, the joy of their glory, the desire of their eyes, and that whereupon they set their heart, their sons and their daughters,

سبب اختياري لنسخة التوراة العبرية المستخدمة من قبل وزارة الدفاع الاسرائيلية(المحتلة) هي لبيان أن النسخ المتداولة تحتوي تقريبا على نفس المحتوى, و تختلف بعض الكلمات و الترتيب بين توراة الاشكناز و السفاراد و اليمنيين (تيمان), و قائمة الموضوعات للمواعظ في نهاية التوراة تبين جدول القراءات لهم حسب تقاليدهم, و النسخة الالكترونية هي من مصادر الانترنت عن التوراة العبرية, و تبين الكلمات المختلف عليها و توضع بين قوسين.

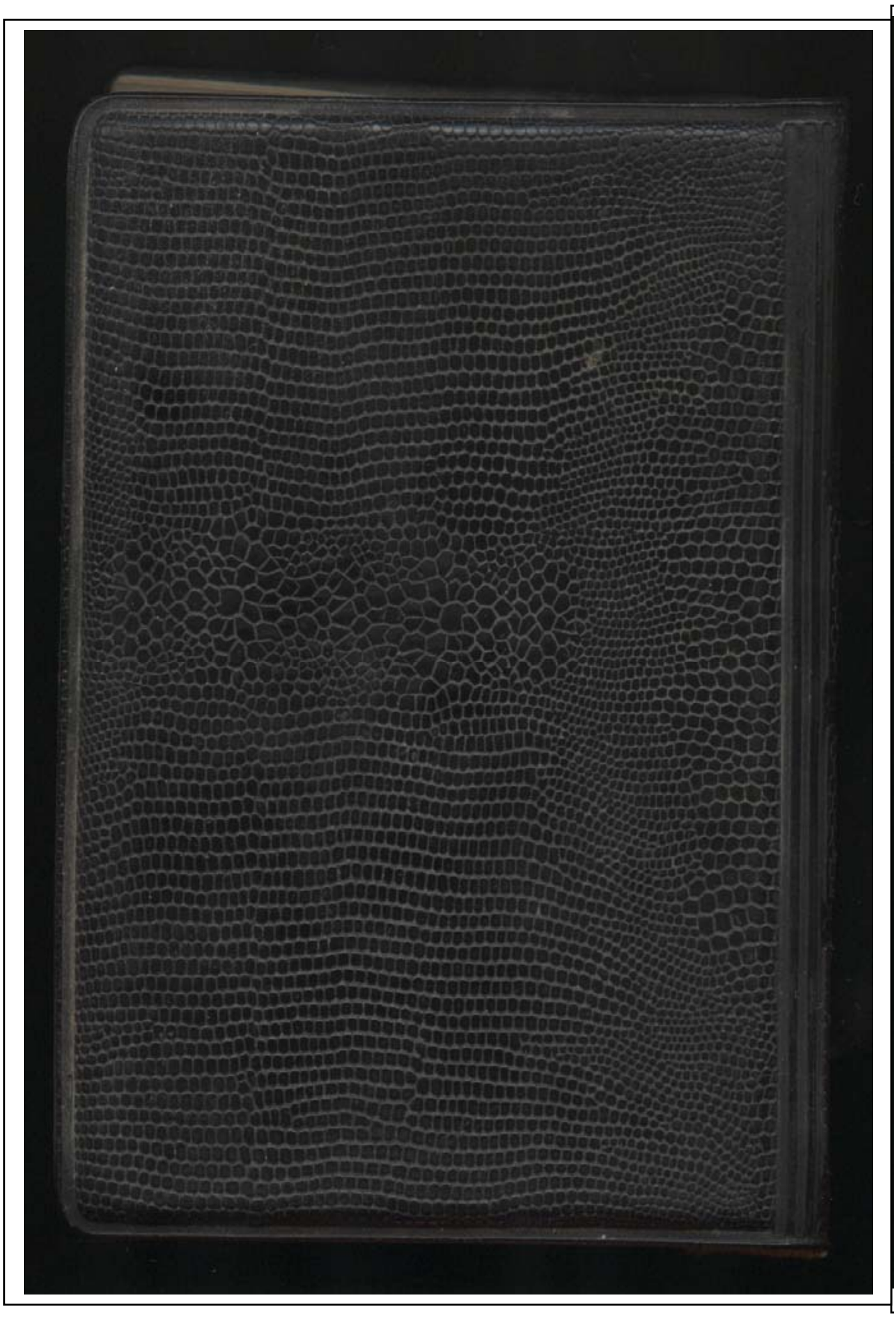

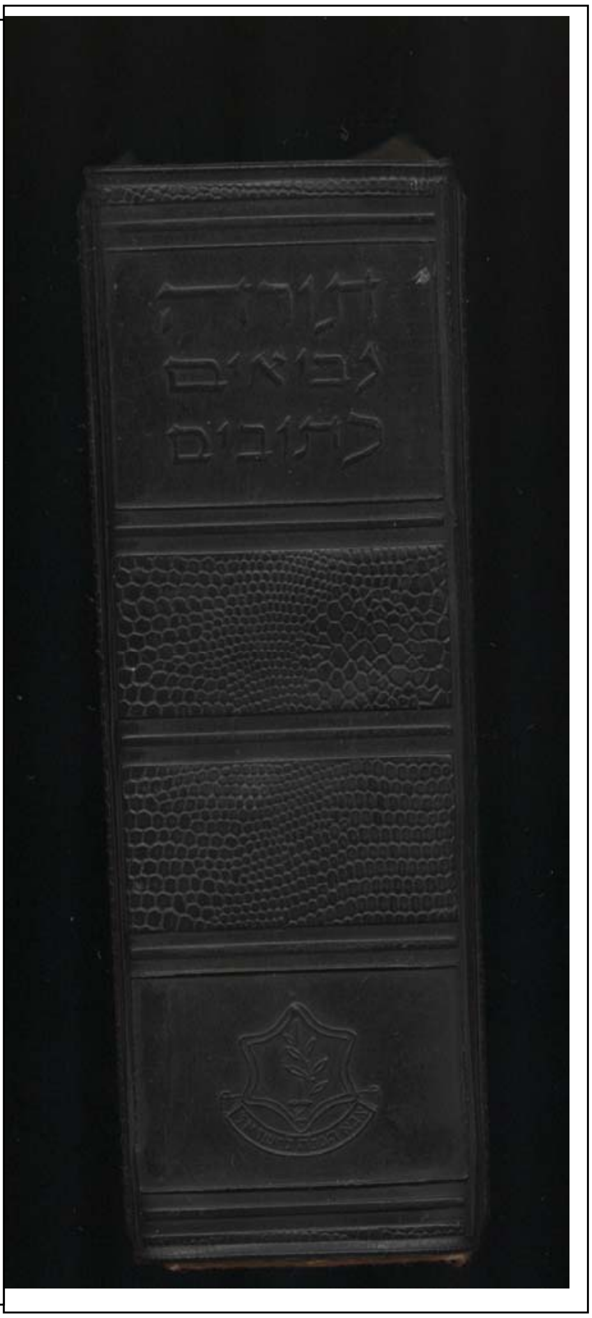

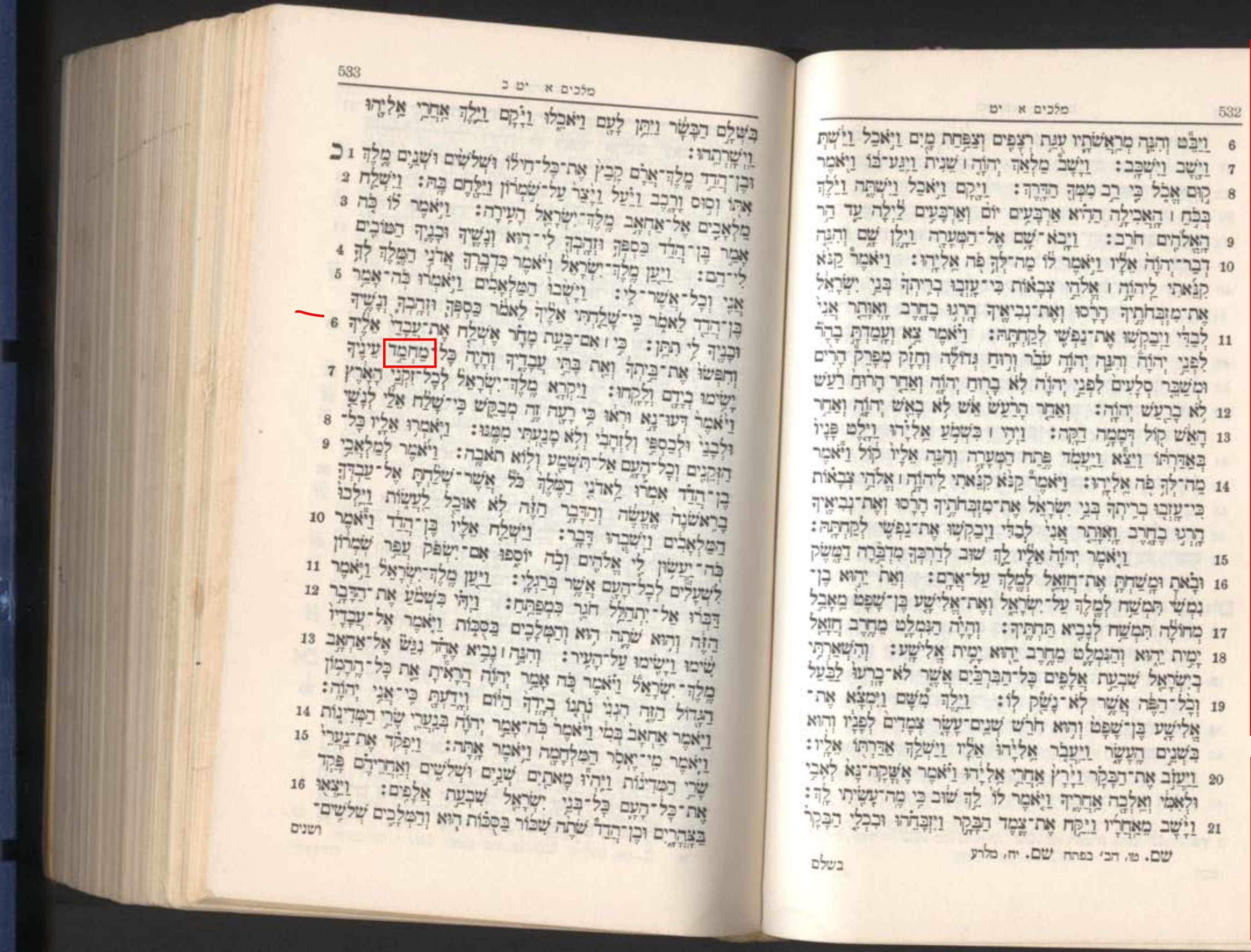

Kings I:الملوك الأول

ו כי אם כעת מחר אשלח את עבדי 11O 20 6
אליך וחפשו את ביתך ואת בתי עבדיך והיה כל
מחמד עיניך ישימו בידם ולקחו

ايم كعيت محار أشلاح ايت
عبدي اليخا و حفشوا ايت بيتخا و ايت بيتي عبديخا و يهيه
,كل محماد عينيخا يسيموا بيدام و لقحوا

11O 20 6 but I will send my servants unto thee to-morrow about this time, and they shall search thy house, and the houses of thy servants; and it shall be, that whatsoever is pleasant in thine eyes, they shall put it in their hand, and take it away.

French:

11O 20 6 J'enverrai donc demain, à cette heure, mes serviteurs chez toi; ils fouilleront ta maison et les maisons de tes serviteurs, ils mettront la main sur tout ce que tu as de précieux, et ils l'emporteront.

German:

11O 20 6 so will ich morgen um diese Zeit meine Knechte zu dir senden, daß sie dein Haus und deiner Knechte Häuser durchsuchen; und was in deinen Augen lieblich ist, sollen sie zuhanden nehmen und forttragen.

الياس عليه السلام, و اسمه الياهو , وزن اسمه ٥٢ و أصل الاسم الياهو = ٥٣

אליהו = 52 אליהוא = 53 ----

אליה=ايليا = الياهو و هو مختصر عن الاسم و يساوي 46 , אחמד=أحمد=53

٣ إِنْ لَمْ أَجْعَلْ نَفْسَكَ كَنَفْسِ وَاحِدٍ مِنْهُمْ فِي نَحْوِ هٰذَا ٱلْوَقْتِ غَدًا. ٣ فَلَمَّا رَأَى ذٰلِكَ قَامَ
٤ وَمَضَى لأَجْلِ نَفْسِهِ وَأَتَى إِلَى بِئْرِ سَبْعٍ ٱلَّتِي لِيَهُوذَا وَتَرَكَ غُلاَمَهُ هُنَاكَ. ٤ ثُمَّ سَارَ فِي
ٱلْبَرِّيَّةِ مَسِيرَةَ يَوْمٍ حَتَّى أَتَى وَجَلَسَ تَحْتَ رَتَمَةٍ وَطَلَبَ ٱلْمَوْتَ لِنَفْسِهِ وَقَالَ: قَدْ كَفَى
٥ ٱلآنَ يَا رَبُّ. خُذْ نَفْسِي لأَنَّنِي لَسْتُ خَيْرًا مِنْ آبَائِي. ٥ وَٱضْطَجَعَ وَنَامَ تَحْتَ ٱلرَّتَمَةِ. وَإِذَا
٦ بِمَلاَكٍ قَدْ مَسَّهُ وَقَالَ: قُمْ وَكُلْ. ٦ فَتَطَلَّعَ وَإِذَا كَعْكَةُ رَضْفٍ وَكُوزُ مَاءٍ عِنْدَ رَأْسِهِ. فَأَكَلَ
٧ وَشَرِبَ ثُمَّ رَجَعَ فَٱضْطَجَعَ. ٧ ثُمَّ عَادَ مَلاَكُ ٱلرَّبِّ ثَانِيَةً فَمَسَّهُ وَقَالَ: قُمْ وَكُلْ لأَنَّ ٱلْمَسَافَةَ
٨ كَثِيرَةٌ عَلَيْكَ. ٨ فَقَامَ وَأَكَلَ وَشَرِبَ وَسَارَ بِقُوَّةِ تِلْكَ ٱلأَكْلَةِ أَرْبَعِينَ نَهَارًا وَأَرْبَعِينَ
٩ لَيْلَةً إِلَى جَبَلِ ٱللهِ حُورِيبَ، ٩ وَدَخَلَ هُنَاكَ ٱلْمُغَارَةَ وَبَاتَ فِيهَا.
١٠ وَكَانَ كَلاَمُ ٱلرَّبِّ إِلَيْهِ يَقُولُ: مَا لَكَ هٰهُنَا يَا إِيلِيَّا. ١٠ فَقَالَ: قَدْ غِرْتُ غَيْرَةً لِلرَّبِّ
إِلٰهِ ٱلْجُنُودِ لأَنَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ قَدْ تَرَكُوا عَهْدَكَ وَنَقَضُوا مَذَابِحَكَ وَقَتَلُوا أَنْبِيَاءَكَ بِٱلسَّيْفِ
١١ فَبَقِيتُ أَنَا وَحْدِي وَهُمْ يَطْلُبُونَ نَفْسِي لِيَأْخُذُوهَا. ١١ فَقَالَ: ٱخْرُجْ وَقِفْ عَلَى ٱلْجَبَلِ أَمَامَ
ٱلرَّبِّ. وَإِذَا بِٱلرَّبِّ عَابِرٌ وَرِيحٌ عَظِيمَةٌ وَشَدِيدَةٌ قَدْ شَقَّتِ ٱلْجِبَالَ وَكَسَّرَتِ ٱلصُّخُورَ
أَمَامَ ٱلرَّبِّ وَلَمْ يَكُنِ ٱلرَّبُّ فِي ٱلرِّيحِ. وَبَعْدَ ٱلرِّيحِ زَلْزَلَةٌ وَلَمْ يَكُنِ ٱلرَّبُّ فِي ٱلزَّلْزَلَةِ.
١٢ ١٢ وَبَعْدَ ٱلزَّلْزَلَةِ نَارٌ وَلَمْ يَكُنِ ٱلرَّبُّ فِي ٱلنَّارِ. وَبَعْدَ ٱلنَّارِ صَوْتٌ مُنْخَفِضٌ خَفِيفٌ. ١٣ فَلَمَّا
سَمِعَ إِيلِيَّا لَفَّ وَجْهَهُ بِرِدَائِهِ وَخَرَجَ وَوَقَفَ فِي بَابِ ٱلْمُغَارَةِ. وَإِذَا بِصَوْتٍ إِلَيْهِ يَقُولُ:
١٤ مَا لَكَ هٰهُنَا يَا إِيلِيَّا. ١٤ فَقَالَ: غِرْتُ غَيْرَةً لِلرَّبِّ إِلٰهِ ٱلْجُنُودِ لأَنَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ قَدْ تَرَكُوا
عَهْدَكَ وَنَقَضُوا مَذَابِحَكَ وَقَتَلُوا أَنْبِيَاءَكَ بِٱلسَّيْفِ فَبَقِيتُ أَنَا وَحْدِي وَهُمْ يَطْلُبُونَ
١٥ نَفْسِي لِيَأْخُذُوهَا. ١٥ فَقَالَ لَهُ ٱلرَّبُّ: ٱذْهَبْ رَاجِعًا فِي طَرِيقِكَ إِلَى بَرِّيَّةِ دِمَشْقَ وَٱدْخُلْ
١٦ وَٱمْسَحْ حَزَائِيلَ مَلِكًا عَلَى أَرَامَ. ١٦ وَٱمْسَحْ يَاهُوَ بْنَ نِمْشِي مَلِكًا عَلَى إِسْرَائِيلَ. وَٱمْسَحْ أَلِيشَعَ بْنَ
١٧ شَافَاطَ مِنْ آبَلَ مَحُولَةَ نَبِيًّا عِوَضًا عَنْكَ. ١٧ فَٱلَّذِي يَنْجُو مِنْ سَيْفِ حَزَائِيلَ يَقْتُلُهُ يَاهُو
١٨ وَٱلَّذِي يَنْجُو مِنْ سَيْفِ يَاهُو يَقْتُلُهُ أَلِيشَعُ. ١٨ وَقَدْ أَبْقَيْتُ فِي إِسْرَائِيلَ سَبْعَةَ آلاَفٍ كُلَّ

ٱلرُّكَبِ ٱلَّتِي لَمْ تَجْثُ لِلْبَعْلِ وَكُلَّ فَمٍ لَمْ يُقَبِّلْهُ.
١٩ ١٩ فَذَهَبَ مِنْ هُنَاكَ وَوَجَدَ أَلِيشَعَ بْنَ شَافَاطَ يَحْرُثُ وَٱثْنَا عَشَرَ فَدَّانَ بَقَرٍ قُدَّامَهُ
٢٠ وَهُوَ مَعَ ٱلثَّانِي عَشَرَ. فَمَرَّ إِيلِيَّا بِهِ وَطَرَحَ رِدَاءَهُ عَلَيْهِ. ٢٠ فَتَرَكَ ٱلْبَقَرَ وَرَكَضَ وَرَاءَ إِيلِيَّا
وَقَالَ: دَعْنِي أُقَبِّلْ أَبِي وَأُمِّي وَأَسِيرَ وَرَاءَكَ. فَقَالَ لَهُ: ٱذْهَبْ رَاجِعًا لأَنِّي مَاذَا فَعَلْتُ لَكَ.
٢١ ٢١ فَرَجَعَ مِنْ وَرَائِهِ وَأَخَذَ فَدَّانَ بَقَرٍ وَذَبَحَهُمَا وَسَلَقَ ٱللَّحْمَ بِأَدَوَاتِ ٱلْبَقَرِ وَأَعْطَى ٱلشَّعْبَ
فَأَكَلُوا. ثُمَّ قَامَ وَمَضَى وَرَاءَ إِيلِيَّا وَكَانَ يَخْدِمُهُ.

ٱلأَصْحَاحُ ٱلْعِشْرُونَ

١ ١ وَجَمَعَ بَنْهَدَدُ مَلِكُ أَرَامَ كُلَّ جَيْشِهِ وَٱثْنَيْنِ وَثَلاَثِينَ مَلِكًا مَعَهُ وَخَيْلاً وَمَرْكَبَاتٍ
٢ وَصَعِدَ وَحَاصَرَ ٱلسَّامِرَةَ وَحَارَبَهَا. ٢ وَأَرْسَلَ رُسُلاً إِلَى أَخْآبَ مَلِكِ إِسْرَائِيلَ إِلَى
٣ ٱلْمَدِينَةِ وَقَالَ لَهُ: هٰكَذَا يَقُولُ بَنْهَدَدُ. ٣ لِي فِضَّتُكَ وَذَهَبُكَ وَلِي نِسَاؤُكَ وَبَنُوكَ ٱلْحِسَانُ.
٤ ٤ فَأَجَابَ مَلِكُ إِسْرَائِيلَ وَقَالَ: حَسَبَ قَوْلِكَ يَا سَيِّدِي ٱلْمَلِكُ أَنَا وَجَمِيعُ مَا لِي لَكَ.
٥ ٥ فَرَجَعَ ٱلرُّسُلُ وَقَالُوا: هٰكَذَا تَكَلَّمَ بَنْهَدَدُ قَائِلاً: إِنِّي قَدْ أَرْسَلْتُ إِلَيْكَ قَائِلاً إِنَّ فِضَّتَكَ
٦ وَذَهَبَكَ وَنِسَاءَكَ وَبَنِيكَ تُعْطِينِي إِيَّاهُمْ. ٦ فَإِنِّي فِي نَحْوِ هٰذَا ٱلْوَقْتِ غَدًا أُرْسِلُ عَبِيدِي
إِلَيْكَ فَيُفَتِّشُونَ بَيْتَكَ وَبُيُوتَ عَبِيدِكَ وَكُلُّ مَا هُوَ شَهِيٌّ فِي عَيْنَيْكَ يَضَعُونَهُ فِي أَيْدِيهِمْ
٧ وَيَأْخُذُونَهُ. ٧ فَدَعَا مَلِكُ إِسْرَائِيلَ جَمِيعَ شُيُوخِ ٱلأَرْضِ وَقَالَ: ٱعْلَمُوا وَٱنْظُرُوا أَنَّ هٰذَا
٨ يَطْلُبُ ٱلشَّرَّ لأَنَّهُ أَرْسَلَ إِلَيَّ يَطْلُبُ نِسَائِي وَبَنِيَّ وَفِضَّتِي وَذَهَبِي وَلَمْ أَمْنَعْهَا عَنْهُ. ٨ فَقَالَ
٩ لَهُ كُلُّ ٱلشُّيُوخِ وَكُلُّ ٱلشَّعْبِ: لاَ تَسْمَعْ لَهُ وَلاَ تَقْبَلْ. ٩ فَقَالَ لِرُسُلِ بَنْهَدَدَ: قُولُوا لِسَيِّدِي
ٱلْمَلِكِ إِنَّ كُلَّ مَا أَرْسَلْتَ فِيهِ إِلَى عَبْدِكَ أَوَّلاً أَفْعَلُهُ. وَأَمَّا هٰذَا ٱلأَمْرُ فَلاَ أَسْتَطِيعُ أَنْ
١٠ أَفْعَلَهُ. فَرَجَعَ ٱلرُّسُلُ وَرَدُّوا عَلَيْهِ ٱلْجَوَابَ. ١٠ فَأَرْسَلَ إِلَيْهِ بَنْهَدَدُ وَقَالَ: هٰكَذَا تَفْعَلُ بِي
ٱلآلِهَةُ وَهٰكَذَا تَزِيدُنِي إِنْ كَانَ تُرَابُ ٱلسَّامِرَةِ يَكْفِي قَبَضَاتٍ لِكُلِّ ٱلشَّعْبِ ٱلَّذِي يَتْبَعُنِي.
١١ ١١ فَأَجَابَ مَلِكُ إِسْرَائِيلَ وَقَالَ: قُولُوا لاَ يَفْتَخِرَنَّ مَنْ يَشُدُّ كَمَنْ يَحُلُّ. ١٢ فَلَمَّا سَمِعَ هٰذَا

chronicles---أخبار الأيام الثاني

יט וישרפו את בית האלהים וינתצו את חומת ירושלם וכל 14O 36 19

ארמנותיה שרפו באש וכל כלי מחמדיה להשחית

ويسرفوا ايت بيت هأليوهيم و ينتسحوا ايت حومتي

يروشلايم و كل ارمونتيها سرفوا بايش و كل كلي محمديها لهسحيتا

14O 36 19 And they burnt the house of God, and brake down the wall of Jerusalem, and burnt all the palaces thereof with fire, and destroyed all the goodly vessels thereof.

French:

14O 36 19 Ils brûlèrent la maison de Dieu, ils démolirent les murailles de Jérusalem, ils livrèrent au feu tous ses palais et détruisirent tous les objets précieux.

German:

14O 36 14 Auch alle Obersten der Priester samt dem Volk vergingen sich schwer nach allen Greueln der Heiden und verunreinigten das Haus des HERRN, das er geheiligt hatte zu Jerusalem.

17 מזבח יהוה כמצות המלך יאשיהו: ויעשו בני ישראל הנמצאים את הפסח בעת ההיא ואת חג המצות שבעת ימים:
18 ולא נעשה פסח כמהו בישראל מימי שמואל הנביא וכל מלכי ישראל לא עשו כפסח אשר עשה יאשיהו והכהנים והלוים וכל יהודה וישראל הנמצא ויושבי ירושלם:
19 בשמונה עשרה שנה למלכות יאשיהו נעשה הפסח הזה:
20 אחרי כל זאת אשר הכין יאשיהו את הבית עלה נכו מלך מצרים להלחם בכרכמיש על פרת ויצא לקראתו יאשיהו:
21 וישלח אליו מלאכים לאמר מה לי ולך מלך יהודה לא עליך אתה היום כי אל בית מלחמתי ואלהים אמר לבהלני חדל לך מאלהים אשר עמי ואל ישחיתך:
22 ולא הסב יאשיהו פניו ממנו כי להלחם בו התחפש ולא שמע אל דברי נכו מפי אלהים ויבא להלחם בבקעת מגדו:
23 וירו הירים למלך יאשיהו ויאמר המלך לעבדיו העבירוני כי החליתי מאד:
24 ויעבירהו עבדיו מן המרכבה וירכיבהו על רכב המשנה אשר לו ויוליכהו ירושלם וימת ויקבר בקברות אבתיו וכל יהודה וירושלם מתאבלים על יאשיהו:
25 ויקונן ירמיהו על יאשיהו ויאמרו כל השרים והשרות בקינותיהם על יאשיהו עד היום ויתנום לחק על ישראל והנם כתובים על הקינות:
26 ויתר דברי יאשיהו וחסדיו ככתוב בתורת יהוה:
27 ודבריו הראשנים והאחרנים הנם כתובים על ספר מלכי ישראל ויהודה:

לו

1 ויקחו עם הארץ את יהואחז בן יאשיהו וימליכהו תחת אביו בירושלם:
2 בן שלוש ועשרים שנה יואחז במלכו ושלשה חדשים מלך בירושלם:
3 ויסירהו מלך מצרים בירושלם ויענש את הארץ מאה ככר כסף וככר זהב:
4 וימלך מלך מצרים את אליקים אחיו על יהודה וירושלם ויסב את שמו יהויקים ואת יואחז אחיו לקח נכו ויביאהו מצרימה:
5 בן עשרים וחמש שנה יהויקים במלכו

ואחת

ואחת עשרה שנה מלך בירושלם ויעש הרע בעיני יהוה אלהיו:
6 עליו עלה נבוכדנאצר מלך בבל ויאסרהו בנחשתים להליכו בבלה:
7 ומכלי בית יהוה הביא נבוכדנאצר לבבל ויתנם בהיכלו בבבל:
8 ויתר דברי יהויקים ותעבתיו אשר עשה והנמצא עליו הנם כתובים על ספר מלכי ישראל ויהודה וימלך יהויכין בנו תחתיו:
9 בן שמונה שנים יהויכין במלכו ושלשה חדשים ועשרת ימים מלך בירושלם ויעש הרע בעיני יהוה:
10 ולתשובת השנה שלח המלך נבוכדנאצר ויבאהו בבלה עם כלי חמדת בית יהוה וימלך את צדקיהו אחיו על יהודה וירושלם:
11 בן עשרים ואחת שנה צדקיהו במלכו ואחת עשרה שנה מלך בירושלם:
12 ויעש הרע בעיני יהוה אלהיו לא נכנע מלפני ירמיהו הנביא מפי יהוה:
13 וגם במלך נבוכדנאצר מרד אשר השביעו באלהים ויקש את ערפו ויאמץ את לבבו משוב אל יהוה אלהי ישראל:
14 גם כל שרי הכהנים והעם הרבו למעול מעל ככל תעבות הגוים ויטמאו את בית יהוה אשר הקדיש בירושלם:
15 וישלח יהוה אלהי אבותיהם עליהם ביד מלאכיו השכם ושלוח כי חמל על עמו ועל מעונו:
16 ויהיו מלעבים במלאכי האלהים ובוזים דבריו ומתעתעים בנביאיו עד עלות חמת יהוה בעמו עד לאין מרפא:
17 ויעל עליהם את מלך כשדיים ויהרג בחוריהם בחרב בבית מקדשם ולא חמל על בחור ובתולה זקן וישש הכל נתן בידו:
18 וכל כלי בית האלהים הגדלים והקטנים ואצרות בית יהוה ואצרות המלך ושריו הכל הביא בבל:
19 וישרפו את בית האלהים וינתצו את חומת ירושלם וכל ארמנותיה שרפו באש וכל כלי מחמדיה להשחית:
20 ויגל השארית מן החרב אל בבל ויהיו לו ולבניו לעבדים עד מלך מלכות פרס:
21 למלאות דבר יהוה בפי ירמיהו עד רצתה הארץ

את

לו. יג. קמץ בז״ק שם. יד. יהוד שם. יח. יהוד

زمن قورش و بني اسرائيل بعد نابونائيد, 536 ق.م و قورش سمح لليهود بالعودة , و ازدهر شعر الخزانة للصلوات عند اليهود و ضياع التوراة في زمن نبوخذ نصر و نابونائيد و تربية السوالف و لبس السواد بعد السبي البابلي للخليل و بيت المقدس 586 ق.م, نبوخذنصر

لَهُ وَسَارُوا بِهِ إِلَى أُورُشَلِيمَ فَمَاتَ وَدُفِنَ فِي قُبُورِ آبَائِهِ. وَكَانَ كُلُّ يَهُوذَا وَأُورُشَلِيمَ
٢٥ يَنُوحُونَ عَلَى يُوشِيَّا. ٢٥ وَرَثَى إِرْمِيَا يُوشِيَّا. وَكَانَ جَمِيعُ ٱلْمُغَنِّينَ وَٱلْمُغَنِّيَاتِ يَنْدُبُونَ يُوشِيَّا
فِي مَرَاثِيهِمْ إِلَى ٱلْيَوْمِ. وَجَعَلُوهَا فَرِيضَةً عَلَى إِسْرَائِيلَ. وَهَا هِيَ مَكْتُوبَةٌ فِي ٱلْمَرَاثِي.
٢٦ ٢٦ وَبَقِيَّةُ أُمُورِ يُوشِيَّا وَمَرَاحِمُهُ حَسْبَمَا هُوَ مَكْتُوبٌ فِي نَامُوسِ ٱلرَّبِّ ٢٧ وَأُمُورُهُ ٱلْأُولَى
وَٱلْأَخِيرَةُ هَا هِيَ مَكْتُوبَةٌ فِي سِفْرِ مُلُوكِ إِسْرَائِيلَ وَيَهُوذَا

ٱلْأَصْحَاحُ ٱلسَّادِسُ وَٱلثَّلَاثُونَ

١ ١ وَأَخَذَ شَعْبُ ٱلْأَرْضِ يَهُوآحَازَ بْنَ يُوشِيَّا وَمَلَّكُوهُ عِوَضًا عَنْ أَبِيهِ فِي أُورُشَلِيمَ.
٢ ٢ كَانَ يُوآحَازُ ٱبْنَ ثَلَاثٍ وَعِشْرِينَ سَنَةً حِينَ مَلَكَ وَمَلَكَ ثَلَاثَةَ أَشْهُرٍ فِي أُورُشَلِيمَ.
٣ ٣ وَعَزَلَهُ مَلِكُ مِصْرَ فِي أُورُشَلِيمَ وَغَرَّمَ ٱلْأَرْضَ بِمِئَةِ وَزْنَةٍ مِنَ ٱلْفِضَّةِ وَبِوَزْنَةٍ مِنَ ٱلذَّهَبِ.
٤ ٤ وَمَلَّكَ مَلِكُ مِصْرَ أَلِيَاقِيمَ أَخَاهُ عَلَى يَهُوذَا وَأُورُشَلِيمَ وَغَيَّرَ ٱسْمَهُ إِلَى يَهُويَاقِيمَ. وَأَمَّا
يُوآحَازُ أَخُوهُ فَأَخَذَهُ نَخُو وَأَتَى بِهِ إِلَى مِصْرَ
٥ ٥ كَانَ يَهُويَاقِيمُ ٱبْنَ خَمْسٍ وَعِشْرِينَ سَنَةً حِينَ مَلَكَ وَمَلَكَ إِحْدَى عَشْرَةَ
٦ سَنَةً فِي أُورُشَلِيمَ وَعَمِلَ ٱلشَّرَّ فِي عَيْنَيِ ٱلرَّبِّ إِلٰهِهِ. ٦ عَلَيْهِ صَعِدَ نَبُوخَذْنَاصَّرُ مَلِكُ
٧ بَابِلَ وَقَيَّدَهُ بِسَلَاسِلِ نُحَاسٍ لِيَذْهَبَ بِهِ إِلَى بَابِلَ. ٧ وَأَتَى نَبُوخَذْنَاصَّرُ بِبَعْضِ آنِيَةِ
٨ بَيْتِ ٱلرَّبِّ إِلَى بَابِلَ وَجَعَلَهَا فِي هَيْكَلِهِ فِي بَابِلَ. ٨ وَبَقِيَّةُ أُمُورِ يَهُويَاقِيمَ وَرَجَاسَاتُهُ ٱلَّتِي
عَمِلَ وَمَا وُجِدَ فِيهِ هَا هِيَ مَكْتُوبَةٌ فِي سِفْرِ مُلُوكِ إِسْرَائِيلَ وَيَهُوذَا. وَمَلَكَ يَهُويَاكِينُ ٱبْنُهُ
عِوَضًا عَنْهُ
٩ ٩ كَانَ يَهُويَاكِينُ ٱبْنَ ثَمَانِي سِنِينَ حِينَ مَلَكَ وَمَلَكَ ثَلَاثَةَ أَشْهُرٍ وَعَشَرَةَ أَيَّامٍ فِي
١٠ أُورُشَلِيمَ. وَعَمِلَ ٱلشَّرَّ فِي عَيْنَيِ ٱلرَّبِّ. ١٠ وَعِنْدَ رُجُوعِ ٱلسَّنَةِ أَرْسَلَ ٱلْمَلِكُ نَبُوخَذْنَاصَّرُ
فَأَتَى بِهِ إِلَى بَابِلَ مَعَ آنِيَةِ بَيْتِ ٱلرَّبِّ ٱلثَّمِينَةِ وَمَلَّكَ صِدْقِيَّا أَخَاهُ عَلَى يَهُوذَا وَأُورُشَلِيمَ.
١١ ١١ كَانَ صِدْقِيَّا ٱبْنَ إِحْدَى وَعِشْرِينَ سَنَةً حِينَ مَلَكَ وَمَلَكَ إِحْدَى عَشْرَةَ سَنَةً فِي

١٢ أُورُشَلِيمَ. ١٢ وَعَمِلَ ٱلشَّرَّ فِي عَيْنَيِ ٱلرَّبِّ إِلٰهِهِ وَلَمْ يَتَوَاضَعْ أَمَامَ إِرْمِيَا ٱلنَّبِيِّ مِنْ فَمِ
١٣ ٱلرَّبِّ. ١٣ وَتَمَرَّدَ أَيْضًا عَلَى ٱلْمَلِكِ نَبُوخَذْنَاصَّرَ ٱلَّذِي حَلَّفَهُ بِٱللهِ وَصَلَّبَ عُنُقَهُ وَقَوَّى
١٤ قَلْبَهُ عَنِ ٱلرُّجُوعِ إِلَى ٱلرَّبِّ إِلٰهِ إِسْرَائِيلَ. ١٤ حَتَّى أَنَّ جَمِيعَ رُؤَسَاءِ ٱلْكَهَنَةِ وَٱلشَّعْبِ
أَكْثَرُوا ٱلْخِيَانَةَ حَسَبَ كُلِّ رَجَاسَاتِ ٱلْأُمَمِ وَنَجَّسُوا بَيْتَ ٱلرَّبِّ ٱلَّذِي قَدَّسَهُ فِي أُورُشَلِيمَ.
١٥ ١٥ فَأَرْسَلَ ٱلرَّبُّ إِلٰهُ آبَائِهِمْ إِلَيْهِمْ عَنْ يَدِ رُسُلِهِ مُبَكِّرًا وَمُرْسِلًا لِأَنَّهُ شَفِقَ عَلَى شَعْبِهِ
١٦ وَعَلَى مَسْكَنِهِ. ١٦ فَكَانُوا يَهْزَأُونَ بِرُسُلِ ٱللهِ وَرَذَلُوا كَلَامَهُ وَتَهَاوَنُوا بِأَنْبِيَائِهِ حَتَّى ثَارَ
١٧ غَضَبُ ٱلرَّبِّ عَلَى شَعْبِهِ حَتَّى لَمْ يَكُنْ شِفَاءٌ. ١٧ فَأَصْعَدَ عَلَيْهِمْ مَلِكَ ٱلْكَلْدَانِيِّينَ فَقَتَلَ
مُخْتَارِيهِمْ بِٱلسَّيْفِ فِي بَيْتِ مَقْدِسِهِمْ. وَلَمْ يَشْفُقْ عَلَى فَتًى أَوْ عَذْرَاءَ وَلَا عَلَى شَيْخٍ أَوْ
١٨ أَشْيَبَ بَلْ دَفَعَ ٱلْجَمِيعَ لِيَدِهِ. ١٨ وَجَمِيعُ آنِيَةِ بَيْتِ ٱللهِ ٱلْكَبِيرَةِ وَٱلصَّغِيرَةِ وَخَزَائِنِ
١٩ بَيْتِ ٱلرَّبِّ وَخَزَائِنِ ٱلْمَلِكِ وَرُؤَسَائِهِ أَتَى بِهَا جَمِيعًا إِلَى بَابِلَ. ١٩ وَأَحْرَقُوا بَيْتَ ٱللهِ
وَهَدَمُوا سُورَ أُورُشَلِيمَ وَأَحْرَقُوا جَمِيعَ قُصُورِهَا بِٱلنَّارِ وَأَهْلَكُوا جَمِيعَ آنِيَتِهَا ٱلثَّمِينَةِ.
٢٠ ٢٠ وَسَبَى ٱلَّذِينَ بَقُوا مِنَ ٱلسَّيْفِ إِلَى بَابِلَ فَكَانُوا لَهُ وَلِبَنِيهِ عَبِيدًا إِلَى أَنْ مَلَكَتْ مَمْلَكَةُ
٢١ فَارِسَ ٢١ لِإِكْمَالِ كَلَامِ ٱلرَّبِّ بِفَمِ إِرْمِيَا حَتَّى ٱسْتَوْفَتِ ٱلْأَرْضُ سُبُوتَهَا لِأَنَّهَا سَبَتَتْ
فِي كُلِّ أَيَّامِ خَرَابِهَا لِإِكْمَالِ سَبْعِينَ سَنَةً
٢٢ ٢٢ وَفِي ٱلسَّنَةِ ٱلْأُولَى لِكُورَشَ مَلِكِ فَارِسَ لِأَجْلِ تَكْمِيلِ كَلَامِ ٱلرَّبِّ بِفَمِ إِرْمِيَا نَبَّهَ
ٱلرَّبُّ رُوحَ كُورَشَ مَلِكِ فَارِسَ فَأَطْلَقَ نِدَاءً فِي كُلِّ مَمْلَكَتِهِ وَكَذَا بِٱلْكِتَابَةِ قَائِلًا
٢٣ ٢٣ هٰكَذَا قَالَ كُورَشُ مَلِكُ فَارِسَ إِنَّ ٱلرَّبَّ إِلٰهَ ٱلسَّمَاءِ قَدْ أَعْطَانِي
جَمِيعَ مَمَالِكِ ٱلْأَرْضِ وَهُوَ أَوْصَانِي أَنْ أَبْنِيَ لَهُ بَيْتًا فِي أُورُشَلِيمَ
ٱلَّتِي فِي يَهُوذَا. مَنْ مِنْكُمْ مِنْ جَمِيعِ شَعْبِهِ
ٱلرَّبُّ إِلٰهُهُ مَعَهُ وَلْيَصْعَدْ

م

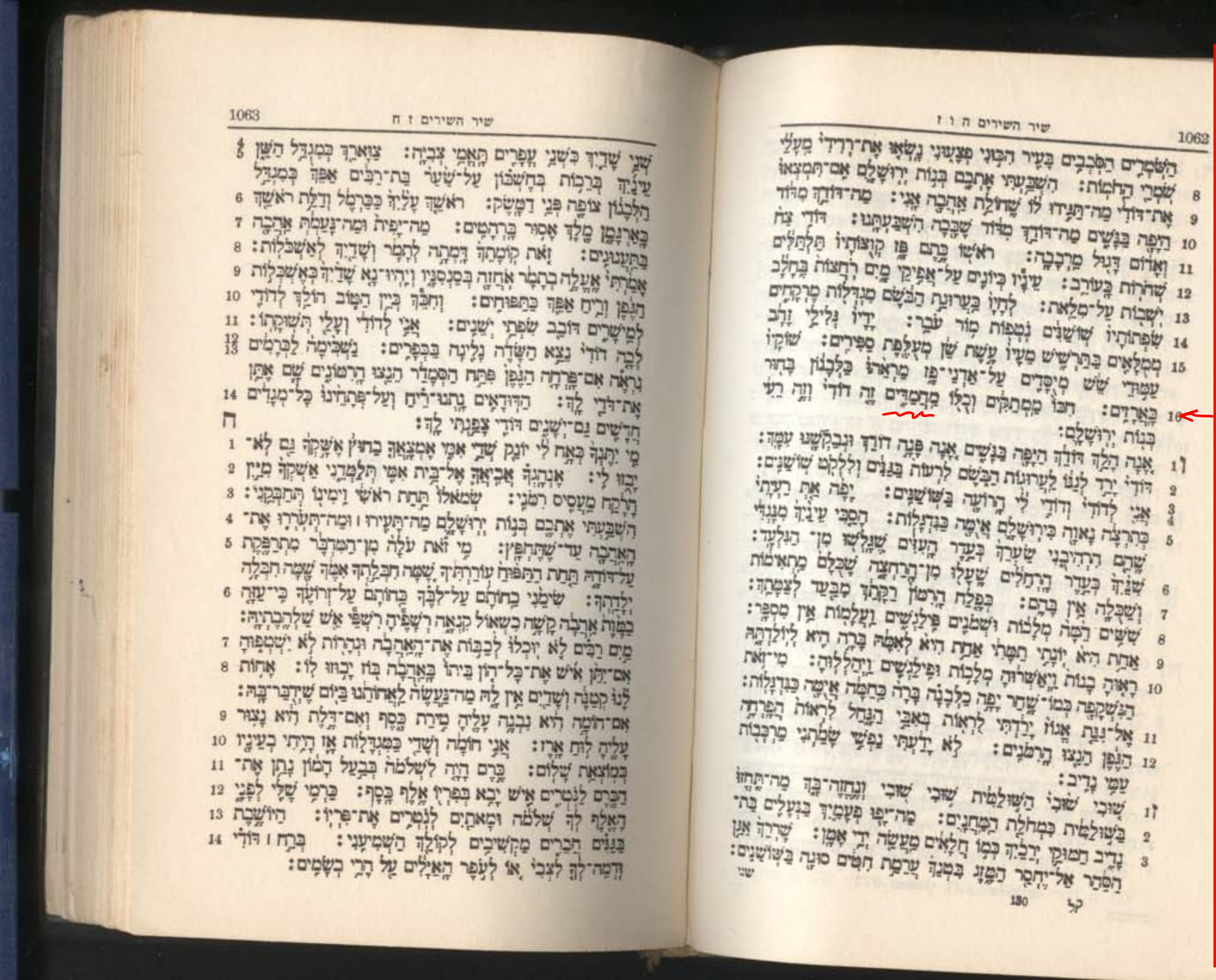

نشيد الأنشاد --Solomon song

טז חכו ממתקים וכלו מחמדים זה דודי וזה רעי בנות ירושלם 22O 5 16

حكوا ممتقيم و كلوا محمديم زيه دودي و

زيه راعي بنوت يروشاليم

22O 5 16 His mouth is most sweet; Yea, he is altogether lovely. This is my beloved, and this is my friend, O daughters of Jerusalem.
22O 6 1 Whither is thy beloved gone, O thou fairest among women? Whither hath thy beloved turned him, That we may seek him with thee?
22O 6 2 My beloved is gone down to his garden, To the beds of spices, To feed in the gardens, and to gather lilies.

German:

22O 5 16 Sein Gaumen ist süß, und er selbst lauter Lieblichkeit. So ist mein Geliebter, und so ist mein Freund, ihr Töchter Jerusalems!
22O 6 1 Wohin ist dein Freund gegangen, du Schönste unter den Weibern? Wohin hat sich dein Freund gewandt? Wir wollen ihn mit dir suchen!
22O 6 2 Mein Freund ist in seinen Garten hinabgegangen, zu den Balsambeeten, um in den Gärten zu weiden und Lilien zu pflücken!

French:

22O 5 16 Son palais n'est que douceur, Et toute sa personne est pleine de charme. Tel est mon bien-aimé, tel est mon ami, Filles de Jérusalem! -
22O 6 1 Où est allé ton bien-aimé, O la plus belle des femmes? De quel côté ton bien-aimé s'est-il dirigé? Nous le chercherons avec toi.
22O 6 2 Mon bien-aimé est descendu à son jardin, Au parterre d'aromates, Pour faire paître son troupeau dans les jardins, Et pour cueillir des lis.

زمن سليمان عليه السلام ٩٦٠ ق.م تقريبا و منسوبة شير هشيريم -- نشيد الأنشاد, أو قصيدة القصائد, أو أغنية الأغاني الى سليمان عليه السلام, زمن داود عليه السلام 1000 ق.م

٤ حلو. خدك كفلقة رمانة تحت نقابك. ٤ عنقك كبرج داود المبني للأسلحة. ألف
٥ مجن علق عليه كلها أتراس الجبابرة. ٥ ثدياك كخشفتي ظبية توأمين يرعيان بين
٦ السوسن. ٦ إلى أن يفيح النهار وتنهزم الظلال أذهب إلى جبل المر وإلى تل اللبان.
٧ ٧ كلك جميل يا حبيبتي ليس فيك عيبة.
٨ ٨ هلمي معي من لبنان يا عروس معي من لبنان. انظري من رأس أمانة من رأس
٩ شنير وحرمون من خدور الأسود من جبال النمور. ٩ قد سبيت قلبي يا أختي العروس
١٠ قد سبيت قلبي بإحدى عينيك بقلادة واحدة من عنقك. ١٠ ما أحسن حبك يا أختي
العروس كم محبتك أطيب من الخمر وكم رائحة أدهانك أطيب من كل الأطياب.
١١ ١١ شفتاك يا عروس تقطران شهدا. تحت لسانك عسل ولبن ورائحة ثيابك كرائحة
١٢ لبنان. ١٢ أختي العروس جنة مغلقة عين مقفلة ينبوع مختوم. ١٣ أغراسك فردوس
١٤ رمان مع أثمار نفيسة فاغية وناردين. ١٤ ناردين وكركم. قصب الذريرة وقرفة مع
١٥ كل عود اللبان. مر وعود مع كل أنفس الأطياب. ١٥ ينبوع جنات بئر مياه حية
وسيول من لبنان
١٦ ١٦ استيقظي يا ريح الشمال وتعالي يا ريح الجنوب. هبي على جنتي فتقطر أطيابها.
ليأت حبيبي إلى جنته ويأكل ثمره النفيس

الأصحاح الخامس

١ ١ قد دخلت جنتي يا أختي العروس. قطفت مري مع طيبي. أكلت شهدي مع
عسلي. شربت خمري مع لبني. كلوا أيها الأصحاب اشربوا واسكروا أيها الأحباء
٢ ٢ أنا نائمة وقلبي مستيقظ. صوت حبيبي قارعا. افتحي لي يا أختي يا حبيبتي
يا حمامتي يا كاملتي لأن رأسي امتلأ من الطل وقصصي من ندى الليل
٣ ٣ قد خلعت ثوبي فكيف ألبسه. قد غسلت رجلي فكيف أوسخهما. ٤ حبيبي مد

٥ يده من الكوة فأنت عليه أحشائي. ٥ قمت لأفتح لحبيبي ويداي تقطران مرا وأصابعي
٦ مر قاطر على مقبض القفل. ٦ فتحت لحبيبي لكن حبيبي تحول وعبر. نفسي خرجت
٧ عندما أدبر. طلبته فما وجدته دعوته فما أجابني. ٧ وجدني الحرس الطائف في المدينة.
٨ ضربوني جرحوني. حفظة الأسوار رفعوا إزاري عني. ٨ أحلفكن يا بنات أورشليم إن
وجدتن حبيبي أن تخبرنه بأني مريضة حبا
٩ ٩ ما حبيبك من حبيب أيتها الجميلة بين النساء ما حبيبك من حبيب حتى
تحلفينا هكذا
١٠ ١٠ حبيبي أبيض وأحمر. معلم بين ربوة. ١١ رأسه ذهب إبريز. قصصه مسترسلة
١٢ حالكة كالغراب. ١٢ عيناه كالحمام على مجاري المياه مغسولتان باللبن جالستان في
١٣ وقبيهما. ١٣ خداه كخميلة الطيب وأتلام رياحين ذكية. شفتاه سوسن تقطران
١٤ مرا مائعا. ١٤ يداه حلقتان من ذهب مرصعتان بالزبرجد. بطنه عاج أبيض مغلف
١٥ بالياقوت الأزرق. ١٥ ساقاه عمودا رخام مؤسستان على قاعدتين من إبريز. طلعته
١٦ كلبنان. فتى كالأرز. ١٦ حلقه حلاوة وكله مشتهيات. هذا حبيبي وهذا خليلي يا بنات
أورشليم

الأصحاح السادس

١ ١ أين ذهب حبيبك أيتها الجميلة بين النساء أين توجه حبيبك فنطلبه معك
٢ ٢ حبيبي نزل إلى جنته إلى خمائل الطيب ليرعى في الجنات ويجمع السوسن.
٣ ٣ أنا لحبيبي وحبيبي لي. الراعي بين السوسن
٤ ٤ أنت جميلة يا حبيبتي كترصة حسنة كأورشليم مرهبة كجيش بألوية. ٥ حولي
٦ عني عينيك فإنهما قد غلبتاني. شعرك كقطيع المعز الرابض في جلعاد. ٦ أسنانك
٧ كقطيع نعاج صادرة من الغسل اللواتي كل واحدة متئم وليس فيها عقيم. ٧ كفلقة

4 אלהים זולתך יעשה למחכה־לו׃ פגעת את־שש ועשה
צדק בדרכיך יזכרוך הן־אתה קצפת ונחטא בהם עולם
5 ונושע׃ ונהי כטמא כלנו וכבגד עדים כל־צדקתינו ונבל
6 כעלה כלנו ועוננו כרוח ישאנו׃ ואין־קורא בשמך מתעורר
להחזיק בך כי־הסתרת פניך ממנו ותמוגנו ביד־עוננו׃
7 ועתה יהוה אבינו אתה אנחנו החמר ואתה יצרנו ומעשה
8 ידך כלנו׃ אל־תקצף יהוה עד־מאד ואל־לעד תזכר עון
9 הן הבט־נא עמך כלנו׃ ערי קדשך היו מדבר ציון מדבר
10 היתה ירושלם שממה׃ בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוך
11 אבתינו היה לשרפת אש וכל־מחמדינו היה לחרבה׃ העל־
אלה תתאפק יהוה תחשה ותעננו עד־מאד׃

סה נדרשתי ללוא שאלו נמצאתי ללא בקשני אמרתי הנני הנני
1 2 אל־גוי לא־קרא בשמי׃ פרשתי ידי כל־היום אל־עם סורר
3 ההלכים הדרך לא־טוב אחר מחשבתיהם׃ העם המכעיסים
אותי על־פני תמיד זבחים בגנות ומקטרים על־הלבנים׃
4 הישבים בקברים ובנצורים ילינו האכלים בשר החזיר ופרק
5 פגלים כליהם׃ האמרים קרב אליך אל־תגש־בי כי קדשתיך
6 אלה עשן באפי אש יקדת כל־היום׃ הנה כתובה לפני
7 לא אחשה כי אם־שלמתי ושלמתי על־חיקם׃ עונתיכם
ועונת אבותיכם יחדו אמר יהוה אשר קטרו על־ההרים ועל־
הגבעות חרפוני ומדתי פעלתם ראשנה על־חיקם׃
8 כה ׀ אמר יהוה כאשר ימצא התירוש באשכול ואמר אל־
תשחיתהו כי ברכה בו כן אעשה למען עבדי לבלתי השחית
9 הכל׃ והוצאתי מיעקב זרע ומיהודה יורש הרי וירשוה
10 בחירי ועבדי ישכנו־שמה׃ והיה השרון לנוה־צאן ועמק
11 עכור לרבץ בקר לעמי אשר דרשוני׃ ואתם עזבי יהוה
השכחים את־הר קדשי הערכים לגד שלחן והממלאים למני
12 ממסך׃ ומניתי אתכם לחרב וכלכם לטבח תכרעו יען
קראתי ולא עניתם דברתי ולא שמעתם ותעשו הרע בעיני

סד. ט. קמץ בז״ק סה. ה. יתיר קרי [illegible] שם. ז. אל קרי

ובאשר

13 ובאשר לא־חפצתי בחרתם׃ לכן כה־אמר ׀ אדני
יהוה הנה עבדי ׀ יאכלו ואתם תרעבו הנה עבדי ישתו
14 ואתם תצמאו הנה עבדי ישמחו ואתם תבשו׃ הנה עבדי
ירנו מטוב לב ואתם תצעקו מכאב לב ומשבר רוח תילילו׃
15 והנחתם שמכם לשבועה לבחירי והמיתך אדני יהוה
16 ולעבדיו יקרא שם אחר׃ אשר המתברך בארץ יתברך
באלהי אמן והנשבע בארץ ישבע באלהי אמן כי נשכחו
17 הצרות הראשנות וכי נסתרו מעיני׃ כי־הנני בורא שמים
חדשים וארץ חדשה ולא תזכרנה הראשנות ולא תעלינה
18 על־לב׃ כי־אם־שישו וגילו עדי־עד אשר אני בורא כי הנני
19 בורא את־ירושלם גילה ועמה משוש׃ וגלתי בירושלם
וששתי בעמי ולא־ישמע בה עוד קול בכי וקול זעקה׃
20 לא־יהיה משם עוד עול ימים וזקן אשר לא־ימלא את־ימיו
כי הנער בן־מאה שנה ימות והחוטא בן־מאה שנה יקלל׃
21 22 ובנו בתים וישבו ונטעו כרמים ואכלו פרים׃ לא יבנו
ואחר ישב לא יטעו ואחר יאכל כי־כימי העץ ימי עמי
23 ומעשה ידיהם יבלו בחירי׃ לא ייגעו לריק ולא ילדו
24 לבהלה כי זרע ברוכי יהוה המה וצאצאיהם אתם׃ והיה
25 טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע׃ זאב
וטלה ירעו כאחד ואריה כבקר יאכל־תבן ונחש עפר לחמו
לא־ירעו ולא־ישחיתו בכל־הר קדשי אמר יהוה׃

סו 1 כה אמר יהוה השמים כסאי והארץ הדם רגלי אי־זה בית
2 אשר תבנו־לי ואי־זה מקום מנוחתי׃ ואת־כל־אלה ידי
עשתה ויהיו כל־אלה נאם־יהוה ואל־זה אביט אל־עני
3 ונכה־רוח וחרד על־דברי׃ שוחט השור מכה־איש זובח השה
ערף כלב מעלה מנחה דם־חזיר מזכיר לבנה מברך און
4 גם־המה בחרו בדרכיהם ובשקוציהם נפשם חפצה׃ גם־אני
אבחר בתעלליהם ומגורתם אביא להם יען קראתי ואין
עונה דברתי ולא שמעו ויעשו הרע בעיני ובאשר לא־חפצתי

סו. א. הפטרה שבת וראש חדש

בחרו

اشعياء

י בית קדשנו 23O 64 10
ותפארתנו אשר הללוך אבתינו--
היה לשרפת אש וכל מחמדינו היה לחרבה

بيت
قدشينو و تفأيرينو آشير هللوخ ابوتينو
--هياه لسريفيت ايش و كل محمدينو هياه لحربات

23O 64 10 Thy holy cities are become a wilderness, Zion is become a wilderness, Jerusalem a desolation.
23O 64 11 Our holy and our beautiful house, where our fathers praised thee, is burned with fire; and all our pleasant places are laid waste.

زمن اشعياء 722 ق.م تقريبا زمن السبي الآشوري لمملكة الشمال

ٱلْأَصْحَاحُ ٱلثَّالِثُ وَٱلسِّتُّونَ

١ ١مَنْ ذَا ٱلْآتِي مِنْ أَدُومَ بِثِيَابٍ حُمْرٍ مِنْ بُصْرَةَ. هٰذَا ٱلْبَهِيُّ بِمَلَابِسِهِ ٱلْمُتَعَظِّمُ بِكَثْرَةِ
٢ قُوَّتِهِ. أَنَا ٱلْمُتَكَلِّمُ بِٱلْبِرِّ ٱلْعَظِيمُ لِلْخَلَاصِ. ٢مَا بَالُ لِبَاسِكَ مُحَمَّرٌ وَثِيَابُكَ كَدَائِسِ
٣ ٱلْمِعْصَرَةِ. ٣قَدْ دُسْتُ ٱلْمِعْصَرَةَ وَحْدِي وَمِنَ ٱلشُّعُوبِ لَمْ يَكُنْ مَعِي أَحَدٌ. فَدُسْتُهُمْ
٤ بِغَضَبِي وَوَطِئْتُهُمْ بِغَيْظِي. فَرُشَّ عَصِيرُهُمْ عَلَى ثِيَابِي فَلَطَخْتُ كُلَّ مَلَابِسِي. ٤لِأَنَّ يَوْمَ ٱلنَّقْمَةِ
٥ فِي قَلْبِي وَسَنَةَ مَفْدِيِّيَّ قَدْ أَتَتْ. ٥فَنَظَرْتُ وَلَمْ يَكُنْ مُعِينٌ وَتَحَيَّرْتُ إِذْ لَمْ يَكُنْ عَاضِدٌ
٦ فَخَلَّصَتْ لِي ذِرَاعِي وَغَيْظِي عَضَدَنِي. ٦فَدُسْتُ شُعُوبًا بِغَضَبِي وَأَسْكَرْتُهُمْ بِغَيْظِي وَأَجْرَيْتُ
عَلَى ٱلْأَرْضِ عَصِيرَهُمْ

٧ ٧إِحْسَانَاتِ ٱلرَّبِّ أَذْكُرُ تَسَابِيحَ ٱلرَّبِّ حَسَبَ كُلِّ مَا كَافَأَنَا بِهِ ٱلرَّبُّ وَٱلْخَيْرَ
ٱلْعَظِيمَ لِبَيْتِ إِسْرَائِيلَ ٱلَّذِي كَافَأَهُمْ بِهِ حَسَبَ مَرَاحِمِهِ وَحَسَبَ كَثْرَةِ إِحْسَانَاتِهِ.
٨ ٨وَقَدْ قَالَ حَقًّا إِنَّهُمْ شَعْبِي بَنُونَ لَا يَخُونُونَ. فَصَارَ لَهُمْ مُخَلِّصًا. ٩فِي كُلِّ ضِيقِهِمْ
تَضَايَقَ وَمَلَاكُ حَضْرَتِهِ خَلَّصَهُمْ. بِمَحَبَّتِهِ وَرَأْفَتِهِ هُوَ فَكَّهُمْ وَرَفَعَهُمْ وَحَمَلَهُمْ كُلَّ ٱلْأَيَّامِ
ٱلْقَدِيمَةِ
١٠ ١٠وَلٰكِنَّهُمْ تَمَرَّدُوا وَأَحْزَنُوا رُوحَ قُدْسِهِ فَتَحَوَّلَ لَهُمْ عَدُوًّا وَهُوَ حَارَبَهُمْ. ١١ثُمَّ ذَكَرَ
ٱلْأَيَّامَ ٱلْقَدِيمَةَ مُوسَى وَشَعْبَهُ. أَيْنَ ٱلَّذِي أَصْعَدَهُمْ مِنَ ٱلْبَحْرِ مَعَ رَاعِي غَنَمِهِ. أَيْنَ ٱلَّذِي
١٢ جَعَلَ فِي وَسَطِهِمْ رُوحَ قُدْسِهِ ١٢ٱلَّذِي سَيَّرَ لِيَمِينِ مُوسَى ذِرَاعَ مَجْدِهِ ٱلَّذِي شَقَّ ٱلْمِيَاهَ
١٣ قُدَّامَهُمْ لِيَصْنَعَ لِنَفْسِهِ ٱسْمًا أَبَدِيًّا ١٣ٱلَّذِي سَيَّرَهُمْ فِي ٱللُّجَجِ. كَفَرَسٍ فِي ٱلْبَرِّيَّةِ لَمْ
١٤ يَعْثُرُوا. ١٤كَبَهَائِمَ تَنْزِلُ إِلَى وَطَاءٍ رُوحُ ٱلرَّبِّ أَرَاحَهُمْ. هٰكَذَا قُدْتَ شَعْبَكَ لِتَصْنَعَ
لِنَفْسِكَ ٱسْمَ مَجْدٍ

١٥ ١٥تَطَلَّعْ مِنَ ٱلسَّمَاوَاتِ وَٱنْظُرْ مِنْ مَسْكَنِ قُدْسِكَ وَمَجْدِكَ. أَيْنَ غَيْرَتُكَ وَجَبَرُوتُكَ
١٦ زَفِيرُ أَحْشَائِكَ وَمَرَاحِمُكَ نَحْوِي ٱمْتَنَعَتْ. ١٦فَإِنَّكَ أَنْتَ أَبُونَا وَإِنْ لَمْ يَعْرِفْنَا إِبْرَاهِيمُ

وَإِنْ لَمْ يَدْرِنَا إِسْرَائِيلُ. أَنْتَ يَا رَبُّ أَبُونَا وَلِيُّنَا مُنْذُ ٱلْأَبَدِ ٱسْمُكَ
١٧لِمَاذَا أَضْلَلْتَنَا يَا رَبُّ عَنْ طُرُقِكَ. قَسَّيْتَ قُلُوبَنَا عَنْ مَخَافَتِكَ. ٱرْجِعْ ١٧
مِنْ أَجْلِ عَبِيدِكَ أَسْبَاطِ مِيرَاثِكَ. ١٨إِلَى قَلِيلٍ ٱمْتَلَكَ شَعْبُ قُدْسِكَ. مُضَايِقُونَا ١٨
دَاسُوا مَقْدِسَكَ. ١٩قَدْ كُنَّا مُنْذُ زَمَانٍ كَٱلَّذِينَ لَمْ تَحْكُمْ عَلَيْهِمْ وَلَمْ يُدْعَ عَلَيْهِمْ ١٩
بِٱسْمِكَ

ٱلْأَصْحَاحُ ٱلرَّابِعُ وَٱلسِّتُّونَ

١لَيْتَكَ تَشُقُّ ٱلسَّمَاوَاتِ وَتَنْزِلُ. مِنْ حَضْرَتِكَ تَتَزَلْزَلُ ٱلْجِبَالُ. ٢كَمَا تُشْعِلُ ٱلنَّارُ ١
ٱلْهَشِيمَ وَتَجْعَلُ ٱلنَّارُ ٱلْمِيَاهَ تَغْلِي لِتُعَرِّفَ أَعْدَاءَكَ ٱسْمَكَ لِتَرْتَعِدَ ٱلْأُمَمُ مِنْ حَضْرَتِكَ.
٣حِينَ صَنَعْتَ مَخَاوِفَ لَمْ نَنْتَظِرْهَا نَزَلْتَ تَزَلْزَلَتِ ٱلْجِبَالُ مِنْ حَضْرَتِكَ. ٤وَمُنْذُ ٣
ٱلْأَزَلِ لَمْ يَسْمَعُوا وَلَمْ يَصْغَوْا. لَمْ تَرَ عَيْنٌ إِلٰهًا غَيْرَكَ يَصْنَعُ لِمَنْ يَنْتَظِرُهُ. ٥تُلَاقِي ٥
ٱلْفَرِحَ ٱلصَّانِعَ ٱلْبِرَّ. ٱلَّذِينَ يَذْكُرُونَكَ فِي طُرُقِكَ. هَا أَنْتَ سَخِطْتَ إِذْ أَخْطَأْنَا. هِيَ
إِلَى ٱلْأَبَدِ فَنَخْلُصُ. ٦وَقَدْ صِرْنَا كُلُّنَا كَنَجِسٍ وَكَثَوْبِ عِدَّةٍ كُلُّ أَعْمَالِ بِرِّنَا وَقَدْ ذَبُلْنَا ٦
كَوَرَقَةٍ وَآثَامُنَا كَرِيحٍ تَحْمِلُنَا. ٧وَلَيْسَ مَنْ يَدْعُو بِٱسْمِكَ أَوْ يَنْتَبِهُ لِيَتَمَسَّكَ بِكَ ٧
لِأَنَّكَ حَجَبْتَ وَجْهَكَ عَنَّا وَأَذَبْتَنَا بِسَبَبِ آثَامِنَا. ٨وَٱلْآنَ يَا رَبُّ أَنْتَ أَبُونَا. نَحْنُ ٨
ٱلطِّينُ وَأَنْتَ جَابِلُنَا وَكُلُّنَا عَمَلُ يَدَيْكَ

٩لَا تَسْخَطْ كُلَّ ٱلسَّخَطِ يَا رَبُّ وَلَا تَذْكُرِ ٱلْإِثْمَ إِلَى ٱلْأَبَدِ. هَا ٱنْظُرْ. شَعْبُكَ كُلُّنَا. ٩
١٠مُدُنُ قُدْسِكَ صَارَتْ بَرِّيَّةً. صِهْيَوْنُ صَارَتْ بَرِّيَّةً وَأُورُشَلِيمُ مُوحَشَةً. ١١بَيْتُ ١٠
قُدْسِنَا وَجَمَالِنَا حَيْثُ سَبَّحَكَ آبَاؤُنَا قَدْ صَارَ حَرِيقَ نَارٍ وَكُلُّ مُشْتَهَيَاتِنَا صَارَتْ
خَرَابًا. ١٢أَلِأَجْلِ هٰذِهِ تَتَجَلَّدُ يَا رَبُّ. أَتَسْكُتُ وَتُذِلُّنَا كُلَّ ٱلذُّلِّ ١٢

ٱلْأَصْحَاحُ ٱلْخَامِسُ وَٱلسِّتُّونَ

١أَصْغَيْتُ إِلَى ٱلَّذِينَ لَمْ يَسْأَلُوا. وُجِدْتُ مِنَ ٱلَّذِينَ لَمْ يَطْلُبُونِي. قُلْتُ هَأَنَذَا ١

1 איכה ישבה בדד העיר רבתי עם היתה כאלמנה
רבתי בגוים שרתי במדינות היתה למס׃
2 בכו תבכה בלילה ודמעתה על לחיה אין לה מנחם מכל־
3 אהביה כל־רעיה בגדו בה היו לה לאיבים׃ גלתה יהודה
מעני ומרב עבדה היא ישבה בגוים לא מצאה מנוח כל־
4 רדפיה השיגוה בין המצרים׃ דרכי ציון אבלות מבלי באי
מועד כל־שעריה שוממין כהניה נאנחים בתולתיה נוגות
5 והיא מר־לה׃ היו צריה לראש איביה שלו כי־יהוה הוגה
6 על רב־פשעיה עולליה הלכו שבי לפני צר׃ ויצא מן־בת־
ציון כל־הדרה היו שריה כאילים לא־מצאו מרעה וילכו
7 בלא־כח לפני רודף׃ זכרה ירושלם ימי עניה ומרודיה כל
מחמדיה אשר היו מימי קדם בנפל עמה ביד־צר ואין עוזר
8 לה ראוה צרים שחקו על־משבתה׃ חטא חטאה ירושלם
על־כן לנידה היתה כל־מכבדיה הזילוה כי־ראו ערותה גם־
9 היא נאנחה ותשב אחור׃ טמאתה בשוליה לא זכרה
אחריתה ותרד פלאים אין מנחם לה ראה יהוה את־עניי כי
10 הגדיל אויב׃ ידו פרש צר על כל־מחמדיה כי־ראתה גוים
11 באו מקדשה אשר צויתה לא־יבאו בקהל לך׃ כל־עמה
נאנחים מבקשים לחם נתנו מחמודיהם באכל להשיב נפש
12 ראה יהוה והביטה כי הייתי זוללה׃ לוא אליכם כל־עברי
דרך הביטו וראו אם־יש מכאוב כמכאבי אשר עולל לי אשר
13 הוגה יהוה ביום חרון אפו׃ ממרום שלח־אש בעצמתי
וירדנה פרש רשת לרגלי השיבני אחור נתנני שממה כל־

א. ג, מכת ק׳ שם. יא, יתיר ו׳ שם. יב, ל׳ זעירא

היום

مراثي ارمياء

ז זכרה ירושלם ימי עניה ומרודיה--כל מחמדיה אשר היו מימי קדם בנפל עמה ביד צר ואין עוזר 25O 1 7
לה--ראוה צרים

زخراه يروشالايم يمي عنياه و مورديها --كل محمديها آشير هيوا ميمي قوديم بنفال عماه بيد صور
و أين عوزير لاه --راوها تسريم

25O 1 7 Jerusalem remembereth in the days of her affliction and of her miseries all her pleasant things that were from the days of old: When her people fell into the hand of the adversary, and none did help her, The adversaries saw her, they did mock at her desolations.

{י ידו פרש צר על כל מחמדיה כי ראתה גוים באו מקדשה--אשר צויתה לא יבאו בקהל לך {ס 25O 1 10

يدوا براش تسار عال كل محمديها كي رأتاه جوييم باأو مقدشيها --آشير تسويتا لو يبوأو باكاهال لاخ

25O 1 10 The adversary hath spread out his hand upon all her pleasant things: For she hath seen that the nations are entered into her sanctuary, Concerning whom thou didst command that they should not enter into thine assembly.

יא כל עמה נאנחים מבקשים לחם נתנו מחמודיהם (מחמדיהם) באכל להשיב נפש ראה יהוה 25O 1 11
והביטה כי הייתי זוללה

كل عاماه نأنحيم مبكشيم ليحيم نتنوا محموديهيم (محمديهيم) باوخيل لهشيب نيفيش رأاه
يهوه و هبيطاه كي هييتاه زوللاه

25O 1 11 All her people sigh, they seek bread; They have given their pleasant things for food to refresh the soul: See, O Jehovah, and behold; for I am become abject.

{ד דרך קשתו כאויב נצב ימינו כצר ויהרג כל מחמדי עין באהל בת ציון שפך כאש חמתו {ס 25O 2 4

ديريخ كشتوا كاوييب ناتساب يمينوا و يهريج كل محمدي عين بأوهيل بات تسيون شافاخ كآيش
حموتوا

25O 2 4 He hath bent his bow like an enemy, he hath stood with his right hand as an adversary, And hath slain all that were pleasant to the eye: In the tent of the daughter of Zion he hath poured out his wrath like fire.

سفر أيخا -- مراثـــي ارمياء ---586 ق.م و هو قد عاصر السبي البابلي لبيت المقدس و الخراب الأول و يأتي السبي البابلي بعد السبي الآشوري للشمال, و البابليون كانوا قد ورثوا الآشوريين الذين كانت عاصمتهم نينوى في شمال العراق, و استمر خراب بيت المقدس من 586 الى زمن العودة بعد 536 ق.م بسماح قورش لليهود بالعودة و استمرت عودة بني اسرائيل حتى 400 ق.م تقريبا و من بعدها احتل اسكندر المقدوني و هو من مقدونيا المنطقة في 332 ق.م تقريبا, اليونان كانوا قد ذبحوا اليهود و قدموا القرابين الى زيوس في معبد اليهود على يد انطيوخوس الرابع (ابيفانوس) 175 ق.م و لكن صنيعة اليونان لم تكن بحجم الخراب الروماني في 133 ميلادي, على يد هادريان الذي بنى بوابة هادريان (باب العمود) و كان قبله تيتوس قد سيطر على الثورة اليهودية في 66 ميلادي و كان بومبيوس القائد الروماني قد احتل سوريا و فلسطين 63ق.م و سخط منه يوليوس قيصر و غلبه في مواجهة بحرية و اصبح قيصر روما بعدها
ايخا = أين أنت؟ ------ و هي الكلمة الأولى في هذا السفر ,--------------------
روعيه = راعي, نجيد = محافظ ,مناحيم = معزي

٢٥ الباب الثلثة ٢٥ وأخذ من المدينة خصيا واحدا كان وكيلا على رجال الحرب وسبعة
رجال من الذين ينظرون وجه الملك الذين وجدوا في المدينة وكاتب رئيس الجند
الذي كان يجمع شعب الأرض للتجند وستين رجلا من شعب الأرض الذين وجدوا
٢٦ في وسط المدينة ٢٦ أخذهم نبوزرادان رئيس الشرط وسار بهم إلى ملك بابل إلى
٢٧ ربلة. ٢٧ فضربهم ملك بابل وقتلهم في ربلة في أرض حماة. فسبي يهوذا من أرضه.
٢٨ ٢٨ هذا هو الشعب الذي سباه نبوخذراصر في السنة السابعة. من اليهود ثلاثة آلاف
٢٩ وثلاثة وعشرون. ٢٩ وفي السنة الثامنة عشرة لنبوخذراصر سبي من أورشليم ثمان مئة
٣٠ واثنان وثلاثون نفسا. ٣٠ في السنة الثالثة والعشرين لنبوخذراصر سبى نبوزرادان
رئيس الشرط من اليهود سبع مئة وخمسا وأربعين نفسا. جملة النفوس أربعة
آلاف وست مئة

٣١ ٣١ وفي السنة السابعة والثلاثين لسبي يهوياكين في الشهر الثاني عشر في الخامس
والعشرين من الشهر رفع أويل مرودخ ملك بابل في سنة تملكه رأس يهوياكين
٣٢ ملك يهوذا وأخرجه من السجن ٣٢ وكلمه بخير وجعل كرسيه فوق كراسي الملوك
٣٣ الذين معه في بابل. ٣٣ وغير ثياب سجنه وكان يأكل دائما الخبز أمامه
٣٤ كل أيام حياته. ٣٤ ووظيفته وظيفة دائمة تعطى
له من عند ملك بابل أمر كل يوم
بيومه إلى يوم وفاته كل أيام
حياته

م

مراثي إرميا

الأصحاح الأول

١ ١ كيف جلست وحدها المدينة الكثيرة الشعب. كيف صارت كأرملة العظيمة
٢ في الأمم. السيدة في البلدان صارت تحت الجزية. ٢ تبكي في الليل بكاء ودموعها على
خديها. ليس لها معز من كل محبيها. كل أصحابها غدروا بها. صاروا لها أعداء.
٣ ٣ قد سبيت يهوذا من المذلة ومن كثرة العبودية. هي تسكن بين الأمم. لا تجد
٤ راحة. قد أدركها كل طارديها بين الضيقات. ٤ طرق صهيون نائحة لعدم الآتين
٥ إلى العيد. كل أبوابها خربة. كهنتها يتنهدون. عذاراها مذللة وهي في مرارة. ٥ صار
مضايقوها رأسا. نجح أعداؤها لأن الرب قد أذلها لأجل كثرة ذنوبها ذهب أولادها
٦ إلى السبي قدام العدو. ٦ وقد خرج من بنت صهيون كل بهائها. صارت رؤساؤها
٧ كأيائل لا تجد مرعى فيسيرون بلا قوة أمام الطارد. ٧ قد ذكرت أورشليم في أيام
مذلتها وتطوحها كل مشتهياتها التي كانت في أيام القدم. عند سقوط شعبها بيد
٨ العدو وليس من يساعدها. رأتها الأعداء ضحكوا على هلاكها. ٨ قد أخطأت
أورشليم خطية من أجل ذلك صارت رجسة. كل مكرميها يحتقرونها لأنهم رأوا
٩ عورتها وهي أيضا تتنهد وترجع إلى الوراء. ٩ نجاستها في أذيالها. لم تذكر آخرتها
وقد انحطت انحطاطا عجيبا. ليس لها معز. أنظر يا رب إلى مذلتي لأن العدو قد
١٠ تعظم. ١٠ بسط العدو يده على كل مشتهياتها فإنها رأت الأمم دخلوا مقدسها
١١ الذين أمرت أن لا يدخلوا في جماعتك. ١١ كل شعبها يتنهدون يطلبون خبزا. دفعوا

مشتهياتهم للأكل لأجل رد النفس. انظر يا رب وتطلع لأني قد صرت محتقرة.
١٢ أما إليكم يا جميع عابري الطريق. تطلعوا وانظروا إن كان حزن مثل حزني
١٣ الذي صنع بي الذي أذلني به الرب يوم حمو غضبه. ١٣ من العلاء أرسل نارا إلى
عظامي فسرت فيها. بسط شبكة لرجلي. ردني إلى الوراء. جعلني خربة اليوم كله
١٤ مغمومة. ١٤ شد نير ذنوبي بيده. ضفرت صعدت على عنقي. نزع قوتي. دفعني السيد
١٥ إلى أيد لا أستطيع القيام منها. ١٥ رذل السيد كل مقتدريّ في وسطي. دعا عليّ
١٦ جماعة لحطم شباني. داس السيد العذراء بنت يهوذا معصرة. ١٦ على هذه أنا باكية.
عيني عيني تسكب مياها لأنه قد ابتعد عني المعزي راد نفسي. صار بنيّ هالكين لأنه
قد تجبر العدو
١٧ ١٧ بسطت صهيون يديها. لا معزي لها. أمر الرب على يعقوب أن يكون
١٨ مضايقوه حواليه. صارت أورشليم نجسة بينهم. ١٨ بار هو الرب لأني قد عصيت
أمره. اسمعوا يا جميع الشعوب وانظروا إلى حزني. عذاراي وشباني ذهبوا إلى السبي.
١٩ ١٩ ناديت محبيّ. هم خدعوني. كهنتي وشيوخي في المدينة ماتوا إذ طلبوا لذواتهم
٢٠ طعاما ليردوا أنفسهم. ٢٠ انظر يا رب فإني في ضيق. أحشائي غلت. ارتد قلبي في
باطني لأني قد عصيت متمردة. في الخارج يثكل السيف وفي البيت مثل الموت.
٢١ ٢١ سمعوا أني تنهدت. لا معزي لي. كل أعدائي سمعوا ببليتي. فرحوا لأنك
٢٢ فعلت. تأتي باليوم الذي ناديت به فيصيرون مثلي. ٢٢ لتأت كل شرهم
أمامك. وافعل بهم كما فعلت بي من أجل كل ذنوبي لأن تنهداتي كثيرة وقلبي
مغشي عليه

الأصحاح الثاني

١ ١ كيف غطى السيد بغضبه ابنة صهيون بالظلام. ألقى من السماء إلى الأرض

٢ فخر إسرائيل ولم يذكر موطئ قدميه في يوم غضبه. ٢ ابتلع السيد ولم يشفق كل
مساكن يعقوب. نقض بسخطه حصون بنت يهوذا. أوصلها إلى الأرض. نجس المملكة
٣ ورؤساءها. ٣ عضب بحمو غضبه كل قرن لإسرائيل. رد إلى الوراء يمينه أمام
٤ العدو. واشتعل في يعقوب مثل نار ملتهبة تأكل ما حواليها. ٤ مد قوسه كعدو. نصب
يمينه كمبغض وقتل كل مشتهيات العين في خباء بنت صهيون. سكب كنار غيظه.
٥ ٥ صار السيد كعدو. ابتلع إسرائيل. ابتلع كل قصوره. أهلك حصونه وأكثر في بنت
٦ يهوذا النوح والحزن. ٦ ونزع كما من جنة مظلته. أهلك مجتمعه. أنسى الرب في
٧ صهيون الموسم والسبت ورذل بسخط غضبه الملك والكاهن. ٧ كره السيد مذبحه.
رذل مقدسه. حصر في يد العدو أسوار قصورها. أطلقوا الصوت في بيت الرب كما
٨ في يوم الموسم. ٨ قصد الرب أن يهلك سور بنت صهيون. مد المطمار. لم يردد
٩ يده عن الإهلاك وجعل المترسة والسور ينوحان. قد حزنا معا. ٩ تاخت في الأرض
أبوابها. أهلك وحطم عوارضها. ملكها ورؤساؤها بين الأمم. لا شريعة. أنبياؤها
١٠ أيضا لا يجدون رؤيا من قبل الرب. ١٠ شيوخ بنت صهيون يجلسون على الأرض
ساكتين. يرفعون التراب على رؤوسهم. يتنطقون بالمسوح. تحني عذارى أورشليم
١١ رؤوسهن إلى الأرض. ١١ كلت من الدموع عيناي. غلت أحشائي. انسكبت على
الأرض كبدي على سحق بنت شعبي لأجل غشيان الأطفال والرضع في ساحات
١٢ القرية. ١٢ يقولون لأمهاتهم أين الحنطة والخمر إذ يغشى عليهم كجريح في ساحات
١٣ المدينة إذ تسكب نفسهم في أحضان أمهاتهم. ١٣ بماذا أنذرك. بماذا أحذرك. بماذا
أشبهك يا ابنة أورشليم. بماذا أقايسك فأعزيك أيتها العذراء بنت صهيون. لأن
١٤ سحقك عظيم كالبحر. من يشفيك. ١٤ أنبياؤك رأوا لك كذبا وباطلا ولم يعلنوا إثمك
١٥ ليردوا سبيك بل رأوا لك وحيا كاذبا وطوائح. ١٥ يصفق عليك بالأيادي كل عابري

14 היום דוה: נשקד על פשעי בידו ישתרגו עלו על־צוארי
15 הכשיל כחי נתנני אדני בידי לא־אוכל קום: סלה כל־
אבירי ׀ אדני בקרבי קרא עלי מועד לשבר בחורי גת דרך
16 אדני לבתולת בת־יהודה: על־אלה ׀ אני בוכיה עיני ׀ עיני
ירדה מים כי־רחק ממני מנחם משיב נפשי היו בני שוממים
17 כי גבר אויב: פרשה ציון בידיה אין מנחם לה צוה יהוה
18 ליעקב סביביו צריו היתה ירושלם לנדה ביניהם: צדיק
הוא יהוה כי פיהו מריתי שמעו־נא כל־עמים וראו מכאבי
19 בתולתי ובחורי הלכו בשבי: קראתי למאהבי המה רמוני
כהני וזקני בעיר גועו כי־בקשו אכל למו וישיבו את־נפשם:
20 ראה יהוה כי־צר־לי מעי חמרמרו נהפך לבי בקרבי כי מרו
21 מריתי מחוץ שכלה־חרב בבית כמות: שמעו כי נאנחה
אני אין מנחם לי כל־איבי שמעו רעתי ששו כי אתה עשית
22 הבאת יום־קראת ויהיו כמוני: תבא כל־רעתם לפניך
ועולל למו כאשר עוללת לי על כל־פשעי כי־רבות אנחתי
ולבי דוי:

ב 1 איכה יעיב באפו ׀ אדני את־בת־ציון השליך משמים ארץ
2 תפארת ישראל ולא־זכר הדם־רגליו ביום אפו: בלע אדני
לא חמל את כל־נאות יעקב הרס בעברתו מבצרי בת־יהודה
3 הגיע לארץ חלל ממלכה ושריה: גדע בחרי־אף כל קרן
ישראל השיב אחור ימינו מפני אויב ויבער ביעקב כאש
4 להבה אכלה סביב: דרך קשתו כאויב נצב ימינו כצר
ויהרג כל מחמדי־עין באהל בת־ציון שפך כאש חמתו:
5 היה אדני ׀ כאויב בלע ישראל בלע כל־ארמנותיה שחת
6 מבצריו וירב בבת־יהודה תאניה ואניה: ויחמס כגן שכו
שחת מעדו שכח יהוה ׀ בציון מועד ושבת וינאץ בזעם־
7 אפו מלך וכהן: זנח אדני מזבחו נאר מקדשו הסגיר ביד־
אויב חומת ארמנותיה קול נתנו בבית־יהוה כיום מועד:
8 חשב יהוה ׀ להשחית חומת בת־ציון נטה קו לא־השיב ידו

שם. יח. העמים ק׳ ב. ב. ולא ק׳

9 מבלע ויאבל־חל וחומה יחדו אמללו: טבעו בארץ שעריה
אבד ושבר בריחיה מלכה ושריה בגוים אין תורה גם־
10 נביאיה לא־מצאו חזון מיהוה: ישבו לארץ ידמו זקני בת־
ציון העלו עפר על־ראשם חגרו שקים הורידו לארץ ראשן
11 בתולת ירושלם: כלו בדמעות עיני חמרמרו מעי נשפך
לארץ כבדי על־שבר בת־עמי בעטף עולל ויונק ברחבות
12 קריה: לאמתם יאמרו איה דגן ויין בהתעטפם כחלל
13 ברחבות עיר בהשתפך נפשם אל־חיק אמתם: מה־אעודך
מה אדמה־לך הבת ירושלם מה אשוה־לך ואנחמך בתולת
14 בת־ציון כי־גדול כים שברך מי ירפא־לך: נביאיך חזו לך
שוא ותפל ולא־גלו על־עונך להשיב שביתך ויחזו לך
15 משאות שוא ומדוחים: ספקו עליך כפים כל־עברי דרך
שרקו וינעו ראשם על־בת ירושלם הזאת העיר שיאמרו
16 כלילת יפי משוש לכל־הארץ: פצו עליך פיהם כל־איביך
שרקו ויחרקו־שן אמרו בלענו אך זה היום שקוינהו מצאנו
17 ראינו: עשה יהוה אשר זמם בצע אמרתו אשר צוה מימי־
קדם הרס ולא חמל וישמח עליך אויב הרים קרן צריך:
18 צעק לבם אל־אדני חומת בת־ציון הורידי כנחל דמעה יומם
19 ולילה אל־תתני פוגת לך אל־תדם בת־עינך: קומי ׀ רני
בליל לראש אשמרות שפכי כמים לבך נכח פני אדני שאי
אליו כפיך על־נפש עולליך העטופים ברעב בראש כל־חוצות:
20 ראה יהוה והביטה למי עוללת כה אם־תאכלנה נשים פרים
21 עללי טפחים אם־יהרג במקדש אדני כהן ונביא: שכבו
לארץ חוצות נער וזקן בתולתי ובחורי נפלו בחרב הרגת
22 ביום אפך טבחת לא חמלת: תקרא כיום מועד מגורי
מסביב ולא היה ביום אף־יהוה פליט ושריד אשר־טפחתי
ורביתי איבי כלם:
ג 1 2 אני הגבר ראה עני בשבט עברתו: אותי נהג וילך חשך

שם. ט, ט׳ זעירא שם. יג, אעידך ק׳ שם. יד, שבותך ק׳ שם. יז, כלו קמץ
שם. הא׳ כמגול שם. יט, בלילה ק׳

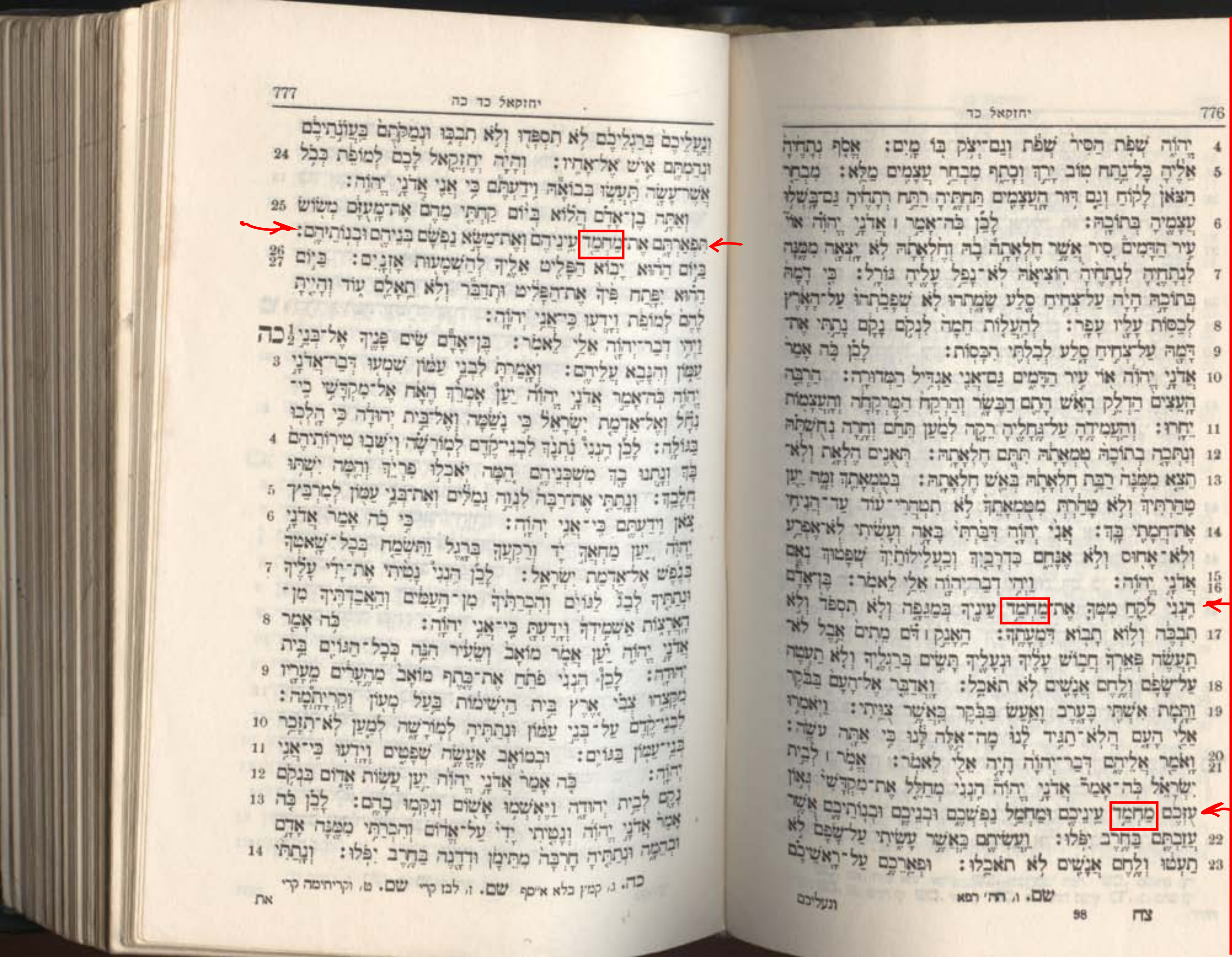

حزقيال

טז בן אדם הנני לקח 26O 24 16
ממך את מחמד עיניך במגפה ולא
תספד ולא תבכה ולוא תבוא דמעתך

ن آدام
هنني لقحتي ممخا ايت محمد عينيخا بمجفا و
و تسفيد و لو تبخيه و لوا تبوا دمعتيخا

26O 24 16 Son of man, behold, I take away from thee the desire of thine eyes with a stroke: yet thou shalt neither mourn nor weep, neither shall thy tears run down.

כא אמר לבית ישראל 26O 24 21
כה אמר אדני יהוה הנני מחלל את
מקדשי גאון עזכם מחמד עיניכם
ומחמל נפשכם ובניכם ובנותיכם אשר
עזבתם בחרב יפלו

مار لبيت
يروشالايم كوه امار أدوناي يهوه هنيني
محليل ايت مقدشي جأون عزيخيم محمد
عنيخيم و محمل نفشيخيم و بنوخيم و
بنوتيخيم آشير عزبتيم بحيريب ييول

26O 24 21 Speak unto the house of Israel, Thus saith the Lord Jehovah: Behold, I will profane my sanctuary, the pride of your power, the desire of your eyes, and that which your soul pitieth; and your sons and your daughters whom ye have left behind shall fall by the sword.

כה ואתה בן אדם-- 26O 24 25
הלוא ביום קחתי מהם את מעוזם
משוש תפארתם את מחמד עיניהם
ואת משא נפשם בניהם ובנותיהם

وأتاه بن
آدام --هلوا بيوم قحتي مهيم ايت معوزام
مشوش تفايريتام ايت
محماد عينيهيم و ايت مسا نفشام بانيهيم و
بنوتيهيم

26O 24 25 And thou, son of man, shall it not be in the day when I take from them their strength, the joy of their glory, the desire of their eyes, and that whereupon they set their heart, their sons and their daughters,

حزقيال في فترة السبي البابلي و
دانيال و استير, 586-536 ق.م

قال السيد الرب. ضع القدر. ضعها وأيضا صب فيها ماء. اجمع إليها قطعها كل
٥ قطعة طيبة الفخذ والكتف. املأوها بخيار العظام. ٥ خذ من خيار الغنم وكومة
العظام تحتها. أغلها إغلاء فتسلق أيضا عظامها في وسطها
٦ ٦ لذلك هكذا قال السيد الرب. ويل لمدينة الدماء القدر التي فيها زنجارها
٧ وما خرج منها زنجارها. أخرجوها قطعة قطعة. لا تقع عليها قرعة. ٧ لأن دمها في
٨ وسطها. قد وضعته على ضح الصخر. لم تُرقه على الأرض لتواريه بالتراب. ٨ لصعود
٩ الغضب لتنقم نقمة وضعت دمها على ضح الصخر لئلا يوارى. ٩ لذلك هكذا قال
١٠ السيد الرب ويل لمدينة الدماء. إني أنا أعظم كومتها. ١٠ كثر الحطب أضرم
١١ النار. أنضج اللحم تبله تتبيلا ولتحرق العظام. ١١ ثم ضعها فارغة على الجمر ليحمى
١٢ نحاسها ويحرق فيذوب قذرها فيها ويفنى زنجارها. ١٢ بمشقات تعبت ولم تخرج منها
١٣ كثرة زنجارها. في النار زنجارها. ١٣ في نجاستك رذيلة لأني طهرتك فلم تطهري ولن
١٤ تطهري بعد من نجاستك حتى أحل غضبي عليك. ١٤ أنا الرب تكلمت. يأتي فأفعله.
لا أطلق ولا أشفق ولا أندم. حسب طرقك وحسب أعمالك يحكمون عليك يقول
السيد الرب

١٥ ١٥ وكان إلي كلام الرب قائلا ١٦ يا ابن آدم هأنذا آخذ عنك شهوة عينيك
١٧ بضربة فلا تنح ولا تبك ولا تنزل دموعك. ١٧ تنهد ساكتا. لا تعمل مناحة على
أموات. لف عصابتك عليك واجعل نعليك في رجليك ولا تغط شاربيك ولا تأكل
١٨ من خبز الناس. ١٨ فكلمت الشعب صباحا وماتت زوجتي مساء. وفعلت في الغد
كما أمرت

١٩ ١٩ فقال لي الشعب ألا تخبرنا ما لنا وهذه التي أنت صانعها. ٢٠ فأجبتهم قد كان
٢١ إلي كلام الرب قائلا ٢١ كلم بيت إسرائيل. هكذا قال السيد الرب. هأنذا منجس

مقدسي فخر عزكم شهوة أعينكم ولذة نفوسكم. وأبناؤكم وبناتكم الذين خلفتم
يسقطون بالسيف ٢٢ وتفعلون كما فعلت لا تغطون شواربكم ولا تأكلون من ٢٢
خبز الناس. ٢٣ وتكون عصائبكم على رؤوسكم ونعالكم في أرجلكم. لا تنوحون ولا ٢٣
تبكون وتفنون بآثامكم تئنون بعضكم على بعض. ٢٤ ويكون حزقيال لكم آية. مثل ٢٤
كل ما صنع تصنعون. إذا جاء هذا تعلمون أني أنا السيد الرب. ٢٥ وأنت يا ابن ٢٥
آدم أفلا يكون في يوم آخذ عنهم عزهم سرور فخرهم شهوة عيونهم ورفعة نفسهم
أبناءهم وبناتهم ٢٦ أن يأتي إليك في ذلك اليوم المنفلت ليسمع أذنيك. ٢٧ في ٢٦
ذلك اليوم ينفتح فمك للمنفلت وتتكلم ولا تكون من بعد أبكم. وتكون لهم آية
فيعلمون أني أنا الرب

الأصحاح الخامس والعشرون

١ وكان إلي كلام الرب قائلا ٢ يا ابن آدم اجعل وجهك نحو بني عمون ١
وتنبأ عليهم ٣ وقل لبني عمون اسمعوا كلام السيد الرب. هكذا قال السيد الرب. ٣
من أجل أنك قلت هه على مقدسي لأنه تنجس وعلى أرض إسرائيل لأنها خربت
وعلى بيت يهوذا لأنهم ذهبوا إلى السبي ٤ فلذلك هأنذا أسلمك لبني المشرق ملكا ٤
فيقيمون صيرهم فيك ويجعلون مساكنهم فيك. هم يأكلون غلتك وهم يشربون لبنك.
٥ وأجعل ربة مناخا للإبل وبني عمون مربضا للغنم فتعلمون أني أنا الرب. ٦ لأنه ٥
هكذا قال السيد الرب. من أجل أنك صفقت بيديك وخبطت برجليك
وفرحت بكل إهانتك للموت على أرض إسرائيل ٧ فلذلك هأنذا أمد يدي عليك ٧
وأسلمك غنيمة للأمم وأستأصلك من الشعوب وأبيدك من الأراضي. أخربك فتعلم
أني أنا الرب

٨ هكذا قال السيد الرب. من أجل أن موآب وسعير يقولون هوذا بيت يهوذا ٨

10 עלו אשור פרא בודד לו אפרים התנו אהבים׃ גם כי־יתנו
11 בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים׃ כי־
הרבה אפרים מזבחות לחטא היו־לו מזבחות לחטא׃
12 אכתוב־לו רבו תורתי כמו־זר נחשבו׃ זבחי הבהבי יזבחו בשר
13 ויאכלו יהוה לא רצם עתה יזכר עונם ויפקד חטאתם המה
14 מצרים ישובו׃ וישכח ישראל את־עשהו ויבן היכלות ויהודה
הרבה ערים בצרות ושלחתי־אש בעריו ואכלה ארמנתיה׃
ט 1 אל־תשמח ישראל ׀ אל־גיל כעמים כי זנית מעל אלהיך
2 אהבת אתנן על כל־גרנות דגן׃ גרן ויקב לא ירעם ותירוש
3 יכחש בה׃ לא ישבו בארץ יהוה ושב אפרים מצרים
4 ובאשור טמא יאכלו׃ לא־יסכו ליהוה ׀ יין ולא יערבו־לו
זבחיהם כלחם אונים להם כל־אכליו יטמאו כי־לחמם לנפשם
5 לא יבוא בית יהוה׃ מה־תעשו ליום מועד וליום חג־
6 יהוה׃ כי־הנה הלכו משד מצרים תקבצם מף תקברם
7 מחמד לכספם קמוש יירשם חוח באהליהם׃ באו ׀ ימי
הפקדה באו ימי השלם ידעו ישראל אויל הנביא משגע
8 איש הרוח על רב עונך ורבה משטמה׃ צפה אפרים
עם־אלהי נביא פח יקוש על־כל־דרכיו משטמה בבית אלהיו׃
9 העמיקו שחתו כימי הגבעה יזכור עונם יפקוד חטאתם׃
10 כענבים במדבר מצאתי ישראל כבכורה בתאנה
בראשיתה ראיתי אבותיכם המה באו בעל־פעור וינזרו
11 לבשת ויהיו שקוצים כאהבם׃ אפרים כעוף יתעופף כבודם
12 מלדה ומבטן ומהריון׃ כי אם־יגדלו את־בניהם ושכלתים
13 מאדם כי־גם־אוי להם בשורי מהם׃ אפרים כאשר־ראיתי
14 לצור שתולה בנוה ואפרים להוציא אל־הרג בניו׃ תן־להם
15 יהוה מה־תתן תן־להם רחם משכיל ושדים צמקים׃ כל־
רעתם בגלגל כי־שם שנאתים על רע מעלליהם מביתי
16 אגרשם לא אוסף אהבתם כל־שריהם סררים׃ הכה אפרים
שרשם יבש פרי בלי־יעשון גם כי ילדון והמתי מחמדי

שם. י. קמץ בז"ק שם. יב. יחיד ו' שם. רבי קרי
ט. ו. נ"א קמוש חסר ושין שמאלית. שם. טז. בלי קרי.

בטנם

17 בטנם׃ ימאסם אלהי כי לא שמעו לו ויהיו נדדים
בגוים׃
י 1 גפן בוקק ישראל פרי ישוה־לו כרב לפריו הרבה למזבחות
2 כטוב לארצו היטיבו מצבות׃ חלק לבם עתה יאשמו הוא
3 יערף מזבחותם ישדד מצבותם׃ כי עתה יאמרו אין מלך
4 לנו כי לא יראנו את־יהוה והמלך מה־יעשה־לנו׃ דברו
דברים אלות שוא כרת ברית ופרח כראש משפט על תלמי
5 שדי׃ לעגלות בית און יגורו שכן שמרון כי־אבל עליו עמו
6 וכמריו עליו יגילו על־כבודו כי־גלה ממנו׃ גם־אותו
לאשור יובל מנחה למלך ירב בשנה אפרים יקח ויבוש
7 ישראל מעצתו׃ נדמה שמרון מלכה כקצף על־פני־מים׃
8 ונשמדו במות און חטאת ישראל קוץ ודרדר יעלה על־
מזבחותם ואמרו להרים כסונו ולגבעות נפלו עלינו׃
9 מימי הגבעה חטאת ישראל שם עמדו לא־
10 תשיגם בגבעה מלחמה על־בני עלוה׃ באותי ואסרם
11 ואספו עליהם עמים באסרם לשתי עינתם׃ ואפרים עגלה
מלמדה אהבתי לדוש ואני עברתי על־טוב צוארה ארכיב
12 אפרים יחרוש יהודה ישדד־לו יעקב׃ זרעו לכם לצדקה
קצרו לפי־חסד נירו לכם ניר ועת לדרוש את־יהוה עד־יבוא
13 וירה צדק לכם׃ חרשתם־רשע עולתה קצרתם אכלתם
14 פרי־כחש כי־בטחת בדרכך ברב גבוריך׃ וקאם שאון
בעמך וכל־מבצריך יושד כשד שלמן בית ארבאל ביום
15 מלחמה אם על־בנים רטשה׃ ככה עשה לכם בית־אל
מפני רעת רעתכם בשחר נדמה נדמה מלך ישראל׃
יא 1 כי נער ישראל ואהבהו וממצרים קראתי לבני׃ קראו
2 להם כן הלכו מפניהם לבעלים יזבחו ולפסלים יקטרון׃
3 ואנכי תרגלתי לאפרים קחם על־זרועתיו ולא ידעו כי
4 רפאתים׃ בחבלי אדם אמשכם בעבתות אהבה ואהיה
5 להם כמרימי על על לחיהם ואט אליו אוכיל׃ לא ישוב

י. ו. קמץ בז"ק שם. קמץ בז"ק שם. י. ונחם ק' שם. יד. קמץ בז"ק רתש אחר שורק
אל־

הושוע
ו כי הנה הלכו משד 28O 9 6
מצרים תקבצם מף תקברם
מחמד לכספם קמוש יירשם חוח באהליהם

كي
هينيه هلخوا مشيد متسرايم تكبوتسام
ماف تقبورام محماد لكيسيف كموش
يرشام حوا بالوهيم

28O 9 6 For, lo, they are gone away from destruction; [yet] Egypt shall gather them up, Memphis shall bury them; their pleasant things of silver, nettles shall possess them; thorns shall be in their tents.

28O 9 16 --טז הכה אפרים
שרשם יבש פרי בלי (בל) יעשון
גם כי ילדון והמתי מחמדי בטנם

هيكاه افرايم --شرشام يوباش بري بلي
(بل) يعوشان جام كي يلدون و همتي
محمدي بطنام

28O 9 16 Ephraim is smitten, their root is dried up, they shall bear no fruit: yea, though they bring forth, yet will I slay the beloved fruit of their womb.

-Joshwa-

١٤ عَلَيَّ بِكَذِبٍ. ١٤ وَلَا يَصْرُخُونَ إِلَيَّ بِقُلُوبِهِمْ حِينَمَا يُوَلْوِلُونَ عَلَى مَضَاجِعِهِمْ. يَتَجَمَّعُونَ
١٥ لِأَجْلِ ٱلْقَمْحِ وَٱلْخَمْرِ وَيَرْتَدُّونَ عَنِّي. ١٥ وَأَنَا أَنْذَرْتُهُمْ وَشَدَّدْتُ أَذْرُعَهُمْ وَهُمْ يُفَكِّرُونَ
١٦ عَلَيَّ بِٱلشَّرِّ. ١٦ يَرْجِعُونَ لَيْسَ إِلَى ٱلْعَلِيِّ. قَدْ صَارُوا كَقَوْسٍ مُخْطِئَةٍ. يَسْقُطُ رُؤَسَاؤُهُمْ
بِٱلسَّيْفِ مِنْ أَجْلِ سُخْطِ أَلْسِنَتِهِمْ. هٰذَا هُزْؤُهُمْ فِي أَرْضِ مِصْرَ

ٱلْأَصْحَاحُ ٱلثَّامِنُ

١ ١ إِلَى فَمِكَ بِٱلْبُوقِ. كَٱلنَّسْرِ عَلَى بَيْتِ ٱلرَّبِّ. لِأَنَّهُمْ قَدْ تَجَاوَزُوا عَهْدِي وَتَعَدَّوْا
٢ عَلَى شَرِيعَتِي. ٢ إِلَيَّ يَصْرُخُونَ يَا إِلٰهِي نَعْرِفُكَ نَحْنُ إِسْرَائِيلَ

٣ ٣ قَدْ كَرِهَ إِسْرَائِيلُ ٱلصَّلَاحَ فَيَتْبَعُهُ ٱلْعَدُوُّ. ٤ هُمْ أَقَامُوا مُلُوكًا وَلَيْسَ مِنِّي. أَقَامُوا
٤ رُؤَسَاءَ وَأَنَا لَمْ أَعْرِفْ. صَنَعُوا لِأَنْفُسِهِمْ مِنْ فِضَّتِهِمْ وَذَهَبِهِمْ أَصْنَامًا لِكَيْ يَنْقَرِضُوا.
٥ ٥ قَدْ زَنِخَ عِجْلُكِ يَا سَامِرَةُ. حَمِيَ غَضَبِي عَلَيْهِمْ. إِلَى مَتَى لَا يَسْتَطِيعُونَ ٱلنَّقَاوَةَ. ٦ إِنَّهُ
هُوَ أَيْضًا مِنْ إِسْرَائِيلَ. صَنَعَهُ ٱلصَّانِعُ وَلَيْسَ هُوَ إِلٰهًا. إِنَّ عِجْلَ ٱلسَّامِرَةِ يَصِيرُ كِسَرًا
٧ ٧ إِنَّهُمْ يَزْرَعُونَ ٱلرِّيحَ وَيَحْصُدُونَ ٱلزَّوْبَعَةَ. زَرْعٌ لَيْسَ لَهُ غَلَّةٌ لَا يَصْنَعُ دَقِيقًا.
٨ وَإِنْ صَنَعَ فَٱلْغُرَبَاءُ تَبْتَلِعُهُ. ٨ قَدِ ٱبْتُلِعَ إِسْرَائِيلُ. ٱلْآنَ صَارُوا بَيْنَ ٱلْأُمَمِ كَإِنَاءٍ
٩ لَا مَسَرَّةَ فِيهِ. ٩ لِأَنَّهُمْ صَعِدُوا إِلَى أَشُّورَ مِثْلَ حِمَارٍ وَحْشِيٍّ مُعْتَزِلٍ بِنَفْسِهِ. ٱسْتَأْجَرَ
١٠ أَفْرَايِمُ مُحِبِّينَ. ١٠ إِنِّي وَإِنْ كَانُوا يَسْتَأْجِرُونَ بَيْنَ ٱلْأُمَمِ ٱلْآنَ أَجْمَعُهُمْ فَيَنْفَكُّونَ قَلِيلًا
مِنْ ثِقْلِ مَلِكِ ٱلرُّؤَسَاءِ

١١ ١١ لِأَنَّ أَفْرَايِمَ كَثَّرَ مَذَابِحَ لِلْخَطِيَّةِ صَارَتْ لَهُ ٱلْمَذَابِحُ لِلْخَطِيَّةِ. ١٢ أَكْتُبُ لَهُ كَثْرَةَ
١٢ شَرَائِعِي فَهِيَ تُحْسَبُ أَجْنَبِيَّةً. ١٣ أَمَّا ذَبَائِحُ تَقْدِمَاتِي فَيَذْبَحُونَ لَحْمًا وَيَأْكُلُونَ. ٱلرَّبُّ
١٤ لَا يَرْتَضِيهَا. ٱلْآنَ يَذْكُرُ إِثْمَهُمْ وَيُعَاقِبُ خَطِيَّتَهُمْ. إِنَّهُمْ إِلَى مِصْرَ يَرْجِعُونَ. ١٤ وَقَدْ
نَسِيَ إِسْرَائِيلُ صَانِعَهُ وَبَنَى قُصُورًا وَكَثَّرَ يَهُوذَا مُدُنًا حَصِينَةً. لٰكِنِّي أُرْسِلُ عَلَى مُدُنِهِ نَارًا
فَتَأْكُلُ قُصُورَهُ

ٱلْأَصْحَاحُ ٱلتَّاسِعُ

١ ١ لَا تَفْرَحْ يَا إِسْرَائِيلُ طَرَبًا كَٱلشُّعُوبِ. لِأَنَّكَ قَدْ زَنَيْتَ عَنْ إِلٰهِكَ. أَحْبَبْتَ
٢ أُجْرَةً عَلَى جَمِيعِ بَيَادِرِ ٱلْحِنْطَةِ. ٢ لَا يُطْعِمُهُمُ ٱلْبَيْدَرُ وَٱلْمِعْصَرَةُ وَيَكْذِبُ عَلَيْهِمِ
٣ ٱلْمِسْطَارُ. ٣ لَا يَسْكُنُونَ فِي أَرْضِ ٱلرَّبِّ بَلْ يَرْجِعُ أَفْرَايِمُ إِلَى مِصْرَ وَيَأْكُلُونَ ٱلنَّجِسَ
٤ فِي أَشُّورَ. ٤ لَا يَسْكُبُونَ لِلرَّبِّ خَمْرًا وَلَا تَسُرُّهُ ذَبَائِحُهُمْ. إِنَّهَا لَهُمْ كَخُبْزِ ٱلْحُزْنِ كُلُّ مَنْ
٥ أَكَلَهُ يَتَنَجَّسُ. إِنَّ خُبْزَهُمْ لِنَفْسِهِمْ. لَا يَدْخُلُ بَيْتَ ٱلرَّبِّ. ٥ مَاذَا تَصْنَعُونَ فِي يَوْمِ
٦ ٱلْمَوْسِمِ وَفِي يَوْمِ عِيدِ ٱلرَّبِّ. ٦ إِنَّهُمْ قَدْ ذَهَبُوا مِنَ ٱلْخَرَابِ. تَجْمَعُهُمْ مِصْرُ. تَدْفِنُهُمْ
مُوفُ. يَرِثُ ٱلْقَرِيصُ نَفَائِسَ فِضَّتِهِمْ يَكُونُ ٱلْعَوْسَجُ فِي مَنَازِلِهِمْ
٧ ٧ جَاءَتْ أَيَّامُ ٱلْعِقَابِ. جَاءَتْ أَيَّامُ ٱلْجَزَاءِ. سَيَعْرِفُ إِسْرَائِيلُ. ٱلنَّبِيُّ أَحْمَقُ.
٨ إِنْسَانُ ٱلرُّوحِ مَجْنُونٌ مِنْ كَثْرَةِ إِثْمِكَ وَكَثْرَةِ ٱلْحِقْدِ. ٨ أَفْرَايِمُ مُنْتَظِرٌ عِنْدَ إِلٰهِي. ٱلنَّبِيُّ
٩ فَخُّ صَيَّادٍ عَلَى جَمِيعِ طُرُقِهِ. حِقْدٌ فِي بَيْتِ إِلٰهِهِ. ٩ قَدْ تَوَغَّلُوا فَسَدُوا كَأَيَّامِ جِبْعَةَ.
سَيَذْكُرُ إِثْمَهُمْ. سَيُعَاقِبُ خَطَايَاهُمْ

١٠ ١٠ وَجَدْتُ إِسْرَائِيلَ كَعِنَبٍ فِي ٱلْبَرِّيَّةِ. رَأَيْتُ آبَاءَكُمْ كَبَاكُورَةٍ عَلَى تِينَةٍ فِي أَوَّلِهَا.
١١ أَمَّا هُمْ فَجَاءُوا إِلَى بَعْلِ فَغُورَ وَنَذَرُوا أَنْفُسَهُمْ لِلْخِزْيِ وَصَارُوا رِجْسًا كَمَا أَحَبُّوا. ١١ أَفْرَايِمُ
١٢ تَطِيرُ كَرَامَتُهُمْ كَطَائِرٍ مِنَ ٱلْوِلَادَةِ وَمِنَ ٱلْبَطْنِ وَمِنَ ٱلْحَبَلِ. ١٢ وَإِنْ رَبَّوْا أَوْلَادَهُمْ أُثْكِلُهُمْ
١٣ إِيَّاهُمْ حَتَّى لَا يَكُونَ إِنْسَانٌ. وَيْلٌ لَهُمْ أَيْضًا مَتَى ٱنْصَرَفْتُ عَنْهُمْ. ١٣ أَفْرَايِمُ كَمَا أَرَى
١٤ صُورَ مَغْرُوسٌ فِي مَرْعًى وَلٰكِنَّ أَفْرَايِمَ سَيُخْرِجُ بَنِيهِ إِلَى ٱلْقَاتِلِ. ١٤ أَعْطِهِمْ يَا رَبُّ.
مَاذَا تُعْطِي. أَعْطِهِمْ رَحِمًا مُسْقِطًا وَثَدْيَيْنِ يَبِسَيْنِ
١٥ ١٥ كُلُّ شَرِّهِمْ فِي ٱلْجِلْجَالِ. إِنِّي هُنَاكَ أَبْغَضْتُهُمْ. مِنْ أَجْلِ سُوءِ أَفْعَالِهِمْ أَطْرُدُهُمْ
١٦ مِنْ بَيْتِي. لَا أَعُودُ أُحِبُّهُمْ. جَمِيعُ رُؤَسَائِهِمْ مُتَمَرِّدُونَ. ١٦ أَفْرَايِمُ مَضْرُوبٌ. أَصْلُهُمْ قَدْ
١٧ جَفَّ. لَا يَصْنَعُونَ ثَمَرًا وَإِنْ وَلَدُوا أُمِيتُ مُشْتَهَيَاتِ بُطُونِهِمْ. ١٧ يَرْفُضُهُمْ إِلٰهِي لِأَنَّهُمْ

ב 1 תקעו שופר בציון והריעו בהר קדשי ירגזו כל ישבי הארץ
2 כי בא יום יהוה כי קרוב: יום חשך ואפלה יום ענן וערפל
כשחר פרש על ההרים עם רב ועצום כמהו לא נהיה מן
3 העולם ואחריו לא יוסף עד שני דור ודור: לפניו אכלה
אש ואחריו תלהט להבה כגן עדן הארץ לפניו ואחריו
4 מדבר שממה וגם פליטה לא היתה לו: כמראה סוסים
5 מראהו וכפרשים כן ירוצון: כקול מרכבות על ראשי
ההרים ירקדון כקול להב אש אכלה קש כעם עצום ערוך
6 מלחמה: מפניו יחילו עמים כל פנים קבצו פארור:
7 כגבורים ירצון כאנשי מלחמה יעלו חומה ואיש בדרכיו
8 ילכון ולא יעבטון ארחותם: ואיש אחיו לא ידחקון גבר
9 במסלתו ילכון ובעד השלח יפלו לא יבצעו: בעיר ישקו
בחומה ירצון בבתים יעלו בעד החלונים יבאו כגנב:
10 לפניו רגזה ארץ רעשו שמים שמש וירח קדרו וכוכבים
11 אספו נגהם: ויהוה נתן קולו לפני חילו כי רב מאד מחנהו
כי עצום עשה דברו כי גדול יום יהוה ונורא מאד ומי יכילנו:
12 וגם עתה נאם יהוה שבו עדי בכל לבבכם ובצום ובבכי
13 ובמספד: וקרעו לבבכם ואל בגדיכם ושובו אל יהוה
אלהיכם כי חנון ורחום הוא ארך אפים ורב חסד ונחם על
14 הרעה: מי יודע ישוב ונחם והשאיר אחריו ברכה מנחה
15 ונסך ליהוה אלהיכם: תקעו שופר בציון קדשו
16 צום קראו עצרה: אספו עם קדשו קהל קבצו זקנים אספו
17 עוללים ויונקי שדים יצא חתן מחדרו וכלה מחפתה: בין
האולם ולמזבח יבכו הכהנים משרתי יהוה ויאמרו חוסה
יהוה על עמך ואל תתן נחלתך לחרפה למשל בם גוים למה
18 יאמרו בעמים איה אלהיהם: ויקנא יהוה לארצו ויחמל
19 על עמו: ויען יהוה ויאמר לעמו הנני שלח לכם את הדגן
והתירוש והיצהר ושבעתם אתו ולא אתן אתכם עוד חרפה
20 בגוים: ואת הצפוני ארחיק מעליכם והדחתיו אל ארץ

ב. יג׳ קמץ בלי א״ס

ציה

ציה ושממה את פניו אל הים הקדמני וספו אל הים האחרון
ועלה באשו ותעל צחנתו כי הגדיל לעשות: אל תיראי 21
אדמה גילי ושמחי כי הגדיל יהוה לעשות: אל תיראו 22
בהמות שדי כי דשאו נאות מדבר כי עץ נשא פריו תאנה
וגפן נתנו חילם: ובני ציון גילו ושמחו ביהוה אלהיכם 23
כי נתן לכם את המורה לצדקה ויורד לכם גשם מורה
ומלקוש בראשון: ומלאו הגרנות בר והשיקו היקבים תירוש 24
ויצהר: ושלמתי לכם את השנים אשר אכל הארבה הילק 25
והחסיל והגזם חילי הגדול אשר שלחתי בכם: ואכלתם 26
אכול ושבוע והללתם את שם יהוה אלהיכם אשר עשה
עמכם להפליא ולא יבשו עמי לעולם: וידעתם כי בקרב 27
ישראל אני ואני יהוה אלהיכם ואין עוד ולא יבשו עמי לעולם:
והיה אחרי כן אשפוך את רוחי על כל בשר ונבאו בניכם 1 ג
ובנותיכם זקניכם חלמות יחלמון בחוריכם חזינות יראו: וגם 2
על העבדים ועל השפחות בימים ההמה אשפוך את רוחי:
ונתתי מופתים בשמים ובארץ דם ואש ותימרות עשן: 3
השמש יהפך לחשך והירח לדם לפני בוא יום יהוה הגדול 4
והנורא: והיה כל אשר יקרא בשם יהוה ימלט כי בהר 5
ציון ובירושלם תהיה פליטה כאשר אמר יהוה ובשרידים אשר
יהוה קרא:
כי הנה בימים ההמה ובעת ההיא אשר אשוב את שבות 1 ד
יהודה וירושלם: וקבצתי את כל הגוים והורדתים אל עמק 2
יהושפט ונשפטתי עמם שם על עמי ונחלתי ישראל אשר
פזרו בגוים ואת ארצי חלקו: ואל עמי ידו גורל ויתנו 3
הילד בזונה והילדה מכרו ביין וישתו: וגם מה אתם לי 4
צר וצידון וכל גלילות פלשת הגמול אתם משלמים עלי
ואם גמלים אתם עלי קל מהרה אשיב גמלכם בראשכם:
אשר כספי וזהבי לקחתם ומחמדי הטבים הבאתם 5
להיכליכם: ובני יהודה ובני ירושלם מכרתם לבני היונים 6

ד. א. אשב קרי

למען

يوئيل

ה והיה כל אשר יקרא בשם יהוה--ימלט כי בהר 29O 3 5
ציון ובירושלם תהיה פליטה
وهياه كل آشير يقرا بشيم يهوه - يِملِت
كِ بهار تسيون و بيروشالايم تهييه بليتا
כאשר אמר יהוה ובשרידים אשר יהוה קרא [4:1] א כי הנה
בימים ההמה--ובעת ההיא אשר אשוב
كاشير أمار يهوه و بسريديم آشير يهوه قرا [٤:١] كِ هينيه بيمي
هيما --وبعيت ههو آشير أشوب
אשיב) את שבות יהודה וירושלם [4:2] ב וקבצתי את כל)
הגוים והורדתים אל עמק יהושפט ונשפטתי
أشيب) ايت شبوت يهودا و يروشالايم[٤:٢] و كبتستي ايت كل)
هجوييم و هوردتيم ايل عيميق يهوشوفيط و نشبتتي
עמם שם על עמי ונחלתי ישראל אשר פזרו בגוים ואת ארצי
חלקו [4:3] ג ואל עמי ידו גורל ויתנו הילד
عيمام شام عال عمي و نحلتي يسرائيل شير بزروا بجوييم و ايت ارتسي
حلقوا[٤:٣] و ايل عمي يدوا جورال و يتنوا هيليد
בזונה והילדה מכרו ביין וישתו [4:4] ד וגם מה אתם לי צר
וצידון וכל גלילות פלשת הגמול אתם
بزونا و هيلداه مخروا بياين و يشتوا[٤:٤] وجام ما اتيم لي صور و
صيدون و كل جليلوت فليشت هجموول ايتام
משלמים עלי ואם גמלים אתם עלי קל מהרה אשיב גמלכם
בראשכם [4:5] ה אשר כספי וזהבי לקחתם
مشلميم علاي وايم جمليم اتيم علاي قول مهراه أشيب جملخيم
براشخيم[٤:٥] آشير كسفي و زهبي لقحتيم
ומחמדי הטבים הבאתם להיכליכם [4:6] ו ובני יהודה ובני
ירושלם מכרתם לבני היונים למען הרחיק
و محمدي هتوبيم هبيأتيم لهيليخيم[٤:٦] و بني يهودا و بني يروشالايم
مخرتيم لبني يافانيم لمعن هرحيقام
מעל גבולם [4:7] ז הנני מעירם--מן המקום אשר מכרתם
אתם שמה והשבתי גמלכם בראשכם [4:8

joel ---- يوئيل

٩ وبين الأسلحة يقعون ولا ينكسرون . ٩ يتراكضون في المدينة يجرون على السور يصعدون
١٠ إلى البيوت يدخلون من الكوى كاللص . ١٠ قدامه ترتعد الأرض وترجف السماء .
١١ الشمس والقمر يظلمان والنجوم تحجز لمعانها . ١١ والرب يعطي صوته أمام جيشه .
إن عسكره كثير جدا . فإن صانع قوله قوي لأن يوم الرب عظيم ومخوف جدا
فمن يطيقه

١٢ ١٢ ولكن الآن يقول الرب ارجعوا إلي بكل قلوبكم وبالصوم والبكاء
١٣ والنوح . ١٣ ومزقوا قلوبكم لا ثيابكم وارجعوا إلى الرب إلهكم لأنه رؤوف رحيم
١٤ بطيء الغضب وكثير الرأفة ويندم على الشر . ١٤ لعله يرجع ويندم فيبقي وراءه بركة
تقدمة وسكيبا للرب إلهكم

١٥ ١٥ اضربوا بالبوق في صهيون قدسوا صوما نادوا باعتكاف . ١٦ اجمعوا الشعب
قدسوا الجماعة احشدوا الشيوخ اجمعوا الأطفال وراضعي الثدي ليخرج العريس
١٧ من مخدعه والعروس من حجلتها . ١٧ ليبك الكهنة خدام الرب بين الرواق والمذبح
ويقولوا اشفق يا رب على شعبك ولا تسلم ميراثك للعار حتى تجعلهم الأمم مثلا . لماذا
يقولون بين الشعوب أين إلههم

١٨ ١٨ فيغار الرب لأرضه ويرق لشعبه . ١٩ ويجيب الرب ويقول لشعبه هأنذا مرسل
٢٠ لكم قمحا ومسطارا وزيتا لتشبعوا منها ولا أجعلكم أيضا عارا بين الأمم . ٢٠ والشمالي
أبعده عنكم وأطرده إلى أرض ناشفة ومقفرة مقدمته إلى البحر الشرقي وساقته إلى
البحر الغربي فيصعد نتنه وتطلع زهمته لأنه قد تصلف في عمله

٢١ ٢١ لا تخافي أيتها الأرض ابتهجي وافرحي لأن الرب يعظم عمله . ٢٢ لا تخافي يا بهائم
الصحراء فإن مراعي البرية تنبت لأن الأشجار تحمل ثمرها التينة والكرمة تعطيان
٢٣ قوتهما . ٢٣ ويا بني صهيون ابتهجوا وافرحوا بالرب إلهكم لأنه يعطيكم المطر المبكر

٢٤ على حقه وينزل عليكم مطرا مبكرا ومتأخرا في أول الوقت ٢٤ فتملأ البيادر حنطة
٢٥ وتفيض حياض المعاصر خمرا وزيتا . ٢٥ وأعوض لكم عن السنين التي أكلها الجراد
٢٦ الغوغاء والطيار والقمص جيشي العظيم الذي أرسلته عليكم . ٢٦ فتأكلون أكلا
وتشبعون وتسبحون اسم الرب إلهكم الذي صنع معكم عجبا ولا يخزى شعبي إلى
٢٧ الأبد . ٢٧ وتعلمون أني أنا في وسط إسرائيل وأني أنا الرب إلهكم وليس غيري
٢٨ ولا يخزى شعبي إلى الأبد . ٢٨ ويكون بعد ذلك أني أسكب روحي على كل بشر فيتنبأ
٢٩ بنوكم وبناتكم ويحلم شيوخكم أحلاما ويرى شبابكم رؤى . ٢٩ وعلى العبيد أيضا وعلى
٣٠ الإماء أسكب روحي في تلك الأيام ٣٠ وأعطي عجائب في السماء والأرض دما ونارا
٣١ وأعمدة دخان . ٣١ تتحول الشمس إلى ظلمة والقمر إلى دم قبل أن يجيء يوم الرب
٣٢ العظيم المخوف . ٣٢ ويكون أن كل من يدعو باسم الرب ينجو . لأنه في جبل صهيون
وفي أورشليم تكون نجاة . كما قال الرب . وبين الباقين من يدعوه الرب

الأصحاح الثالث

١ ١ لأنه هوذا في تلك الأيام وفي ذلك الوقت عندما أرد سبي يهوذا وأورشليم
٢ ٢ أجمع كل الأمم وأنزلهم إلى وادي يهوشافاط وأحاكمهم هناك على شعبي وميراثي
٣ إسرائيل الذين بددوهم بين الأمم وقسموا أرضي ٣ وألقوا قرعة على شعبي وأعطوا
الصبي بزانية وباعوا البنت بخمر ليشربوا

٤ ٤ وماذا أنتن لي يا صور وصيدون وجميع دائرة فلسطين . هل تكافئونني عن
٥ العمل أم هل تصنعون بي شيئا . سريعا بالعجل أرد عملكم على رؤوسكم . ٥ لأنكم
٦ أخذتم فضتي وذهبي وأدخلتم نفائسي الجيدة إلى هياكلكم . ٦ وبعتم بني يهوذا وبني
٧ أورشليم لبني الياوانيين لكي تبعدوهم عن تخومهم . ٧ هأنذا أنهضهم من الموضع
٨ الذي بعتموهم إليه وأرد عملكم على رؤوسكم . ٨ وأبيع بنيكم وبناتكم بيد بني يهوذا

yavaniim=اليونان=يوانيين

תורה נביאים וכתובים

מיוסד על הוצאת הרבנים:

יצחק דב הלוי באמברגר
עזריאל הילדסהיימר
מאיר להמאן

הוצא לראשונה בשנת תר״ל לפ״ק
בהוצאת ״ארטהאדאקס-איזראעליטישען ביבעלאנשטאלט״

הוגה מחדש ותוקן
בפקודתה של הרבנות הצבאית הראשית
צבא הגנה לישראל

التوراة - الأنبياء - الكتابات (تناخ) --- التوراة العبرية من مطبوعات وزارة الدفاع الاسرائيلية --- المحتلة-----و توزع على الجنود الاسرائيليين

بالنسبة للنسخة العربية (الترجمة العربية للتوراة هي من مطبوعات --- (الكنائس

حصلت على النسختين عبر أشخاص مختلفين
اللغة العبرية ازدهرت في الحكم الاسلامي في الاندلس, و كان النصارى قد جمعوا التوراة في كتبهم المترجمة اليونانية و اللاتينية, و غير المترجمة عن العبرية و الآرامية و صنفوها عن الاسفار المتفرقة , و كان الفضل للمسلمين في ابقاء اليهود في الاندلس كمجتمعات تنعم بالحرية و حرية التحدث بلغتهم الدينية, كبير الأثر على اللغة العبرية كلغة محكية و مستعملة للتحدث, و ادخل اليهود بعض المصطلحات العربية على اللغة العبرية

استخدمت نسخة الجيش الاسرائيلي--المحتل-- لتوضيح أن اليهود يقرأون اسم الرسول محمد (ص) بشكل واضح باستخدام كتبهم الدينية

כל הזכויות שמורות

הודפס ע"י המדפיס הממשלתי
בדפוס אמנים מאוחדים בע"מ

משרד הבטחון - ההוצאה לאור

ספר

בראשית.

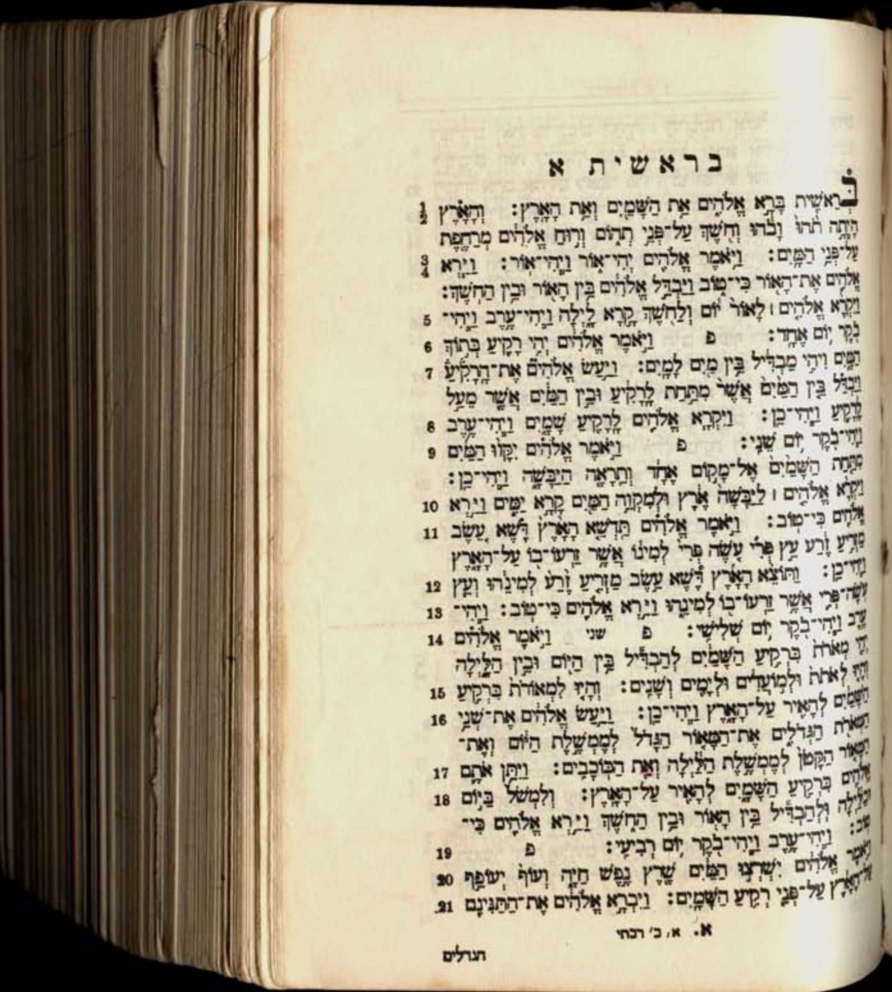

Genesis:

01O 1 1 In the beginning God created the heavens and the earth.
01O 1 2 And the earth was waste and void; and darkness was upon the face of the deep: and the Spirit of God moved upon the face of the waters
01O 1 3 And God said, Let there be light: and there was light.
01O 1 4 And God saw the light, that it was good: and God divided the light from the darkness.
01O 1 5 And God called the light Day, and the darkness he called Night. And there was evening and there was morning, one day.
01O 1 6 And God said, Let there be a firmament in the midst of the waters, and let it divide the waters from the waters.
01O 1 7 And God made the firmament, and divided the waters which were under the firmament from the waters which were above the firmament: and it was so.
01O 1 8 And God called the firmament Heaven. And there was evening and there was morning, a second day.
01O 1 9 And God said, Let the waters under the heavens be gathered together unto one place, and let the dry land appear: and it was so.
01O 1 10 And God called the dry land Earth; and the gathering together of the waters called he Seas: and God saw that it was good.
01O 1 11 And God said, Let the earth put forth grass, herbs yielding seed, [and] fruit-trees bearing fruit after their kind, wherein is the seed thereof, upon the earth: and it was so.
01O 1 12 And the earth brought forth grass, herbs yielding seed after their kind, and trees bearing fruit, wherein is the seed thereof, after their kind: and God saw that it was good.
01O 1 13 And there was evening and there was morning, a third day.
01O 1 14 And God said, Let there be lights in the firmament of heaven to divide the day from the night; and let them be for signs, and for seasons, and for days and years:
01O 1 15 and let them be for lights in the firmament of heaven to give light upon the earth: and it was so.
01O 1 16 And God made the two great lights; the greater light to rule the day, and the lesser light to rule the night: [he made] the stars also.
01O 1 17 And God set them in the firmament of heaven to give light upon the earth,
01O 1 18 and to rule over the day and over the night, and to divide the light from the darkness: and God saw that it was good.
01O 1 19 And there was evening and there was morning, a fourth day.
01O 1 20 And God said, Let the waters swarm with swarms of living creatures, and let birds fly above the earth in the open firmament of heaven.
01O 1 21 And God created the great sea-monsters, and every living creature that moveth, wherewith the waters swarmed, after their kind, and every winged bird after its kind: and God saw that it was good.

الصلاة للزواج هي : باروخ اتا أدوناي ايلوهينوا ميليخ هعولام بوريه بري و موزيج ياين, و الصلاة قبل تناول الطعام هي: باروخ أتا أدوناي ايلوهينوا ميليخ هعولام موتسيه ليحيم ميهآريتس--مخرج الخبز من الأرض--معناها -- خروج العشب يوم الثلاثاء--- اليوم الثالث ---

Genesis:

ט ויצמח יהוה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל--ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע 01O 2 9

و يتسماح يهوه من هأداماه كل عيتس نحماد لمرآه و توب لمأخال --و عيتس هحاييم بتوخ هجان و عيتس هداعت توب وراع

01O 2 9 And out of the ground made Jehovah God to grow every tree that is pleasant to the sight, and good for food; the tree of life also in the midst of the garden, and the tree of the knowledge of good and evil.

Genesis:

ו ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל 01O 3 6

و تراه هأيشا كي توب هعيتس لمأخال و كي تأوا هو لعينيم و نحماد هعيتس لهسكيل و تقح مفراو و تأخول و تتن جام لايشها عيما و يأخول

01O 3 6 And when the woman saw that the tree was good for food, and that it was a delight to the eyes, and that the tree was to be desired to make one wise, she took of the fruit thereof, and did eat; and she gave also unto her husband with her, and he did eat.

Genesis:

טו ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדל החמדת אשר אתה בבית ותלבש את יעקב בנה הקטן 01O 27 15

و تقاح ربقا ايت بجدي عيسو بناه هجادول هحمدات آشير ايتاه ببيت و تلبوش ايت يعقوب بناه هكاتان

01O 27 15 And Rebekah took the goodly garments of Esau her elder son, which were with her in the house, and put them upon Jacob her younger son.

Genesis:

כו ואלה בני דישן--חמדן ואשבן ויתרן וכרן 01O 36 26

و اليه بني ديشان --حمدان و أشبان و يتران و كران

01O 36 26 And these are the children of Dishon: Hemdan and Eshban and Ithran and Cheran.

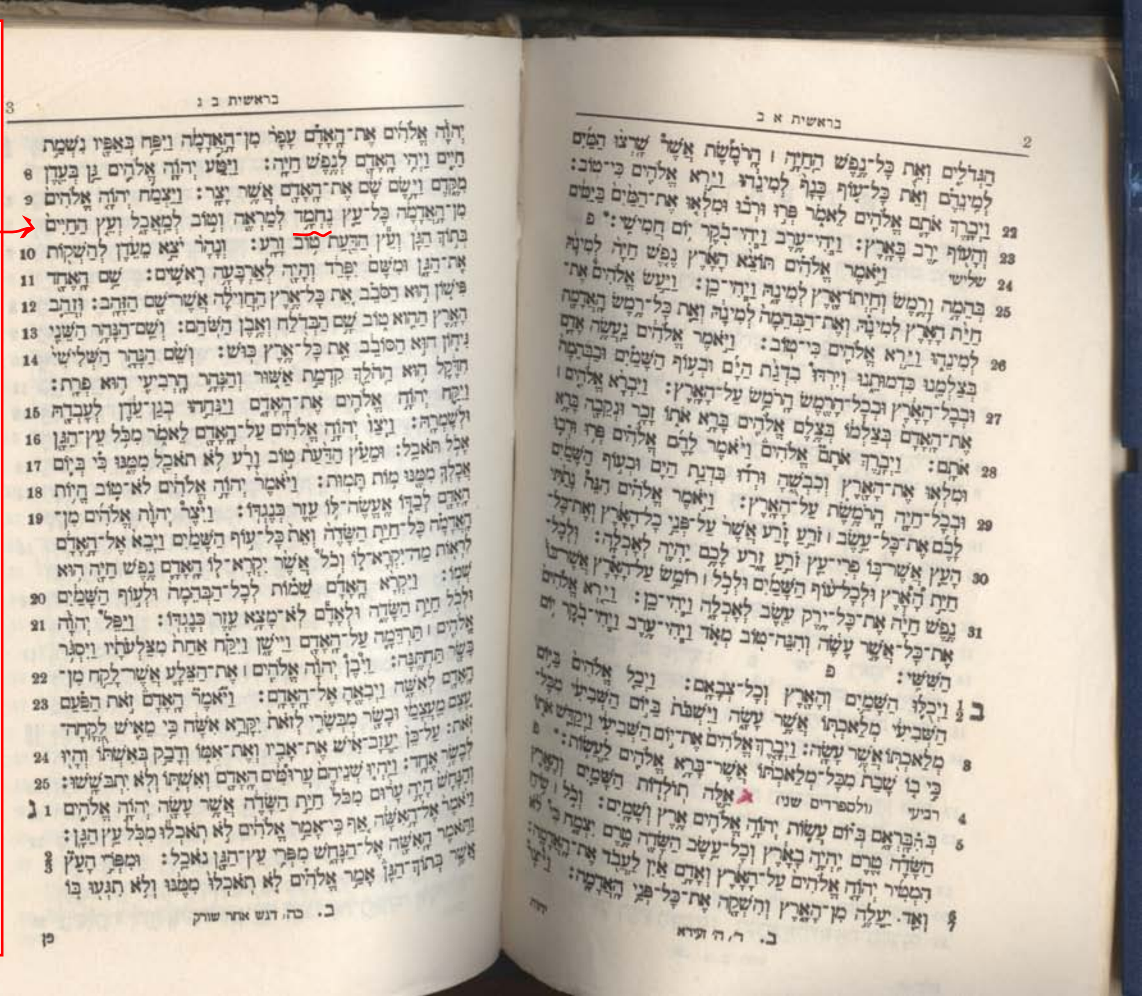

4 5 פֶּן תְּמֻתוּן: וַיֹּאמֶר הַנָּחָשׁ אֶל־הָאִשָּׁה לֹא־מוֹת תְּמֻתוּן: כִּי
יֹדֵעַ אֱלֹהִים כִּי בְּיוֹם אֲכָלְכֶם מִמֶּנּוּ וְנִפְקְחוּ עֵינֵיכֶם וִהְיִיתֶם
6 כֵּאלֹהִים יֹדְעֵי טוֹב וָרָע: וַתֵּרֶא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמַאֲכָל
וְכִי תַאֲוָה־הוּא לָעֵינַיִם וְנֶחְמָד הָעֵץ לְהַשְׂכִּיל וַתִּקַּח מִפִּרְיוֹ
7 וַתֹּאכַל וַתִּתֵּן גַּם־לְאִישָׁהּ עִמָּהּ וַיֹּאכַל: וַתִּפָּקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם
וַיֵּדְעוּ כִּי עֵירֻמִּם הֵם וַיִּתְפְּרוּ עֲלֵה תְאֵנָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם חֲגֹרֹת:
8 וַיִּשְׁמְעוּ אֶת־קוֹל יְהוָה אֱלֹהִים מִתְהַלֵּךְ בַּגָּן לְרוּחַ הַיּוֹם וַיִּתְחַבֵּא
9 הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהִים בְּתוֹךְ עֵץ הַגָּן: וַיִּקְרָא יְהוָה
10 אֱלֹהִים אֶל־הָאָדָם וַיֹּאמֶר לוֹ אַיֶּכָּה: וַיֹּאמֶר אֶת־קֹלְךָ שָׁמַעְתִּי
11 בַּגָּן וָאִירָא כִּי־עֵירֹם אָנֹכִי וָאֵחָבֵא: וַיֹּאמֶר מִי הִגִּיד לְךָ כִּי עֵירֹם
12 אָתָּה הֲמִן־הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לְבִלְתִּי אֲכָל־מִמֶּנּוּ אָכָלְתָּ: וַיֹּאמֶר
הָאָדָם הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי הִוא נָתְנָה־לִּי מִן־הָעֵץ וָאֹכֵל:
13 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לָאִשָּׁה מַה־זֹּאת עָשִׂית וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה
14 הַנָּחָשׁ הִשִּׁיאַנִי וָאֹכֵל: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים ׀ אֶל־הַנָּחָשׁ כִּי
עָשִׂיתָ זֹּאת אָרוּר אַתָּה מִכָּל־הַבְּהֵמָה וּמִכֹּל חַיַּת הַשָּׂדֶה עַל־
15 גְּחֹנְךָ תֵלֵךְ וְעָפָר תֹּאכַל כָּל־יְמֵי חַיֶּיךָ: וְאֵיבָה ׀ אָשִׁית בֵּינְךָ
וּבֵין הָאִשָּׁה וּבֵין זַרְעֲךָ וּבֵין זַרְעָהּ הוּא יְשׁוּפְךָ רֹאשׁ וְאַתָּה
16 תְּשׁוּפֶנּוּ עָקֵב: ס אֶל־הָאִשָּׁה אָמַר הַרְבָּה
אַרְבֶּה עִצְּבוֹנֵךְ וְהֵרֹנֵךְ בְּעֶצֶב תֵּלְדִי בָנִים וְאֶל־אִישֵׁךְ תְּשׁוּקָתֵךְ
17 וְהוּא יִמְשָׁל־בָּךְ: ס וּלְאָדָם אָמַר כִּי שָׁמַעְתָּ
לְקוֹל אִשְׁתֶּךָ וַתֹּאכַל מִן־הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לֵאמֹר לֹא תֹאכַל
מִמֶּנּוּ אֲרוּרָה הָאֲדָמָה בַּעֲבוּרֶךָ בְּעִצָּבוֹן תֹּאכְלֶנָּה כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ:
18 19 וְקוֹץ וְדַרְדַּר תַּצְמִיחַ לָךְ וְאָכַלְתָּ אֶת־עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה: בְּזֵעַת אַפֶּיךָ
תֹּאכַל לֶחֶם עַד שׁוּבְךָ אֶל־הָאֲדָמָה כִּי מִמֶּנָּה לֻקָּחְתָּ כִּי־עָפָר
20 אַתָּה וְאֶל־עָפָר תָּשׁוּב: וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁם אִשְׁתּוֹ חַוָּה כִּי
21 הִוא הָיְתָה אֵם כָּל־חָי: וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ
22 כָּתְנוֹת עוֹר וַיַּלְבִּשֵׁם: פ חמישי (רביעי לספרדים) וַיֹּאמֶר ׀
יְהוָה אֱלֹהִים הֵן הָאָדָם הָיָה כְּאַחַד מִמֶּנּוּ לָדַעַת טוֹב וָרָע
וְעַתָּה ׀ פֶּן־יִשְׁלַח יָדוֹ וְלָקַח גַּם מֵעֵץ הַחַיִּים וְאָכַל וָחַי לְעֹלָם:
23 וַיְשַׁלְּחֵהוּ יְהוָה אֱלֹהִים מִגַּן־עֵדֶן לַעֲבֹד אֶת־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר לֻקַּח
משם

24 מִשָּׁם: וַיְגָרֶשׁ אֶת־הָאָדָם וַיַּשְׁכֵּן מִקֶּדֶם לְגַן־עֵדֶן אֶת־הַכְּרֻבִים
וְאֵת לַהַט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת לִשְׁמֹר אֶת־דֶּרֶךְ עֵץ הַחַיִּים: ס
ד 1 וְהָאָדָם יָדַע אֶת־חַוָּה אִשְׁתּוֹ וַתַּהַר וַתֵּלֶד אֶת־קַיִן וַתֹּאמֶר
2 קָנִיתִי אִישׁ אֶת־יְהוָה: וַתֹּסֶף לָלֶדֶת אֶת־אָחִיו אֶת־הָבֶל וַיְהִי־
3 הֶבֶל רֹעֵה צֹאן וְקַיִן הָיָה עֹבֵד אֲדָמָה: וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֵא
4 קַיִן מִפְּרִי הָאֲדָמָה מִנְחָה לַיהוָה: וְהֶבֶל הֵבִיא גַם־הוּא מִבְּכֹרוֹת
5 צֹאנוֹ וּמֵחֶלְבֵהֶן וַיִּשַׁע יְהוָה אֶל־הֶבֶל וְאֶל־מִנְחָתוֹ: וְאֶל־קַיִן
6 וְאֶל־מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה וַיִּחַר לְקַיִן מְאֹד וַיִּפְּלוּ פָּנָיו: וַיֹּאמֶר
7 יְהוָה אֶל־קָיִן לָמָּה חָרָה לָךְ וְלָמָּה נָפְלוּ פָנֶיךָ: הֲלוֹא אִם־
תֵּיטִיב שְׂאֵת וְאִם לֹא תֵיטִיב לַפֶּתַח חַטָּאת רֹבֵץ וְאֵלֶיךָ
8 תְּשׁוּקָתוֹ וְאַתָּה תִּמְשָׁל־בּוֹ: וַיֹּאמֶר קַיִן אֶל־הֶבֶל אָחִיו וַיְהִי
9 בִּהְיוֹתָם בַּשָּׂדֶה וַיָּקָם קַיִן אֶל־הֶבֶל אָחִיו וַיַּהַרְגֵהוּ: וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֶל־קַיִן אֵי הֶבֶל אָחִיךָ וַיֹּאמֶר לֹא יָדַעְתִּי הֲשֹׁמֵר אָחִי
10 אָנֹכִי: וַיֹּאמֶר מֶה עָשִׂיתָ קוֹל דְּמֵי אָחִיךָ צֹעֲקִים אֵלַי מִן־הָאֲדָמָה:
11 וְעַתָּה אָרוּר אָתָּה מִן־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר פָּצְתָה אֶת־פִּיהָ לָקַחַת
12 אֶת־דְּמֵי אָחִיךָ מִיָּדֶךָ: כִּי תַעֲבֹד אֶת־הָאֲדָמָה לֹא־תֹסֵף תֵּת־
13 כֹּחָהּ לָךְ נָע וָנָד תִּהְיֶה בָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר קַיִן אֶל־יְהוָה גָּדוֹל
14 עֲוֹנִי מִנְּשֹׂא: הֵן גֵּרַשְׁתָּ אֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וּמִפָּנֶיךָ
15 אֶסָּתֵר וְהָיִיתִי נָע וָנָד בָּאָרֶץ וְהָיָה כָל־מֹצְאִי יַהַרְגֵנִי: וַיֹּאמֶר
לוֹ יְהוָה לָכֵן כָּל־הֹרֵג קַיִן שִׁבְעָתַיִם יֻקָּם וַיָּשֶׂם יְהוָה לְקַיִן
16 אוֹת לְבִלְתִּי הַכּוֹת־אֹתוֹ כָּל־מֹצְאוֹ: וַיֵּצֵא קַיִן מִלִּפְנֵי יְהוָה וַיֵּשֶׁב
17 בְּאֶרֶץ־נוֹד קִדְמַת־עֵדֶן: וַיֵּדַע קַיִן אֶת־אִשְׁתּוֹ וַתַּהַר וַתֵּלֶד
אֶת־חֲנוֹךְ וַיְהִי בֹּנֶה עִיר וַיִּקְרָא שֵׁם הָעִיר כְּשֵׁם בְּנוֹ חֲנוֹךְ:
18 וַיִּוָּלֵד לַחֲנוֹךְ אֶת־עִירָד וְעִירָד יָלַד אֶת־מְחוּיָאֵל וּמְחִיָּיאֵל יָלַד
19 אֶת־מְתוּשָׁאֵל וּמְתוּשָׁאֵל יָלַד אֶת־לָמֶךְ: וַיִּקַּח־לוֹ לֶמֶךְ שְׁתֵּי
20 נָשִׁים שֵׁם הָאַחַת עָדָה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית צִלָּה: וַתֵּלֶד עָדָה אֶת־
21 יָבָל הוּא הָיָה אֲבִי יֹשֵׁב אֹהֶל וּמִקְנֶה: וְשֵׁם אָחִיו יוּבָל הוּא
22 הָיָה אֲבִי כָּל־תֹּפֵשׂ כִּנּוֹר וְעוּגָב: וְצִלָּה גַם־הִוא יָלְדָה אֶת־
תּוּבַל קַיִן לֹטֵשׁ כָּל־חֹרֵשׁ נְחֹשֶׁת וּבַרְזֶל וַאֲחוֹת תּוּבַל־קַיִן
23 נַעֲמָה: וַיֹּאמֶר לֶמֶךְ לְנָשָׁיו עָדָה וְצִלָּה שְׁמַעַן קוֹלִי נְשֵׁי לֶמֶךְ
האזנה

Genesis:

O٠١ ٢ ٩ ט ויצמח יהוה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל--ועץ
החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע

و يتسماح يهوه من هأداماه كل عيتس نحماد لمرآه و توب لمأخال—و عيتس
هحاييم بتوخ هجان و عيتس هداعت توب وراع

01O 2 9 And out of the ground made Jehovah God to grow every tree that is pleasant to the sight, and good for food; the tree of life also in the midst of the garden, and the tree of the knowledge of good and evil.

Genesis:

O٠١ ٣ ٦ ו ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל
ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל

و تراه هأيشا كي توب هعيتس لمأخال و كي تأوا هو لعينيم و نحماد هعيتس
لهسكيل و تقح مفراو و تأخول و تتن جام لايشها عيما و يأخول

01O 3 6 And when the woman saw that the tree was good for food, and that it was a delight to the eyes, and that the tree was to be desired to make one wise, she took of the fruit thereof, and did eat; and she gave also unto her husband with her, and he did eat.

Genesis:

O٠١ ٢٧ ١٥ טו ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדל החמדת אשר אתה בבית ותלבש את
יעקב בנה הקטן

و تقاح ربقا ايت بجدي عيسو بناه هجادول همدات آشير ايتاه ببيت و تلبوش
ايت يعقوب بناه هكاتان

01O 27 15 And Rebekah took the goodly garments of Esau her elder son, which were with her in the house, and put them upon Jacob her younger son.

Genesis:

O٠١ ٣٦ ٢٦ כו ואלה בני דישן--חמדן ואשבן ויתרן וכרן

و اليه بني ديشان—حمدان و أشبان و يتران و كران

01O 36 26 And these are the children of Dishon: Hemdan and Eshban and Ithran and Cheran.

O٠٢ ٢٠ ١٣ יג לא תחמד בית רעך {ס} לא תחמד אשת רעך ועבדו ואמתו ושורו וחמרו
וכל אשר לרעך {פ}

لو تحميد بيت رعخا لو تحميد ايشت رعخا و عبدوا و أمتوا و شوروا و
حموروا و كل آشير لرعخا

02O 20 17 Thou shalt not covet thy neighbor's house, thou shalt not covet thy neighbor's wife, nor his man-servant, nor his maid-servant, nor his ox, nor his ass, nor anything that is thy neighbor's.

O٠٢ ٣٤ ٢٤ כד כי אוריש גוים מפניך והרחבתי את גבלך ולא יחמד איש את ארצך בעלתך
לראות את פני יהוה אלהיך שלש פעמים בשנה

أوريش جوييم مفنيخا و هرحبوت ايت جبولخا و لو يحماد ايش ايت ارتسخا
بعلتيخا لرؤوت ايت فني يهوه الوهيخا شلوش بعميم بشنا

02O 34 24 For I will cast out nations before thee, and enlarge thy borders: neither shall any man desire thy land, when thou goest up to appear before Jehovah thy God three times in the year.

O٠٥ ٥ ١٧ יז ולא תחמד אשת רעך {ס} ולא תתאוה בית רעך שדהו ועבדו ואמתו שורו וחמרו וכל אשר לרעך {ס}
ولو تحماد ايشت رعخا ولو تتأوا بيت رعخا سديهوا و عبدوا و أمتوا و شورا و كل آشير لرعيخا
05O 5 21 Neither shalt thou covet thy neighbor's wife; neither shalt thou desire thy neighbor's house, his field, or his man-servant, or his maid-servant, his ox, or his ass, or anything that is thy neighbor's.

O٠٥ ٧ ٢٥ כה פסילי אלהיהם תשרפון באש לא תחמד כסף וזהב עליהם ולקחת לך--פן תוקש בו כי תועבת יהוה אלהיך הוא
بسيلي الوهيهيم تسرفون بايش لو تحماد كيسيف و زاهاب عليهيم و لقحت لخا—فن توكاش بو كي توعبت يهوه الوهيخا هو
05O 7 25 The graven images of their gods shall ye burn with fire: thou shalt not covet the silver or the gold that is on them, nor take it unto thee, lest thou be snared therein; for it is an abomination to Jehovah thy God.

O٠٦ ٧ ٢١ כא ואראה (וארא) בשלל אדרת שנער אחת טובה ומאתים שקלים כסף ולשון זהב אחד חמשים שקלים משקלו ואחמדם ואקחם והנם טמונים בארץ בתוך האהלי והכסף תחתיה
و أرأه (و أرا) بشلال ادرت شنعار احات توباه و مأتيم شقليم كيسيف و لشون زاهاب أحاد حميشيم شقليم مشقلوا و أحمدام و أقحام و هينام تمونوت بآاريتس بتوخ هأهلي و هكيسيف تحتيها
06O 7 21 when I saw among the spoil a goodly Babylonish mantle, and two hundred shekels of silver, and a wedge of gold of fifty shekels weight, then I coveted them, and took them; and, behold, they are hid in the earth in the midst of my tent, and the silver under it.

O٠٩ ٩ ٢٠ כ ולאתנות האבדות לך היום שלשת הימים--אל תשם את לבך להם כי נמצאו ולמי כל חמדת ישראל--הלוא לך ולכל בית אביך {ס}
ولأتنوت هابدوت ليخا هيوم شلوشات هيميم—آال تسيم ايت ليبخا لهيم كي نمتسأوا و لمي كل حيمدات يسرائيل –هلوا ليخا و لكل بيت أبيخا
09O 9 20 And as for thine asses that were lost three days ago, set not thy mind on them; for they are found. And for whom is all that is desirable in Israel? Is it not for thee, and for all thy father's house?

O١١ ٢٠ ٦ ו כי אם כעת מחר אשלח את עבדי אליך וחפשו את ביתך ואת בתי עבדיך והיה כל מחמד עיניך ישימו בידם ולקחו
ايم كعيت محار اشلاح ايت عبدي اليخا و حفسوا ايت بيتخا و ايت بيتي عبديخا و هيا كل محماد عينيخا بيسيموا بيدام و لقاح
11O 20 6 but I will send my servants unto thee to-morrow about this time, and they shall search thy house, and the houses of thy servants; and it shall be, that whatsoever is pleasant in thine eyes, they shall put it in their hand, and take it away.

O١٤ ٢٠ ٢٥ כה ויבא יהושפט ועמו לבז את שללם וימצאו בהם לרב ורכוש ופגרים וכלי חמדות וינצלו להם לאין משא ויהיו ימים שלושה בזזים את השלל--כי רב הוא
و يبوا يهوشوفيط و عموا لباز و ايت شلالام و يمتسأوا بهيم لراب و رخوش و فجريم و كلي حمدوت و ينتسيل لهيم لاين مسا و يهيوا يميم شلوشا و بززيم ايت هشلال—كي راب هو
14O 20 25 And when Jehoshaphat and his people came to take the spoil of them, they found among them in abundance both riches and dead bodies, and precious jewels, which they stripped off for themselves, more than they could carry away: and they were three days in taking the spoil, it was so much.

כ בן שלשים ושתים היה במלכו ושמונה שנים מלך בירושלם וילך בלא חמדה ויקברהו בעיר דויד ולא בקברות המלכים   ٢٠   ٢١   O١٤
بين شلوشيم و شتايم هياه بملخوا و شموناه شنيم ملاخ بيروشلايم و يليخ بلوا حمداه و يقبروهو بعير داود و بقبرتوا همليخيم
14O 21 20 Thirty and two years old was he when he began to reign, and he reigned in Jerusalem eight years: and he departed without being desired; and they buried him in the city of David, but not in the sepulchres of the kings.

כז ויהי ליחזקיהו עשר וכבוד הרבה מאד ואצרות עשה לו לכסף ולזהב ולאבן יקרה ולבשמים ולמגנים ולכל כלי חמדה   ٢٧   ٣٢   O١٤
و هياه ليحزيكاهو عيسير و كبود هراب مأود و أوتسروت عساه لو لكيسيف و لزهاب و لاييبن و لبسميم و لمجنيم و لكل كلي حمداه
14O 32 27 And Hezekiah had exceeding much riches and honor: and he provided him treasures for silver, and for gold, and for precious stones, and for spices, and for shields, and for all manner of goodly vessels;
י ולתשובת השנה שלח המלך נבוכדנאצר ויבאהו בבלה עם כלי חמדת בית יהוה וימלך את צדקיהו אחיו על יהודה וירושלם {פ}   ١٠   ٣٦   O١٤
و لتشبوت هشاناه و شلاح هميليخ نبوخادناتسار و يبوأوهو ببلاه عيم كلي حمداه بيت يهوه و يمليخ ايت صدقيهوا احيوا عال يهوداه و يروشالايم
14O 36 10 And at the return of the year king Nebuchadnezzar sent, and brought him to Babylon, with the goodly vessels of the house of Jehovah, and made Zedekiah his brother king over Judah and Jerusalem.
יט וישרפו את בית האלהים וינתצו את חומת ירושלם וכל ארמנותיה שרפו באש וכל כלי מחמדיה להשחית   ١٩   ٣٦   O١٤
و يسرفوا ايت بيت هأوهليم و ينتساح ايت حموت يروشالايم و كل ارمونيوتيها سرفوا بأيش و كل كلي حمداه لهشحيت
14O 36 19 And they burnt the house of God, and brake down the wall of Jerusalem, and burnt all the palaces thereof with fire, and destroyed all the goodly vessels thereof.

יא הנחמדים--מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים   ١١   ١٩   O١٩
هنحمديم—مزاهاب و مفاز راب و متوكيم مدباش و نفيت تسوفيم
19O 19 10 More to be desired are they than gold, yea, than much fine gold; Sweeter also than honey and the droppings of the honeycomb.

יז למה תרצדון-- הרים גבננים ההר--חמד אלהים לשבתו אף-יהוה ישכן לנצח   ١٧   ٦٨   O١٩
لاماه ترتسيدون—هريم جبنيم ههار ---حاماد الوهيم لشبتوا آف –يهوه يشخن لنيتساح
19O 68 16 Why look ye askance, ye high mountains, At the mountain which God hath desired for his abode? Yea, Jehovah will dwell [in it] for ever.

כד וימאסו בארץ חמדה לא-האמינו לדברו   ٢٤   ١٠٦   O١٩
و يمتسأوا بآريتس حيمداه لو هأمينوا لدبروا
19O 106 24 Yea, they despised the pleasant land, They believed not his word,

כב עד-מתי פתים-- תאהבו-פתי ולצים--לצון חמדו להם וכסילים ישנאו-דעת ٢٢ ١ O٢٠

عاد-متاي فتيم-- تأهبوا-بتي ولتسيون حمدوا لهيم كسيليم يسنأوا-داعات

20O 1 22 How long, ye simple ones, will ye love simplicity? And scoffers delight them in scoffing, And fools hate knowledge?

כה אל-תחמד יפיה בלבבך ואל-תקחך בעפעפיה ٢٥ ٦ O٢٠

آل-تحماد يفياه بلبيبخا و آل –تقحخا بعفعفيها

20O 6 23 For the commandment is a lamp; and the law is light; And reproofs of instruction are the way of life:

20O 6 24 To keep thee from the evil woman, From the flattery of the foreigner's tongue.

20O 6 25 Lust not after her beauty in thy heart; Neither let her take thee with her eyelids.

יב חמד רשע מצוד רעים ושרש צדיקים יתן ١٢ ١٢ O٢٠

حماد ريشع متسود رعيم و شيريش صديقيم يتن

20O 12 12 The wicked desireth the net of evil men; But the root of the righteous yieldeth [fruit].

כ אוצר נחמד ושמן--בנוה חכם וכסיל אדם יבלענו ٢٠ ٢١ O٢٠

أوتسار نحماد و شيمين-بنوت حاخام و كسيل آدام يبلعنا

20O 21 20 There is precious treasure and oil in the dwelling of the wise; But a foolish man swalloweth it up.

ג כתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים בצלו חמדתי וישבתי ופריו מתוק לחכי ٣ ٢ O٢٢

كتبوح بعيتسي هعير كين دودي بين هبنيم بتسيلوا حمدتي و يشبتي و فريوا متوق لحكي

22O 2 3 As the apple-tree among the trees of the wood, So is my beloved among the sons. I sat down under his shadow with great delight, And his fruit was sweet to my taste.

טז חכו ממתקים וכלו מחמדים זה דודי וזה רעי בנות ירושלם ١٦ ٥ O٢٢

حكوا ممتكيم و كلوا محمديم زيه دودي و زيه رعي بنوت يروشالايم

22O 5 16 His mouth is most sweet; Yea, he is altogether lovely. This is my beloved, and this is my friend, O daughters of Jerusalem.

כט כי יבשו מאילים אשר חמדתם ותחפרו--מהגנות אשר בחרתם ٢٩ ١ O٢٣

كي يبشوا مأيليم آشير حمدتيم و تحبروا –مهجنوت آشير بحرتيم

23O 1 29 For they shall be ashamed of the oaks which ye have desired, and ye shall be confounded for the gardens that ye have chosen.

טז ועל כל אניות תרשיש ועל כל שכיות החמדה ١٦ ٢ O٢٣

و عال كل أونيوت ترشيش و عال كل سخيوت هحمداه

23O 2 16 and upon all the ships of Tarshish, and upon all pleasant imagery.

יב על שדים ספדים על שדי חמד על גפן פריה ١٢ ٣٢ O٢٣

عال سديم سفيديم عال سديه حيميد عال جيفين بريا

23O 32 12 They shall smite upon the breasts for the pleasant fields, for the fruitful vine.

O٢٣ ٥٣ ٢ ב ויעל כיונק לפניו וכשרש מארץ ציה--לא תאר לו ולא הדר ונראהו ולא מראה ונחמדהו

و يعال كيونيق لنيوا و كشيريش مآىريتس تسيا—لو تأار لو و لو هدار و نرآهو و لو مرآيه و نحمدهوا

23O 53 2 For he grew up before him as a tender plant, and as a root out of a dry ground: he hath no form nor comeliness; and when we see him, there is no beauty that we should desire him.

O٢٣ ٦٤ ١٠ י בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוך אבתינו--היה לשרפת אש וכל מחמדינו היה לחרבה

بيت قدوشينوا و تفأيراتينوا آشير هللوخ ابوتينوا –هياه لسرفيت آيش و كل محمدينوا هياه لحرباه

23O 64 11 Our holy and our beautiful house, where our fathers praised thee, is burned with fire; and all our pleasant places are laid waste.

O٢٤ ٣ ١٩ יט ואנכי אמרתי איך אשיתך בבנים ואתן לך ארץ חמדה נחלת צבי צבאות גוים ואמר אבי תקראו (תקראי) לי ומאחרי לא תשובו (תשובי)

و أنوخي أمرتي ايخ اشتيخا ببنيم و أتين ليخا آيريتس حمداه و نحلات تسبي تسبأوت جوييم و آمار أبي تقرأوا (تقرأي) لي و مأحراي لو تشوبوا (تشوبي)

24O 3 19 But I said, How I will put thee among the children, and give thee a pleasant land, a goodly heritage of the hosts of the nations! and I said, Ye shall call me My Father, and shall not turn away from following me.

O٢٤ ١٢ ١٠ י רעים רבים שחתו כרמי בססו את חלקתי נתנו את חלקת חמדתי למדבר שממה

رعيم ربيم سحتوا كرمي بسسوا ايت حيلقتي و نتنوا ايت حلقات حمداتي لمدبار شمماه

24O 12 10 Many shepherds have destroyed my vineyard, they have trodden my portion under foot, they have made my pleasant portion a desolate wilderness.

O٢٤ ٢٥ ٣٤ לד הילילו הרעים וזעקו והתפלשו אדירי הצאן--כי מלאו ימיכם לטבוח ותפוצותיכם ונפלתם ככלי חמדה

هيليلوا هرعيم و رعقوا و هتبلشوا اديري هتسأنا—كي ملأوا يميخيم لتبواح و تفوتسوتيخيم و نفلتيم ككل حمداه

24O 25 34 Wail, ye shepherds, and cry; and wallow [in ashes], ye principal of the flock; for the days of your slaughter and of your dispersions are fully come, and ye shall fall like a goodly vessel.

O٢٥ ١ ٧ ז זכרה ירושלם ימי עניה ומרודיה--כל מחמדיה אשר היו מימי קדם בנפל עמה ביד צר ואין עוזר לה--ראוה צרים שחקו על משבתה {ס}

زخراه يروشالايم يمي عنيها و مروديها—كل محمديها آشير هيوا ميمي قوديم بنفال عيماه بيد صور و اين عوزير لاه—رأوها تسريم سحكوا عال مشبحتاه

25O 1 7 Jerusalem remembereth in the days of her affliction and of her miseries all her pleasant things that were from the days of old: When her people fell into the hand of the adversary, and none did help her, The adversaries saw her, they did mock at her desolations.

O٢٥ ١ ١٠ י ידו פרש צר על כל מחמדיה כי ראתה גוים באו מקדשה--אשר צויתה לא יבאו בקהל לך {ס}

يدوا باراش تسار عال كل محمديها كي رأتاه جوييم باأوا مقدشيها—آشير تسبيتا لو يبوا بكاهال لاخ

25O 1 10 The adversary hath spread out his hand upon all her pleasant things: For she hath seen that the nations are entered into her sanctuary,

Concerning whom thou didst command that they should not enter into thine assembly.

O٢٥ ١ ١١ יא כל עמה נאנחים מבקשים לחם נתנו מחמודיהם (מחמדיהם) באכל להשיב
נפש ראה יהוה והביטה כי הייתי זוללה
كل عماه نأناحيم مبكشيم ليحيم نتنوا محموديهيم (محمديهيم٠ بأوخيل لهشيب نيفيش
رآه يهوه و هبيتاه كي هييتي زوللا

25O 1 11 All her people sigh, they seek bread; They have given their pleasant things for food to refresh the soul: See, O Jehovah, and behold; for I am become abject.

O٢٥ ٢ ٤ ד דרך קשתו כאויב נצב ימינו כצר ויהרג כל מחמדי עין באהל בת ציון שפך
כאש חמתו {ס}
دريخ قدشي كأوييب نتسبي يمينوا و يهراج كل محمدي عين باوهيل بات تسيون
شفاخ كآيش حمتوا

25O 2 4 He hath bent his bow like an enemy, he hath stood with his right hand as an adversary, And hath slain all that were pleasant to the eye: In the tent of the daughter of Zion he hath poured out his wrath like fire.

O٢٦ ٢٣ ٦ ו לבשי תכלת פחות וסגנים בחורי חמד כלם פרשים רכבי סוסים
لبشي تخلات بحوت و سجنيم بحوري حاماد كولام برشيم ربيخي سوسيم

26O 23 6 who were clothed with blue, governors and rulers, all of them desirable young men, horsemen riding upon horses.

O٢٦ ٢٣ ١٢ יב אל בני אשור עגבה פחות וסגנים קרבים לבשי מכלול פרשים רכבי סוסים-
-בחורי חמד כלם
ايل بني آشور عجباه بحوت و سجنيم قبريم لبشي مخلول برشيم رخبي سوسيم——
بحوري حاماد كولام

26O 23 12 She doted upon the Assyrians, governors and rulers, [her] neighbors, clothed most gorgeously, horsemen riding upon horses, all of them desirable young men.

O٢٦ ٢٣ ٢٣ כג בני בבל וכל כשדים פקוד ושוע וקוע כל בני אשור אותם בחורי חמד פחות
וסגנים כלם--שלשים וקרואים רכבי סוסים כלם
بني بابل و كل كشيديم بقود و شوع و كوع كل بني آشور اوتام بحوري حاماد
بحوت و سجنيم كولام——شلشيم و قروأيم رخبي سوسيم سوسيم كولام

26O 23 23 the Babylonians and all the Chaldeans, Pekod and Shoa and Koa, [and] all the Assyrians with them; desirable young men, governors and rulers all of them, princes and men of renown, all of them riding upon horses.

O٢٦ ٢٤ ١٦ טז בן אדם הנני לקח ממך את מחמד עיניך במגפה ולא תספד ולא תבכה ולוא
תבוא דמעתך
بين ىدام هني لقح ممخا ايت محماد عينيخا بمجفاه و لو تسبيد و لو تيبخيه و لو
تبوا دمعتيخا

26O 24 16 Son of man, behold, I take away from thee the desire of thine eyes with a stroke: yet thou shalt neither mourn nor weep, neither shall thy tears run down.

O٢٦ ٢٤ ٢١ כא אמר לבית ישראל כה אמר אדני יהוה הנני מחלל את מקדשי גאון עזכם
מחמד עיניכם ומחמל נפשכם ובניכם ובנותיכם אשר עזבתם בחרב יפלו
أمار لبيت يسرائيل كوه أدوني يهوه محلل ايت مقدشي جأون عزخيم محماد عينيخيم و محمال نفشيخيم و بنيخيم و
بنوتيخيم آشير عزبتام بحيريب ييول

26O	24	21	Speak unto the house of Israel, Thus saith the Lord Jehovah: Behold, I will profane my sanctuary, the pride of your power, the desire of your eyes, and that which your soul pitieth; and your sons and your daughters whom ye have left behind shall fall by the sword.

O٢٦	٢٤	٢٥	כה ואתה בן אדם--הלוא ביום קחתי מהם את מעוזם משוש תפארתם את מחמד עיניהם ואת משא נפשם בניהם ובנותיהם

و أتاه بين آدام –هلوا بيوم قحتي مهيم ايت معوزام مشوش تفأيريتام ايت محماد عينيهيم و ايت مسا نفشام بنيهيم و بنوتيهيم

26O	24	25	And thou, son of man, shall it not be in the day when I take from them their strength, the joy of their glory, the desire of their eyes, and that whereupon they set their heart, their sons and their daughters,

O٢٦	٢٦	١٢	יב ושללו חילך ובזזו רכלתך והרסו חומותיך ובתי חמדתך יתצו ואבניך ועציך ועפרך בתוך מים ישימו

و شللوا حيليخ بززوا رخلتيخ و هرسوا حوموتايخ و بتي حمدتايخ و يتسأوا ابنيخ و عيتسيخ يعفراييخ بتوخ ميم يسيموا

26O	26	12	And they shall make a spoil of thy riches, and make a prey of thy merchandise; and they shall break down thy walls, and destroy thy pleasant houses; and they shall lay thy stones and thy timber and thy dust in the midst of the waters.

O٢٧	١٠	٣	ג לחם חמדות לא אכלתי ובשר ויין לא בא אל פי--וסוך לא סכתי עד מלאת שלשת שבעים ימים {פ}

لحيم حمدوت لو اخلتي و باسار و يايين لو با ايل بي—و سوخ لو سختي عاد ملأات شلوشات شيبعيم يميم

27O	10	3	I ate no pleasant bread, neither came flesh nor wine into my mouth, neither did I anoint myself at all, till three whole weeks were fulfilled.

O٢٧	١٠	١١	יא ויאמר אלי דניאל איש חמדות הבן בדברים אשר אנכי דבר אליך ועמד על עמדך--כי עתה שלחתי אליך ובדברו עמי את הדבר הזה עמדתי מרעיד

و يأمور الاي دانيال ايش حمدوت هبين بدبريم آشير انوخي دابير اليخا و عاماد عال عمدتيخ –كي عيتاه شلحتي اليخ و بدبروا عيمي ايت هاداڤار هزيه عمدتي مرعيد

27O	10	11	And he said unto me, O Daniel, thou man greatly beloved, understand the words that I speak unto thee, and stand upright; for unto thee am I now sent. And when he had spoken this word unto me, I stood trembling.

O٢٧	١٠	١٩	יט ויאמר אל תירא איש חמדות שלום לך--חזק וחזק ובדברו עמי התחזקתי ואמרה ידבר אדני כי חזקתני

و يأمور ايل تيرأاه ايش حمدوت شلوم ليخا—حازاق و حازاق و كدبروا عيمي هتحزقتي و أمرتي يدابير أدوني كي حزقتيني

27O	10	19	And he said, O man greatly beloved, fear not: peace be unto thee, be strong, yea, be strong. And when he spake unto me, I was strengthened, and said, Let my lord speak; for thou hast strengthened me.

O٢٧	١١	٨	ח וגם אלהיהם עם נסכיהם עם כלי חמדתם כסף וזהב בשבי--יבא מצרים והוא שנים יעמד ממלך הצפון

و جام ألوهيهيم عيم نسخيها عيم كلي حمدتام كيسيف و زاهاب بشبي –يبوا متسرايم هو شنيم يعماد مميليخ هاتسفون

27O	11	8	And also their gods, with their molten images, [and] with their goodly vessels of silver and of gold, shall he carry captive into Egypt; and he shall refrain some years from the king of the north.

O٢٧	١١	٣٧	לז ועל אלהי אבתיו לא יבין ועל חמדת נשים ועל כל אלוה לא יבין כי על כל יתגדל
و عال أوهلي أبتاو لو يبين و عال حمدات نشيم و عال كل آلوه لو يبين كي عال كل يتجاديل
27O	11	37	Neither shall he regard the gods of his fathers, nor the desire of women, nor regard any god; for he shall magnify himself above all.
O٢٧	١١	٣٨	לח ולאלה מעזים על כנו יכבד ולאלוה אשר לא ידעהו אבתיו יכבד בזהב ובכסף ובאבן יקרה—ובחמדות
و اليليه معزيم عال كوا يخبيد و لألوها آشير لو يدعهوا ابوتاو يخبيد بزاهاب و بكيسيف و بأيبين يقرا – و بحمدوت
27O	11	38	But in his place shall he honor the god of fortresses; and a god whom his fathers knew not shall he honor with gold, and silver, and with precious stones, and pleasant things.
O٢٧	١١	٤٣	מג ומשל במכמני הזהב והכסף ובכל חמדות מצרים--ולבים וכשים במצעדיו
و مشال بمخمني هازاهاب و هكيسيف و بكول حمادوت متسرايم –و لبيم و كشيم بمتسعداو
27O	11	43	But he shall have power over the treasures of gold and of silver, and over all the precious things of Egypt; and the Libyans and the Ethiopians shall be at his steps.
O٢٨	٩	٦	ו כי הנה הלכו משד מצרים תקבצם מף תקברם מחמד לכספם קמוש יירשם חוח באהליהם
كي هينيه هلخا مسيد متسرايم تقبصوا ماف تقبرام محماد لكسبام كموش ييرشام حوح باوهليهيم
28O	9	6	For, lo, they are gone away from destruction; [yet] Egypt shall gather them up, Memphis shall bury them; their pleasant things of silver, nettles shall possess them; thorns shall be in their tents.

O٢٨	٩	١٦	טז הכה אפרים--שרשם יבש פרי בלי (בל) יעשון גם כי ילדון והמתי מחמדי בטנם
هوكاه افرايم—شرشام يباش بري بلي يعشون جام كي يلدون و همتي محمدي بطنام
28O	9	16	Ephraim is smitten, their root is dried up, they shall bear no fruit: yea, though they bring forth, yet will I slay the beloved fruit of their womb.
O٢٨	١٣	١٥	טו כי הוא בין אחים יפריא יבוא קדים רוח יהוה ממדבר עלה ויבוש מקורו ויחרב מעינו--הוא ישסה אוצר כל כלי חמדה
28O	13	15	Though he be fruitful among his brethren, an east wind shall come, the breath of Jehovah coming up from the wilderness; and his spring shall become dry, and his fountain shall be dried up: he shall make spoil of the treasure of all goodly vessels.
O٢٩	٣	٥	ה והיה כל אשר יקרא בשם יהוה--ימלט כי בהר ציון ובירושלם תהיה פליטה כאשר אמר יהוה ובשרידים אשר יהוה קרא [4:1] א כי הנה בימים ההמה--ובעת ההיא אשר אשוב (אשיב) את שבות יהודה וירושלם [4:2] ב וקבצתי את כל הגוים והורדתים אל עמק יהושפט ונשפטתי עמם שם על עמי ונחלתי ישראל אשר פזרו בגוים ואת ארצי חלקו [4:3] ג ואל עמי ידו גורל ויתנו הילד בזונה והילדה מכרו ביין וישתו [4:4] ד וגם מה אתם לי צר וצידון וכל גלילות פלשת הגמול אתם משלמים עלי ואם גמלים אתם עלי קל מהרה אשיב גמלכם בראשכם [4:5] ה אשר כספי וזהבי לקחתם ומחמדי הטבים הבאתם להיכליכם [4:6] ו ובני יהודה ובני ירושלם מכרתם לבני היונים למען הרחיקם מעל גבולם

29O 2 32 And it shall come to pass, that whosoever shall call on the name of Jehovah shall be delivered; for in mount Zion and in Jerusalem there shall be those that escape, as Jehovah hath said, and among the remnant those whom Jehovah doth call.

29O 3 1 For, behold, in those days, and in that time, when I shall bring back the captivity of Judah and Jerusalem,

29O 3 2 I will gather all nations, and will bring them down into the valley of Jehoshaphat; and I will execute judgment upon them there for my people and for my heritage Israel, whom they have scattered among the nations: and they have parted my land,

29O 3 3 and have cast lots for my people, and have given a boy for a harlot, and sold a girl for wine, that they may drink.

29O 3 4 Yea, and what are ye to me, O Tyre, and Sidon, and all the regions of Philistia? will ye render me a recompense? and if ye recompense me, swiftly and speedily will I return your recompense upon your own head.

29O 3 5 Forasmuch as ye have taken my silver and my gold, and have carried into your temples my goodly precious things,

O۳۰ ٥ ١١ יא לכן יען בושסכם על דל ומשאת בר תקחו ממנו--בתי גזית בניתם ולא תשבו בם כרמי חמד נטעתם ולא תשתו את יינם

لخين يعان بوشسخيم عال دال و مسأت بار تقحوا ممنوا—بتي جزيت بنيتيم و لو تشبوا بام كرمي حيميد نتعتيم و لو تشتوا ايت يينام

30O 5 11 Forasmuch therefore as ye trample upon the poor, and take exactions from him of wheat: ye have built houses of hewn stone, but ye shall not dwell in them; ye have planted pleasant vineyards, but ye shall not drink the wine thereof.

O۳۳ ٢ ٢ ב וחמדו שדות וגזלו ובתים ונשאו ועשקו גבר וביתו ואיש ונחלתו {פ}

و حمدوا سدوت و جزلوا و بيتيم و نسأوا و عسكيم جيبير و بيتوا و ايش و نحلتوا

33O 2 2 And they covet fields, and seize them; and houses, and take them away: and they oppress a man and his house, even a man and his heritage.

O۳٤ ٢ ١٠ י בזו כסף בזו זהב ואין קצה לתכונה--כבד מכל כלי חמדה

34O 2 9 Take ye the spoil of silver, take the spoil of gold; for there is no end of the store, the glory of all goodly furniture.

O۳۷ ٢ ٧ ז והרעשתי את כל הגוים ובאו חמדת כל הגוים ומלאתי את הבית הזה כבוד--אמר יהוה צבאות

و هيرعشتي ايت كل هجوييم و باؤوا حمدات كل هجوييم و ملأتي ايت هبيت هزيه كبود—آمار يهوه تسبأوت

37O 2 7 and I will shake all nations; and the precious things of all nations shall come; and I will fill this house with glory, saith Jehovah of hosts.

O۳۸ ٧ ١٤ יד ואסערם על כל הגוים אשר לא ידעום והארץ נשמה אחריהם מעבר ומשב וישימו ארץ חמדה לשמה {פ}

و اسعرام عال كل هجوييم آشير لو يدعوم و هآريتس نشما أحريهيم وعبار و مشاب و يسيموا آريتسس حمداه لشماه

38O 7 14 but I will scatter them with a whirlwind among all the nations which they have not known. Thus the land was desolate after them, so that no man passed through nor returned: for they laid the pleasant land desolate.

Genesis:

ד אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות יהוה אלהים--ארץ ושמים ה וכל שיח השדה טרם

ايله تولدوت هشمايم و هآريتس بهبرآام بيوم عسوت يهوه الوهيم—آريتس و شميم و كل سيح هسديه تيريم

יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר יהוה אלהים על הארץ ואדם אין לעבד את האדמה ו

يهوه بآريتس و كل عساب هسديه تيريم يتسماح كي لو همتير يهوه الوهيم عال هآريتس و أدام اين لعبد ايت هأداماه

ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה ז וייצר יהוה אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת
و ايد يعلاه من هآىريتس و هشقاه ايت كل فني هأداماه و يتسار يهوه الوهيم ايت هأدام عفار من هأداماه و يفح بافوا نشمات
חיים ויהי האדם לנפש חיה ח ויטע יהוה אלהים גן בעדן--מקדם וישם שם את האדם אשר יצר ט ויצמח יהוה אלהים מן האדמה
حييم و يهي هادام لنفش حياه و يتع يهوه الوهيم جان عيدين—مقدام و يسم شام ايت هأدام آشير يتسار و يتسمح يهوه الوهيم من هأداماه
כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל--ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע י ונהר יצא מעדן להשקות את הגן ומשם
كل عيتس نحماد لمرآيه و توب لمأخال –و عيتس هحييم بتوخ هجان هداعات توب و راع و ناهار يتسا معيدين لهشقوت ايت هجان و مشام يفريد و
هياه لارباعاه راشيم شام هأحاد بيشون-
יפרד והיה לארבעה ראשים יא שם האחד פישון-

حمود = جميل ، نحماد = جميل

Hamud = Pretty, Nehmad = pretty, Mahmad = Passion, Hamad = Desired

O١٥ ٨ ٢٧ כז וכפרי זהב עשרים לאדרכנים אלף וכלי נחשת מצהב טובה שנים--חמודת כזהב

و كفري زاهاب عيسريم لأدرخنيم آلف و كلي نحشوت متسهاب توبا شنيم—حمودت كزاهاب

15O 8 27 and twenty bowls of gold, of a thousand darics; and two vessels of fine bright brass, precious as gold.

O١٨ ٢٠ ٢٠ כ כי לא-ידע שלו בבטנו בחמודו לא ימלט
كي لو-يداع شلوا ببطنوا بحمودوا لو يمليط

18O 20 20 Because he knew no quietness within him, He shall not save aught of that wherein he delighteth.

o١٩ ٣٩ ١٢ יב בתוכחות על-עון יסרת איש-- ותמס כעש חמודו אך הבל כל-אדם סלה
بتوخوحوت عال-عون يسريت ايش—و تمس كعس حمودوت اخ هيبيل كل-آدام سيلا

19O 39 11 When thou with rebukes dost correct man for iniquity, Thou makest his beauty to consume away like a moth: Surely every man is vanity. Selah

19O 39 12 Hear my prayer, O Jehovah, and give ear unto my cry; Hold not thy peace at my tears: For I am a stranger with thee, A sojourner, as all my fathers were.

o٢٣ ٤٤ ٩ ט יצרי פסל כלם תהו וחמודיהם בל יועילו ועדיהם המה בל יראו ובל ידעו--למען יבשו

يتسري بيسل كولام تهوا و حموديهيم بل يوعيلوا و عديهيم هيما بل يرأوا و بل يدعوا

23O 44 9 They that fashion a graven image are all of them vanity; and the things that they delight in shall not profit; and their own witnesses see not, nor know: that they may be put to shame.

o٢٥ ١ ١١ יא כל עמה נאנחים מבקשים לחם נתנו מחמודיהם (מחמדיהם) באכל להשיב נפש ראה יהוה והביטה כי הייתי זוללה

كل عماه نأنحيم مبقشيم ليحيم نتنوا محموديهيم (محمديهيم) بأوخيل لهشيب نيفيش رآاه يهوه و هبيتاه كي هييتي زوللا

25O 1 11 All her people sigh, they seek bread; They have given their pleasant things for food to refresh the soul: See, O Jehovah, and behold; for I am become abject.

o٢٧ ٩ ٢٣ כג בתחלת תחנוניך יצא דבר ואני באתי להגיד--כי חמודות אתה ובין בדבר והבן במראה

بتحلات تحنونيخ يتسا دابار و أني باتي لهجيد—كي حمودوت اتاه و بين بدابار و هبين بمرآه

27O 9 23 At the beginning of thy supplications the commandment went forth, and I am come to tell thee; for thou art greatly beloved: therefore consider the matter, and understand the vision.

أهمية قصة ذي القرنين في التوراة

14 וְלֵהּ יְהִב שָׁלְטָן וִיקָר וּמַלְכוּ וְכֹל עַמְמַיָּא אֻמַיָּא וְלִשָּׁנַיָּא לֵהּ
יִפְלְחוּן שָׁלְטָנֵהּ שָׁלְטָן עָלַם דִּי־לָא יֶעְדֵּה וּמַלְכוּתֵהּ דִּי־לָא
15 תִתְחַבַּל׃ אֶתְכְּרִיַּת רוּחִי אֲנָה דָנִיֵּאל בְּגוֹ נִדְנֶה וְחֶזְוֵי
16 רֵאשִׁי יְבַהֲלֻנַּנִי׃ קִרְבֵת עַל־חַד מִן־קָאֲמַיָּא וְיַצִּיבָא אֶבְעֵא
17 מִנֵּהּ עַל־כָּל־דְּנָה וַאֲמַר־לִי וּפְשַׁר מִלַּיָּא יְהוֹדְעִנַּנִי׃ אִלֵּין
חֵיוָתָא רַבְרְבָתָא דִּי אִנִּין אַרְבַּע אַרְבְּעָה מַלְכִין יְקוּמוּן מִן־
18 אַרְעָא׃ וִיקַבְּלוּן מַלְכוּתָא קַדִּישֵׁי עֶלְיוֹנִין וְיַחְסְנוּן מַלְכוּתָא
19 עַד־עָלְמָא וְעַד עָלַם עָלְמַיָּא׃ אֱדַיִן צְבִית לְיַצָּבָא עַל־
חֵיוְתָא רְבִיעָיְתָא דִּי־הֲוָת שָׁנְיָה מִן־כָּלְּהֵון דְּחִילָה יַתִּירָה
שִׁנַּהּ דִּי־פַרְזֶל וְטִפְרַיהּ דִּי־נְחָשׁ אָכְלָה מַדֲּקָה וּשְׁאָרָא
20 בְּרַגְלַיהּ רָפְסָה׃ וְעַל־קַרְנַיָּא עֲשַׂר דִּי בְרֵאשַׁהּ וְאָחֳרִי דִּי
סִלְקַת וּנְפַלוּ מִן־קֳדָמַיהּ תְּלָת וְקַרְנָא דִכֵּן וְעַיְנִין לַהּ וּפֻם
21 מְמַלִּל רַבְרְבָן וְחֶזְוַהּ רַב מִן־חַבְרָתַהּ׃ חָזֵה הֲוֵית וְקַרְנָא
22 דִכֵּן עָבְדָא קְרָב עִם־קַדִּישִׁין וְיָכְלָה לְהוֹן׃ עַד דִּי־אֲתָה
עַתִּיק יוֹמַיָּא וְדִינָא יְהִב לְקַדִּישֵׁי עֶלְיוֹנִין וְזִמְנָא מְטָה
23 וּמַלְכוּתָא הֶחֱסִנוּ קַדִּישִׁין׃ כֵּן אֲמַר חֵיוְתָא רְבִיעָיְתָא מַלְכוּ
רְבִיעָיָא תֶּהֱוֵא בְאַרְעָא דִּי תִשְׁנֵא מִן־כָּל־מַלְכְוָתָא וְתֵאכֻל
24 כָּל־אַרְעָא וּתְדוּשִׁנַּהּ וְתַדְּקִנַּהּ׃ וְקַרְנַיָּא עֲשַׂר מִנַּהּ מַלְכוּתָא
עַשְׂרָה מַלְכִין יְקֻמוּן וְאָחֳרָן יְקוּם אַחֲרֵיהוֹן וְהוּא יִשְׁנֵא מִן־
25 קַדְמָיֵא וּתְלָתָה מַלְכִין יְהַשְׁפִּל׃ וּמִלִּין לְצַד עִלָּיָא יְמַלִּל
וּלְקַדִּישֵׁי עֶלְיוֹנִין יְבַלֵּא וְיִסְבַּר לְהַשְׁנָיָה זִמְנִין וְדָת וְיִתְיַהֲבוּן
26 בִּידֵהּ עַד־עִדָּן וְעִדָּנִין וּפְלַג עִדָּן׃ וְדִינָא יִתִּב וְשָׁלְטָנֵהּ
27 יְהַעְדּוֹן לְהַשְׁמָדָה וּלְהוֹבָדָה עַד־סוֹפָא׃ וּמַלְכוּתָה וְשָׁלְטָנָא
וּרְבוּתָא דִּי מַלְכְוָת תְּחוֹת כָּל־שְׁמַיָּא יְהִיבַת לְעַם קַדִּישֵׁי
עֶלְיוֹנִין מַלְכוּתֵהּ מַלְכוּת עָלַם וְכֹל שָׁלְטָנַיָּא לֵהּ יִפְלְחוּן
28 וְיִשְׁתַּמְּעוּן׃ עַד־כָּה סוֹפָא דִי־מִלְּתָא אֲנָה דָנִיֵּאל שַׂגִּיא ׀
רַעְיוֹנַי יְבַהֲלֻנַּנִי וְזִיוַי יִשְׁתַּנּוֹן עֲלַי וּמִלְּתָא בְּלִבִּי נִטְרֵת׃
ח 1 בִּשְׁנַת שָׁלוֹשׁ לְמַלְכוּת בֵּלְאשַׁצַּר הַמֶּלֶךְ חָזוֹן נִרְאָה אֵלַי

טו. יט. יתיר י׳ שם. יתיר י׳ שם. יתיר י׳ שם. כ. ונפלה ק׳
שם. יתיר י׳ שם. כג. רביעאה ק׳ שם. כה. עלאה ק׳

אני

אֲנִי דָנִיֵּאל אַחֲרֵי הַנִּרְאָה אֵלַי בַּתְּחִלָּה׃ וָאֶרְאֶה בֶּחָזוֹן וַיְהִי 2
בִּרְאֹתִי וַאֲנִי בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה אֲשֶׁר בְּעֵילָם הַמְּדִינָה וָאֶרְאֶה
בֶּחָזוֹן וַאֲנִי הָיִיתִי עַל־אוּבַל אוּלָי׃ וָאֶשָּׂא עֵינַי וָאֶרְאֶה 3
וְהִנֵּה ׀ אַיִל אֶחָד עֹמֵד לִפְנֵי הָאֻבָל וְלוֹ קְרָנָיִם וְהַקְּרָנַיִם
גְּבֹהוֹת וְהָאַחַת גְּבֹהָה מִן־הַשֵּׁנִית וְהַגְּבֹהָה עֹלָה בָּאַחֲרֹנָה׃
רָאִיתִי אֶת־הָאַיִל מְנַגֵּחַ יָמָּה וְצָפוֹנָה וָנֶגְבָּה וְכָל־חַיּוֹת לֹא־ 4
יַעַמְדוּ לְפָנָיו וְאֵין מַצִּיל מִיָּדוֹ וְעָשָׂה כִרְצֹנוֹ וְהִגְדִּיל׃ וַאֲנִי ׀ 5
הָיִיתִי מֵבִין וְהִנֵּה צְפִיר־הָעִזִּים בָּא מִן־הַמַּעֲרָב עַל־פְּנֵי כָל־
הָאָרֶץ וְאֵין נוֹגֵעַ בָּאָרֶץ וְהַצָּפִיר קֶרֶן חָזוּת בֵּין עֵינָיו׃ וַיָּבֹא 6
עַד־הָאַיִל בַּעַל הַקְּרָנַיִם אֲשֶׁר רָאִיתִי עֹמֵד לִפְנֵי הָאֻבָל וַיָּרָץ
אֵלָיו בַּחֲמַת כֹּחוֹ׃ וּרְאִיתִיו מַגִּיעַ ׀ אֵצֶל הָאַיִל וַיִּתְמַרְמַר אֵלָיו 7
וַיַּךְ אֶת־הָאַיִל וַיְשַׁבֵּר אֶת־שְׁתֵּי קְרָנָיו וְלֹא־הָיָה כֹחַ בָּאַיִל
לַעֲמֹד לְפָנָיו וַיַּשְׁלִיכֵהוּ אַרְצָה וַיִּרְמְסֵהוּ וְלֹא־הָיָה מַצִּיל לָאַיִל
מִיָּדוֹ׃ וּצְפִיר הָעִזִּים הִגְדִּיל עַד־מְאֹד וּכְעָצְמוֹ נִשְׁבְּרָה הַקֶּרֶן 8
הַגְּדוֹלָה וַתַּעֲלֶנָה חָזוּת אַרְבַּע תַּחְתֶּיהָ לְאַרְבַּע רוּחוֹת הַשָּׁמָיִם׃
וּמִן־הָאַחַת מֵהֶם יָצָא קֶרֶן־אַחַת מִצְּעִירָה וַתִּגְדַּל־יֶתֶר אֶל־ 9
הַנֶּגֶב וְאֶל־הַמִּזְרָח וְאֶל־הַצֶּבִי׃ וַתִּגְדַּל עַד־צְבָא הַשָּׁמָיִם 10
וַתַּפֵּל אַרְצָה מִן־הַצָּבָא וּמִן־הַכּוֹכָבִים וַתִּרְמְסֵם׃ וְעַד שַׂר־ 11
הַצָּבָא הִגְדִּיל וּמִמֶּנּוּ הֻרַם הַתָּמִיד וְהֻשְׁלַךְ מְכוֹן מִקְדָּשׁוֹ׃
וְצָבָא תִּנָּתֵן עַל־הַתָּמִיד בְּפָשַׁע וְתַשְׁלֵךְ אֱמֶת אַרְצָה וְעָשְׂתָה 12
וְהִצְלִיחָה׃ וָאֶשְׁמְעָה אֶחָד־קָדוֹשׁ מְדַבֵּר וַיֹּאמֶר אֶחָד קָדוֹשׁ 13
לַפַּלְמוֹנִי הַמְדַבֵּר עַד־מָתַי הֶחָזוֹן הַתָּמִיד וְהַפֶּשַׁע שֹׁמֵם תֵּת
וְקֹדֶשׁ וְצָבָא מִרְמָס׃ וַיֹּאמֶר אֵלַי עַד עֶרֶב בֹּקֶר אַלְפַּיִם 14
וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְנִצְדַּק קֹדֶשׁ׃ וַיְהִי בִּרְאֹתִי אֲנִי דָנִיֵּאל אֶת־ 15
הֶחָזוֹן וָאֲבַקְשָׁה בִינָה וְהִנֵּה עֹמֵד לְנֶגְדִּי כְּמַרְאֵה גָבֶר׃
וָאֶשְׁמַע קוֹל־אָדָם בֵּין אוּלָי וַיִּקְרָא וַיֹּאמַר גַּבְרִיאֵל הָבֵן לְהַלָּז 16
אֶת־הַמַּרְאֶה׃ וַיָּבֹא אֵצֶל עָמְדִי וּבְבֹאוֹ נִבְעַתִּי וָאֶפְּלָה עַל־ 17
פָּנָי וַיֹּאמֶר אֵלַי הָבֵן בֶּן־אָדָם כִּי לְעֶת־קֵץ הֶחָזוֹן׃ וּבְדַבְּרוֹ 18
עִמִּי נִרְדַּמְתִּי עַל־פָּנַי אָרְצָה וַיִּגַּע־בִּי וַיַּעֲמִידֵנִי עַל־עָמְדִי׃

ה. יא. הורם ק׳

ויאמר

أعطوا طول حيوة إلى زمان ووقت
١٣ ١٣ كنت أرى في رؤى الليل وإذا مع سحب السماء مثل ابن إنسان أتى
١٤ وجاء إلى القديم الأيام فقربوه قدامه. ١٤ فأعطي سلطانا ومجدا وملكوتا لتتعبد له
كل الشعوب والأمم والألسنة. سلطانه سلطان أبدي ما لن يزول وملكوته ما
لا ينقرض
١٥ ١٥ أما أنا دانيآل فحزنت روحي في وسط جسمي وأفزعتني رؤى رأسي. ١٦ فاقتربت
إلى واحد من الوقوف وطلبت منه الحقيقة في كل هذا. فأخبرني وعرفني تفسير
١٧ الأمور. ١٧ هؤلاء الحيوانات العظيمة التي هي أربعة هي أربعة ملوك يقومون على
١٨ الأرض. ١٨ أما قديسو العلي فيأخذون المملكة ويمتلكون المملكة إلى الأبد وإلى
١٩ أبد الآبدين. ١٩ حينئذ رمت الحقيقة من جهة الحيوان الرابع الذي كان مخالفا لكلها
وهائلا جدا وأسنانه من حديد وأظفاره من نحاس وقد أكل وسحق وداس الباقي برجليه
٢٠ ٢٠ وعن القرون العشرة التي برأسه وعن الآخر الذي طلع فسقطت قدامه ثلاثة وهذا
٢١ القرن له عيون وفم متكلم بعظائم ومنظره أشد من رفقائه. ٢١ وكنت أنظر وإذا
٢٢ هذا القرن يحارب القديسين فغلبهم ٢٢ حتى جاء القديم الأيام وأعطي الدين لقديسي
العلي وبلغ الوقت فامتلك القديسون المملكة
٢٣ ٢٣ فقال هكذا. أما الحيوان الرابع فتكون مملكة رابعة على الأرض مخالفة
٢٤ لسائر الممالك فتأكل الأرض كلها وتدوسها وتسحقها. ٢٤ والقرون العشرة من هذه
المملكة هي عشرة ملوك يقومون ويقوم بعدهم آخر وهو مخالف الأولين ويذل
٢٥ ثلاثة ملوك. ٢٥ ويتكلم بكلام ضد العلي ويبلي قديسي العلي ويظن أنه يغير الأوقات
٢٦ والسنة ويسلمون ليده إلى زمان وأزمنة ونصف زمان. ٢٦ فيجلس الدين وينزعون عنه
٢٧ سلطانه ليفنوا ويبيدوا إلى المنتهى. ٢٧ والمملكة والسلطان وعظمة المملكة تحت كل

السماء تعطى لشعب قديسي العلي. ملكوته ملكوت أبدي وجميع السلاطين إياه
٢٨ يعبدون ويطيعون. ٢٨ إلى هنا نهاية الأمر. أما أنا دانيآل فأفكاري أفزعتني كثيرا
وتغيرت علي هيئتي وحفظت الأمر في قلبي

الأصحاح الثامن

١ ١ في السنة الثالثة من ملك بيلشاصر الملك ظهرت لي أنا دانيآل رؤيا بعد
٢ التي ظهرت لي في الابتداء. ٢ فرأيت في الرؤيا وكان في رؤياي وأنا في شوشان القصر
٣ الذي في ولاية عيلام. ورأيت في الرؤيا وأنا عند نهر أولاي. ٣ فرفعت عيني ورأيت
وإذا بكبش واقف عند النهر وله قرنان والقرنان عاليان والواحد أعلى من الآخر
٤ والأعلى طالع أخيرا. ٤ رأيت الكبش ينطح غربا وشمالا وجنوبا فلم يقف حيوان
٥ قدامه ولا منقذ من يده وفعل كمرضاته وعظم. ٥ وبينما كنت متأملا إذا بتيس من
المعز جاء من المغرب على وجه كل الأرض ولم يمس الأرض وللتيس قرن معتبر
٦ بين عينيه. ٦ وجاء إلى الكبش صاحب القرنين الذي رأيته واقفا عند النهر وركض
٧ إليه بشدة قوته. ٧ ورأيته قد وصل إلى جانب الكبش فاستشاط عليه وضرب
الكبش وكسر قرنيه فلم تكن للكبش قوة على الوقوف أمامه وطرحه على الأرض
٨ وداسه ولم يكن للكبش منقذ من يده. ٨ فتعظم تيس المعز جدا ولما اعتز انكسر
القرن العظيم وطلع عوضا عنه أربعة قرون معتبرة نحو رياح السماء الأربع.
٩ ٩ ومن واحد منها خرج قرن صغير وعظم جدا نحو الجنوب ونحو الشرق ونحو فخر
١٠ الأراضي. ١٠ وتعظم حتى إلى جند السماوات وطرح بعضا من الجند والنجوم إلى
١١ الأرض وداسهم. ١١ وحتى إلى رئيس الجند تعظم وبه أبطلت المحرقة الدائمة وهدم
١٢ مسكن مقدسه. ١٢ وجعل جند على المحرقة الدائمة بالمعصية فطرح الحق على الأرض
١٣ وفعل ونجح. ١٣ فسمعت قدوسا واحدا يتكلم فقال قدوس واحد لفلاني المتكلم إلى

عتيق الأيام و ابن آدم, في تفسيرات متعددة للمسلمين هو محمد (ص) لأن ذكره في الأيام القديمة (سفر التكوين) , و الوحش هو المسيح الدجال.

بالنسبة لبيلاشصر هو ابن نابونائيد (آخر ملوك بابل --و الذي تنسب أعماله في السفر الرابع الى نبوخذ نصر), و كان نبونائيد قد سكن تيماء, و ابنه بيلاشصر حكم بابل.

28 וליקר הדרי׃ עוד מלתא בפם מלכא קל מן־שמיא נפל
29 לך אמרין נבוכדנצר מלכא מלכותא עדת מנך׃ ומן־
אנשא לך טרדין ועם־חיות ברא מדרך עשבא כתורין לך
יטעמון ושבעה עדנין יחלפון עליך עד ׀ די־תנדע די־שליט
30 עליא במלכות אנשא ולמן די־יצבא יתננה׃ בה־שעתא
מלתא ספת על־נבוכדנצר ומן־אנשא טריד ועשבא כתורין
יאכל ומטל שמיא גשמה יצטבע עד די שערה כנשרין רבה
31 וטפרוהי כצפרין׃ ולקצת יומיא אנה נבוכדנצר עיני ׀
לשמיא נטלת ומנדעי עלי יתוב ולעליא ברכת ולחי עלמא
שבחת והדרת די שלטנה שלטן עלם ומלכותה עם־דר ודר׃
32 וכל־דארי ארעא כלה חשיבין וכמצביה עבד בחיל שמיא
ודארי ארעא ולא איתי די־ימחא בידה ויאמר לה מה עבדת׃
33 בה־זמנא מנדעי ׀ יתוב עלי וליקר מלכותי הדרי וזוי יתוב
עלי ולי הדברי ורברבני יבעון ועל־מלכותי התקנת ורבו
34 יתירה הוספת לי׃ כען אנה נבכדנצר משבח ומרומם
ומהדר למלך שמיא די כל־מעבדוהי קשוט וארחתה דין
ודי מהלכין בגוה יכל להשפלה׃

ה 1 בלשאצר מלכא עבד לחם רב לרברבנוהי אלף ולקבל
2 אלפא חמרא שתה׃ בלשאצר אמר ׀ בטעם חמרא
להיתיה למאני דהבא וכספא די הנפק נבוכדנצר אבוהי
מן־היכלא די בירושלם וישתון בהון מלכא ורברבנוהי
3 שגלתה ולחנתה׃ באדין היתיו מאני דהבא די הנפקו מן־
היכלא די־בית אלהא די בירושלם ואשתיו בהון מלכא
4 ורברבנוהי שגלתה ולחנתה׃ אשתיו חמרא ושבחו לאלהי
5 דהבא וכספא נחשא פרזלא אעא ואבנא׃ בה־שעתא
נפקו אצבען די יד־אנש וכתבן לקבל נברשתא על־גירא
די־כתל היכלא די מלכא ומלכא חזה פס ידה די כתבה׃
6 אדין מלכא זיוהי שנוהי ורעינהי יבהלונה וקטרי חרצה

שם. כח, פתח באתנח שם. כט, יתיר י׳ שם. עלאה ק׳ שם. לא, ולעלאה ק׳
שם. לב, דירי ק׳ שם. ה׳ במקום א׳ שם. ודירי ק׳ ה. ה, נפקה ק׳

משתרין

משתרין וארכבתה דא לדא נקשן׃ קרא מלכא בחיל 7
להעלה לאשפיא כשדיא וגזריא ענה מלכא ואמר ׀ לחכימי
בבל די כל־אנש די־יקרה כתבה דנה ופשרה יחונני ארגונא
ילבש והמונכא די־דהבא על־צוארה ותלתי במלכותא
ישלט׃ אדין עללין כל חכימי מלכא ולא־כהלין כתבא 8
למקרא ופשרא להודעה למלכא׃ אדין מלכא בלשאצר 9
שגיא מתבהל וזיוהי שנין עלוהי ורברבנוהי משתבשין׃
מלכתא לקבל מלי מלכא ורברבנוהי לבית משתיא עללת 10
ענת מלכתא ואמרת מלכא לעלמין חיי אל־יבהלוך רעיונך
וזיויך אל־ישתנו׃ איתי גבר במלכותך די רוח אלהין 11
קדישין בה וביומי אבוך נהירו ושכלתנו וחכמה כחכמת־
אלהין השתכחת בה ומלכא נבוכדנצר אבוך רב חרטמין
אשפין כשדאין גזרין הקימה אבוך מלכא׃ כל־קבל די 12
רוח ׀ יתירה ומנדע ושכלתנו מפשר חלמין ואחוית אחידן
ומשרא קטרין השתכחת בה בדניאל די־מלכא שם־שמה
בלטשאצר כען דניאל יתקרי ופשרה יהחוה׃ באדין 13
דניאל העל קדם מלכא ענה מלכא ואמר לדניאל אנתה־
הוא דניאל די־מן־בני גלותא די יהוד די היתי מלכא אבי
מן־יהוד׃ ושמעת עליך די רוח אלהין בך ונהירו ושכלתנו 14
וחכמה יתירה השתכחת בך׃ וכען העלו קדמי חכימיא 15
אשפיא די־כתבה דנה יקרון ופשרה להודעתני ולא־כהלין
פשר־מלתא להחויה׃ ואנה שמעת עליך די־תוכל פשרין 16
למפשר וקטרין למשרא כען הן תוכל כתבא למקרא ופשרה
להודעתני ארגונא תלבש והמונכא די־דהבא על־צוארך
ותלתא במלכותא תשלט׃ באדין ענה דניאל ואמר 17
קדם מלכא מתנתך לך להוין ונבזביתך לאחרן הב ברם
כתבא אקרא למלכא ופשרא אהודענה׃ אנתה מלכא 18

שם. ז, כשדאי ק׳ שם. והמניכא ק׳ שם. ח, יתיר ל׳ שם. ופשרה ק׳
שם. י, יתיר ל׳ שם. יתיר י׳ שם. יא, הכ׳ ברנש בתר ידוא שם. יג, יתיר ה׳
שם. מלעל שם. יד, יתיר י׳ שם. טו, יתיר י׳ שם. תכול ק׳ שם. תכול ק׳
שם. והמניכא ק׳ שם. יז, פתח באתנח שם. יח, יתיר ה׳

אלהא

في هذا المقطع من التوراة (الأنبياء) سفر دانيال, ثبت من خلال مخطوطات البحر الميت أن الملك هو نابونائيد و ليس نبوخذ نصر, و أن نابونائيد الآرامي ملك بعد نبوخذ نصر في ٥٥٦ قبل الميلاد , و أن بيلاشصر هو ابن نابونائيد, في سنة ٥٥٢ قبل الميلاد بعد أن ثار الآدوميين عليه في السلع و البابليين ثاروا عليه بعد عودته من آدوم (الطفيلة- و المناطق الجنوبية منها) و كان أعداؤه يصفونه بالجنون , و أن تصرفاته الغريبة هي عبارة عن (صلاة تعلمها في تيماء في الجزيرة العربية, و يسمى هذا المقطع في مخطوطات البحر الميت (صلاة نابونائيد

This section is called the (prayer of Nabunidus), and in fact it doesn't talk about Nebuchadnezzar, rather it talks about Nabunidus , and his son belashazzer , and belashazzer ruled over Bable for his father after the Edomite Rebellion, and he learned this prayer in Tema (Arabia), and it was discovered in the dead sea scrolls that this section is called Nabunidus Prayer.

(ثار قورش على نابونائيد و نفاه و يختلف على موته أو مقتلة زمن قورش (اليهود يعتقدون ان كورش --قورش --هو ذي القرنين

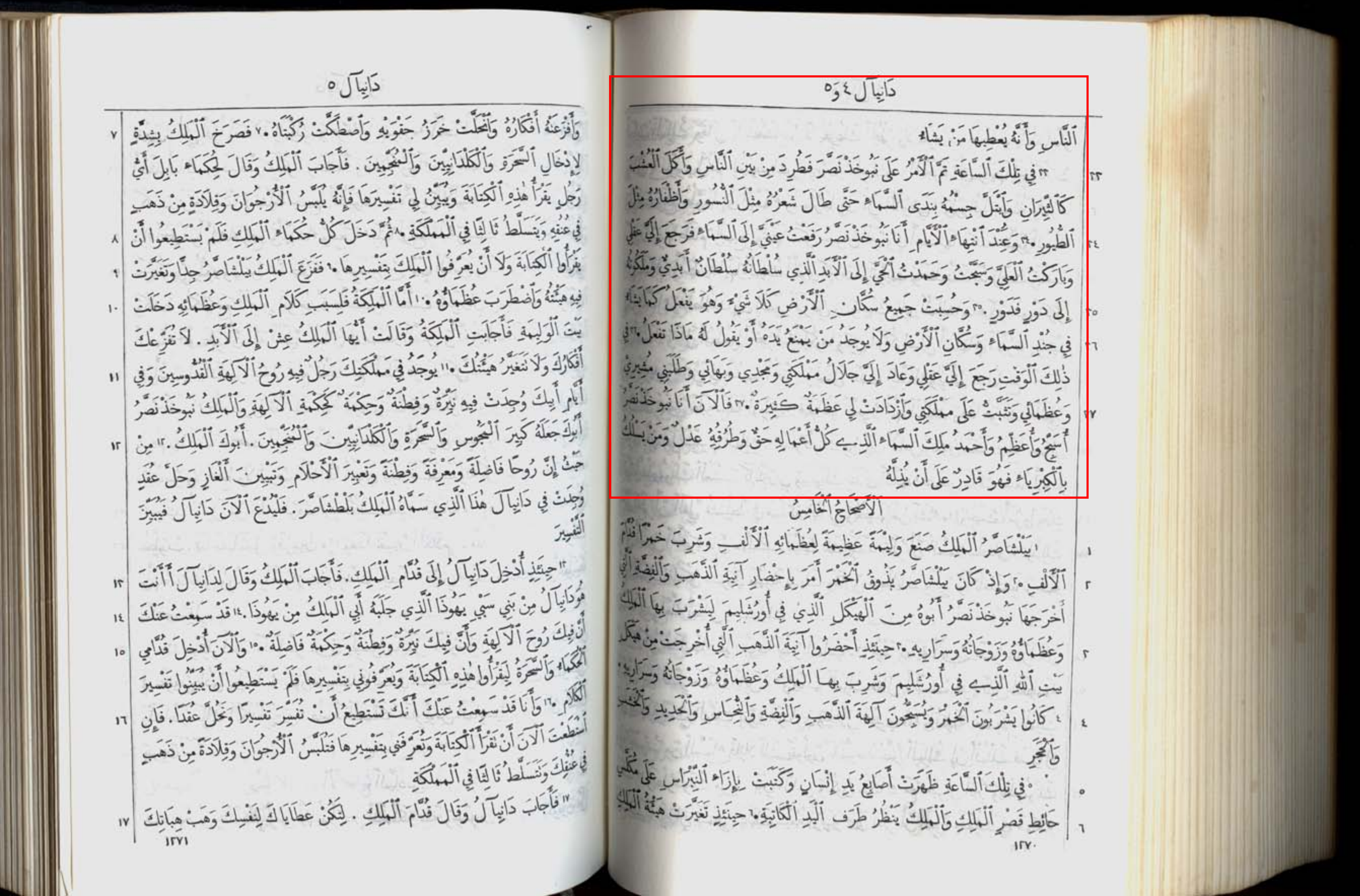

ٱلنَّاسِ وَأَنَّهُ يُعْطِيهَا مَنْ يَشَاءُ
٣٣ فِي تِلْكَ ٱلسَّاعَةِ تَمَّ ٱلْأَمْرُ عَلَى نَبُوخَذْنَصَّرَ فَطُرِدَ مِنْ بَيْنِ ٱلنَّاسِ وَأَكَلَ ٱلْعُشْبَ
كَٱلثِّيرَانِ وَٱبْتَلَّ جِسْمُهُ بِنَدَى ٱلسَّمَاءِ حَتَّى طَالَ شَعْرُهُ مِثْلَ ٱلنُّسُورِ وَأَظْفَارُهُ مِثْلَ
٣٤ ٱلطُّيُورِ. ٣٤ وَعِنْدَ ٱنْتِهَاءِ ٱلْأَيَّامِ أَنَا نَبُوخَذْنَصَّرُ رَفَعْتُ عَيْنَيَّ إِلَى ٱلسَّمَاءِ فَرَجَعَ إِلَيَّ عَقْلِي
وَبَارَكْتُ ٱلْعَلِيَّ وَسَبَّحْتُ وَحَمَدْتُ ٱلْحَيَّ إِلَى ٱلْأَبَدِ ٱلَّذِي سُلْطَانُهُ سُلْطَانٌ أَبَدِيٌّ وَمَلَكُوتُهُ
٣٥ إِلَى دَوْرٍ فَدَوْرٍ. ٣٥ وَحُسِبَتْ جَمِيعُ سُكَّانِ ٱلْأَرْضِ كَلَا شَيْءٍ وَهُوَ يَفْعَلُ كَمَا يَشَاءُ
٣٦ فِي جُنْدِ ٱلسَّمَاءِ وَسُكَّانِ ٱلْأَرْضِ وَلَا يُوجَدُ مَنْ يَمْنَعُ يَدَهُ أَوْ يَقُولُ لَهُ مَاذَا تَفْعَلُ. ٣٦ فِي
ذٰلِكَ ٱلْوَقْتِ رَجَعَ إِلَيَّ عَقْلِي وَعَادَ إِلَيَّ جَلَالُ مَمْلَكَتِي وَمَجْدِي وَبَهَائِي وَطَلَبَنِي مُشِيرِيَّ
٣٧ وَعُظَمَائِي وَتَثَبَّتُّ عَلَى مَمْلَكَتِي وَٱزْدَادَتْ لِي عَظَمَةٌ كَثِيرَةٌ. ٣٧ فَٱلْآنَ أَنَا نَبُوخَذْنَصَّرُ
أُسَبِّحُ وَأُعَظِّمُ وَأَحْمَدُ مَلِكَ ٱلسَّمَاءِ ٱلَّذِي كُلُّ أَعْمَالِهِ حَقٌّ وَطُرُقِهِ عَدْلٌ وَمَنْ يَسْلُكُ
بِٱلْكِبْرِيَاءِ فَهُوَ قَادِرٌ عَلَى أَنْ يُذِلَّهُ

ٱلْأَصْحَاحُ ٱلْخَامِسُ

١ ١ بَيْلْشَاصَّرُ ٱلْمَلِكُ صَنَعَ وَلِيمَةً عَظِيمَةً لِعُظَمَائِهِ ٱلْأَلْفِ وَشَرِبَ خَمْرًا قُدَّامَ
٢ ٱلْأَلْفِ. ٢ وَإِذْ كَانَ بَيْلْشَاصَّرُ يَذُوقُ ٱلْخَمْرَ أَمَرَ بِإِحْضَارِ آنِيَةِ ٱلذَّهَبِ وَٱلْفِضَّةِ ٱلَّتِي
أَخْرَجَهَا نَبُوخَذْنَصَّرُ أَبُوهُ مِنَ ٱلْهَيْكَلِ ٱلَّذِي فِي أُورُشَلِيمَ لِيَشْرَبَ بِهَا ٱلْمَلِكُ
٣ وَعُظَمَاؤُهُ وَزَوْجَاتُهُ وَسَرَارِيهِ. ٣ حِينَئِذٍ أَحْضَرُوا آنِيَةَ ٱلذَّهَبِ ٱلَّتِي أُخْرِجَتْ مِنْ هَيْكَلِ
بَيْتِ ٱللهِ ٱلَّذِي فِي أُورُشَلِيمَ وَشَرِبَ بِهَا ٱلْمَلِكُ وَعُظَمَاؤُهُ وَزَوْجَاتُهُ وَسَرَارِيهِ.
٤ ٤ كَانُوا يَشْرَبُونَ ٱلْخَمْرَ وَيُسَبِّحُونَ آلِهَةَ ٱلذَّهَبِ وَٱلْفِضَّةِ وَٱلنُّحَاسِ وَٱلْحَدِيدِ وَٱلْخَشَبِ
وَٱلْحَجَرِ
٥ ٥ فِي تِلْكَ ٱلسَّاعَةِ ظَهَرَتْ أَصَابِعُ يَدِ إِنْسَانٍ وَكَتَبَتْ بِإِزَاءِ ٱلنِّبْرَاسِ عَلَى مُكَلَّسِ
٦ حَائِطِ قَصْرِ ٱلْمَلِكِ وَٱلْمَلِكُ يَنْظُرُ طَرَفَ ٱلْيَدِ ٱلْكَاتِبَةِ. ٦ حِينَئِذٍ تَغَيَّرَتْ هَيْئَةُ ٱلْمَلِكِ

٧ وَأَفْزَعَتْهُ أَفْكَارُهُ وَٱنْحَلَّتْ خَرَزُ حَقْوَيْهِ وَٱصْطَكَّتْ رُكْبَتَاهُ. ٧ فَصَرَخَ ٱلْمَلِكُ بِشِدَّةٍ
لِإِدْخَالِ ٱلسَّحَرَةِ وَٱلْكَلْدَانِيِّينَ وَٱلْمُنَجِّمِينَ. فَأَجَابَ ٱلْمَلِكُ وَقَالَ لِحُكَمَاءِ بَابِلَ أَيُّ
رَجُلٍ يَقْرَأُ هٰذِهِ ٱلْكِتَابَةَ وَيُبَيِّنُ لِي تَفْسِيرَهَا فَإِنَّهُ يُلْبَسُ ٱلْأُرْجُوَانَ وَقِلَادَةٌ مِنْ ذَهَبٍ
٨ فِي عُنُقِهِ وَيَتَسَلَّطُ ثَالِثًا فِي ٱلْمَمْلَكَةِ. ٨ ثُمَّ دَخَلَ كُلُّ حُكَمَاءِ ٱلْمَلِكِ فَلَمْ يَسْتَطِيعُوا أَنْ
٩ يَقْرَأُوا ٱلْكِتَابَةَ وَلَا أَنْ يُعَرِّفُوا ٱلْمَلِكَ بِتَفْسِيرِهَا. ٩ فَفَزِعَ ٱلْمَلِكُ بَيْلْشَاصَّرُ جِدًّا وَتَغَيَّرَتْ
١٠ فِيهِ هَيْئَتُهُ وَٱضْطَرَبَ عُظَمَاؤُهُ. ١٠ أَمَّا ٱلْمَلِكَةُ فَلِسَبَبِ كَلَامِ ٱلْمَلِكِ وَعُظَمَائِهِ دَخَلَتْ
بَيْتَ ٱلْوَلِيمَةِ فَأَجَابَتِ ٱلْمَلِكَةُ وَقَالَتْ أَيُّهَا ٱلْمَلِكُ عِشْ إِلَى ٱلْأَبَدِ. لَا تُفْزِعْكَ
١١ أَفْكَارُكَ وَلَا تَتَغَيَّرْ هَيْئَتُكَ. ١١ يُوجَدُ فِي مَمْلَكَتِكَ رَجُلٌ فِيهِ رُوحُ ٱلْآلِهَةِ ٱلْقُدُّوسِينَ وَفِي
أَيَّامِ أَبِيكَ وُجِدَتْ فِيهِ نَيِّرَةٌ وَفِطْنَةٌ وَحِكْمَةٌ كَحِكْمَةِ ٱلْآلِهَةِ وَٱلْمَلِكُ نَبُوخَذْنَصَّرُ
١٢ أَبُوكَ جَعَلَهُ كَبِيرَ ٱلْمَجُوسِ وَٱلسَّحَرَةِ وَٱلْكَلْدَانِيِّينَ وَٱلْمُنَجِّمِينَ. أَبُوكَ ٱلْمَلِكُ. ١٢ مِنْ
حَيْثُ إِنَّ رُوحًا فَاضِلَةً وَمَعْرِفَةً وَفِطْنَةً وَتَعْبِيرَ ٱلْأَحْلَامِ وَتَبْيِينَ أَلْغَازٍ وَحَلَّ عُقَدٍ
وُجِدَتْ فِي دَانِيآلَ هٰذَا ٱلَّذِي سَمَّاهُ ٱلْمَلِكُ بَلْطَشَاصَّرَ. فَلْيُدْعَ ٱلْآنَ دَانِيآلُ فَيُبَيِّنَ
ٱلتَّفْسِيرَ

١٣ ١٣ حِينَئِذٍ أُدْخِلَ دَانِيآلُ إِلَى قُدَّامِ ٱلْمَلِكِ. فَأَجَابَ ٱلْمَلِكُ وَقَالَ لِدَانِيآلَ أَأَنْتَ
١٤ هُوَ دَانِيآلُ مِنْ بَنِي سَبْيِ يَهُوذَا ٱلَّذِي جَلَبَهُ أَبِي ٱلْمَلِكُ مِنْ يَهُوذَا. ١٤ قَدْ سَمِعْتُ عَنْكَ
١٥ أَنَّ فِيكَ رُوحَ ٱلْآلِهَةِ وَأَنَّ فِيكَ نَيِّرَةً وَفِطْنَةً وَحِكْمَةً فَاضِلَةً. ١٥ وَٱلْآنَ أُدْخِلَ قُدَّامِي
ٱلْحُكَمَاءُ وَٱلسَّحَرَةُ لِيَقْرَأُوا هٰذِهِ ٱلْكِتَابَةَ وَيُعَرِّفُونِي بِتَفْسِيرِهَا فَلَمْ يَسْتَطِيعُوا أَنْ يُبَيِّنُوا تَفْسِيرَ
١٦ ٱلْكَلَامِ. ١٦ وَأَنَا قَدْ سَمِعْتُ عَنْكَ أَنَّكَ تَسْتَطِيعُ أَنْ تُفَسِّرَ تَفْسِيرًا وَتَحُلَّ عُقَدًا. فَإِنِ
ٱسْتَطَعْتَ ٱلْآنَ أَنْ تَقْرَأَ ٱلْكِتَابَةَ وَتُعَرِّفَنِي بِتَفْسِيرِهَا فَتُلْبَسُ ٱلْأُرْجُوَانَ وَقِلَادَةٌ مِنْ ذَهَبٍ
فِي عُنُقِكَ وَتَتَسَلَّطُ ثَالِثًا فِي ٱلْمَمْلَكَةِ
١٧ ١٧ فَأَجَابَ دَانِيآلُ وَقَالَ قُدَّامَ ٱلْمَلِكِ. لِتَكُنْ عَطَايَاكَ لِنَفْسِكَ وَهَبْ هِبَاتِكَ

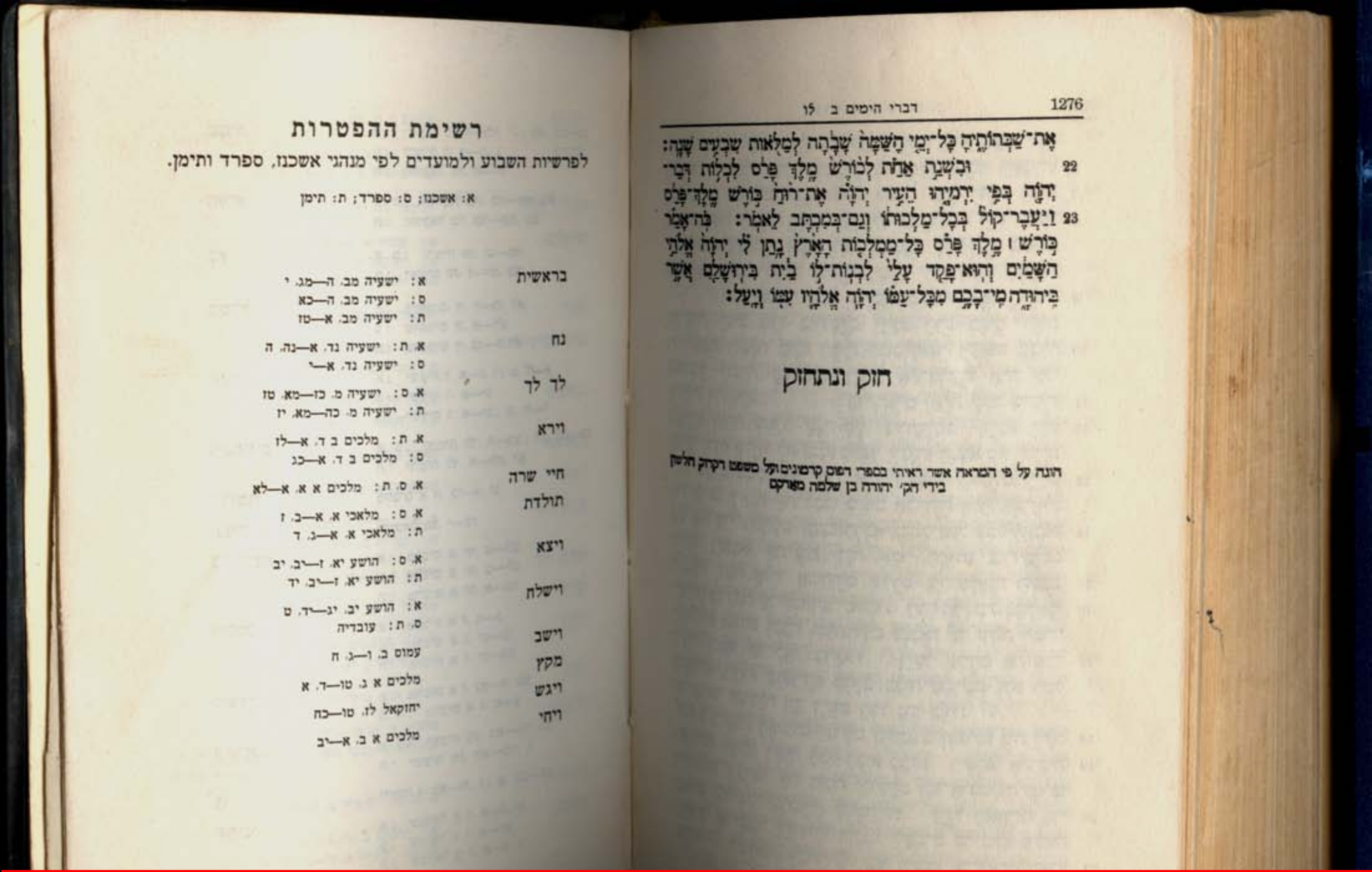

את־שַׁבְּתוֹתֶיהָ כָּל־יְמֵי הָשַּׁמָּה שָׁבָתָה לְמַלֹּאות שִׁבְעִים שָׁנָה׃
22 וּבִשְׁנַת אַחַת לְכוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס לִכְלוֹת דְּבַר־
יְהוָה בְּפִי יִרְמְיָהוּ הֵעִיר יְהוָה אֶת־רוּחַ כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ־פָּרַס
23 וַיַּעֲבֶר־קוֹל בְּכָל־מַלְכוּתוֹ וְגַם־בְּמִכְתָּב לֵאמֹר׃ כֹּה־אָמַר
כּוֹרֶשׁ ׀ מֶלֶךְ פָּרַס כָּל־מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יְהוָה אֱלֹהֵי
הַשָּׁמַיִם וְהוּא־פָקַד עָלַי לִבְנוֹת־לוֹ בַיִת בִּירוּשָׁלַםִ אֲשֶׁר
בִּיהוּדָה מִי־בָכֶם מִכָּל־עַמּוֹ יְהוָה אֱלֹהָיו עִמּוֹ וְיָעַל׃

חזק ונתחזק

הוגה על פי המראה אשר ראיתי בספרי דפוס קדמונים ועל משפט ודקדוק הלשון
בידי הק׳ יהודה בן שלמה מאורק

רשימת ההפטרות

לפרשיות השבוע ולמועדים לפי מנהגי אשכנז, ספרד ותימן.

א: אשכנז; ס: ספרד; ת: תימן

בראשית	א: ישעיה מב. ה—מג. י
	ס: ישעיה מב. ה—כא
	ת: ישעיה מב. א—טז
נח	א ת: ישעיה נד. א—נה. ה
	ס: ישעיה נד. א—י
לך לך	א ס: ישעיה מ. כז—מא. טז
	ת: ישעיה מ. כה—מא. יז
וירא	א ת: מלכים ב ד. א—לז
	ס: מלכים ב ד. א—כג
חיי שרה	א ס ת: מלכים א א. א—לא
תולדת	א ס: מלאכי א. א—ב. ז
	ת: מלאכי א. א—ג. ד
ויצא	א ס: הושע יא. ז—יב. יב
	ת: הושע יא. ז—יב. יד
וישלח	א: הושע יב. יג—יד. ט
	ס ת: עובדיה
וישב	עמוס ב. ו—ג. ח
מקץ	מלכים א ג. טו—ד. א
ויגש	יחזקאל לז. טו—כח
ויחי	מלכים א ב. א—יב

نهاية التوراة بالترتيب العبري (سفر أخبار الأيام الثاني) بينما حسب الترتيب النصراني (ملاخي)., الصفحة المقابلة قائمة بالمواضيع المتعلقة بقراءات الواعظين للجنود---المحتلين

لهُ وساروا بهِ إلى أورشليم فمات ودُفن في قبور آبائهِ. وكان كلُّ يهوذا وأورشليم
٢٥ ينوحون على يوشيا. ٢٥ ورثى إرميا يوشيا. وكان جميع المغنين والمغنيات يندبون يوشيا
في مراثيهم إلى اليوم. وجعلوها فريضة على إسرائيل. وها هي مكتوبة في المراثي.
٢٦ ٢٦ وبقية أمور يوشيا ومراحمهُ حسبما هو مكتوب في ناموس الرب ٢٧ وأمورهُ الأولى
والأخيرة ها هي مكتوبة في سفر ملوك إسرائيل ويهوذا

الأصحاح السادس والثلاثون

١ ١ وأخذ شعب الأرض يهوآحاز بن يوشيا وملَّكوهُ عوضاً عن أبيهِ في أورشليم.
٢ ٢ كان يوآحاز ابن ثلاث وعشرين سنة حين ملك وملك ثلاثة أشهر في أورشليم.
٣ ٣ وعزلهُ ملك مصر في أورشليم وغرَّم الأرض بمئة وزنة من الفضة وبوزنة من الذهب.
٤ ٤ وملَّك ملك مصر ألياقيم أخاهُ على يهوذا وأورشليم وغيَّر اسمهُ إلى يهوياقيم. وأما
يوآحاز أخوهُ فأخذهُ نخو وأتى بهِ إلى مصر
٥ ٥ كان يهوياقيم ابن خمس وعشرين سنة حين ملك وملك إحدى عشرة
٦ سنة في أورشليم وعمل الشر في عيني الرب إلهه. ٦ عليهِ صعد نبوخذناصَّر ملك
٧ بابل وقيَّدهُ بسلاسل نحاس ليذهب بهِ إلى بابل. ٧ وأتى نبوخذناصَّر ببعض آنية
٨ بيت الرب إلى بابل وجعلها في هيكلهِ في بابل. ٨ وبقية أمور يهوياقيم ورجاساته التي
عمل وما وُجد فيهِ ها هي مكتوبة في سفر ملوك إسرائيل ويهوذا. وملك يهوياكين ابنهُ
عوضاً عنهُ
٩ ٩ كان يهوياكين ابن ثماني سنين حين ملك وملك ثلاثة أشهر وعشرة أيام في
١٠ أورشليم. وعمل الشر في عيني الرب. ١٠ وعند رجوع السنة أرسل الملك نبوخذناصَّر
فأتى بهِ إلى بابل مع آنية بيت الرب الثمينة وملَّك صدقيا أخاهُ على يهوذا وأورشليم.
١١ ١١ كان صدقيا ابن إحدى وعشرين سنة حين ملك وملك إحدى عشرة سنة في

١٢ أورشليم. ١٢ وعمل الشر في عيني الرب إلهه ولم يتواضع أمام إرميا النبي من
١٣ الرب. ١٣ وتمرد أيضاً على الملك نبوخذناصَّر الذي حلَّفهُ بالله وصلَّب عنقهُ وقوَّى
١٤ قلبهُ عن الرجوع إلى الرب إله إسرائيل. ١٤ حتى أن جميع رؤساء الكهنة والشعب
أكثروا الخيانة حسب كل رجاسات الأمم ونجسوا بيت الرب الذي قدَّسهُ في أورشليم.
١٥ ١٥ فأرسل الرب إله آبائهم إليهم عن يد رسلهِ مبكراً ومرسلاً لأنهُ شفق على شعبهِ
١٦ وعلى مسكنهِ. ١٦ فكانوا يهزأون برسل الله ورذلوا كلامهُ وتهاونوا بأنبيائهِ حتى ثار
١٧ غضب الرب على شعبهِ حتى لم يكن شفاء. ١٧ فأصعد عليهم ملك الكلدانيين فقتل
مختاريهم بالسيف في بيت مقدسهم. ولم يشفق على فتى أو عذراء ولا على شيخ أو
١٨ أشيب بل دفع الجميع ليدهِ. ١٨ وجميع آنية بيت الله الكبيرة والصغيرة وخزائن
١٩ بيت الرب وخزائن الملك ورؤسائهِ أتى بها جميعاً إلى بابل. ١٩ وأحرقوا بيت الله
وهدموا سور أورشليم وأحرقوا جميع قصورها بالنار وأهلكوا جميع آنيتها الثمينة.
٢٠ ٢٠ وسبى الذين بقوا من السيف إلى بابل فكانوا لهُ ولبنيهِ عبيداً إلى أن ملكت مملكة
٢١ فارس. ٢١ لإكمال كلام الرب بفم إرميا حتى استوفت الأرض سبوتها لأنها سبتت
في كل أيام خرابها لإكمال سبعين سنة
٢٢ ٢٢ وفي السنة الأولى لكورش ملك فارس لأجل تكميل كلام الرب بفم إرميا نبَّه
الرب روح كورش ملك فارس فأطلق نداءً في كل مملكتهِ وكذا بالكتابة قائلاً
٢٣ ٢٣ هكذا قال كورش ملك فارس إن الرب إله السماء قد أعطاني
جميع ممالك الأرض وهو أوصاني أن أبني لهُ بيتاً في أورشليم
التي في يهوذا. من منكم من جميع شعبهِ
الرب إلههُ معهُ وليصعد

م

سأل اليهود محمد (ص) عن ذي القرنين و أهل الكهف و الروح

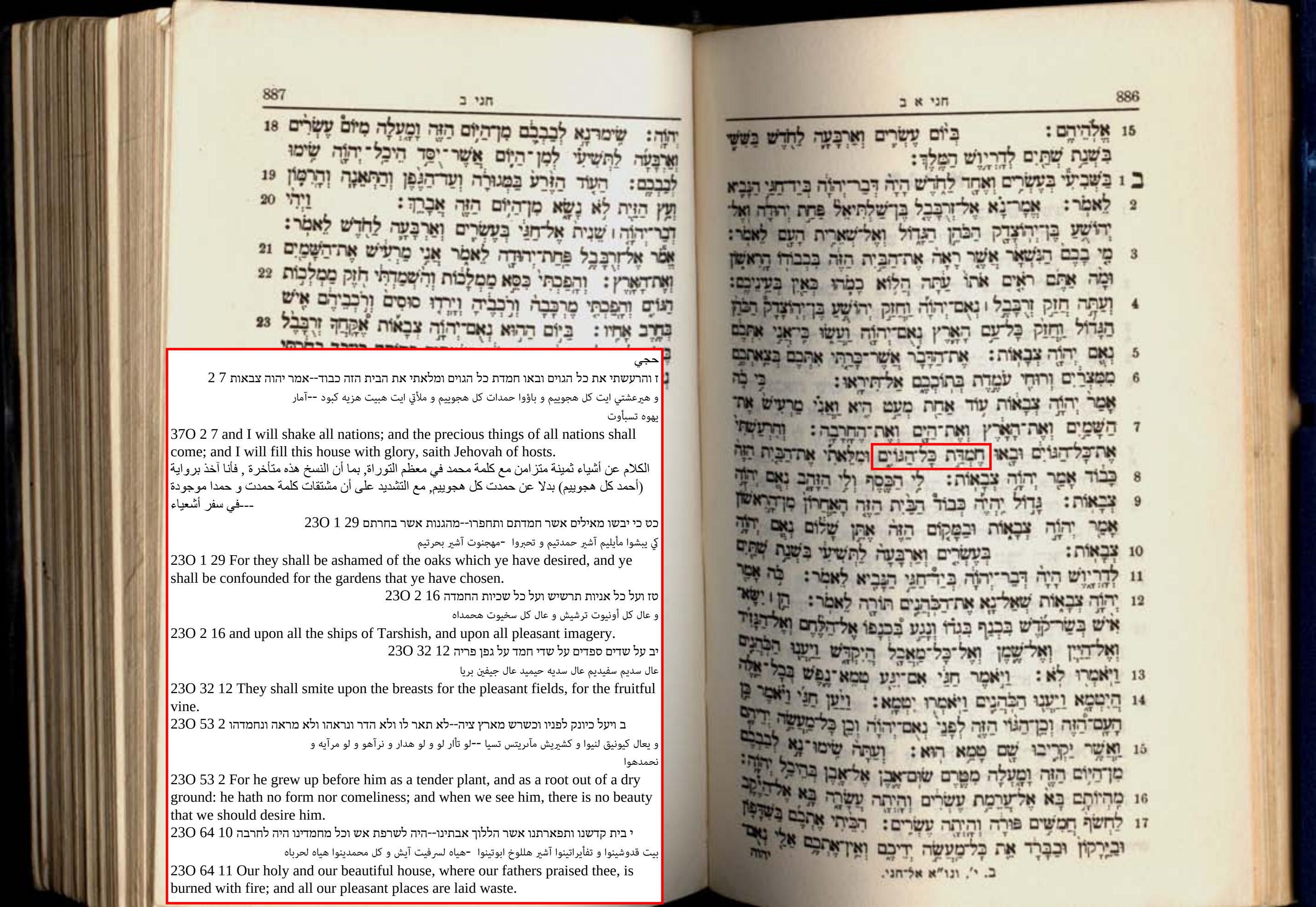

حجي

ז והרעשתי את כל הגוים ובאו חמדת כל הגוים ומלאתי את הבית הזה כבוד--אמר יהוה צבאות 2 7

و هيرعشتي ايت كل هجوييم و باؤوا حمدات كل هجوييم و ملأتي ايت هبيت هزيه كبود --آمار يهوه تسبأوت

37O 2 7 and I will shake all nations; and the precious things of all nations shall come; and I will fill this house with glory, saith Jehovah of hosts.

الكلام عن أشياء ثمينة متزامن مع كلمة محمد في معظم التوراة, بما أن النسخ هذه متأخرة , فأنا آخذ برواية (أحمد كل هجوييم) بدلا عن حمدت كل هجوييم, مع التشديد على أن مشتقات كلمة حمدت و حمدا موجودة ---في سفر أشعياء

כט כי יבשו מאילים אשר חמדתם ותחפרו--מהגנות אשר בחרתם 23O 1 29

كي يبشوا مأيليم آشير حمدتيم و تحبروا -مهجنوت آشير بحرتيم

23O 1 29 For they shall be ashamed of the oaks which ye have desired, and ye shall be confounded for the gardens that ye have chosen.

טז ועל כל אניות תרשיש ועל כל שכיות החמדה 23O 2 16

و عال كل أونيوت ترشيش و عال كل سخيوت هحمداه

23O 2 16 and upon all the ships of Tarshish, and upon all pleasant imagery.

יב על שדים ספדים על שדי חמד על גפן פריה 23O 32 12

عال سديم سفيديم عال سديه حيميد عال جيفين بريا

23O 32 12 They shall smite upon the breasts for the pleasant fields, for the fruitful vine.

ב ויעל כיונק לפניו וכשרש מארץ ציה--לא תאר לו ולא הדר ונראהו ולא מראה ונחמדהו 23O 53 2

و يعال كيونيق لنيوا و كشيريش مآريتس تسيا --لو تأار لو و لو هدار و نرآهو و لو مرآيه و نحمدهوا

23O 53 2 For he grew up before him as a tender plant, and as a root out of a dry ground: he hath no form nor comeliness; and when we see him, there is no beauty that we should desire him.

י בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוך אבתינו--היה לשרפת אש וכל מחמדינו היה לחרבה 23O 64 10

بيت قدوشينوا و تفأيراتينوا آشير هللوخ ابوتينوا -هياه لسرفيت آيش و كل محمدينوا هياه لحرباه

23O 64 11 Our holy and our beautiful house, where our fathers praised thee, is burned with fire; and all our pleasant places are laid waste.

١٢ ١٢ حِينَئِذٍ سَمِعَ زَرُبَّابِلُ بْنُ شَأَلْتِئِيلَ وَيَهُوشَعُ بْنُ يَهُوصَادِقَ ٱلْكَاهِنِ ٱلْعَظِيمِ وَكُلُّ
بَقِيَّةِ ٱلشَّعْبِ صَوْتَ ٱلرَّبِّ إِلٰهِهِمْ وَكَلَامَ حَجَّي ٱلنَّبِيِّ كَمَا أَرْسَلَهُ ٱلرَّبُّ إِلٰهُهُمْ وَخَافَ
١٣ ٱلشَّعْبُ أَمَامَ وَجْهِ ٱلرَّبِّ. ١٣ فَقَالَ حَجَّي رَسُولُ ٱلرَّبِّ بِرِسَالَةِ ٱلرَّبِّ لِجَمِيعِ ٱلشَّعْبِ
١٤ قَائِلًا أَنَا مَعَكُمْ يَقُولُ ٱلرَّبُّ. ١٤ وَنَبَّهَ ٱلرَّبُّ رُوحَ زَرُبَّابِلَ بْنِ شَأَلْتِئِيلَ وَالِي يَهُوذَا وَرُوحَ
يَهُوشَعَ بْنِ يَهُوصَادِقَ ٱلْكَاهِنِ ٱلْعَظِيمِ وَرُوحَ كُلِّ بَقِيَّةِ ٱلشَّعْبِ فَجَاءُوا وَعَمِلُوا ٱلشُّغْلَ فِي
١٥ بَيْتِ رَبِّ ٱلْجُنُودِ إِلٰهِهِمْ ١٥ فِي ٱلْيَوْمِ ٱلرَّابِعِ وَٱلْعِشْرِينَ مِنَ ٱلشَّهْرِ ٱلسَّادِسِ فِي ٱلسَّنَةِ
ٱلثَّانِيَةِ لِدَارِيُوسَ ٱلْمَلِكِ

ٱلْأَصْحَاحُ ٱلثَّانِي

١ ١ فِي ٱلشَّهْرِ ٱلسَّابِعِ فِي ٱلْحَادِي وَٱلْعِشْرِينَ مِنَ ٱلشَّهْرِ كَانَتْ كَلِمَةُ ٱلرَّبِّ عَنْ يَدِ
٢ حَجَّي ٱلنَّبِيِّ قَائِلًا ٢ كَلِّمْ زَرُبَّابِلَ بْنَ شَأَلْتِئِيلَ وَالِيَ يَهُوذَا وَيَهُوشَعَ بْنَ يَهُوصَادِقَ
٣ ٱلْكَاهِنَ ٱلْعَظِيمَ وَبَقِيَّةَ ٱلشَّعْبِ قَائِلًا ٣ مَنِ ٱلْبَاقِي فِيكُمُ ٱلَّذِي رَأَى هٰذَا ٱلْبَيْتَ فِي مَجْدِهِ
٤ ٱلْأَوَّلِ. وَكَيْفَ تَنْظُرُونَهُ ٱلْآنَ. أَمَا هُوَ فِي أَعْيُنِكُمْ كَلَا شَيْءٍ. ٤ فَٱلْآنَ تَشَدَّدْ يَا زَرُبَّابِلُ
يَقُولُ ٱلرَّبُّ وَتَشَدَّدْ يَا يَهُوشَعُ بْنُ يَهُوصَادِقَ ٱلْكَاهِنُ ٱلْعَظِيمُ وَتَشَدَّدُوا يَا جَمِيعَ شَعْبِ
٥ ٱلْأَرْضِ يَقُولُ ٱلرَّبُّ وَٱعْمَلُوا فَإِنِّي مَعَكُمْ يَقُولُ رَبُّ ٱلْجُنُودِ ٥ حَسَبَ ٱلْكَلَامِ ٱلَّذِي
٦ عَاهَدْتُكُمْ بِهِ عِنْدَ خُرُوجِكُمْ مِنْ مِصْرَ وَرُوحِي قَائِمٌ فِي وَسْطِكُمْ. لَا تَخَافُوا ٦ لِأَنَّهُ هٰكَذَا
قَالَ رَبُّ ٱلْجُنُودِ. هِيَ مَرَّةٌ بَعْدَ قَلِيلٍ فَأُزَلْزِلُ ٱلسَّمٰوَاتِ وَٱلْأَرْضَ وَٱلْبَحْرَ وَٱلْيَابِسَةَ.
٧ ٧ وَأُزَلْزِلُ كُلَّ ٱلْأُمَمِ وَيَأْتِي مُشْتَهَى كُلِّ ٱلْأُمَمِ فَأَمْلَأُ هٰذَا ٱلْبَيْتَ مَجْدًا قَالَ رَبُّ ٱلْجُنُودِ.
٨ ٨ لِي ٱلْفِضَّةُ وَلِي ٱلذَّهَبُ يَقُولُ رَبُّ ٱلْجُنُودِ. ٩ مَجْدُ هٰذَا ٱلْبَيْتِ ٱلْأَخِيرِ يَكُونُ أَعْظَمَ مِنْ
مَجْدِ ٱلْأَوَّلِ قَالَ رَبُّ ٱلْجُنُودِ وَفِي هٰذَا ٱلْمَكَانِ أُعْطِي ٱلسَّلَامَ يَقُولُ رَبُّ ٱلْجُنُودِ
١٠ ١٠ فِي ٱلرَّابِعِ وَٱلْعِشْرِينَ مِنَ ٱلشَّهْرِ ٱلتَّاسِعِ فِي ٱلسَّنَةِ ٱلثَّانِيَةِ لِدَارِيُوسَ كَانَتْ كَلِمَةُ
١١ ٱلرَّبِّ عَنْ يَدِ حَجَّي ٱلنَّبِيِّ قَائِلًا ١١ هٰكَذَا قَالَ رَبُّ ٱلْجُنُودِ. اِسْأَلِ ٱلْكَهَنَةَ عَنِ ٱلشَّرِيعَةِ

جمع المصادر------------ ---

١٢ قَائِلًا ١٢ إِنْ حَمَلَ إِنْسَانٌ لَحْمًا مُقَدَّسًا فِي طَرَفِ ثَوْبِهِ وَمَسَّ بِطَرَفِهِ خُبْزًا أَوْ طَبِيخًا أَوْ
١٣ خَمْرًا أَوْ زَيْتًا أَوْ طَعَامًا مَا فَهَلْ يَتَقَدَّسُ. فَأَجَابَ ٱلْكَهَنَةُ وَقَالُوا لَا. ١٣ فَقَالَ حَجَّي إِنْ
كَانَ ٱلْمُنَجَّسُ بِمَيْتٍ يَمَسُّ شَيْئًا مِنْ هٰذِهِ فَهَلْ يَتَنَجَّسُ. فَأَجَابَ ٱلْكَهَنَةُ وَقَالُوا يَتَنَجَّسُ.
١٤ ١٤ فَأَجَابَ حَجَّي وَقَالَ هٰكَذَا هٰذَا ٱلشَّعْبُ وَهٰكَذَا هٰذِهِ ٱلْأُمَّةُ قُدَّامِي يَقُولُ ٱلرَّبُّ وَهٰكَذَا
١٥ كُلُّ عَمَلِ أَيْدِيهِمْ وَمَا يُقَرِّبُونَهُ هُنَاكَ هُوَ نَجِسٌ. ١٥ وَٱلْآنَ فَٱجْعَلُوا قَلْبَكُمْ مِنْ هٰذَا
١٦ ٱلْيَوْمِ فَرَاجِعًا قَبْلَ وَضْعِ حَجَرٍ عَلَى حَجَرٍ فِي هَيْكَلِ ٱلرَّبِّ. ١٦ مُذْ تِلْكَ ٱلْأَيَّامِ كَانَ
أَحَدُكُمْ يَأْتِي إِلَى عَرَمَةِ عِشْرِينَ فَكَانَتْ عَشَرَةً. أَتَى إِلَى حَوْضِ ٱلْمِعْصَرَةِ لِيَغْرِفَ
١٧ خَمْسِينَ فُورَةً فَكَانَتْ عِشْرِينَ. ١٧ قَدْ ضَرَبْتُكُمْ بِٱللَّفْحِ وَبِٱلْيَرَقَانِ وَبِٱلْبَرَدِ فِي كُلِّ عَمَلِ
١٨ أَيْدِيكُمْ وَمَا رَجَعْتُمْ إِلَيَّ يَقُولُ ٱلرَّبُّ. ١٨ فَٱجْعَلُوا قَلْبَكُمْ مِنْ هٰذَا ٱلْيَوْمِ فَصَاعِدًا مِنَ ٱلْيَوْمِ
ٱلرَّابِعِ وَٱلْعِشْرِينَ مِنَ ٱلشَّهْرِ ٱلتَّاسِعِ مِنَ ٱلْيَوْمِ ٱلَّذِي فِيهِ تَأَسَّسَ هَيْكَلُ ٱلرَّبِّ ٱجْعَلُوا
١٩ قَلْبَكُمْ. ١٩ هَلِ ٱلْبَذْرُ فِي ٱلْأَهْرَاءِ بَعْدُ. وَٱلْكَرْمُ وَٱلتِّينُ وَٱلرُّمَّانُ وَٱلزَّيْتُونُ لَمْ يَحْمِلْ بَعْدُ.
فَمِنْ هٰذَا ٱلْيَوْمِ أُبَارِكُ
٢٠ ٢٠ وَصَارَتْ كَلِمَةُ ٱلرَّبِّ ثَانِيَةً إِلَى حَجَّي فِي ٱلرَّابِعِ وَٱلْعِشْرِينَ مِنَ ٱلشَّهْرِ قَائِلًا ٢١ كَلِّمْ
٢٢ زَرُبَّابِلَ وَالِيَ يَهُوذَا قَائِلًا. إِنِّي أُزَلْزِلُ ٱلسَّمٰوَاتِ وَٱلْأَرْضَ ٢٢ وَأَقْلِبُ كُرْسِيَّ ٱلْمَمَالِكِ
وَأُبِيدُ قُوَّةَ مَمَالِكِ ٱلْأُمَمِ وَأَقْلِبُ ٱلْمَرْكَبَاتِ وَٱلرَّاكِبِينَ فِيهَا وَيَنْحَطُّ ٱلْخَيْلُ
٢٣ وَرَاكِبُوهَا كُلٌّ مِنْهَا بِسَيْفِ أَخِيهِ. ٢٣ فِي ذٰلِكَ ٱلْيَوْمِ يَقُولُ رَبُّ ٱلْجُنُودِ
آخُذُكَ يَا زَرُبَّابِلُ عَبْدِي ٱبْنُ شَأَلْتِئِيلَ يَقُولُ
ٱلرَّبُّ وَأَجْعَلُكَ كَخَاتِمٍ لِأَنِّي
قَدِ ٱخْتَرْتُكَ يَقُولُ
رَبُّ ٱلْجُنُودِ

م